

В.М. Дир.
ВСЕУКРАЇНСЬКА АКАДЕМІЯ НАУК. ІСТОРИЧНА СЕКЦІЯ
ACADEMIE DES SCIENCES D'UKRAINE. SECTION HISTORIQUE. VOL. XXXVI
L'UKRAINE DE XVIII SIÈCLE. ETUDES PAR I. DJYDJORA

ІВАН ДЖИДЖОРА

УКРАЇНА

В ПЕРШІЙ ПОЛОВИНІ XVIII ВІКУ.

РОЗВІДКИ І ЗАМІТКИ

з передмовою акад. М. ГРУШЕВСЬКОГО

КИЇВ—1930

24428

d:

128

В С Е У К Р А Ї Н С Ь К А   А К А Д Е М І Я   Н А У К.
І С Т О Р И Ч Н А   С Е К Ц І Я.
A C A D E M I E   D E S   S C I E N C E S   D ' U K R A I N E .   S E C T I O N   H I S T O R I Q U E .   v o l .   X X X V I .
L ' U K R A I N E   D E   X V I I I   S I E C L E   E T U D E S   P A R   J .   D J Y D J O R A .

І В А Н   Д Ж И Д Ж О Р А

У К Р А Ї Н А

В П Е Р Ш І Й П О Л О В И Н І X V I I I В І К У .

Р О З В І Д К И   І   З А М І Т К И .

З передмовою акад. М. ГРУШЕВСЬКОГО.

33.130725

К Н І В — 1930

Бібліографічний опис цього видання
включено в Літопису Українського
Друку, „Картковому репертуарі“
та інших публікаціях Української
Книжкової Палати

Дозволяється випустити в світ.
Неодмінний Секретар Академії Наук, акад. О. Корчак-Чепурківський.

Київський Окрліт № 232.
Держтрест „Київ-Друк“.
1-ша фото-літо-друкарня,
Київ, Січний майдан, 14.
Зам. № 365. 10³/₄ др. арк.
Тир. 3500.

ІВАН ДЖИДЖОРА

Передмова.

В дослідженню історії Гетьманщини займають поважніше місце праці покійного Івана Джиджори, неважаючи, що це були праці молодого, початкуючого історика, і він мав змогу працювати над сею темою всього кілька літ.

І тепер—потім як увага істориків перенеслася з старших століть на останні,—Гетьманщина більше досліджується в сфері економіки і соціальних відносин; праць з політичної історії Гетьманщини дуже небагато й тепер. А двадцять п'ять літ тому, коли брався до своїх студій небіжчик—було й того менше. Се були головно праці Лазаревського, Єфименкової, Мякотина, розвідка ак. Слабченка про «малоросійський полк» вийшла вже пізніш. Політичне життя Гетьманщини сливе не розроблялось, і се стояло в безпосереднім звязку з загальними умовами українського життя в колишній Росії, що відбивались і на характері й напрямках української наукової праці.

Українське життя було придавлене. Підозріливим наглядом окружені були всі прояви його активності—чи то в сфері громадській, чи культурній. Офіційно признавалось за догму, що українське життя, влившись в «загально-руське» життя імперії, стихійно розпускається і асімілюється ним, не шукаючи собі ніяких спеціальних проявів, і тільки ріжні «мрійники», кабінетні антиквари силкуються з останків пережитого минулого сотворити якусь видимість національного життя, штучно оживити і прищепити народнім масам. Всі заходи адміністрації були звернені на се, щоб з одної сторони—перетяти всякі звязки між сими інтелігентськими гуртками і масами, з другого боку—задавити сю творчу, конструкційну роботу над оживленням української традиції, над відтворенням того, що могло би піднести активність українського життя, його тонус. До таких оживлюючих, тонічних моментів належала історія ліквідації політичного українського життя російським урядом і боротьба українського громадянства з сею ліквідаційною політикою. Се був оден з заборонених, або рішучо несприятливих для занять моментів української історії. Поскільки заняття істориків, були звернені на розвінчання і засудження клясової політики інтелігентських верств Гетьманщини,—ся робота з становища урядової програми могла вважатися навіть корисною. Але вона представляла однобічно ролю сих інтелігентських верств і не давала повного уявлення про рухові сили українського життя

того часу. На се вказували в своїх критичних оцінках праць Лазаревського, акад. Багалій, Василенко, проф. Лучицький—але вони не розвинули своїх гадок на історичнім матеріалі, не перетворили їх в історії тих політичних і культурних сторін українського життя, що лишалося неосвітленим в роботі школи Лазаревського. Пок. Джиджора — тоді ще зовсім молодий науковий робітник, що ледви тільки сходив з університетської лавки, взяв своїм завданням освітити історію ліквідації державного життя Козацької України—централістичну політику російського уряду—в звязку з економікою, ліквідацію політичних прав України в звязку з змаганнями російської буржуазії зробити Україну ареною російського капіталу. З другої сторони—доповнити економічну роботу української старшини над утворенням своєї привілейованої верстви історією її політичної боротьби, котрою вона силкувалась захистити свою політичну окремішність—«права Малої Росії».

Се дійсно було чергове наукове завдання. Коли в середині XIX в. Тарас Шевченко підніс свій обурений голос против ідеалізації малоросійського дворянства, фабрикації з нього українських героїв під історичні шаблони, з тих огненних протестів против такої фальсифікації минулого зродилася соціальна критика Гетьманщини, переведена Лазаревським, Єфименковою й ин. в другій половині XIX віку. В початках XX століття ся робота мусіла вважатися в головних рисах проробленою, щоб образ минулого не став одностороннім в противний бік, він вимагав свого доповнення в сфері культурній і політичній. Але взятись до політичної історії Гетьманщини було не легко. Її боротьба з централістичним ліквідаційним змаганням російського уряду як я вже сказав—се була тема в обставинах українського життя початків кінця XIX і навіть початків XX століття—не легка, навіть небезпечна, а без відповідного освітлення, і навіть підчеркнення сеї сторони політична історія XVIII віку вийшла б теж однобічною. І от те що не знаходило охотника в Україні Російській, знаходить свого пильного і завзятого робітника в молодім галицькім історику.

Така була діалектика життя. Під гнітом царського режиму українська культура в ширшій розумінню була вигнана з вищої школи. Історії України як цілоти не було, наукових організаційних центрів, які могли б подбати про систематичне розроблення історії України, заповнення її прогалин, випростувати однобічності—в Рос. Україні не існувало. Тому се спадало на Галичину, що в той час була ще осередком творчої української праці; зокрема падало на її Наукове Товариство ім. Шевченка, в сфері історії—на його Історичну Секцію. В сих обставинах знаходить собі пояснення праця пок. Джиджори над сею темою. Весною 1905 р.—коли ще не передчувалась можливість організувати «Українське Наукове Товариство» в Києві, що з'явилося тут 2 роки пізніше, львівське «Наукове Товариство ім. Шевченка» на мою пропозицію ухвалило уділити з своїх небогатих коштів деякі засоби на систематичне збирання нового документального матеріалу для козацької доби; робота була розділена

на хронологічні сегменти, і часи між Мазепою і Розумовським — перший ліквідаційний період, розділений короткою передишкою часів Апостола,—припали на долю покійного Джиджори, що вже перед тим, в моїм університетським семінарі займався сею добою. Се визначило напрям всеї дальшої наукової праці покійного, котрій він віддавсь з усім запалом своєї глибокої, небуденної натури.

Рідка і визначна була се людина.

Уродився Іван Джиджора 9 лютого 1880 року в сім'ї бідного селянина Миколая Джиджори, в селі Заставцях, Підгаєцького повіту, на Галицькім Поділлі. Рано стратив батька і виростав під рукою матери—розумної й енергійної господині. Звернувши на себе увагу своїми здібностями в школі, він по її скінченню був заходами громади уміщений в школі українських ченців-василян в Бучачі, що тоді перетворювалася на державну гімназію. Блискучо її скінчивши дістав невеличку стипендію від міста Бучача до університету. Записався на т. зв. філософський факультет (що відповідав історично-філологічному і фізично-математичному факультетові російської схеми) і став працювати в історичній групі, головню моїм семінарі української історії. Виявляв широкі історичні і політичні інтереси, пильно студював історію всесвітню, брав живу участь в політичнім життю, захоплювався наростанням політичної опозиції і революційних сил підчас російсько-японської війни, українським рухом—на котрий починало орієнтуватися все, що було живішого і поступовішого в тодішній Галичині. Діставши семінарійне завдання—простудювати нововидані акти вищих російських установ після смерти Петра: що вони дають для освітлення російської політики супроти України в роках 1726—1737 (сим роком кінчився тоді останній виданий том паперів російського кабінету міністрів), Джиджора з рідкою пильністю і увагою проробив сю роботу (14 великих томів актів), і ся перша його робота була настільки ґрунтовна, так методично і талановито була зроблена, що її надруковано в Записках Наукового Товариства ім. Шевченка, в 5 книжці 1903 року.

Ся чимала праця—перша наукова, друкована праця, 40 сторін друку «Записок», давала настільки похвальне свідоцтво здібностям молодого історика, що я радо пішов—скільки міг—на зустріч його бажанням пуститися на наукову дорогу, а не на звичайну утерту хлібну стежку гімназіального учителя. Покійний дістав маленьку платню як помічник бібліотекаря в Науковім тов. ім. Шевченка і енергійно продовжував свою наукову роботу.

В р. 1904 з'явилась його стаття з приводу нового тому «Бумаг кабінета министров», під заголовком «Україна в першій половині 1739 року» (Записки т. 69, ст. 14), і незвичайно детальний, з чисто бенедиктинською мікроскопічністю пророблений огляд «Источников до історії Запорожских Козаков», ак. Еварницького (Записки т. 67).

В наступнім році широкий огляд праць Ол. Я. Єфименкової «З нової української історіографії» (Записки Товариства ім. Шевченка т. 76).

В 1906 році — велика студія: «Реформи Малоросійської Колегії в рр. 1722—31 (в «Ювілейнім збірнику» присвяченим мені).

В наступнім році Джиджора з кількома іншими молодими галицькими ученими і літератами виїхав до Київа, щоб допомогти в редакційній роботі, звязаній з перенесенням до Київа редакції «Літературно-Наукового Вістника» організації Київського Наукового Товариства, Відділу книгарні Наукового Товариства Шевченка і т. под. Він працював у Київі з перервами кілька літ, приймаючи дуже живу участь в українським життю Київа, в сих незабутніх роках першого українського розкриття, — виступав проповідником української одности, широкого єднання Рос. України з Галичиною, противником галичанофобії, так як в Галичині виступав против галицької виключности. Одночасно працював також науково — в московських архівах, кілька разів доставши туди відрядження від Наукового Товариства ім. Шевченка. Скупі були сі відрядження, бо Товариство ім. Шевченка не розпоряджало для сього достатніми фондами, небіжчикові приходилося працювати в трудних матеріяльних обставинах, але він працював енергійно, залопадливо і приготував до друку велику збірку документів з по-Мазепиних часів.

З сих своїх архівальних занять він опублікував зпочатку, в 1908 році цінне звідомлення під з. «Матеріалы Московського Архива Міністерства Юстиції» (Записки Н. тов. Шевченка т. 86). В наступних роках 1909—1910 виготовив свою головну працю: «Економічна політика російського правительства супроти України в 1710—1730 рр.»; вона почала друкуватися в «Записках» в 1910 р. і потім з перервами виходила протягом цілого майже 1911 року (т. 98, 101, 103, 105), і з сим роком вийшла окремою відбиткою (143 стор.). Покійний подав її як докторську дисертацію львівському університетові і блискучо поздавав докторські кольоквії: львівський філософський факультет був в тих роках дуже вибагливий, і ся підготовка забрала покійному багато часу, так, що за сі роки він випустив тільки невелику розвідку: «До історії Генеральної Військової Канцелярії» (Записки т. 107—1912, кн. I). Заразом обробляв до друку свою збірку актів, яка на жаль доценту згинула потім у воєнній бурі (не міг я навіть вяснити — чи в Тов. Шевченка, чи на руках у небіжчика). А поруч того брав також діяльну участь в галицьким політичним життю, різко виступаючи против опортунізму і реакційних потягів просвітної, національно-демократичної партії (пізніших ундівців), що тоді переводила нову угоду з польською буржуазією.

В сім науковій і громадській роботі заскочила небіжчика імперіялістична війна, котрої жертвою доля судила йому впасти. Проголошення війни застало його в ріднім селі, на вакаціях; зіставшись на місці, він опинився в сфері російської окупації і перебув її цілу в своїй рідній околиці, віддавши їй незабутні послуги в сих трудних часах. Добре знаючи російську мову, обзнайомлений з російськими порядками за часи свого життя в Київі і Москві, він старався яко мога охоронити місцеву людність від реквізіцій, арештів, заслань, від грабунків козаків і наду-

жить поліції, і діяльність його на сім полі, як згадують місцеві люди, була дуже корисна і цінна—хоч часами йому й самому, в обороні інших, доводилося сидати під московський арешт. Але тяжче було ще далі. З тим як російське військо опорожнило сю околицю, Джиджорі прийшлося ставитися до австрійського війська, і в 1916 р. його посилають до Люблина як військового урядника при окружній команді—референтом торгово-промислових справ. Тут пробув він до розпаду Австрії; здоров'я його—вже й перед тим дуже не мудре (він мав слабі легені, мабуть по батьку, і вже перед тим западав на грудну хворобу)—в сім часі погіршалося значно. Проголошення Західно-Української республіки звільнило його з військових обов'язків супроти Австрії—але покликало на службу сій короткотривалій українській революційній державній організації. Його призначено військовим комендантом в Раві Руській, і він не вважаючи на лихий стан здоров'я весь віддається новим обов'язкам. Але грудна хвороба набирала катастрофічного стану, і кінець кінцем змусила його зріктися праці й вернутися до дому на поратунок. Та ратуватися в тім часі в ріднім селі було трудно—не вважаючи на всі старання родини; не було ні ліків, ні можливости виїхати на крає підсоння, і покійний загинув. Я в тім часі, виїхавши за кордон, робив розпачливі зусилля, щоб його видобути на захід, до Праги—але мої телеграми прийшли вже за кілька днів до його смерті. Джиджора помер у своїм ріднім селі 22 квітня 1919 року, на сороковім році життя—не довершивши своєї наукової праці, не мавши змоги ступити в ряди робітників Нової України.

Збірка його наукових розвідок виходить як вінець на його могилу від нашої Історичної Секції, в організації праці котрої брав він діяльну участь. Се вираз нашої вдячності покійному і вираз глибокого смутку від сеї утрати—в п'ятдесятліття народин, що кінчиться в лютім сього року.

Се була дійсно тяжка утрата. Небіжчик мав дані на визначного громадського діяча, політика і організатора, і на ученого дослідника високої марки. Як людина визначався чесним і витривалим характером, живим громадським інстинктом, широким світоглядом і об'єктивністю. Як дослідник—виявляв гарне методичне виконання, здібности до ширшого синтезу—і zarazом темперамент совісного, скрупульозного дослідника. Працював не швидко—що почасти пояснюється його не сильним здоров'ям, але постійно і витривало. Він заглядав глибоко в сучасне громадське і політичне життя і в минуле, вмів досвідом і обсервацією сучасного помагати собі в орієнтації серед фактів минулого. Був патріотом в кращім розумінню слова, глибоко відданим інтересам мас, свобідним від всякої національної виключности; завсіди орієнтувався на широкі вселюдські перспективи і енергійно поборював всякий провінціалізм, «патріотизм своєї дзвіниці».

В нинішній книжці на пам'ятку йому ми зібрали його наукові студії, розложивши в порядку тем, а не часу написання. Більшу половину

книги займає його головна й найбільш загальна праця 1910 року, далі студії над фактами 1720-х рр. і огляд документального матеріалу 1730-х років. Не вийшли сюди рецензії, огляди й критичні статті з приводу різних новин сучасної літератури—хоч деякі з них також дуже цінні і варті видання. Заслугують цього в повній мірі також політичні огляди сучасного галицького життя, друковані в Літературно-Науковому Віснику під псевдонімом Ignotus.

Сподіваюсь, що вони також діждуться видання. І що товариші-однолітки небіжчика, близькі йому люди, співробітники його праці в різних часах й стадіях його життя не залишать списати свої спомини про нього і поділитися ними з громадянством.

Нинішня збірка нехай буде їм пригадкою.

В січні 1930 р.

Михайло Грушевський.

Економічна політика російського правительства супроти України в 1710—1730 р.р.

Кінець XVII і перші три десятиліття XVIII в. визначаються значним розвитком торгівлі Лівобічної України, особливо торгівлею з загроюницею, головно коли по нещасливій мазенинській справі настають часи релятивного спокою. Поминаючи вже таку сприятливу для цього обставину, як свобода торгівлі з загроюницею, на се склалися ще й інші причини, які так сказати, примусово викликали торговельний рух. Між ними очевидно перше місце займає той рішучий від тепер напрямок, який взяло українське господарство, а саме на кінець XVII, початок XVIII ст. припадає інтенсивний перехід до грошового хазяйства, що досі було припинено нелюбовою і замішаннями в українськiм життiу XVII в. А сей перехід знов таки був викликаний як натуральним розвитком стану речей, так — особливо від часів Скоропадського починаючи — і деякими сторонніми для хазяйства причинами, що тим не менше виявили сильний натиск на такий перехід. На такий рішучий поворот в сторону інтенсивного хазяйства вказує сильна погоня серед вищих верств українського суспільства за землею за часів гетьманування Скоропадського. Якiж се були причини, крім вказаного природного розвитку хазяйства, які надавали йому значно більшого розмаху і сили, ніж би се впливали з стадії, в якій се господарство в данім моменті перебувало?

На нашу думку тут передовсім вплинуло нове політичне положення гетьманщини, а з тим і зміна режиму, які наступили по мазенинській катастрофі. Новий Петрів режим поруч з страшними репресіями, що посипалися на так або інакше причетних, а то й зовсім непричетних людей, і зведення української автономії до мінімуму, замкнули для українського суспільства, головно для вищих його класів, всякі можливі дороги і способи для проявлення енергії молодого суспільства з виїмком одної можливості: устроювати (кожному зокрема й цілій «політичній» класі) свій добробут по найкращому своїому розумінню. Старшина знов і загалом державська класа — зрештою ті поняття майже сходяться¹ — йдучи за інстинктом самоохорони, а по друге й свідомо підчас політичної завірюхи переконавшись, що для самозбереження найбільше надійним способом служать не які б там не були права, котрих безсилність в тім напрямі показала ся аж надто наглядно, а особисте матеріальне забезпечення, — пішла вповні на зустріч змаганням російського правительства. Звідсіля, про що ми вже згадували, погоня за земельною власністю — погоня, котрій на зустріч ласкаво йшло й російське й місцеве правительство. Петро зараз по мазенинській катастрофі гоїною рукою роздавав направо і наліво не тільки цілі села, а й волості, в яких не раз було по сто і більше сіл і присілків (напр., По-

¹ В. Барвінський, Крестьяне въ левобережной Украине въ XVII—XVIII вв. Харьков, 1909, с. 133.

чеп і Ямпіль Меншикову¹, користаючи ще і з тої обставини, що під іменем «измѣнничьихъ маѣностей» опинився в його руках багатий земельний запас; роздавано не стільки місцевим людям, скільки Росіянам і всякого рода чужим заволокам, які під сю нещасливу пору збіглися на Україну з усіх усюдів, головно з Балканського півострова². Очевидно місцева старшина, щоб видержати конкуренцію з тими зайдами й собі зачала облягати місцеве гетьманське правительство з жаданнями надачі маѣностей. В результаті ми бачимо, з зробленого потім підрахунку, що з загальної суми розданих на Україні 155 сіл і присілків з 4550 дворами до гетьманства Апостола включно, на часи Скоропадського припадає 122 села з 3703 дворами, з чого сам гетьман роздав 66 маѣностей³. Очевидно, що така концентрація земельного капіталу, а разом з ним і робочих рук з одного боку, а з другого вказане в горі інтенсивне зайняття господарством, викликали глибоку зміну в дотеперішнім розкладі національного багатства: в пропорції до концентрації продукційних засобів таке ж скуплення добутих з землі безпосередне і посередне через різні «промисли і заводи» продуктів, що в свою чергу викликало потребу їх збуту, себто сильніший ніж досі торговельний рух з загрою. Та крім тих, так сказати, «позитивних» причин торговельного руху, були не менше, коли не більше важні причини «негативні» з погляду українського суспільства: потреба грошей і взагалі засобів на удержання цілого корпусу російського війська на Україні, в який входило 10 драгунських полків полишених Петром 1708 р. тут на постійний побут, не зважаючи на просьби гетьмана Скоропадського вивести їх і свої в тім напрямі обіцянки. Удержання чужим коштом цілого корпусу війська, яке крім того забезпечувало край від повторення якої небудь «измѣны» і запобігало всякого рода «шатостям» представляло западто великий plus в політиці Петра супроти України, щоб він мав слухати просьби і пунктів безсилового гетьмана. На сей новий тягар, що наче свіг звалився на голову гетьманщини⁴, не звернено досі в на-

¹ Московській Архивъ министерства юстиціи, Дѣла Правительствующаго Сената до раздѣленія на департаменты, № 3568, лл. 74—78. Специфікація о городах Почепѣ и Ямполь и о принадлежащихъ къ нимъ селахъ и деревняхъ и протчихъ угодіяхъ. А. Лазаревскій, Описание Старой Малороссіи, т. I, с. 274—294.

² Для роздачі в тім часі правительством маѣностей особливо чужим, див. Барвинскій, *Op. cit.*, с. 79—83.

³ Див. мою статтю: Україна в першій половині 1738 р., *Записки Наук. Тов. ім. Шевченка*, 1906, т. I, с. 79.

⁴ Російські війська появляються на Україні майже від хвилі переяславської унії і були тут під час заворушень на Україні за Виговського, потім в часі боротьби правобережних гетьманів з лівобережними, причім зазначили свою присутність рядом насильств на місцевій людности, так що жалоби на них появляються майже одночасно з їх появою на Україні (див. напр., статтю про се Н. Оглобіна, «Розыск 1666 г. о злоупотребленіяхъ московскихъ ратныхъ людей в Малороссіи» в «Киевск. Стар.» за 1895, XII, сс. 271—306). Тільки тоді вони стояли гарнізонами по значнійшихъ городахъ, як напр. 1668 р. було 12.000 в Києві, Ніжені, Полтаві, Миргороді і т. д. (II Собр. Зак. I, 376), а в части по окраїннихъ городахъ, як Камінне і т. д. Як же стояла справа з їх удержанням? Дехто, як напр. В. Барвинскій (*Op. cit.*, с. 233) М. Слабченко (Малорусскій полк, Одесса, 1909, с. 193—4), очевидно, схиляються до тієї думки, що і раніш вже від Брюховецького давати припас російським гарнізонам було обовязком українськихъ посполитихъ і покликаються на обіцянку того ж гетьмана в 1604 р. уодіжувати московськихъ «ратныхъ людей» (II. С. зак. I, 368) і на такий же указ в 1667 р. (II. С. з. I, 413, Барвинскій, *op. cit. ib.*). По нашому се лишень щонайбільше може вказувати на такий хвилевий стан річи; Брюховецький багато наобіцявъ Москві такого, чого Москва навіть не ршалася заводити, як передчасного, і чого за наступних по нім гетьманів не було. До такихъ справ не введенихъ тоді в життя аж до 1709 р., на нашу думку, треба віднести і кормлення

пій історіографії належної уваги, або радше не придано йому значіння, на яке він заслуговує. А значіння се було величезне своїм впливом на різні сторони українського життя. Поминаючи політичну вагу сього факту перебування російських військ, розквартированих між населенням, ми вважимо лише на його значіння в фінансово-економічному життю краю.

Отже російське військо удержувало, даючи йому «провіант і фураж» в натурі т. зв. «порціями і раціями», або платячи грошми, зібраними для сього з людности. Справа ся була настільки тяжким ударом для фінансів гетьманщини, що відтепер удержання російських полків і зв'язаних з тим інших обставин, а головно надужить з боку російських військових властей, стає одним з основних «політичних» питань в зносинах гетьманів з російським правительством; вона затроювала життя гетьманським правительством, особливо Скоропадському, на що він не раз нарікав¹. Не входячи в подробиці організації провіантування російського війська і стадій, які воно переходило в 1710-х до 1740 рр.², досить буде навести кілька цифр, які виразно характеризують ту нову повинність. Отже удержання російського війська (1733 р., напр., 6 драгунських полків і 3-х піхотних) обходилося річно приблизно в 107.500 порцій і 107.022 рацій, плачених то натурою то грошми, а найчастіше комбіновано одну систему з другою³, коли се перевести на гроші, то виходить, що населенню російське військо коштувало 147.000 руб. Очевидно, що раніш, коли стояло в гетьманщині 10 кінних полків, то се

«ратных людей», на що з рештою вказує і донесення 1668 р. каменського воеводи Булгакова царю, де він жалується на брак припасів і виразно говорить, що «твоего великого государя жалованья хлѣбных запасов и соли... неприслано» (А. М. Ю. столб. бѣлгородскаго стола, № 629, л. 25—27).

¹ Напр., Харківський істор. архів. «Дѣла Малороссійской коллегіи», № 30566, чорновик листа Скоропадського до Головіна. Розуміється, фінансовою стороною далеко не вичерпувалося усе значіння постою російського корпусу військ на Україні для українського життя. Тут лишень зачіплено справу остільки, оскільки вона потрібна для освітлення порушених мною питань.

² Тут скажемо тільки коротко, що гетьман в порозумінню з комендантом корпусу (як, напр., Скоропадський з фельдмаршалом Борисом Шереметьєвым — Сборникъ имп. русс. историч. общества, т. 25, с. 322, ген. Боуром, Апостол з відомим Вайсбахом) на основі зладжених комендантом «пунктів» робив «Росписаніє» с яких малороссійських полковъ и по сколко и на якіє опредѣленніе консистенти указаніе без заплати, а сверх указного числа за заплату по настоящимъ ценамъ провіантъ и фуражъ получаютъ с обывателей и гдѣ им («консистентамъ») винтерквартирою состоятъ» (напр., Румянцев. Музей, Архивъ Малоросс. актовъ, № 429) і розсилав по полках, де місцеві власти робили таке ж «росписаніє» для полка, а для виконання його були покликані спеціальні для того полкові і сотенні комісари, які по скінченню року з'їздилися з усіх полків звичайно в Ніжин для виготовлення «калькуляції», себто вирівнання рахунків між поодинокими полками (див. Х. Ист. Арх. Д. Мал. Кол. № 2622, «Діаріушъ року 1732 отправляючихъ ся писемъ и всякихъ дѣлъ, в енеральной войсковой канцеляріи приключаючихъ ся, л. 57; № 591 те саме за 1733 р., тільки під заголовком: «Журналъ или краткая записка отправляючихъ ся до е. і. в. от ясновельможного господина гетмана и кавалера Данила Павловича Апостола доношеній, також... листовъ, в полки его ясновельможности указовъ и всякихъ унѣверсалов 1733 году», л. 5). Загалом в переписці гетьманського правління провіантування консистентів і зв'язані з тим справи займає львину частъ (напр., ib., № 2622, лл. 28, 39, 43, 83, 127 і passim; № 591, л. 60, 65 і др.). Ар. Мин. Юст. Дѣла правит. сената до раздѣл. на департ. № 3563, лл. 64, 84, 102; № 3569, л. 147, 150, 272—274, 277 і passim (переписка Апостола з колегією чужоземн. сп. 1727—1733 рр.). Про консистентів, порції і рації, їх величину і т. д. див. ще в інтересній книжці В. Барвінського, с. 223—229.

³ Румянцевскій Музей, Арх. малорос. актовъ, № 429; Барвінскій, Op. cit., с. 224.

коштувало значно більше¹. Крім того колегія заграничних справ порішила в червні 1728 р., основувшись на указі з 1723 р., що з українських доходів гетьман повинен платити сербському гусарському полкові, що виносило коло 12.000 р. річно грішми і раціями і порціями 1573 р.², а крім того чугуївським козакам і калмикам, їх вдовам і сиротам річно 6684 р. 64 к. грішми і натурою 2149 четвертей жита і стільки ж вівса³, Туди очевидно ми не зараховуємо кошта на удержання компанейських полків. Треба при тім мати на увазі, що ся данина, крім платні гусарському полку і чугуївцям, яким плачено з військового скарбу, збиралася окремо від звичайних податків до військового скарбу, що йшли своєю чергою. Очевидно, що через таке ослаблення скарбу на сторонні для гетьманщини видатки, терпіли місцеві потреби⁴, для заспокоєння яких гетьманам Скоропадському і Апостолові доводилося встановляти нові податки⁵ не зважаючи на те, що в тих часах супроти демагогічної агітації російського правительства проти старшини і гетьманства такі міри були дуже непопулярні і для гетьманського правительства некорисні. Та подані вище цифри шойно тоді виступлять в правдивім світлі, коли ми їх порівняємо з іншими, а власне з цифрами цілорічних доходів військового скарбу, збираних на підставі дотеперішньої військової схеми в гетьманщині і то по максимальній скалі. бо в часах відомої Малоросійської колегії. Отже зі слів таблиці, представлені Веляминовим сенатові зібрано в гетьманщині 1722 р. усього 45.527 р. 19 к., 1723 р. — 85.854 р. 49 к., 1724 р. — 241.342 р. 89 к., 1725 р. по вересень 63.141 р. 40 к., а з відомості поданої колегією Наумову, резидентові при новому гетьмані, за цілий сей рік — 173.055 р. 28 к., за 1726 р. по тій же відомості 121.997 р. 34 к.⁶. Значить, що для ослабленого недавньою російсько-шведською війною краю без усякої перехідної стадії податок зразу щонайменше подвоївся. Не треба забувати, що при відомій безпardonності колегії і при дуже упрощеній схемі псбору, податки були вишрубовані до останнього напруження, а за гетьманства Скоропадського і раніш вони далеко не доходили до тієї висоти⁷. Одно слово до старого укладу українського життя з його обов'язками, які він надав на суспільство, ввійшов новий фактор, зовсім по своїй природі чужий давньому — а таким безперечно треба признати систему постійного війська — з своїми вимогами, ставленими

¹ Вичислено на підставі даних в згаданім «Росписаню». Рум. музей, *ibid*.

² М. А. М. Ю. Дѣла правит. сената до разд. на деп. № 3568, л. 301.

³ *ibid*, л. 102.

⁴ Напр., компанейским полкам неплачено заслуженого цілими роками. Х. Ист. Ар. Д. М. К. № 2622, л. 138; № 591, л. 17 — 18, 43.

⁵ Так, напр. Скоропадський ввів новий податок, а власне «пчеляну десятину» в Переяславським і Лубенським полках) А. М. Ю. Дѣла правит. сената до разд. на департ. № 3569, лл. 31 — 38), з інших звісток, які дав Полуботок Веляминову 11/8 1722 р., пчеляну десятину заведено тільки в Переяславським полку (Харьк. Ист. Арх. Д. М. К. № 2628). Гетьман Апостол був змушений разом з генеральною старшиною і з полковниками 9/6 1732 запровадити на пшчу полкову адміністрацію і суд новий побір з рядових козаків, міщан і посполитих в свободних маєностях) А. М. Ю. Дѣла прав. сен. до разд. на деп. № 3569, лл. 207 — 211; Х. И. А. Д. М. К. № 2622, «Діаріуш», л. 176 — 177).

⁶ Див. мої статті: «Причинки до історії відносин російського правительства до України в 1720-х і 1730-х рр.», Записки Наук. Тов. ім. Ш., т. 61, с. 7; «Матеріяли до історії гетьманщини», *ib.*, 1908, кн. VI, с. 72. Також А. М. Ю. Дѣла прав. сената по малоросійській акнедидини, кн. 53/1780, л. 122.

⁷ Малоросійская колегія через те так ослабила фінансові сили податників, що не диво, коли офісли в гетьманство Апостола установлена рос. правительством 1728 р. «канцелярія зборів» приказала до людяности податкову норму колегії, то за 1729 — 1733 рр. назбиралося залеглостей на 143.457 руб! (Х. И. А. Д. М. К. № 591, «Книга протоколов канц. зборовъ», лл. 341 — 347).

до того ж суспільства, при чому невгоди і обов'язки, впливаючі з старого устрою не тільки не усувалися, але навіть почали збільшуватися, особливо в першій половині 1720-х і в 1730-х рр. Правда, нові тягари головню спадали на плечі найнижшої верстви суспільства — посполитих, одначе з огляду на просту економічну неможливість одної тієї верстви винести сей тягар, правительство гетьманське було змушене притягнути до обов'язку удержування консистентів і основу старого українського устрою — козацьку верству¹. В 1720-х роках крім того, що Малоросійська колегія платити податки притягнула і вищі верстви (не даючи розуміється полегкості посполитим і козакам), наступили відомі «каналні» роботи при ладизькім каналі, «низові» походи сулацький, гиланський і т. д., які знову налягли головню на козаків і на старшинську верству (крім старшини приділеної в певнім числі до козацьких відділів у «низовім» поході брав участь спеціальний відділ бунчукових товаришів)². З економічного боку головню ролю грала тут ся обставина, що в часі «каналних» робіт і походів треба було удержуватися власним коштом, при чому в супереч природі земського війська так роботи як і походи тривали цілими роками, значить на удержання треба було брати з собою замість запасів живности, гроші, або відповідний товар, за який можна було виручити гроші. Коли не було своїх, треба було позичити і в результаті ми натрапляємо на численні процеси головню між старшиною з приводу довгів для згаданих походів³. Одно слово потреба переходу до системи грошового господарства давала себе відчувати, бо життя ставило вимоги в сім напрямі. Головними ж чинниками такого хазяйства були торгівля і промисел.

Навівши деякі вищезгадані причини, що на нашу думку викликали живіший торговельний рух, ми очевидно не думаємо тим сказати, що українська торгівля з загралицею (а про таку власне говоримо) починається щойно від Скоропадського; навнаки український торговельний рух з загралицею і раніш був доволі значний, особливо в часи релятивного спокою за Мазепи, так що описля Скоропадський поневоли полемізуючи з Мазепинськими універсалами, після переходу свого останнього на сторону Карла XII, м. н. говорить в універсалі з 8/12. 1708 р., що Україна під Московщиною «пришовши по першихъ войнахъ въ спокойное, квѣтнучое и шасливое положене помножилася зданіємъ церквей божихъ и святыхъ обителей и распространилася въ городы, мѣста и села, и урожаями земными, купецкими и гандлями во всякій изобиловали (!) достатокъ»⁴. Полишаючи на боці питання, кому належала заслуга того «квѣтнучого» стану України—я про се скажу дальше—всеж таки видно, що торгівля на стільки була важним чинником в економічнім життю гетьманщини, значіння котрої очевидно настільки було загально зрозуміле, що гетьман вважав можливим ужити її як один

¹ Напр., Румянцевський Музей, Архив Малоросійскихъ актов, № 429. Причѣм козаків притягано, «ставячи двохъ козакѣвъ противъ одного посполитого», як поясняє гетьман Апостол (ib.).

² Про каналні роботи, походи див. мою статтю: «Причинки до історії відносин...», с. 4—5 і Радаковоѣ — Записки Наук. Тов. ім. Шевченка, т. XII, сс. 1—20.

³ Про процеси за згадані борги, пороблені бунчуковими товаришами і т. д. особливо «на шизовий» похід, див. напр., Х. П. А. Д. М. К. № 2622, «Діаріуш», л. 22, 215, 278; № 591, «Журнал», л. 191 і рашіш. Значковий товариш стародуб. полку Кирило Коноваленко скаржився Апостолові, що коли в похід взяв з собою барилку горілки, як і другі, щоб шинкуючи «проитатися», то полковник Дуров заборонив їм шинкувати, бо для сего привіз свою горілку (Х. П. А. Д. М. К. № 2272).

⁴ Бантыш-Каменский, Материалы для отечественной истории, т. II, Москва, 1859, с. 198.

з першорядних аргументів в політичній полеміці, на рівні з «церквами божими і урожаєм земним». Та ми будемо говорити про ті часи, коли на нашу думку переміна обставин зачала витворювати особливі умови для заграничної української торгівлі.

На жаль недостача скільки небудь серйозніших праць про торгівлю в тих часах в нашій історичній літературі¹ не дозволяє докладніше означити величину вивозу українських і ввозу заграничних товарів у гетьманщину, ані означити вартости того обороту. Але інтенсивність того руху, торговельні дороги, місця збуту і нарешті роди вивожених з України товарів на підставі відомого опублікованого досі матеріялу і архівальних даних можна представити.

Отже задалегідь можна ствердити, що не зважаючи на недавню «шведську руїну» українська торгівля з заграницею пішла доволі інтенсивно, особливо в першій половині гетьманування Скоропадського приблизно до 1715 р., від коли посипалися на неї удари з боку, звідки сього найменше можна би сподіватися. Передовсім треба сказати, що гетьманщина, так експортом як і імпортом, особливо своїми продуктами, становила зовсім окремих економічний терен, торговельно незалежний від Москвіщини, куди не могла, або могла дуже мало ввозити продуктів своєї землі і своєї промисловости, як також з огляду на слабо розвинену промисловість не могла звіттіля спроваджувати потрібних їй товарів. Зате так одним, як і другим була тісно зв'язана з західними німецькими краями, а почасти з Польщею, а власне кажучи, з пограничними білорусько-литовськими землями, і туди йшли головні торговельні шляхи. Українське купецтво ходило з своїми товарами по здавен давна утертих сухопутних дорогах: через Польщу (Волинь) до Шлезка і до Гданська, а почасти через Литовські землі до Кенігсберга. Свого часу по здобуттю Азова Петро I видав був указа в досить категоричній формі, щоб українські купці ходили з товарами до Азова, а в інші городи не заходили і се перший відомий нам випадок активного вміщування правительства в українські торговельні справи і перша спроба регламентувати торгівлю за згори уложеними кабінетними плянами. Досі правительство намаглося лишень забезпечити свою торгівлю від конкуренції української, забороняючи ввозити до Росії тютюн і горілку². Та ся спроба на разі очевидно не мала ніяких наслідків, і на ній не настоювали. Не мале значіння мусила мати торгівля з півднем, головно з Кримом через Запорожжя, в якій велику участь приймали й самі Запорожці, даючи зарозом купцям сяку таку охорону від розбійничих нападів. Та становище Запорожжя до Мазепи 1708—1709 рр. стягнуло на нього страшний гнів з боку російського правительства зруйнуванням Січі і переходом її під

¹ Скільки небудь суцільного нарису про торгівлю гетьманщини з заграницею в тім часі ми не знаємо. Принагідні звістки і дані для сеї справи розкинені в різних працях пок. Лазаревського, як «Описание Старой Малороссии» 3 томи, «Села Конотопскаго уѣзда» і і. Плохінського, «Иноземцы в Старой Малороссии» і т. д. З новіших праць невеликий уступ у Барвінського, «Крестьяне въ Лѣвобережной Украинѣ», с. 133—135 і нарешті у М. Слабченка, «Малорусскій полкъ въ административномъ отношеніи. Одесса, 1909, с. 256—277, причім подано багато вказівок на літературу, що так або інакше зачіпає дотичне питання.

² Полное Собрание Законов, т. IV, № 1826.

³ П. С. З., т. I, № 607; потім щодо тютюну сю заборону було повторено 1719 р. з погрозою непослушним конфіскувати рухоме й нерухоме майно. Те саме потверджено в 1725 р. з додатком, що не можна ввозити тютюну в Великоросію ані продавати нікому для такого ввозу «кромѣ тѣх, кому по указамъ повелено будетъ. Х. И. А. Д. М. К. № 6286. Лѣтопись занятой Археографической Комисіи, вып. XVII, с. 129—130, № 178.

протекцію кримського хана, а заразом викликало найгострішу заборону входити в які б то не було торговельні зносини з Запорожцями¹ — страшні репресії за такі зносини². Се очевидно в значній мірі мусило ослабити торговельний рух в сю сторону і з тим більшою силою направити його на захід через Польщу. Насувається тепер питання, які товари були в обороті тої торгівлі, хто нею займався і нарешті які могли бути розміри того торговельного обороту?

Таким чином до Шлезка, а власне до Вроцлава, Гданська і Королевця пруського ходили з волами, юхтом, воском, лосем, салом, олієм, щетиною, ревенем, почасти з ганісом («ганьшъ»), вовною, горілкою і тютюном (з тими останніми товарами головно до Королевця)³, до Слущка, Вильна Хвойник, Злобина, Бихова і Могилева «и до инныхъ держави лядской городовъ»⁴ з тютюном, ганісом, горілкою, нарешті чужоземні торгові агенти, головно з білорусько-литовських земель купували на місці в значній кількості збіжжя і тютюн, а навіть, хоч рідко, і воли⁵. Нарешті окреме трохи місце в тім списі вивожених продуктів займає конопля, один з першорядних скількістю експорту продуктів; її вивозено головно річковими дорогами до Риги, й торгівля нею найскорше підпала регламентації з боку російського правительства, дальше салітра, смольчуг і поташ, що теж скоро були вийняті з продажу російським правительством⁶. Торгівлю всіми тими продуктами було сконцентровано в північних (Стародуб, Чернігів) і середніх (Ніжин і Київ) полках з виїмком торгівлі волами, яку вели південні, а по часті і середні (як Ніженський полк) полки, через господарські умови, при яких було можливо виготовувати волів на широку скалю.

З тих скупих даних, які маємо, можна міркувати, що серед тих продуктів на першій місці своєю цінністю й організацією стояв експорт волів заграницю до Шлезка і Гданська. Ось, напр., 1711 р. миргородський полковник Апостол з кількома «опошнянскими и лубенскими обивателями осмъ сотъ и килкадесять» волів виправили до Гданська⁷, на тодішні ціни вартістю коло 16.000 руб., напр., 1715 р. заграничний шляхтич Михайло Цибульський, ошмянський ловчий, закупив у Смілім 80 волів⁸, 1718 р. Кандиба, один з багатих державців у ніженському полку

¹ Лѣт. зап. Ар. К., вип. XVII, с. 123, № 134.

² 9 червня 1721 р. прислано Скоропадському грамоту про «наказаніе» полтавців Семена Кирильченка і Андрія Пархоменка за торгівлю з Запорожцями (Лѣтоп. зап. А. К., вып. XVII, с. 142, № 260). Кирильченко і Пархоменко за торгівлю шукою дійсно понесли «жестокоє наказаніе» кнутом і засланням на Сибір, при чому з іншими наказано поступати так само (Х. И. А. Д. М. К. № 971).

³ Реестръ купцовъ полку чернѣговского, хто якими товарами торгует и в якіе стороны свои гендлѣ отправует, року 1714 воеврия и д спораджений. Х. И. А. Д. М. К. № 3216.

⁴ Ibidem.

⁵ Див. інтересний «Е трактъ в чолобите стародубовских мѣщанъ Юва Іванова и Михайла Дойнеки поданномъ господину гетману декабра 1 дня 1728 году». Румянцевскій Музей, Архивъ малоросс. актовъ, № 300 (на 36 нонум. картках). Дуже інтересний процес на тлі торговельних операцій між чернігівським полк. Павлом Полуботком і заграничним шляхтичем Цибульським.

⁶ Так, напр., Петро I заборонив ставити нові буди для добування поташу (Лазаревскій, Опис. стар. Малоросс., I, с. 108).

⁷ Вѣденіе кривдъ купцамъ малороссійскимъ в Полци различными способами починеннихъ в прошлыхъ годахъ, посланное в государственную иностраннихъ дѣлъ коллегію, мар. 24 д. 1720 року підчасъ бытности полномощного посла полского, воеводи мазовецкого пана Хомотовского в Санктъ Петербургу. А. М. Ю. Дѣла прав. сен. до разд. на департ. св. № 3568, лл. 183 — 185.

⁸ Е трактъ в чолобите стародубовскихъ мѣщанъ. Румянцевскій музей. Арх. малорос. актовъ, № 300.

продав у тім же Гданську 300 «добрихъ воловъ» за 6000 руб.¹. В тій торгівлі волами коли не перед вели то широку участь брали самі гетьмани, що само собою зрозуміло, коли взяти під увагу, що вони були власники найбільшого комплексу маєтностей, а крім того, як побачимо далі, через свої виїмкові позиції, мали особливі привілеї за границею, а у себе не платили індукти оплат на перевозах і греблях. Ось, напр., 1732 р. гетьман Апостол посилав одну партію волів до Шлезка, при чім «відкритим листом» наказано іншим шафарам, щоб підждали з своїми волами коло Дніпра, поки їх не наздожене отаманський шафар². Другу партію 200 штук посилав одночасно до Гданська з увільненням від плати за них індукти і т. д.³. Те саме бачимо наступного 1733 р.—теж кількома партіями, при чому одна складається з 270 штук, і в різні місця⁴, а старшина (як, напр., ічаський сотник Стороженко)⁵ теж не відстає в сій справі від «рейментаря». Все те лишень фрагментарні звістки, які не дають навіть приблизного поняття про величину сеї торгівлі, але наскільки вона була важна, то бачимо з того, що не тільки російське правительство скоро звернуло на неї увагу з тим, щоб її використати для скарбу, але навіть деякі вельможі старалися робити на тій торгівлі інтереси. Так, напр., 1709 р. відомий «лицар промислу» Меншиков просив миргородського полковника Апостола і переяславського Томару купити йому за 1000 руб. волів для того, щоб їх перепродати в Гданську⁶. Само правительство давало такі доручення своїм резидентам при гетьманах і відомим з тої торгівлі українцям⁷, поки в другій пол. 1730-х рр. з початку примуовою на вигляд купівлею, а опісля просто насильним забиранням у людности волів, не тільки призначених на продаж, а й необхідних для хазяйства⁸, не вбило цілковито тієї торгівлі на Україні. Як ми сказали вище, експорт волів, може однію між іншими галузями торгівлі, був менше більше правильно організований і в тій організації приймала участь і брала за неї певну відповідальність і офіційна власть на Україні — гетьманське правительство. Річ в тому, що головні місця збуту для того товару, або не були в границях безпосередньо сусідньої держави (Броцлав), або як Гданськ, лежали як раз на протилежнім кінці тієї держави і через велике віддалення становили такі самі незручності. Очевидно, що переведення жиного товару через таку велику в додатку заграничну просторінь стано-

¹ А. Лазаревский, Опис. Стар. Малор., т. II, сс. 189—190.

² В «Діаріуш-і» генер. канцелярії під днем 9/6 записано: «Дань откритий лист шафарам, которіє до Шліонска волн женут, чтоб оны з волами своимн на семь боку Кієва не спѣшно постигали, покаместъ з волами его яневелможности Захарій Собоцкій до них настигнет» (Х. И. А. Д. М. К. № 2622, «Діаріуш», л. 120).

³ 2/7 заготовано видачу паспортів гетьмановому шафареві Костенецькому до прописано і заборону брати від його «взятки» від 200 штук волів гнаних з Глухова до Гданська на Лоїв на перевозах і греблях, і також заборона екзакторам і їх «факторам» брати індукту, бо волн — гетьманські (ibid., л. 141).

⁴ Х. И. А. Д. М. К. № 591. «Журналъ или краткая записка», л. 158, 167.

⁵ 6/7 паспорт шафареві панського сотника Григорія Стороженка для проходу з волами до Гданська, а звідтіля до Королевця пруского «та егез сотника долгами для доправки на Квасовскому» (ibid., 215).

⁶ А. М. Ю. Дѣла правит. сен. по малорос. эксп. кн. № 31/1758, л. 1 і даліше, л. 48 і даліше.

⁷ Моя стаття: Причинки до історії відносин..., с. 38—39. Лазаревский, Опис. Стар. Малор., II, с. 202; Барановъ, Архивъ сената, III, №№ 11159, 11275, 11749 і др.

⁸ 1735 р., напр., наказано закупити до 20.000 волів, 1736—1.000, 1737 кушити 29284 штук, а взято безплатно 22.000 пар., а трохи пізніше прийшов наказ зібрати до 44.000 штук, 1738 р. 23.000 штук — обіцяючи заплату, з якої розуміється, нічого потім не вийшло, ibid., і Барвінський, Оп., cit., сс. 220—221.

вило чималі труднощі, а навіть небезпеки, особливо з причини неспокою, який панував у Польщі, про що далше буде сказано. Розуміється, що українське правительство, яке складалося з найбільш заінтересованої в сій торгівлі старшинсько-державської верстви і само в особах своїх членів було в тім заінтересоване, повинно було звернути на се увагу і на спілку з рівнож заангажованими в сій справі польськими чинниками, постаратися виробити якісь норми, які б хоч сяк так забезпечували правильний хід тої торгівлі. Які ж були норми сеї організації? Ми маємо документи, які доволі ясно освітлюють сю організацію, що в головнім зводилася до конвойовання (оружної охорони) через Польщу провадженого товару. Ось як представляє сю справу один з заграничних агентів в листі до правителя України кн. Шаховського 1736 р. «В минулих роках—пише він—за часів бувших українських гетьманів і за гетьмана Апостола підскарбії коронні польської держави по старому звичаю (по давньому обикновению) присилали на Україну своїх людей, щоби вони з українськими купцями, котрі щорічно женуть на продаж воли до Гданська і Шлезка, складали контракти про конвій тих купців під підскарбською протекцією. І по зложенню таких контрактів на Україні зі згаданими післанцями польських підскарбіїв з виданням на таке роблення контрактів давними українськими гетьманами універсалів завсиди в минулих роках воли українських купців під протекцією підскарбіїв у цілости були до Гданська і Шлезка проваджені. Відповідно до старого звичаю і теперішній польської держави підскарбій надворний Ян Канті Мошинський прислав мене з другим доданим мені чоловіком Іваном Бінковським на Україну до київського губернатора Володимира Петровича Шереметева з писемною просьбою, щоби по давньому звичаю і нині мені можна було зробити контракт в справі конвою під підскарбською протекцією тих українських купців, які захотять в сім році гнати волів до Гданська і Шлезка. Для складання такого контракту видало мені і блянкет, підписаний польським підскарбієм надворним коронним Мошинським і з підскарбською печаткою. І хоч згаданий... Шереметев по представленню йому писемної просьби дав мені і моїм людям пашпорт робити контракти про конвій з українськими купцями, що бажали б провадити воли до Гданська..., але що українські купці без видання з генеральної військової канцелярії такого (в такой силѣ) універсалу, який за давніших гетьманів з тої канцелярії для складання контрактів про конвій видавано, бояться такий контракт робити лиш на підставі самого пашпорту, виданого мені Шереметевим», проте підписаний агент підскарбія шляхтич Баранський просив Шаховського видати йому такий самий універсал, який в сій справі видавали бувші гетьмани¹. Як бачимо з сього, то сій торгівлі офіційально патронували з одного боку гетьманське правительство, а з другого боку польські скарбові власті, які були заінтересовані нею з огляду на прибутки, які давав державному і королівському скарбові сей транзит. Само собою, що такий конвій підскарбія не обходився купцям даром. Інші дані вповні потверджують представлення сеї справи Баранським, а навіть подають деякі інтересні деталі тих контрактів. Отже, щоби контракт мав юридичну силу, то значить на

¹ Х. И. А. Д. М. К. № 30419. Для характеристики, як управа України Росіянами не корисно відбивалася на різних справах, можна бачити і в сім випадку. «Гетманское правление» зложено в сім часі з Борятинського, Гурєва і на придачу з Андрія Марковича (Шаховский був у тім часі в Москві), не зважаючи на резолюцію Шаховського поступити так, «какъ прежде о таковыхъ чинено было», знайшло місце Баранського «сумнительною», і звернулося до Шереметева за доказами, що «они (післанці підскарбія) за тѣмъ а не за другимъ какимъ деломъ в Малую Россію прибыли», іб.).

випадо́к яко́ї стра́ти, дава́в перед суда́ми пра́во відшко́дованн́я чи ра́дше пошу́куванн́я шко́ди з винуватц́ів; тре́ба бу́ло на скла́данн́я його́ офіці́йного дозволу́ гетьма́на, а з друго́го бо́ку офіці́йних зобов'язань чи то вла́сти чи пооди́ноких осіб, які бра́ли на себе згада́ний конво́й. Тре́ба зазначити́, що конво́й очеви́дно дава́в на сті́льки гарні́ прибу́тки, що за пра́во конво́ю перед гетьма́ном стара́лися не тільки́ польські́ підскарбі́ї, але й інші́ особи́, голо́вно пограни́чні польські́ магнати́, які конку́рували́ між со́бою і з підскарбі́ями, що не завжди́ виходи́ло на до́бре украї́нським купц́ям. Так, на́пр., зна́ємо, що кльќа лі́т перед 1711 р. і в ті́м же ро́ці конво́ю підня́вся підкоморі́й коро́нний Любомирський¹, 1719 р. підскарбі́й Пребендовський². Не виключе́ний бу́в дозві́л гетьма́на одно́часно кілько́м робити́ на Укра́їні контра́кти в спра́ві конво́ю. Так, на́пр., 1732 р. мерецький староста́ Анто́ній Сапі́га вда́вся до гетьма́на з просьбо́ю че́рез поручни́ка Бі́тнера «о конво́єваню́ воло́в до Гда́нска под є́го протекці́єю і по є́го ж контра́кту з сотника́ми деви́цкимъ и ко́нотопским и прочі́ми малоросі́йскими купц́ами учиненно́мъ»³. Гетьма́н згоди́вся на його́ проха́ння і вида́в «к па́нам полковника́м уні́версали, по кото́рихъ бы́ они па́нове полковника́и всѣ́мъ купц́амъ, кото́ріє во́лы для про́дажи в Гда́нск похот́ят отпра́влят(и), о конво́єваню́ воло́в под протекці́єю... па́на Сапі́ги предло́жили, дабы́ выпра́вляли во́лы подлугъ учи́неного імъ́, па́номъ Сапі́гою, з сотника́ми ко́нотопским и дѣ́вицким и прочі́ми малоросі́йскими купц́ами контра́кту»⁴, а Сапі́гу про се́ спо́віщено. Одна́че підскарбі́ї бу́ли дуже си́льними конку́рентами і не да́вали так ле́гко забрати́ від них «конво́й»; в два́ міся́ці пі́сля сього дозволу́ чита́ємо в «Діа́ріуш-у»: «Листъ́ отвѣ́тный до подскарбі́я вели́кого коро́вного Францѣ́шка Ма́ѣимѣ́лѣя́на Оссо́лѣ́нско́го по дво́мъ листа́мъ є́го з Ва́ршави адре́сованнимъ́ з присилко́ю дене́г дво́хсотъ тале́рей бы́тих, які́є взяти́ бы́ли от ста́ воло́в є́го я́сневелможности́ комиссаро́мъ оно́го Оссо́лѣ́нско́го в ска́рбъ коро́левско́го вели́чества и рѣ́чи поспо́литой, и з до́ложеніє́мъ в тихъ Оссо́лѣ́нско́го листа́х таки́мъ, что́ и впре́д все́гда є́жегодно́ сто́ воло́в є́го я́сневелможности́ от пла́тежа до ска́рбу листа́ уво́лнени бы́ть мѣ́ють; в кото́ромъ листѣ́ є́го я́сневелможности́ оно́му подскарбі́ю Оссо́лѣ́нско́му за присилку́ означенни́х дене́г и за декляра́цію о уво́лненю́ ста́ голо́в от ми́та блада́рствує́т з предло́же́ніємъ, что́ по требо́ваню́ па́на Хорковско́го, капита́на и е́нерално́го конво́я оно́го подскарбі́єво́го (кома́нданта?) ви́данъ з войско́вой е́нерално́й канцеля́рії уні́версалъ́ в полки́ рейменту́ я́сневелможного́, дабы́ хто́ поже́лаєт з купечества́ во́ли свои́ прова́дит до Шлі́онска́ или́ до Гда́нска для спѣ́няженн́я, прова́дили бы́ под протекці́єю оно́го подскарбі́я»⁵. Наступно́го 1733 р. вже́ хтос́ь інши́й поста́рився ді́стати пра́во конво́ю. В «Журна́лі» під да́тою 17/2 чита́ємо: «уні́версалъ́ во́ всѣ́ полки́ отпра́вленъ́ въ тако́вой силѣ́, дабы́ е́сли кто́ поже́лаєт до Гда́нска во́ли свои́ гнат, прова́дили б́ под протекці́єю... па́на Іва́на з До́война́ Солло́губа, подскарбі́я вели́кого и пи́сара земско́го вели́кого кня́зства литовско́го, при опре́дѣ́ленно́му от є́го (підскарбі́я) конво́ю па́ну Алекса́ндру Совѣ́чу Ко́рсаку, подсто́лѣ́мъ во́єводства́ новгоро́дско́го и соде́ржателю́ пограни́чних ко́моръ, за́бираючи́ тра́ктъ на ло́евскі́й пере́возъ»⁶.

¹ Вѣ́деніє кривдъ́ купц́амъ малоросі́йскимъ́ в По́лщи... А. М. Ю. Дѣ́ла пра́вит. сен. до́ разд. на де́парт. № 3568, л. 183.

² Ibid., л. 185.

³ Х. И. А. Д. М. К. № 2622, «Діа́ріуш»... під дне́м 24/2 1732, л. 28, 37.

⁴ Ibid.

⁵ Х. И. А. Д. М. К. № 591. «Журна́ль», л. 50.

⁶ Х. И. А. Д. М. К. № 2622. «Діа́ріушъ», л. 85.

Як бачимо з наведених виписок, супроти заграничних агентів¹ виступали на Україні і договорювалися з ними контрагенти, як, напр., сотники дівицький і конотопський². Гетьман же не тільки давав санкцію на контракт, але навіть означав дороги, куди повинен іти транспорт, а се очевидно в залежності від того, хто в данім разі брав на себе конвой. Щоби вже покінчити з тією справою, скажемо, що такі контракти, як видно, роблено зимою або з початком весни (березень—квітень), а воли гнали з кінцем червня і з початком липня. Ми навмисне задержалися над сею справою довше, щоб за браком даних, які б безпосередне означували вартість сеї галузі української торгівлі, хоч обхідною дорогою вказати на її значіння.

Так само трудно, без цифр, якими можна б означити скількість вивозу або хочби продукції, сказати, які товари і продукти по волах займають перше місце в вивозі за границю. Тут передовсім треба завважити, що вивіз з України за границю обіймав так безпосередні сирові продукти рільного хазяйства як і продукти, що можна б їх назвати товарами хазяйського промислу, а даліше сюди входили товари, які українське купецтво діставало зі сходу через Росію. При чім значна часть так деяких товарів як і рільничо-господарських продуктів продавалася таки в Польщі. Отже з слів меморіялу вроцлавських купців—де був головний ринок збуту українських купців—поданого 1714 р. через магістрат цісарському правительству, а опісля 1722 р. підчас переговорів переданого цісарським послом російському правительству, спис товарів привоже-них з України до Вроцлава представлявся дуже солідно. Припускаючи, що порядок в переліченню товарів вказує на більшу або меншу скількість експорту поодиноких товарів, подаємо його так, як уложили вроцлавські купці. Отже Україна торгувала з Вроцлавом: «крім рогатої худоби, всякого роду юхтом, українським воском, українським салом, всякою доброю і простою «рухлядкою» (*allerhand feiner und gemeiner Rauch oder Paltereywahren*), ревенем (*Rhebarbara*) рачачими очима (*Krebsaug*), бодяном, салітрою, клеєм, чаєм, тютюном, бобрами (*Castorium*), китайкою різних кольорів, перськими камками ітд.»³. Менш більш такий ряд вивожених туди головних продуктів, але очевидно добуваних на Україні, подає в своїм зізнанню в колегії заграничних справ 1722 р. і київський міщанин Федір Вишневський, вичисляючи вивожені до

¹ Крім великих підприємців, як вищезгадані, що організували конвой для великих транспортів волів, не бракувало очевидно і дрібних підприємців, що брали «під протекцію» одного двох купців і давали їм конвой. Так, напр., 1728 р. дізнаємося про польського шляхтича якогось Сорбевського, «котрій не знать гдѣ затратилъ малороссійского челоуѣка, подъ протекцію зъ волами взятого», в якого гетьман наказав взяти з сього приводу «ассекурацію и въ заставу шкатулку з деньгами» — а самого пустити. (М. Судиенко, Матеріали для отечеств. истории, т. I, Киев, 1853. «Журналъ», с. 18). В кілька місяців потім з заарештованих грошей згаданого шляхтича гетьман наказав задержати лишень 200 р., поки не доставить «затраченого» чоловіка (*ibid.*, с. 68).

² Дівицьким сотником був тоді Яків Селешкий, а Конотопським Осип Костенецький. Щодо сього останнього, то очевидно торговельні подорожі до Гданська з волами були його так сказати спеціальністю. Напр. 1728 р. гетьман Апостол давав йому з Москви доручення, «чтобъ онъ будучи сего лѣта въ Кгданську (Куда самъ желаетъ для покупокъ товаровъ и спроданя воловъ ити), закупилъ до двору ясневельможного покупки за денги ясневельможного жъ по спроданю тамъ въ Кгданську его панскихъ воловъ». Крім «покупок», про які йому «будеть обявлено отъ ясневельможной паненя» — сам гетьман доручав купити для себе доброго коня «шлалака» і рушницю. (М. Судиенко, Матеріали для отеч. истории, т. I. «Журналъ», с. 62).

³ Московский Главный Архив Министерства Иностранных Дел. Австрийския дела 1722 г., № 6. Дело по предложению цесарского чрезвычайного посланника графа Кинского о возстановлении бреславской комерции (без пагинації).

1714 р. до Шлезка з України «товари, которые там охотно покупают: юхть боольшую (а легкая тарь в продажу нейдетъ), сало, щетину, пенку, воскъ, ремень»¹. Як бачимо, Вишневецький вчисляє ще між експортовани товари щетину і пенку (коноплю), хоч щодо сеї останньої, то наслідком негодності возити її сухопутними дорогами, її розмірно небагато йшло в Шлезк, але транспортовано річковими дорогами до Риги, про що вже згадувано. Розуміється, що сей спис не вичерпує всіх вивожених за границю товарів. На жаль із-за недостачі матеріялу ми не маємо даних про більшість сих продуктів особливо товарів, на підставі яких можна б дещо більше сказати про торгівлю ними. Деякі звістки, хоч теж на стільки фрагментаричні, що на підставі їх не можна означити навіть приблизної скількості експорту, маємо і про інші продукти українського хазяйства, як тютюн, горілка і т. д. Серед них в експорті безперечно поважне місце займає тютюн. Се насамперед тому, що в тім часі плянтації тютюну розводили на Україні на широку шкалю і то не тільки старшини і державці, але й ширші верстви суспільства, а головно козаки², які теж провадили й торгівлю ним, дальше заборона вивозити його в Росію, нарешті розмірна легкість збування його, звичайно в Польщі таки в руки Євреїв. В «реєстрѣ купцовъ полку чернігѣвского» в «крамарів і гендльових» людей—себто дрібніших купців тютюн постійно фігурує на першому місці, як торговий артикул³. Так, напр., 1715 р. чернігівський полковник Полуботок продає польському комерсантові Цибульському 575 пудів тютюну по 4 зол. пуд, значить вартости коло 460 руб., 1719 р. стародубські міщани Іов Іванович і Мих. Дейнека продали «в литовських краях» тютюну приблизно на 600 руб., отже приблизно 709 пудів⁴. 1729 р. гурт козаків (коло 20-ти людей) різних полків (чернігівського і ніженського), вивіз на ярмарок коло 1800 пудів, вартістю 1500 руб.⁵. І все то вже за тих часів, коли українська торгівля з заграницею наслідком різних причин значно підупала. Після тютюну безне-

¹ Ibid.

² Тютюн управляли на Україні з давна і на нього був наложений спеціальний податок т. зв. «табачная десятина», яку з початку платили лиш посполиті, а Малоросійська колегія розширила її на всіх). А. М. Ю. Дѣла правит. сен. до разд. на департ., № 3569, лл. 31—38. «Вѣдомость, якіе в полках и почему збори з статей в рѣшителномъ пунктѣ показаних собираются и якая в которомъ полку оних зборовъ разнь». Міркуючи по тому, що Малоросійська колегія напр. 1723 р. збирала тієї десятини коло 10000 пудів (9345), у всіх десяти полках збирали тютюну не менше 100000 пудів, вартости 70000—80000 руб. на тодішні ціни. Очевидно сі дані далеко не точні, бо в цифрі зібраній Мал. колегією десятини могли бути з одного боку залежності з попереднього, а з другого боку не зібрані залежності і за самий 1723 рік. З цифр дальших років теж нічого не можна певного вивести, бо колегія на наступних роках старалася збирати тютюнову десятину грошми по 60 коп. за пуд, а зібрану натурою рознікала між зборщиків таки, стягаючи від них за се гроші. (Х. Н. А. Д. М. К. № 6286). Указом Камер-колегії 1725 р. нерозпродані останки паказано шкелати в казюшній складі для розпродажі в київській, смоленській, московській, ніжегородській і азовській губерніях і провінціях. Міркуючи по останках, які з тої десятини полишалися в місцевих полкових складах, то найбільше тютюну саджено в полках ніженським і лубенським (Румянцевский Музей, № 5756).

³ Напр. «Мы крамарѣ и гендльовіе люде, жителѣ чернігѣвскіе Іванѣ Єнковичѣ, бурмистрѣ з синами..., крамарѣ Левонѣ Речкуцкій, Демянѣ Давидовичѣ ітд... ходили прошлихъ разовѣ з тютюна ми, гапушомѣ, вовною і горѣлкою до Слуцка, до Вилна, до Хвойныкѣ» ітд. Мы, гендльовіе люде и крамарѣ, жителѣ Березинскіе... ходили прошлихъ годовѣ з тютюна ми, гапушомѣ, вовною ішоунами и горѣлкою до Кролевца прусского, до Вилна, до Столицѣв і пристаны до Слуцка, а крамарѣ до Хвойныкѣ» ітд. Те само писали «гендльовіе люде и крамарѣ» менскі і киселівскі. (Х. Н. А. Д. М. К. № 32169).

⁴ «Еѣтрактѣ в чолобите стародубовскихъ міщан...». Румянцевский Музей, № 300.

⁵ Х. Н. А. Д. М. К. № 1449.

речно перше місце займає давній продукт українського «промислу» — горілка. Горілчаний промисел був далеко більш розвинений, ніж всякі інші, а між ними і управа тютюну, але здається в відповідній до продукції пропорції не йшов заграницю. Gross горілки зужитковано на місці і поставлювано російському скарбові для військ, для шинків при «канальних» роботах ітд. і то на значні суми¹. При вичислюванні товарів, вивожених за границю перед 1714 роком, у різних купецьких партій горілка займає третє або четверте місце і то вивожено її в часті лише до Королевця, а більше продавано в литовсько-білоруських землях². Всеж таки, напр., 1716 р. згаданий Цибульський, купує у Мокрієвичів на Чернигівщині 30 куф по 10 талярів битих, Полуботок продає йому ж 100 куф горілки по 18 талярів битих. Побіч горілки важне місце займає вивіз збіжжя, в яким брали участь, крім старшини, теж козаки і посполиті. 1719 р., напр., один з польських комерсантів купував збіжжя почасти для себе, а почасти для вільковського старости Юрія Сапіги у Борковських (в чернигівському полку) за осьмачку по 2 талари битих і у селян і козаків за осьмачку по 1 руб. 10 коп. і закупив його стільки, що довелося для перевозу найняти 300 підвід, зрештою в більшині самих таки продавців³. До речі сказати, як мало цінилося збіжжя в гетьманщині і як радо збували його, видно з величезної різниці ціни на його: збіжжя куплене тут найвищою ціною 2 талари битих, осьмачка отже максимум 2 руб., коштувало того самого часу в Слудьку 6 руб.⁴. А вартість українських товарів, які оберталися в 1710-х рр. в Польщі витебський воевода Казимир Потій оцінював «н а м і л і о н і б і л ь ш е»⁵. А Потій близький сусіда України, через котрого маєтності йшов один з торговельних українських шляхів, мусів бути добре освідомлений про сьо торгівлю.

Переходимо до питання, хто приймав активну участь в українській торгівлі. Вивозом волів, як вже зазначено, займалися передовсім ті, у кого сей товар розводився, себто старшинсько-державські круги, одначе і тут на початках XVIII ст. починають виділятися з тих кругів гуртівники, так сказати спеціалісти в сій торгівлі, що торгують волами не тільки вигодованими у власних маєтках, але очевидно провадять скупівлю сього товару на Україні, щоб описля перепродати його з зиском на європейських ринках. Такими напр. були в ніженському полку конотопський сотник Андрій Кандиба, його наступники на тім же сотеннім уряді, батько і син Костенешкі⁶, які з сього приводу виробили собі широку репутацію на Україні, так що, як ми бачили, виступали перед чужими, як представники тої галузі торгівлі. Одначе само собою, що в сім часі, про який іде мова, такі гуртівники не всіли захопити цілої торгівлі волами в свої руки. Крім торгівлі волами старшина не нехтує й інших родів товарів у торгівлі і тут теж помічаємо певне змагання концентрувати певну галузь торгівлі в кількох руках, скуповувати товари на

¹ Див. м. і. мою статтю: Причинки до історії відносин рос. правит... Записки П. Тов. ім. Ш., т. 61, с. 39.

² Х. Н. А. Д. М. К. № 3216. «Ресстр купцовъ».

³ Румянцев. Музей, Архив малорос. актовъ, № 300.

⁴ Ibidem.

⁵ Ibidem.

⁶ Ibidem.

⁷ Костенешкі (Григорій конотопський сотник 1707—1716, 1716—1727, його син Осип теж сотник, 1727—1750 (з приводу тієї торгівлі були відомі в народі під прізвиськом Вольоватих. Осипові, крім згаданих доручень гетьмана Аностода в торговельних ділах, давало і російське правительство доручення купувати воли так для армії як і для продажу ітд. на значні суми. Про них див. Лазаревського: Опис. Стар. Малор., II, сс. 198—203).

місці, а потім перепродувати їх або приїзжим заграничним купцям, або вивозити самим за границю. Притім для сього не рідко уживано сили адміністративної влади, на скільки вона була в руках даної одиниці, як військового урядника. Ось в 1711—1713 р., напр., сам гетьман Скоропадський через свого фактора Самусенка провадив на широку скалю скуповування пеньки в стародубському полку, експортуючи її опісля за границю¹; те саме робила управа маєтностей Меншикова, про що даліше. В 1710-х рр. на Чернигівщині особливу діяльність в сім напрямі розвинув відомий полковник Полуботок. Так, напр., на його скаржився згаданий вище комерсант Цибульський, що коли він (Цибульський) сторгував у Борксвських більшу кількість збіжжя, то Полуботок, прикликавши його до себе, мав йому заявити, що збіжжя не позволить з свого полку вивозити за границю, одначе коли Цибульський купить в його 10 куфів горілки, то може вивозити збіжжя скільки схоче². Полуботок тому заперечив, але сама скарга, як її було висловлено, позволяє припускати можливість таких фактів. Бунчуковий товариш Андрій Гудович скари пеньку, напр., у Стародубовського міщанина Галенбовського 150 берковців, щоб опісля перепродати великоруським купцям і т. д.³. Очевидно, що найважливішу і найширшу участь в заграничній торгівлі, т. є. в експорті з України за границю товарів і спровадженню звідтіля інших товарів на Україну, брала участь частина суспільства, звана купецтвом, і яка дійсно в тім часі почала виділятися в окрему професійну верству. Се були передовсім міщани Києва, Стародуба, Чернігова, Ніжена, частково з Полтави, але в дальшій лінії загалом мешканці інших городів згаданих північних полків, а також і сіл, що скромно називали себе «гендльовими людьми і крамарями». Документи доволі ясно розрізняють тут купців і «гендльових людей і крамарів», при чім належність до першої чи до обох других категорій залежала від кількості капіталу, який міг бути вложений в торгівлю, а від сього знов були залежні роди товарів і місце їх збуту. Отже в кілька разів вже цитованим «реєстрі» купців чернигівського полку 1714 р. можемо вповні ствердити вище сказане: «Я Федоръ Лопата, войтъ чернѣговскій, ходылъ прошлого року з юхтою и воскомъ до Шліонска»—читасмо тут, «мы купцѣ, жителѣ чернѣговскіе, Скоквѣдъ, бурмистръ, Євсѣй Озвѣръ, Трофимъ Матвѣевичъ, Стефанъ Лопата і т. д. (усього 6 люда)... ходыли прошлыхъ роковъ з юхтою, воскомъ, лоємъ олѣемъ и щетиною до Шліонска и Гданска и Кролевца пруского»; «мы купцѣ, жителѣ березинскыє, Семенъ Скурбѣда, Лаврѣнъ Марченко і т. д.» (7 люда)... ходыли прошлыхъ роковъ з юхтою, воскомъ и лоємъ до Шліонска, до Гданска и до Кролевца пруского...»⁴. Як бачимо, купцями називають себе ті, що ходять з юхтом, воском, лоєм, щетиною до Шлезка, Гданська і Кролевця. А ось і друга група: «мы крамарѣ и гендльовніе люде, жителѣ чернѣговскіе, Іванъ Єнковичъ, бурмистръ з синами, Гаврило Канѣтинскій, крамарѣ Левонъ Речкуцкій, Демянъ Давидовичъ¹... (11 осіб) ходыли прошлыхъ роковъ з тютюнами, ганушомъ, вовною и горѣлкою до Слуцка, до Хвойникъ и до инхъ (!) городовъ держави лядскои...», «мы гендльовніе люде и карамарѣ, жителѣ березинскыє, Артемъ Михненко, Карпъ Максимовичъ... (усього 17 осіб) хадыли прошлыхъ годовъ з тютюнами, ганышомъ, вовною, пшономъ і горѣлкою до Кролевца

¹ Х. И. А. Д. М. К. № 6816.

² Румянцевский Музей, Архив Малоросс. актов, № 300. «Еѣтрактъ в чолобите стародубовскихъ мѣщан...».

³ Румянцевский Музей, Архив Малоросс. актов, № 45.

⁴ Х. И. А. Д. М. К. № 3216. «Реєстръ купцовъ»...

пруського, до Воляня, до Солпцовъ і Пристаны, до Слуцка, а к р а м а р ь до Хвойныкъ и до Злобина и до иныхъ державы лядской городов...»; «мы гендльовіе люде, жителі менскыє, Карпъ Семеновичъ, Иванъ Соломяныкъ... (6 люда) хѣжували прошлыхъ роковъ с тютюнамы, рибою и горѣлкою до Быхова, до Могилева и до иныхъ городовъ державы лядской». Те саме зізнають і «гендльові люде» киселівські, олександровські і т. д.¹, при чім на 74 усіх купців і крамарів сі останні становлять більш 70%. Значить «гендльові люде і крамарі» вивозили зовсім інші товари, і, треба думати, товари набуті власним хазяйством, а не скуплені в інших і коли «гендльові люде» часами заходять до Королевця, то крамарі обмежуються на пограничних литовсько-білоруських містах. Врешті треба додати, що крім купців, з торгівлі користали й ширші верстви народні, то продаючи свої рільничі продукти на місці так своїм, як і заграничним купцям (напр., збіжжя), то наймаючи себе як хурщики для перевозу закуплених товарів; як ми бачимо, 1716 р. один з заграничних агентів найняв лишень в чернігівським полку 400 підвід для перевозу закупленого ним збіжжя і горілки до Слуцка², так само в Стародубщині наймалися для перевозу товарів до бішенковецької пристані³, горілки до Брянська і т. д.⁴. Маємо звістки про торговельні зносини українських купців з Голляндією й Францією, але сі звістки поки що настільки скупі, що крім самого факту таких зносин трудно щось в тій справі сказати⁵.

Досі ми говорили про одну сторону заграничної торгівлі, про експорт. Тепер доведеться сказати декілька слів про органічно звязану з першою другою стороною—імпорт заграничних товарів на Україну. Кажемо органічно звязану через те, що українська торгівля мала в тих часах в високій мірі характер обміну, який знов таки було викликано браком фабричного промислу на Україні, а через те і потребою заграничних фабрикатів, які Україна добувала з-за границі се раз, а подруге такий обмін улекшував торговельний оборот, не даючи дуже відчувати доволі значного браку монети в торговельнім обороті і усував недогідности з причини різних монетарних систем.

Отже, коли спинимося на ввозі товарів на Україну, то побачимо, що спис імпортованих товарів, потрібних так для домашньої обстанови, а передовсім для хазяйських цілей, представляється теж дуже поважно. З слів згадуваного меморіялу шлезьких купців, Шлезк торгував з Україною: «шлезькими, голляндськими і англійськими сукнами, різними білими і фарбованими полотнами, різними шовковими товарами, різними ручними виробами домашнього промислу, косами, різаками, серпами, норимберськими ручними виробами, теж різного рода шлезькими, саксонськими і берлінськими вовняними парчами, шлезькою кисею, а нарешті і всякого роду стирійськими товарами»⁶. Сей спис де вчім доповнюють, а де в чому деталізують українські купці в своїх зізнаннях; отже привозили ще з Шлезка гарус, ленти, «стамеди» (рід вовняної тканини), срібний і хрусталевий посуд, червоні «фимки, голки, шила, ножі, всяке коріння»⁶. Очевидно аналогічні товари вивозили з Гданська, особливо сукна і різні предмети розкоші, як, напр., дорогу зброю⁷, а також різні «медикаменти». Розуміється передовсім важне місце займали між ввоже-

¹ Ibid.

² Румянцевський Музей, Архивъ Малоросс. актовъ. № 300.

³ Ibid., № 5763.

⁴ Х. Й. А. Д. М. К. № 1351.

⁵ И. Лучицкій, Къ исторіи торговлі въ Малороссіи XVIII в. Кіевс. Стар. 1894, кн. IV, с. 155—8.

⁶ М. Г. А. М. И. Д. Австрійскія дѣла, 1722, № 6.

⁷ Ibid., 6. Судієнко, Матеріали, I, Журналъ, с. 62.

ними на Україну товарами, крім сукон, різні або готові вже предмети для хазяйства, як залізні вироби, коси, серпи і т. д., або також матеріал для них, як, напр., мідь, про котру через щось не згадано в тих «реєстрах». Напр. 1704 р. київський купець Роман Якимович віз з Вроцлава 9 возів кіс, різаків, серпів на суму 15.000 єфимків, 1705 р. тойже купець віз звідтіля на 20.000 яфимків тих самих товарів¹.

Щодо міді, то вона була потрібна для фабрикації дзвонів (ливарня дзвонів була, напр., в Києві і в Глухові)², а ще більше для виробу різного роду котлів, казанів, «алембиків» і т. д., на які в тім часі був величезний попит з огляду на горілчаний промисел, що при загальнім викурюванні горілки в незвичайно інтенсивнім темпі розвивався. Отже 1715 р. напр. кілька разів уже згадуваний Цибульський продає київським дзвінникам 200 пудів міді по 6 р. за пуд. Полуботок прочувши, що у Цибульського єсть такий товар, продає йому тютюн, а потім і 100 куф горілки, кажучи собі виплатити міддю, якої Цибульський заготовив ще 600 пудів для привозу на Україну³. Пізніше чуємо про якусь скаргу вільковського старости Юрія Сапіги на Полуботків з приводу забраної ними (мабуть у того таки Цибульського, фактора Сапіги) 1.000 пудів міді⁴.

На жаль цифр. за якими б можна подати менш більш докладно кількість ввозу так поодиноких родів тих товарів, як загалом усіх разом — ми покищо не маємо. Дані, якими розпоряджаємо, дозволяють лишень догадуватися про вартість ввозу, яка була доволі значна і мало мусила уступати цінності вивозовій. Таким чином, крім згаданого вище київського купця Якимовича, знаємо, що напр. в 1710-х рр. українські купці Іван Карпіка і Василь Лаврук, вертаючи з Вроцлава, везли з собою товару більш як на 8.000 золотих «досрої монети», Максим Грудина, ніженський купець, вертаючи з відтіля ж заставив у острозьких євреїв лишень частину товару свого на 6000 зол., а київський «знатній» купець Роман Якимович «з Вроцлава з товарами на кілька сот тисячей золотихъ, тамъ покупленними, ворочалъ ся»⁵. Думаємо, що наведені цифри хоч і як вони фрагментарні, дають доволі ясне поняття про те, на яку широку скалю вівся українськими купцями торговельний оборот між гетьманщиною і загралицею. Паренті для вияснення того, як тісно гетьманщина була звязана з західними краями, а особливо з Польшею, торговельно грошовими інтересами, треба підкреслити ще одну характеристичну сторону тієї торгівлі, а власне, що вона була в значній мірі заснована на обопільнім кредиті в більшині довготерміновім, причім доречі сказати, що оскільки се стосувалося Польщі, то тут українські купці були звязані кредитом з тою групою тутешньої людности, яка і мала гроші і сама провадила торговельні операції, себто з євреями. Напр. тойже «знатній купець» Якимович «єдучи з України до Шліонска, позичилъ на дорозѣ въ мѣстѣ полскомъ Острозѣ нѣсколко сумми у жидовъ тамошнихъ», Максим Грудина, купець з Ніжена, «єдучи з Шліонска, взялъ мало що з сумми у жидовъ Острозскихъ»⁶, витебський воєвода Потій урахує претенсію свого орендаря

¹ М. А. М. Ю. Дѣла правит. сен. по малорос. экон., кн. № 7/1734, к. 722 — 772.

² А. М. Ю. Дѣла правит. сената до раздѣл. на департ., № 3568.

³ Румянцевскій Музей, Архив Малорос. актов, № 300. «Еѣтрактъ в чолобите стародуб. мѣщан».

⁴ Ibid., № 124.

⁵ А. М. Ю. Дѣла правит. сената до раздѣл. на департ., № 3568, лл. 183 — 185. «Вѣденіє кривдѣ купцамъ Малоросійскимъ».

⁶ А. М. Ю. Дѣла прав. сен. до разд. на департ., № 3568, лл. 183 — 185. «Вѣденіє кривдѣ купцамъ».

Єврея Кадзінського до чернігівського полковника Полуботка на 40.000 золот.¹, а крім того Єврей сей мав претенсію на значну суму до полкового ніженського осаула². І на відворот київський купець Палладій має борг у острозьких Євреїв, а «мѣщане города литовского Могилева должны на килкадесят тысяч обивателем малороссійским певной и правдивой сумми, именно Миклашевским, полковника стародубского синам. Малаху Фоминичу, Симону Маслаку... и протчимъ» і т. д.³.

Очевидно, що торгівля з загрою серед таких умов і устроена на таких основах, як обмін і кредит, вимагала доброї організації, а особливо опіки, і то опіки, якої не могла дати організація самих безпосередньо заінтересованих, т. є. купецтва, а більше засібної на різні способи інституції в данім випадку держави. Се було особливо потрібне в сих часах, коли наслідком деяких причин для української торгівлі почав витворюватися цілий ряд перешкод, які грозили сю торгівлю звести ні на що. Як сказано, головною дорогою для української торгівлі з західними країнами була Польща. Ся держава, як відомо, ніколи не відзначалася особливою організацією т. зв. «публічного безпеченства», а тепер по довгім періоді північної війни і викликаних нею таких же внутрішніх партійних межусобиць, конфедерацій, боротьби сторонництв за кандидатів польського престолу і т. д., появилася багато неспокійних елементів навіть серед шляхти, якої шумовини пускалися просто на розбої і грабїжі, а предметом таких нападів були очевидно передовсім купці, при яких можна було пожитися. Ще більш доводилося терпіти торгівлі від систематичних шикан, на які було постійно наражене купецтво від арендаторів цлових комор, які майже виключно держали всюди Євреї. Покривдженим купцям надзвичайно трудно було добитися на легальній судовій дорозі справедливости, а ще трудніше хочби і присудженого відшкодовання з причини слабости або й браку екекуційних властей у Польщі. Українські уряди за часу гетьманування Скоропадського і правління Малороссійської колегії були завалені скаргами українських купців з приводу втрат і перешкод торгівлі в Польщі. Навіть доволі добре, як ми бачили, зорганізована щодо опіки торгівля волами не все була забезпечена з тої причини, що покликані охороняти її органи на все відповідали своєму завданню. Притім не обходилося без таких куріозів, як те, що часами власне занадто дбайливий конвій був причиною грабїжів українських товарів з боку... самих скарбових польських властей. Для прикладу сказаного наведемо кілька таких скарг, що дають доволі повну картину тих митарств, на які було наражене українське купецтво в Польщі. Ось «1711 году панъ Пребендовскій, подскарбій коронній, полковника миргородського, обивателей опошнянських и лубенських осмъ сотъ и килкадесятъ воловъ, яких тогда гнано до Гданска, велѣлъ забрати, даючи тую причину, будто многіе малороссійскіе купци прежде прошедшими годами удавались в протекцію пана Любомирского, подкоморого коронного, гонили воловъ за конвоємъ вгож пана Любомирского и належной до скарбу коронного не платили квоти. В якомъ забрѣ самому... е.—і.—в. на тотъ часть в Ризѣ били чоломъ шкодуючи купци. И хочай... писано о возвращеніи тихъ воловъ или награжденіи за оніе до помянутого пана подскарбіога коронного, тилкож по тому жадной доселѣ (до 1729 р.) не учинено сатисфакції»⁴. «Прош-

¹ Румяшевский Музей, Архив малорос. актов, № 300 і 164.

² А. М. Ю. Дела правит. сен. до разд. на департ., № 3568, зл. 183—185.

³ Ibid.

⁴ А. М. Ю. Дела правит. сената до раздел. на департ., № 3568, л. 183. Див. теж лист Головіна до Скоропадського в сій справі з 7/12 1711. (М. Суднієнко. Матеріали для отеч. ист., т. II. Киев, 1855, сс. 202—203).

лого 1719 году возвращаючись (!) з Вроцлава рознихъ купцовъ здешнихъ украинскихъ конвоєвали надворній пана Пребендовского, подскарбія коронного, жолнѣре, которіє не тилко жадной имъ купцамъ от вимислнихъ здирствъ не чинили оборони, але еще и сами онихъ обтяжали; надто з тих же жолнѣровъ окказіи под Соколовкою, маєтністю пана Ревуцкогo, рейтарей (?) напавши на помянутихъ купцовъ и єдного з них, конотопского жителя Кліма Лесенка, на смерть з фузіи застрелили. Панъ гетманъ Скоропадскій черезъ листи о справедливостъ у пана подскарбіого коронного упоминалься и до князя Григорія Федоровича Долгорукова писалъ, но сатисфакція не учинена доселѣ»¹. Як бачимо в однім випадку каже грабити купців представник польського правительства можливо справді за те, що «протектор» купців не допустив платити мито до скарбу, воліючи собі забрати ті гроші, хоч не виключено й те, що підскарбій скористав з якого небудь приводу, щоб таким радикальним способом відбити в купців охоту вдаватися замість його до інших в протекцію. Як би там не було, досить, що така страта могла купців зруйнувати, а спосіб езекуції незаплатеного мита, ужитий членом правительства, давав дуже поганий приклад для інших, витворюючи тим способом небезпечний для купців прецедент. За те в другім випадку справа стала як раз навпаки: протекція підскарбія була приводом грабіжу купців з боку іншого невдоволеного пана, при чім інцидент закінчився далеко трагічніше. Грабував підскарбій офіційно, грабувала й розбійнича шляхта вже на власну руку. «1718 году Федора Іосифовича и Никифора Ігнатовича, жителей и купцовъ лохвицкихъ, повороочающихъ ся з острожского ярмарку нѣкоторіє шляхта между Острогомъ и Заславямъ разбойнически нападши двохъ чоловіковъ з онихъ на смерть забили, грошей полпяти тисячей золотихъ доброй монети взяли, конѣ и многіє дробніє рѣчи в возахъ побрали. Которихъ разбойниковъ на завтрашній день заразъ со всѣмъ поймалъ шляхтичъ Яловѣцкій, староста гуляницкій и самихъ ихъ одпустивши, тилко гроши у купцовъ разбоємъ взятіє, також конѣ и венци у себе удержалъ. А когда тіє ж купци до єго прибыли и упоминалися о разбойниковъ и о всѣ свои рѣчи, онъ Яловѣцкій нѣчимъ ихъ збувъ. О чомъ заносили они купци лохвицкіє до мене (гетьмана) апелляцію, по которой писалъ я до воеводи руского пана Яблоновского и до пана Любомирского старости сандомѣрского, до князя... Долгорукова, полномощного посла у королевского величества тогда бывшего и до пана Пребендовского подскарбія коронного черезъ тих же купцовъ. Лечъ ихъ недопустивши нѣкоторий Нагорецкій, староста котелицкій, до Варшави, тіє мои писма у нихъ поодбиралъ. З которимъ любо они ж на трибуналѣ в Лублинѣ (!) правовалися и на сейми в Варшавѣ заносили апелляцію, однакъ нѣ з Яловѣцкого гроши ихъ купецкіє у разбойниковъ поодбиравшого нѣ з Нагорецкого не тилко належитой справедливости не учинено, лечъ еще и проездахъ особливо двѣ тисячи двѣстѣ сѣмдесят золотихъ своихъ они купци утратили»². Та на тім не скінчилася справа для нещасливихъ купців; піймані вже розбійники продовжували бути для нихъ причиною втрат, а для шляхтичів джерелом доходів. Бо ось «другій шляхтичъ Карчевскій в Берестечку тихъ же разбойниковъ поймавши, держалъ черезъ нѣсколько часу в вязеню, а когда они купци лохвицкіє туди прибыли и своихъ опознали шкод-

¹ А. М. Ю. Дела правит. сен. до разд. на департ., № 3568, л. 184.

² А. М. Ю. Дела прав. сен. до разд. на департ., № 3568, л. 184. Се очевидно ті самі купці, за якими вставляється у гетьмана лубенський полковник Андрій Маркович в 1718 р., коли їх пограблено, при чім подає число убитихъ людей на З. — Х. И. А. Д. М. К., № 25895.

цовъ, теди онъ Карчевскій заарештовавши ихъ (купців) поти не випустилъ з Берестечка, поки они купци не дали писемной за себе асекураціи, же ему Карчевскому будто на кормъ тих разбойниковъ виложеніе триста вусъмъдесят золотих возвратит(и) должны. По якої асекураціи насиліємъ у ихъ купцовъ взятой онъ же Карчевскій заарештовалъ Федора Остаповича купца лохвицкого зо всъмъ товаромъ и держалъ чрез цѣлій тиждень тамже в Берестечку, покамест(ь) тих триста осмъдесятъ золотихъ ему не виплатилъ. А через удержанне шкодуєт тот же купецъ Остаповичъ на золотих тысячу»¹. Сей останній випадок справді характеристичний для тодішніх відносин в Польщі. Побіч такого радикального способу обдирання купців були у шляхти й інші далеко «тонші». Ось напр. «Марко Тарасович, житель і купецъ ніженський повороочаючись з Бихова на дорозѣ под Гомлемъ в селеѣ от тамошнѣй шляхти понеслъ немалую шкоду въ томъ, же они назвашися писарями коморними будто за промиту (!), где пред тим цла не брано, взяли у него до тисячи золотих, о чомъ онъ на сеймиках и на рочках в Рогачевѣ на тих обидящих ускаржалъ ся и не мало понеслъ утрати, лечъ там жадной не давши управи нѣ з чим его назад отправлено». Загалом шукання юстиціи мабуть найдорожче обходилося купцям, особливо наскільки в гру входили Евреї, що стояли в тіснім порозуміню з місцевою польською адміністрацією. Для прикладу наведемо хочби такі випадки, як і попередні, стверджені офіційно з боку гетьманського правління. «В прошлихъ годѣхъ — пише гетьманъ далъше в загаданім «Вѣденію кривд» — Романъ Якимовичъ, знатній купецъ кіевскій, едучи з України до Шліонска позичилъ на дорозѣ в мѣстѣ полскомъ Островѣ нѣсколко сумми у жидовъ тамошнихъ». Отже коли вертав назад з накупленими на кілька сот тисяч зол. товарами. «тіе жиди его со всъмъ в Острозѣ заарештовали, и хоча й онъ давалъ по себѣ поруку, же должную суму з провизією вскорѣ имъ з дому грошми уплатит, спровавши тіе в Малороссіи товари, лечъ его не випущено з под арешту. Под которимъ онъ же чрез килка лѣтъ найдуючис(ь), челядь, коней и себе мусѣлъ содержовати, а на остатокъ тамже отстрадавъ и житія. Жиди зась кредитори за помянутую себѣ сумму причинивши еще в двоє или в троє интересу, всѣ на килка сотъ тысячей товари его Якимовичеви, на которіе онъ у братовъ своихъ и у другихъ великороссійскихъ и малороссійскихъ (купцовъ) значніе сумми бралъ и многимъ зоставалъ ся долженъ, безправне между собою по пајовали». Евреям очевидно розходилося головно о те, щоб замість «нѣсколко сумми грошей» дістати в свої руки товари, за які можна було виручити далеко більше, і в тім прийшла їм в поміч місцева адміністрація, заарештувавши купця і держачи його літами в тюрмі. Явне потурання польської адміністрації Евреям в їх «промислах» на українських купцях, як не може краще, показується і в сім випадку. «Максимъ Грудина, житель и купецъ нѣжянскій, едучи з Шліонска, взялъ мало цо сумми у жидовъ Острозскихъ и товаровъ своихъ на шест(ь) тысячей золотих нѣбы в заклад у них поолжилъ. Потом когда по тіе свои товари з Украины уже поехалъ и подлугъ уговору юхти, еще тогда незаповѣдной², имъ кредиторамъ своимъ за долгъ у нихъ затыгненній припровадилъ, они начавши его до суду перед губернатора острожского потягати, поти з нимъ правова-

¹ Себто до 1714 р.

² Всі наведені випадки виписані в подавнім гетьманом Апостолом в колегію заграничних справ в 1729 р. 29 червня при окремім донесенню. «Вѣденію кривдъ купцамъ малороссійскимъ». А. М. Ю. Дела прав. сен. до разд. на департ., № 3568, лл. 183 — 185.

лися, поки всѣ помянутіє в закладѣ даніє товари за свою малую позиченную сумму за роненніє тамже в Острозѣ на судѣ утрати себѣ отстояли. Чрезъ що оній Грудина вовся раззорился...» Наскільки трудно було українським купцям сплатити свої борги зятягнені у Євреїв у Польщі, на стільки ще трудніше було відібрати від них позичені свої гроші. «Андрій Безручко, житель нѣжинскій, будучи Палладія жителя и купца кievского факторомъ, поѣхаль до Острога у жишовъ тамошнихъ по ихъ рукоданнихъ облѣгахъ доправляти грошей, котрихъ они неустивши еще похвалялися на него. И когда онъ же з Острога вѣхаль. тіє жиди наняли райтаръ чоловѣка скилка и послали за нимъ, и в недалекомъ разстояніи от Острога в селѣ помянутіє райтари его Безручка взявши за учененную будто имъ нѣякую шкоду до губернатора острожского на суд попровадили». Попровадили, але очевидно не довели, бо «Безручка в кілька дней уже люде въ лѣсѣ неживого до дерева привязанного знайшли, якому и ротъ былъ паперами напханъ».

Остаточно дотепер наведені випадки належали можна сказати до категорії незвичайних, хоч і як вони часто лучалися і кінчалися для дотичних купців чи купецьких кампаній в більшині руїною. Та для купецтва загалом далеко гірші були надужиття арендаторів цлових комор, які самовільно по вподобі накладали на купців мито, що з кінцем 1710-х і початком 1720-х рр. увійшло в систему, стало правдивою язвою купецтва і на стільки підрізували торгівлю, що на се постійно скаржилися і українські власті. Як сказано, на се найбільше скаржилися купці гетьманам. «Многочратне — пише Апостол російському правительству 1729 р. — было от всѣхъ малороссійскихъ купцовъ доношеніє о многихъ от полскихъ и литовскихъ обывателей различно над ними доказуемыхъ убиткахъ, особливе виманіємъ всюди новоуоставленныхъ митъ приватныхъ и протчихъ вимисленныхъ здирствъ; и о томъ всемъ просилъ... покойній антецессоръ мой гетманъ Скоропадскій в государственной коллегіи иностранныхъ дѣлъ рѣшенія и указу е. і. в.»¹). «Оны жиди — ще раніш пише той же гетьман — во всей Полши от старшин и владѣльцовъ тамошнихъ имѣют в закупахъ мита и комори, где у купчества з товаровъ берутся пошлины; когда купци малороссійскіє ходят в Шлѣонскъ и в Кгданскъ черезъ Польшу, брали у нихъ лишніє вратки и задержуютъ бывало ихъ Малороссійанъ на митахъ не безъ трудности и не безъ шкоды»². Що так дійсно було се, мусіло признати офіційно само польське правительтво обіцяючи на інтервенцію австрійського посла при складанні з ним р. 1727 трактату в справі української торгівлі прийняти проти всього заходи.

Нарешті, щоб по змозі вичерпати ті типічні перепони, які гальмували правильний хід української заграничної торгівлі через Польшу, скажемо ще про одну, яка на рівні зі здирствами на цлових коморах найбільш давала себе в знаки, впроваджуючи в торговельні відносини почуття непевности, замішання, а опісля відбиваючись численними процесами у внутрішнім життю гетьманщини. Тією перепорою був згубний з погляду торговельного обороту звичай пошукувати шкоду, вирівнювати претенсію, яким би способом вони не повстали, грабунком в границях своєї держави першого стрічного купця. Якщо мав, напр., хто-небудь з польської шляхти, а головню опять таки Євреїв які-небудь не вирівняні рахунки на Україні, або вважав себе, по формально переведенім процесі перед судом з приводу якихось суперечок, недостаточно задоволенім, так тоді арештував першого ліпшого українського купця.

¹ А. М. Ю. Дела правит. сен. до разд. на департ., № 3568, л. 182.

² Ibid., л. 28.

забирав йому чи то товари чи хочби гроші, і, продержавши нерідко довгий час під арештом самого купця, відсилав його пошукувати свою шкоду перед судом свого краю на своїм земляку «заводци, котрій «сть причиною той справи» — як звичайно говорить в документах з приводу таких процесів. Наслідком самоволі в Польщі, де кожний був сам собі суддя, особливо проти безборонних чужоземців, сей *sit venia verbo* принцип так широко увійшов у практику, що доведені до крайности Українці і собі стали його уживати в часах Скоропадського, заховуючи одначе при тім деякі правні формальности, а власне випрошуючи від гетьмана універсал з позволенням арештувати чужих купців. Так кінець-кінцем звичай обопільного грабування піднесено, можна сказати, урядово до ролі регулятора міжнародніх відносин. На часте уживання сього способу вказують численні документи — результати процесів з сього приводу, при чім, до речі сказати, згадані процеси розросталися звичайно до незвичайних розмірів і тягнулися не раз не літами, а десятками літ; се очевидно через те, що в таких справах було замішаних одночасно по кілька сторін (той хто пограбив, пограблений, гіпотетичний привід грабити і т. д.) з різнородними інтересами, при чім з огляду на чужоземців надзвичайно було трудно установити, на чім боці вина і мати певність, що загранична сторона піддається присудові. Про деякі голосні в своїм часі того рода процеси буде мова даліше, тут же наведемо кілька випадків такого добування справедливости за помочю грабіжу. «У Івана Карпенка и Василя Лаврука — читаємо в «Въденію кривдъ» — едучих з Броцлава в Рубешовъ (!) з позволення старости тамошного пана Потоцкого, стражника литовского, арендарь пана Поцея, воеводи витепского, Кадзѣнскій забралъ товару на осемъ тысячей золотих доброй монети безъ жадной причины, уформовавши тилко якувюс(ь) претенсію без фундаменту до асаула полкового нѣжинского. Якого забору они купци при листах моихъ (гетьмана) доходячи не тилко тих своих товаровъ не поискали, але ще в проездах на двѣстѣ и килкадесят рублей стратили; а особливо за тимъ же заборомъ на нарочнихъ до Варшави и до Литви посланцовъ не мало пошло кошту, а нѣчого не могли справити...» «У Іова Івановича и Михайла Дейнеки, жителей и купцовъ стародубовскихъ, панъ Поцей, воевода витепскій, сто чтири червоних золотих, триста и двадцят таларей битих, килкадесят рублей копѣйками, коней чтири и иншіе рѣчи забралъ по нѣякойсь до бывшего полковника чернѣговского Полуботка змишленной претенсіи, о чом до суду нашого жадной не чинилъ апелляциі. Якіе забори жеби купцамъ нѣжинскимъ от жида Кадзѣнського а стародубовскимъ от пана воеводи витепского повернулись, былъ от королевского величества листовній до его, воеводи, указъ по гетманскимъ до князя... Долгорукова одозву исправленній, но онъ воевода и потому листу ничего не учинилъ а купци черезъ тоє в крайнее приходят раззореніє. Знову тих же Іова и Михайла, купцовъ стародубовских, в мѣстѣ Борисовѣ жидъ тамошній заарештовавши, держалъ въ желѣзахъ и коней двое взялъ за долгъ будто другого обивателя стародубовского»¹. 1719 р. Скоропадський писав, що

¹ А. М. Ю. Дела правит. сен. до раздел. на департ. № 3568, л. 184. Документ про процес, який повстав з приводу пограблення Івановича й Дейнеки ми вже кілька разів цитували, бо в йому крім предмету самого спору, подано багато інтересних звісток для торгівлі між гетьманщиною та литовсько-білоруськими землями так дотично товарів, що були в тім торговельнім обороті, як що до самої, сказати б, техніки торгівлі. Коротко, справа малася так. Потій, котрого староста Неклюд пограбив стародубських купців, подав у листі до Скоропадського (Румянцевский Музей, Арх. малоросс. актов, № 164) причиною грабіжу те, що шляхтич Цибульський (агент Юрія Сапіги) набрав у спільні з чернігівським полковником

«уже кілька лѣтъ дѣтъ ся, якъ zostалъ (ніженський купець Максим Тимофієвич) отъ жидовъ дубновскихъ и острожкихъ изъ всеї своєї худоби ограбленъ», очевидно за якусь «змишленную претенсію»¹, 1716 р. скаржаться гетьманові прилучане Михайло з товаришами, що їх пограбив Єврей Мисан в каменській волості пана Білозора в Польщі. куди вони їздили як хурщики з закупленим на Україні тим же Євреем тютюном — забравши в них різної «худоби» більш як на 500 зол.¹

Як вже сказано, пошкодовані українські купці чи лишень хоч би хурщики доведені тими грабіжками до крайности, як з наведених випадків можна бачити, не можучи іншою дорогою повернути своїх втрат, зачали й собі хапатися того способу, одначе лишень за дозволом властей. Інтересно при тім не стільки те, що тоді дозволи, хоч мабуть лишень за гетьманства Споропадського видавалися, але що видавалися вони за попереднім порозумінням з польськими панами, так чи інакше заінтересованими в такій справі. А ті згоду свою давали для того, що просто їм не хотілося клопотати собі голови такими справами і, даючи свою згоду арештувати товари в польських купців, вони позбувалися клопоту, нічим при тім не зв'язуючи себе. Так, напр., згадані вже прилучане, пограбовані Євреем Мисаном, просять Скоропадського, щоби вони «невинніє будучи, яко і по урядовому писанню лубенському а найпаче по висоце-

Полуботком у орендара Потія, єврея Кадзіньського, на 40.000 зол. товарів і не дав за них ані грошей ані обіцяних товарів (збіжжя). Не можучи нічого вдіяти з Цибульським очевидно через те, що сей не становив сам собою жадної фінансової сили, Потій, чи радше його єврей, направив свої претенсії до Полуботка, який буцім то в спілці з Цибульським і держав його «під своєю протекцією», отже пограбив стародубських купців, котрим заявив, що грабить їх за П-ка, «щоби по їх чолобиттю справу скорше полагоджено». Купці подали скаргу гетьманові, просячи, щоб гетьман наказав Полуботкові нагородити їх, бо їх пограбовано «за його причиною». Поки справа прийшла перед суд, до гетьмана прибув з рекомендаційним листом від російського посла в Варшаві Долгорукова інший шляхтич, витебський підстолій Лукаржевський, з претенсіями теж до Цибульського, а власне кежучи до Полуботка, буцімто спілняка Цибульського. Гетьман нарядив суд у тій справі, на якому Полуботко доказав свою непричетність до операцій Цибульського з Кадзіньським і Лукаржевським. Та тут в свою чергу сам Цибульський подав скаргу на Полуботка про відшкодування більш як 2000 зол., які стратив через те, що Полуботок перешкодив йому в торговельних операціях, недозволив вивезти за границю закупленого збіжжя, не доставив закуплених волів а нарешті заарештував його фактора лоївського єврея Нухима. (Арештовано його справді на інтервенцію чернігівського єпископа Стаховського, як запідозреного в крадіжці дукатів з образа дегтярівської пречистої. Х. И. А. Д. М. К. № 9821). Суд виправдав Полуботка і звільнив його від усяких претенсій, та се не мало жадних реальних наслідків. Купці, яким Потій не звернув пограбленого, доходили далше своєї шкоди на Полуботку перед Малоросійською коллегією, якій се була на руку квінька, хоч остаточно ніякої вини Полуботка не могла в сій справі установити, а по смерті Полуботка на його синах, і на жадання купців 1729 р. було утворено ревізію цілого процесу, для чого виготовлено і згаданий «екстракт», з котрого ми в більшині беремо отсі звістки. (Румянцевський Музей, Архив малорос. актов, № 300). Одначе паралельно з сим окремо вів процес з синами Полуботка Цибульський з Сапігою, який удавався в сій справі аж до російського правительства, що наказало 1731 р. гетьманові і Шаховському розглянути се діло (див. лист Шах-го до Апостола 6/5 1731 р. Румянц. Музей Арх. мал. акт., № 124). Одначе й тоді справи не покінчено. бо 1737 р. бачимо, Цибульського в Петербурзі, де він робить заходи проти Полуботків, переписуючись з своїми знайомими на Україні. З приводу тої кореспонденції мало не вийшло «секретне діло», бо тодішній правитель України кн. Борятинський, перехопивши одян з таких листів до Олександра Левницького, побачив у йому деякі на його погляд «скрытые» місця і доніс про се сенатові. Сенат одначе показався розумніший від Борятинського (М. А. М. Ю. Дела правит. сен. по малорос. жєн. кн., № 66), 1793, л. 455—460).

¹ Х. И. А. Д. М. К. № 17148.

² Ibid., № 3671.

поважному вельможности вашей могли мизерією своєю обрѣсти поважное писаніе до всяких началовъ, и жби где ли кольвекъ могли винайти людей тамобочних ис тоѣ держави, по указу велможности вашей панской незапрещене било заарештовати и заграбити, аби ми убогіе худоби своѣй не збули». На се була резолюція: «написати унѣверсал»¹. Такого ж унѣверсалу просив у гетьмана і ніженський купець Тимофѣевич і унѣверсал був йому даний. Для характеристики наводимо його в цілості: «Всеѣ обще старшинѣ и чернѣ войскового и послолитого чина под рейментомъ нашимъ в городахъ и селахъ обрѣтающимъ ся, особливе высланнимъ по ярмаркахъ будучимъ и каждому, кому кольвекъ о томъ вѣдати будетъ надлежало, симъ нашимъ ознаймуемъ унѣверсаломъ, и жъ Максимъ Тимофѣевичъ, купчинъ вѣжинскій, уже килька лѣтъ дѣветъ ся, якъ зосталъ отъ жидовъ дубновскихъ и острожскихъ изъ всеѣй худоби ограбленъ. И любо писалисмо по занесенной его жалобы (!) до ихъ милостей пановъ коронного Синявского и Любомирского старости сандомирского, якобы ему была з помянутихъ жидовъ учинена справедливосць, однакъ панъ Синявскій одказалъ, что не его подданства тѣе суть жиди, а панъ Любомирскій отвѣтовалъ, и ж бы оних за указомъ нашимъ рейментарскимъ велѣли на Украинѣ заарештовати, о чомъ и листъ од его, пана Любомирского, до насъ писаний получилисмо перед симъ. Чего ради пререченный Максимъ Тимофѣевичъ будучи на всеѣй худоби своѣй от жидовъ дубновскихъ и острожскихъ крайне разоренный, просилъ нашего такового унѣверсалу, за котормъ бы где кольвекъ ихъ могли вынайти, взаємнимъ способомъ и изграбити. Теди пилно чрезъ оный приказуемъ, абы вшелякая старшина рейменту нашего городовая и сѣлская, а особливе высланнии по ярмаркахъ будучи, ему Тимофѣевичу в заграбленю выш реченныхъ жидовъ дубновскихъ и острожскихъ чинили помощь»². До сього гетьманського наказу старшині Андрій Гудович, «начальнѣйшій управитель и комендантъ Александрополя и Почапа» (маєтностей Меншикова, у якого Тимофѣевич, він же Грудина, якимсь способом онинився в підданстві) — додав від себе просьбу до старшини в тій справі, допускаючи при тім доволі прозору погрозу, що колиб хто з старшини за вказівками Тимофѣевича не дав відповідної помочі і не заарештував Євреїв, «то не оставит его свѣтлосць (Меншиков) претендоват(и) на началствующомъ того города»³. Крім сеї обставини, що таке арештування чужих купців на Україні відбувалося, так сказати, легально (з дозволу влади), ми бачимо тут ще одну характеристичну рису: дозвіл дається на «заграблення» не першого стрічного купця «з того боку», а лишень самихъ винуватців і то за попереднімъ дозволомъ, без якого місцева адміністрація не тільки не дала б жадної помочі пошкодованому, але просто не допустила б до такого арештування і «граблення». Тим часом, коли польські шляхтичі арештували українських купців з причини припущених чи хочби й дійсних фактів з сфери чисто внутрішніх українських справ, які не стояли в жаднім звязку з торгівлею⁴, то українські власти дуже рідко хапалися такихъ способів

¹ Ibid.

² Ibid., № 17148.

³ Ibid.

⁴ Напр., 1724 р. річицький мечник Ян Мусіц пограбував ніжинського купця Ониська Хильченка ось з якого приводу: Кілька літ перед тим в Новомлинській сотні (ніж. полку) жили на хуторі довгий час у Карпа Лазченка на заробітках «наволочниє литвяки» піддані (de facio втікачі) Мусіца. Литвячка по смерті свого чоловіка почала жити з його братом і результатом того у неї була дитина. Сотенна старшина в особі сотника Шишкевича і городового отамана вважаючи, що такого неморального вчинку не можна пустити безкарно на загальне згір-

і дуже обережно їх стосували; напр. за часів Апостола ми не знаємо ані одного випадку пограбування польського купця і навпаки він стверджує виразно, що не зважаючи на грабування українських купців у Польщі «и любо оттоль пріездят купеческіє люде з товарами, однакъ оних не кажемъ забирати»¹. Коли приглянемося ближче до цього явища, то побачимо, що з боку українських властей така поміркованість в сій справі була свого роду системою в відношенню до Польщі, що розуміється, мало свої причини.

II.

Судячи а ргіогі, можна б прийти до висновку, що Україна, ввійшовши «під високу руку» Москви, в торговельних зносинах з заграницею могла тільки виграти, особливо тепер, коли Росія по погромі Карла XII зайняла сильне становище і з інших відомих причин зискала особливий вплив у Польщі. Україна повинна була виграти, коли не в напрямі розширення торговельних ринків, бо Росія характером свого економічного хазяйства, продуктами менш більш однаковими з українськими, такого ринку собою не становила, — то як кажемо, повинна була виграти в закріпленню за собою добутих вже деінде ринків збуту своїх продуктів і розширення на них своєї економічної позиції. Першою ж умовою для цього було забезпечення правильного ходу торгівлі через належну опіку над нею, яку могла і обов'язана була їй дати сильна держава, що в її склад входила гетьманщина. Тимчасом з дотепер сказаного ми бачимо щось як раз противне: Росія сильна, має значення в Польщі, де цар виступав навіть в ролі «високого медіатора» (1717 р.) між королем і його підданими, звязаними в конфедерації, а українські купці зовсім безборонні супроти першого ліпшого шляхтича, чи навіть його орендаря-єврея; скарги купців полишаються без відповіді, а втрати без відшкодування. Українські купці звертаються з своїми скаргами до гетьманів а часами і безпосередньо до російського правительства; гетьмани, позбавлені всякої сили, туди ж передають сі скарги з своїми представленнями — і які ж результати? «Минулого 1720 р. — пише Апостол до правительства 1729 р. — его імператорському величеству в. і. в-а любезнішому государеві дідові мій попередник покійний гетьман Скоропадський доносил в колегію заграничних справ про кривди українських купців наслідком безправних захватів товарів, про убійства деяких (купців), вчинені польськими і литовськими панами і їх арендарями-жидами. При тому ж подано в згадану колегію заграничних справ короткий спис тих кривд, для передачі його пробуваючому в тім часі в Петербурзі уповноваженому королівського величества і Річі посполитої послові пану Хоментовському, мазовецькому воєводі, з тим поясненням, що хоч він, мій попередник гетьман Скоропадський, багато разів звертався листами своїми до князя... Долгорукава, котрий перед тим був

пення, покарала литвяків тим, що забрала у них коняку. Пошкодований з сєї причини Хильченко звернувся до генеральної канцелярії з просьбою, щоб канцелярія присудила йому відшкодування... з новомисьльської старшини. І канцелярія відповідно до загально прийнятого поступовання в таких випадках дійсно наказала жінці Шиткевича (сотник вже був тоді небіжчик) повернути Хильченкові шкоду, яку він поніс через пограблення його Мусіцом. Х. И. А. Д. М. К., № 7857. Тут же курйозний лист Мусіца до ніженського полковника Толстого у сій справі, в якому автор його ґрунтовною аргументацією заперечує погляд сотенної старшини, що дитину прижито від брата чоловіка литвячки.

¹ М. А. М. Ю. Дела правит. сен. до разд. на департ., № 3568, л. 185, «Въденіє кривдъ».

послом при дворі королівського величства польського, і до деяких польських і литовських панів, аби покривдженим безправними захватами і іншими прикростями купцям зроблено, з кого доведеться сатисфакцію, одначе ті його відклики а з ними особливо пильні заходи (тщательное действие) князя... Долгорукова не мали у панів Поляків ніякого успіху, і зруйнованим українським купцям так і не вчинено ніякої справедливости. На сей його (Скоропадського) лист Петро Толстой, бувший тодішній дійсний тайний совітник, 1720 року 6 червня відповів Скоропадському, що панове державні міністри на конференції із згаданим послом... паном Хоментовським робили йому представлення про кривди українських купців і на письмі подали з жаданням (договоромъ), щоб з обох сторін установити комісарів в трьох місцях, коло Києва, коло Смоленська і коло Риги; і ті комісари мали бути прислані по соймі, що відбувався в тім році в вересні. З огляду на се наказав Скоропадський по всіх українських полках зладити докладні справоздання про ті кривди, одначе таких комісарів не було і до сього часу. А в минулому 1721 р., коли гетьман Скоропадський знов нарочно писав про ті кривди до кн. Долгорукова, також до пана Пребендовського і до витебського воеводи Потія, то в часі неприсутности кн. Долгорукова, котрого гетьманський післанець уже не застав у Варшаві, тоді за справою секретаря Голембйовського видано було від королівського величства накази за підписом королівської руки до згаданого витебського воеводи і до других, що починили грабіжі купцям, щоб або звернули програблене, або за те винагородили, одначе і після тих королівських листів нічого не зроблено. А на нераз посиляних в сій справі післанців Скоропадського, крім купецьких шкод, не мало потрачено кошту. Крім того багато разів усі українські купці доносили про шкоди, які різними способами поносять від польських і литовських обивателів, а особливо вимаганням всюди новоустановлених приватних мит і інших видуманих здарств; і про все те покійний мій попередник, гетьман Скоропадський, просив у державній колегії загравичних справ рішення і указу в. і. в. А що гетьман Скоропадський скоро після того помер в тімже 1722 р., через те на ті його просьби ніякої резолюції не прислано, а Українці так і до сього часу не одержали ніякого відшкодовання за згадані кривди і грабіжі з боку Поляків»¹. Виходить, що про купців дійсно щиро турбувалася лишень українська влада, яка робила в тій справі що могла, т. є. писала до відповідних польських панів, вдавалася до короля, старалася різними дарунками з'єднати російських резидентів в Польщі², щоб настроїти їх прихильно для інтервенції в справі українських торговельних інтересів. Тимчасом з результатів бачимо, що російське правительство в справі тих скарг виявляло себе більше ніж двозначно, бо коли гетьман Скоропадський бодай добився королівського наказу — характерно, що як раз тоді, коли не було російського посла в Варшаві — повернути шкоди (що зрештою в тодішній Польщі не мало і не могло мати позитивних наслідків), то заходи російських міністрів ані в однім випадку не могли похвалитися навіть такими успіхами. Се очевидно через те, що власне кажучи ніяких заходів не було; комплєменту Апостола про «тщательное действие» Долгорукова не можна брати за добру монету, бо коли взяти під увагу, чим при Петрі II були Долгорукі, то легко зрозуміти, що гетьман не міг інакше писати. Правда, російські міністри, *ut aliquid fecisse videntur* писали, або вдавали, що пишуть, про насильства над українськими купцями до відповідних чинників

¹ М. А. М. Ю. Дела правит. сената до разд. на департ., № 3568, л. 182.

² М. Судженко, Матеріали для отеч. ист., Ц, сс. 405 — 406.

в Польщі, принаймні сповіщали про се гетьмана в приватних листах у відповідь на його «докуки». Так, напр., Головкін в листі до Скоропадського з 7/12 1711 р. говорить, що в справі пограбування 900 волів у ошошнянського купця Семена Бугленка (і миргородського полковника Апостола) підскарбієм писав про се Пребендовському¹, 21/4 1721 р. обіцяє знов, що «о обидахъ малороссійскимъ купцамъ въ Польшѣ учиненныхъ господину Хаментовскому... будетъ говорено и требовано въ томъ сатисфакціи»², про се, як ми бачили з донесення Апостола, писав Скоропадському і Толстой, та зрештою на тім і скінчилося. хоч на відворот за покривджених Поляків на Україні чи пограниччю доволі енергічно вступалися. наказуючи гетьманові їх полагодити користо для пошкодованих³.

Безперечно, що таке чутке відношення російського правительства до шкод, які терпіли польські купці на Україні і навпаки доволі байдуже до таких же кривд українським купцям від польської шляхти дається почасти пояснити тим, що того часу Петро залицявся до польської шляхти, стараючись з'єднати для себе і своєї політики серед неї прихильників. Та таке пояснення було б далеко недостаточне; в Петра і його правительства були далеко важніші мотиви для такого власне, а не інакшого поступовання. А вступне пояснення такого становища російського правительства до розгляданого питання вводить нас цитована вже відповідь Головкіна Скоропадському про пограбування польським підскарбієм волів: «и хотя я—пише канцлер—о возвращении оных (волов) к нему подскарбию ныне писал, однакож лучше-б впрядь жители и купцы малороссійские волов пригоняли ради продажи в Ригу, нежели в Гданск. и могут безопасно пригонять; к тому же может из того прибыток быть в пошлинах и казне его царского величества. О сем мне указал писать к Вам его царское величество»⁴. Наведені слова російського канцлера відслонюють нам секрет безрезультатності «інтервенцій» російського правительства в справі перешкод українській заграничній торгівлі: правительство навмисно не хотіло давати тій торгівлі відповідної опіки. Справа в тім, що власне отсі надужиття йшли, так сказати, на руку тій політиці, яку Петро в відносинах до гетьманщини зачав провадити, яка працювала в тому напрямі, щоб підірвати гетьманщину не тільки як окрему політично-автономну одиницю, але разом з тим, а може власне головно для того, знищити її як окремиї економічно-господарський терен, з його особливими економічними інтересами. а тим самим окремими торговельними дорогами, ринками збуту продуктів і т. д., які далеко не завсіди йшли згідно з такими ж російськими інтересами. Перегляд цілого ряду заходів і способів, прикладених Петром (а потім і

¹ Ibid., сс. 202 — 203.

² Ibid., с. 269.

³ Румянцевский Музей, Архив малоросс. акт., № 300; М. А. М. Ю. Дела правит. сената по малоросс. экспед., кн., № 53/1790, лл. 315 — 328, наказ полагодити справу наслідком скарг минського старости Завіші з приводу збитків городничого печерської Лаври над підданими Завіші. (Судисенко, Материали, II, с. 269); 1720 р. грамота Скоропадському з наказом розслідити справу про заарештування кнївським сотником людей «польського секретаря» Пузини з товарами. (Лѣтопись занят. Арх. Ком., вып. XVII, с. 135, № 212), такий же наказ в тім самім році про розслідування «коммерческихъ претензій» польського єврея Шимонича до одного з ніженських Греків (ibid., с. 136, № 218), в 1721 р. наказ стягнути з українського купця Тарасенка 700 руб. «поруки» за польського комерсанта Цибульського (мабуть чи не на покриття претенсій, які мав до Цибульського інший польський шляхтич, витебський підстолій Лукаржевський — ibid., с. 143, № 263 и т. д.

⁴ Судисенко, Материали для огеч. истор., II, сс. 202 — 3.

його наступниками) до української заграничної торгівлі, не лишає ніяких сумнівів щодо такої власне політики. Загально беручи, то суть усіх петрівських реформ. щодо України в сій справі зводилася до сього, що він втягнув українську торгівлю в рамки свого законодавства в справі регламентації загальноросійської торгівлі. Причини, що викликали і кермували петрівською господарсько-промисловою політикою і його законодавством в сій справі вже докладно дотепер виявлені російською науковою літературою, через те ми не будемо над сею справою задержуватися¹. В основі її лежав фіскалізм—бажання знайти як мога більше джерел наповнити державну касу на покриття потреб, викликаних іншими реформами Петра, а головню на військові витрати. а в основу, так сказати, технічного провадження заграничної торгівлі лягли принципи меркантилізму², перейняті Петром на заході і пропаговані в Росії дорадниками царя, в своїх проєктах і меморіялах особливо підкреслювали потребу: *Navigation und Manufaktur*³. Отже заходи, звернені проти української торгівлі з формального боку зводяться до: 1) цілої низки указів з заборонами вивозити певні товари дотеперішніми дорогами і до дотеперішніх ринків збуту, а натомість з наказом возити їх виключно до російських портів; 2) заборона ввозити деякі заграничні товари до гетьманщини; 3) обмеження або і цілковите виключення з приватного торговельного обігу деяких товарів і врешті 4) провадження на практиці тих указів нижчими органами російських властей на Україні. При тим з гори треба зазначити, що кожний з тих заходів тягнув за собою ще й інші неменш прикрі і шкідливі наслідки, які в указах або не було передбачено, або навмисне замовчувано.

Ми вже згадували про першу спробу Петра I звернути напрям української торгівлі в сторону, куди на його думки, се було б корисно для російських інтересів, а власне указ приїжджати з товарами до Азова. Дальше пішла постанова, якою заборонено возити з України пеньку до Риги, а замість того провадити її до далекого Архангельська⁴. Ся остання постанова вже глибоко порушувала українські торговельні інтереси, становлячи велику перешкоду для імпорту свого продукту. Річ у тому, що пенька була одним з найголовніших по кількості вивозу і по ціні продуктів, а при тим товар, що сухопутною дорогою провадити було незручно. Через те купці «з малой Росії»—як писав гетьман Апостол—«возили... трактом лондовим через Полщу до пристань Бѣшанковской (!) (в містечку Бішенковичах) в город Ригу без излишних видатков»⁵, а тепер доводилося кидати догідну давно утерту дорогу до найближчого порту і їздити аж до Архангельська.. Се очевидно настільки матеріально підривало українських купців, не зважаючи на те, що їх увільнено від мита в Архангельську⁶, що вони сильно добивалися зне-

¹ Напр., П. Н. Миллюков, Государственное хозяйство в перв. четверти XVIII ст. и реформа Петра В. Вид. 2-е, Спб., 1906 (для сеї справи, сс. 383—437). П. П. Фирсов, Русския торгово-промышленные кампании в 1-ю половину XVIII столетия, Казань, 1896. Про законодавство торговельно-промислове: Афанасьев, Государственное хозяйство при Петре Вели; і стара але досі цінна праця (днів, напр., А. Кизеветтер, Делопронизводство русских внутренних таможен, как историч. источник. Сборник статей.. В. О. Ключевскому, Москва, 1909, с. 76) про законодавство в справі заграничної торгівлі, цлові тарифи, трактати і т. д.: А. Семенов, Изучение Исторических сведений о российской внешней торговле и промышленности съ половины XVII столетия по 1858 г. Спб. 1859, 2 томи.

² Миллюков, *Op.*, cit., с. 397.

³ *Ibid.*, с. 394.

⁴ М. Судниенко, Материалы для отеч. ист., II, с. 202—3.

⁵ Х. И. А. Д. М. К., № 6816.

⁶ Судниенко, Материалы, II, 209—210; А. Семенов, Изучение историч. сведений, т. с. 54.

сення примусової торгівлі з Архангельськом, а замість того, дозволу на давній торг з Ригою, так що 1711 р. цар на їх чолобиття згодився на се тим більше, що Рига вже не находилася в смузі чужої держави, і велів через Головкина Скоропадському сповістити про се купців¹. Та поки вдали українські купці добитися привернення торговельних зносин з Ригою, довелося їм вперше мабуть стрінутися з далеко небезпечнішим для себе явищем, а власне з інституцією «заповідних товарів»—монополією російського скарбу на продаж деяких товарів. В листі до Скоропадського 18/3 1711 р. київський губернатор Голіцин оповіщає гетьмана про заборону пропускати за границю заповідні товари і просить сю заборону опублікувати². Само собою, що на таке явне порушення українських економічних інтересів правительство не звертало найменшої уваги, а коли і звертало, то зараз вміло оправдати такі заборони різними прецедентами хочби згаданим указом возити пеньку в Архангельск. Таке становище найяскравіше виявляється в указі Петра сенатові 30/I 1714 р. «Господа Сенать! Письмо ваше—сказано тут—...въ которомъ пишете, что и въ некоторые изъ иноземцевъ, а именно Любсь, Гутвель и прочие послали пеньку закупать в черкасские города и что вы опасаетесь за претитъ для тамошняго волнаго народу, и въ томъ ни малой нѣтъ причины; ибо когда Рига была за Шведами, тогда изъ черкасскихъ городовъ, а именно изъ Старолуба и изъ другихъ знатныхъ, какъ пеньку, такъ и прочіе товары въ Ригу возить было заказано, а велѣно возить къ городу Архангельскому, того дня и нынѣ заказать мочно, о чомъ пошлите въ Киевскую губернію указъ, дабы накрѣпко того смотрѣли, чтобъ пеньки, юхти и сала, кромѣ пристаней нашихъ, не возили (какъ о томъ можете выразумѣть изъ указа къ гетману) и никуда не отпускали; чего для и мы отъ себя къ гетману писали»³. Як бачимо, що коли центральні правительственні інституції, в данім випадку сенат, мали деякі сумніви щодо правної можливості розтягати обмежуючі постанови дотично торгівлі на гетьманщині, то ті сумніви розвіяв цар, хоч доволі дивною аргументацією. 1714 рік остався назавсиди в пам'ятку для українського суспільства в гетьманщині і про нього згадано через 50 літ і українське шляхецтво в своїх «прошеніяхъ» Катерині II 1764 р.⁴ Цього року 6 квітня видано указа, яким так з Великоросії, як і з України заборонено вивозити за границю, крім російських портів, воловий юхт, пеньку, поташ, смольчуг, сало, віск, конопляний олій, льняне сім'я, щетину, клей, ревень, смолу та ікру⁵. За сим пішла ціла низка дальших указів з такою ж заборонаю щодо вивозу інших продуктів. Отже тим самим указом з 6 квітня 1714 р. та указом 10 лютого 1721 р. заборонено вивозити всяке срібло так обробленого, як «и в лому»⁶; указом 12 мая 1719 р.⁷—вивіз всякого збіжжя, що потверджено в даній начальникові

¹ Судненко, Матеріали, II, с. 202.

² Ibid., с. 40.

³ П. С. З. У., № 2678.

⁴ Киев. Стар., 1883, кн. VI. «Прошение малороссийскаго шляхетства и старшинъ вмѣстѣ съ гетманомъ о возстановленіи разныхъ старинныхъ правъ Малороссіи... 1764 г.», сс. 338—340.

⁵ П. С. З. У., № 2793, останні чотири продукти того часу становили «заповідні товари» (Фирсов, Русские торгово-промышленные кампании..., с. 24).

⁶ М. А. М. Ю. Дела правит. сен. по малоросс. экспед., кн., № 66/1793, л. 662.

⁷ Ibid. Зрештою вивозити за границю збіжжя з Росії було заборонено і раніш в 1717 р. з причини неурожаю (А. Семенов, Изучение историч. свед. о рос. внеш. торг., т. I, с. 59) і не виключено, що при відомих порядках ся заборона відносилася і до України. Се зрештою стверджує і Полуботок в своїм процесі з Цибульским (Румянцевский Музей, Арх. малоросс. актов, № 300). Одначе в кільках місяців того ж року знов було дозволено вивозити збіжжя через Архангельськ.

васильківського форпосту інструкції 19 березня 1723 р.¹; 17 лютого 1720 р. овечих шкір і вовни²; 10 лютого 1721 р. золота обробленого і необробленого і малих срібних копійок³; 2 грудня 1721 р. пенькове мотуззя, а крім цього, спеціально українським купцям заказано навантажувати пеньку в Бішенковичах, звідкіля вони возили її до Риги, а натомисть провадити її «въ рубежъ» російської держави по ріках Касплі, Торопці і Двині, ладуючи в Поріччю⁴; згаданою вже інструкцією поручику Залвському 1723 р. наказано не пропускати вузьких полотен і необробленої міді, нарешті, в реєстр заборонених для безпосереднього вивозу за границю товарів попала сира козлова шкіра⁵.

Паралельно з тими й іншими указами заборонено ввозити цілу низку заграничних товарів, спроваджуваних українськими купцями. Отже тим самим указом з 6 квітня 1714 р. заказано ввозити різні мідяні і російські срібні гроші: 14 лютого 1718 р. панчіх і «кораз'ї»⁶; 7 серпня 1719 р. голок⁷; 13 червня 1721 р. «комаминок, полукамаминок, стамедів середніх и низьких, полотен низьких цін»⁸; остаточно за реєстром заборонених в 1717 і 1718 рр. для ввозу товарів, складеного комісією о комерції «загалом заказано було ввозити на Україну головно з Вроцлава: золоті і срібні нитки і дротки для золототканих робіт, золоті матері, густі шовкові ткани (шелковые штофы), німецькі парчі, цюкор головами, кошпелінову фарбу) (баканть), вовняний бархат (трипъ) різні гладжені полотна, саети, обруси, сервети, стяжки, німецьку сіль, тютюн, карти, вовняні сукна⁹. Коли переглянемо сей довгий реєстр заборонених до вивозу за границю продуктів, то побачимо, що з виїмком рогатої худоби, тютюну і металів, яких на Україні не було, заборонено майже все, чим досі гетьманщина торгувала. Те саме треба сказати і про товари, які українські купці ввозили з західних промислових країв теж з виїмком тютюну, який був у себе. Всяке порушення будь-якої з сих заборон спроваджувало на купця відповідно до указів конфіскації всіх товарів на річ російського скарбу. Таким чином вся українська торгівля була втягнена в орбіту російської, що могла бути і справді було в інтересах лишень сеї останньої, як зараз побачимо.

Отже, коли брати річ з чисто формального боку, то виходило б, що власне кажучи значіння наведених указів зводилося лишень до радикальної переміни торговельних доріг, себто заборони старих і примусового введення нових, а тим самим, розуміється, такої ж переміни ринків збуту; далше, що ще важніше, указами сими українську торгівлю було примусово втягнено в чужу для себе сферу умов, в яких оберталися загально-російські торговельні інтереси. Тут уже на перший погляд можна сказати, що така радикальна і при тім штучна, бо не викликана нату-

Звичайно, дозвіл або заборона заграничної торгівлі збіжжям залежала від ціни на збіжжя московській губернії, себто від більшого або меншого урожаю (Семенов, *Op.*, *cit.*, с. 59).

1. П. С. З. VII, № 4185; в сій інструкції начальникові форпоста було сказано, що можна пропускати за границю, а що ні і така інструкція без всяких інших законодавчих актів вповні вистарчала для регуляції торгівлі.

² П. С. З. VI, № 3526.

³ М. А. М. Ю. Дѣла прав. сен. по малоросс. эксп., кн., 66/1793, л. 662.

⁴ П. С. З. VI, № 3860, М. А. М. Ю. Дела прав. сен. по малоросс. эксп., кн. № 31/1758, лл. 216 — 217.

⁵ М. А. М. Ю. Дела пр. сен. по малоросс. эксп. кн. № 66/1793, л. 662.

⁶ П. С. З. V, № 3163.

⁷ П. С. З. V, № 3411, М. А. М. Ю. Дела прав. сен. по малоросс. эксп. книга № 51/1722, лл. 151 — 152.

⁸ *Ibid.*, кн. № 66/1793, л. 662. (Все се роди тканей).

⁹ *Ibid.*, лл. 662, 711 — 712.

ральними потребами української торгівлі, переміна доріг не могла інакше, як лишень шкідливо відбитися на тій торгівлі, хоч би навіть при введенню такої міри в життя у правительства не було ніяких «задніх думок». Насамперед треба було раптово пристосовуватися так до нових торговельних ринків, як і до технічних умов, викликаних зміною доріг. А що сього в таким скорім темпі, як ішли один за другим заборонні укази, а також і з інших причин не можна було зробити, то в результаті укази, що для російської, напр., торгівлі могли означати дійсно лишень перемену доріг і деякі недогоди, для української торгівлі рівнялися повному припиненню безпосередніх зносин з загрою.

Які ж були ті нові умови, серед яких опишилося українське купецтво? Щоб на се питання відповісти, треба насамперед приглянутися ближче до згаданих указів і мотивів, які були причиною їх видання. Стоячи на ґрунті меркантилістичних ідей, що позначилося особливо заборонаю вивозити золото і срібло (заборона доткнулася теж таких грошей), а ввозити мідяні і дрібні срібні гроші, Петро мав при тім на оці спеціально: 1) піднести російські порти (головно Петербург) через концентрацію в них цілого вивозу продуктів за границю; 2) протегувати російських промисловців, для чого були видані укази, як напр., заборона вивозити загалом овечі шкіри і вовну в інтересах суконної фабрики Щеголіна, і майже всі заборони щодо ввозу різних товарів мали метою згадане протегування або поодиноких промислових кампаній, як напр. заборона ввозити голки, щоб тим не робити конкуренції рязанській фабриці Томіліна і комп., або загалом російську промисловість, як напр. заборона впроваджувати різні полотна і сукна; нарешті заборона ввозити панчохи з виїмком лишень до Петербурга, різні шовки тощо, мала знову служити охороною для російських купців; 3) нарешті найважливіше—збільшити прибутки скарбу з мита, яке побирали тепер з українських купців. Зате не бачимо тут ані одної постанови, якої мотиви промовляли б на користь української торгівлі і промислу, а навпаки, звернено увагу, особливо на практиці, на те, щоб убити конкуренцію української торгівлі з російською. Загалом коли прослідимо відношення російського правительства до України в 1710-х—1740-х рр. хочби в політиці економічно-фінансовій, то завважимо дуже інтересні погляди й тактику, що здавалось би повинні себе виключати, а власне: з одного боку змагання звязати гетьманщину як найтісніше з рештою держави не тільки політично, але й економічно, як напр., в торгівлі, а з другого боку, трактування її, як чужого, а навіть ворожого організму, який можна лишень визискувати, не даючи на заміну за те ніяких економічних вигід, а навіть належного забезпечення тих користей, які гетьманщина сама деінде для себе здобула. На ствердження такого відношення маємо безпосередні докази в словах і вчинках того ж правительства: напр. в 1720-х роках на однім з засідань Верховного тайного совєта віцеканцлер Остерман доводив, що лиху мідяну монету треба по зможі збувати на Україні¹, що з погляду меркантилізму, по якому багатство країни залежить від задержання в себе як найбільше цінних металів, було трактованням України як зовсім чужої країни і визиском її. Ще ясніше висловив такий погляд на гетьманщину 1735 р. гр. Михайло Головін (син канцлера) з нагоди дискусій над одним з проєктів про поправу економічно-фінансового становища Росії в звязку з іншими недомаганнями, при чім теж стояв на ґрунті меркантилістичної системи. Він рішучо протривався спроваджувати горілку з України на рівні з загрою: «для содера-

¹ Див., напр., мою статтю: Причинки до історії відносин російського правительства до України. Записки Н. Т-ва ім. Шевч., т. 61, сс. 39—40.

ния кабаков—говорить в своём «мнении»—чтоб вино подряжать или покупать из заграниц и из Малой Россіи, оное за потребно всегда быть не разсуждаю потому, что деньги всегда могут выходить за границу и въ М а л у ю Р о с с і ю и оттуда паки в Россию возвратиться не могут, а из того немалої вред воспоследствует; а въ экономии главной интерес тот, чтоб чититься как возможно из ч у ж и х государств деньги или серебро въ с в о е государство присовокуплять насупротив того, чтоб из государства деньги не выходили и того по всякой возможности отвращать»¹. Се сказано по двох десятках літ після того, як Україну силою втягнули в сферу російських інтересів, і сказав се не хто-небудь, а директор монетної контори і монетних дворів, отже офіційний так сказати економіст, а становищем людина, що могла свої погляди вводити в практику. Те саме менш більш хоч і не тими словами, але в тім же дусі говорив і другий економіст Нарішкін, настоюючи на тому, що треба вдовольнитися «руськимъ виномъ», а не спроваджувати². Коли матимемо се на увазі, тоді ясно стане, що торговельна політика Петра супроти України, крім користей для російської торгівлі, мала на меті підірвати торговельне становище України. Таким чином український купець незвичайний, так сказати вихований на принципах вільної торгівлі, мусив покинути старі дороги, налажені торговельні звязки з дотеперішніми ринками, з якими він—був теж звязаний і кредитовими операціями, а натомість їздити до російських портів, де все вищенаведене треба було наново налагоджувати. Та тут опинювався зразу серед таких обставин, в яких він не міг мати ніякого хоч скільки-небудь самостійного становища в торговельних конюнктурах і які його вплив і участь зводили до чисто пасивної ролі. Тими обставинами було виключене панування в торговельнім експорті двох сильних чинників, а для української торгівлі конкурентів: торговельної монополії цілим рядом товарів російського скарбу і інституту «гостей» — великих російських експортерів; зрештою з огляду на те, що скарб торгував своїми товарами через тих же гостей, ті чинники супроти української торгівлі були фактично одним незвичайно сильним конкурентом. Не входячи в обговорення інститутції названої торгівлі і звязаного з тим інституту гостей, ми зазначимо, що казённа монополія була згубна і для російського середнього і дрібного купецтва, руйнуючи се останнє, а збагачуючи тільки гостей, що зрештою було навіть офіційно визнано російським правительством³. Та не зважаючи на таке признання, російське правительство, руководячись в торговельній політиці мотивами фіскалізму, до чого зрештою змушував його незвичайний зріст державних видатків, викликаних таким же політичним зростом держави і тодішньою політичною ситуацією, правительство не тільки що не обмежило своєї монополії, виключного права продажу цілого ряду товарів за границю, але навпаки розширило його ще і на інші товари. І власне в тім часі (від 1714—1719 рр.) згадана монополія дійшла до свого апогея, коли додавніших казенних продуктів клею, ревеню, смоли і ікри в казенну монополію включено волову шерсть, пеньку, поташ, смольчуг, сало, віск, олій, льняне сім'я і щетину⁴—отже більшу часть усього російського експорту, а майже усі продукти, якими торгувало з загралицею українське купецтво. Така

¹ В. Строевъ, Бироновщина и кабинет министров. Очерк внутренней политики имп. Анны, ч. I, Москва, 1909, с. 124.

² Ibid., с. 128.

³ П. С. З. III, № 1674.

⁴ Н. П. Фирсов, Русские торгово-промышленные кампании в 1-ю половину XVIII ст., Казань, 1896, с. 24.

концентрація торгівлі, поки сама не скінчилася повною невдачею, убійчим способом відбилася навіть на російському купецтві¹. Так де тут вже можна було українській торгівлі тягатися і успішно вести конкуренцію з такими могутніми чинниками.

Дальше, коли взяти на увагу, як тісно в українській заграничній торгівлі вивіз продуктів був зв'язаний з привозом заграничних товарів на Україну, то само собою стане ясным, що заборона ввозу цілого ряду товарів ще більше підривала українське купецтво, касуючи тим способом щонайменше половину цілої купецької діяльності—привозу й торгівлі в своїм краю потрібними товарами, через що українське купецтво зачинало тратити свій характер в значінні купецтва, а зводилося до ролі лишень експортерів господарських продуктів. Бо коли ми порівняємо спис заборонених до ввозу товарів з поданим опісля австрійським послом гр. Кінським списком товарів, якими торгував Шлезк з Україною і які, значить, привозили українські купці, то покажеться, що майже всі вони були заборонені. З другого боку заборони ввозу були видані не тільки вже виключно в інтересах російського промислу і російських торговельно-промислових компаній, що в сім випадку грали таку саму роль супроти України, як в експорті «гості», але й в інтересах російських же купців. Отже, коли заборона вивозити вовну і впроваджувати сукна унеможлиблювала конкуренцію з російськими сукняними фабриками, як напр., з московською сукняною фабрикою Щеголіна, заборона ввозу голок—з фабрикою Томіліна, полотен—з російськими ткачами північних губерній, то така ж заборона спроваджувати шовки, парчі і т. д., заборона не ввозити ніде більш панчіх, грубих сукон, як лишень до Петербургу, була вже в інтересах російських купців, що тими товарами торгували, спроваджуючи їх, як напр., шовки з Китаю і Персії, а грубі сукна панчохи і т. д. купуючи у заграничних купців в петербурзьким порті. Значить український купець міг щонайбільше перекупувати у купця російського, ставлячи себе тим самим в повну залежність від сього останнього. Розуміється, що для російського купця була повна змога торгувати самому згаданими товарами на Україні, де очевидно заборона не могла вбити потреби і попиту на ці товари.

Та на сьому не кінець. Згадані укази, якими торговельний оборот українськими продуктами був замкнений в границях російської держави, зразу витягали на верх ще одну суперечність між інтересами українськими й такими ж інтересами російського скарбу, суперечність між принципами вільної торгівлі та названою монополією, всі продукти, якими торгували українські купці, були в Росії виїняті з «вольного торгу» і права на їх продаж мав лишень російський скарб. Тим способом виходило, начеб українські купці серед загально-російського купецтва мали особливі привілеї. На сю обставину було звернено увагу навіть перед 1714 роком і наслідком того правительство добирало різних способів, щоб таку «аномалію» усунути.

Не наважуючись зразу признати добувані на Україні продукти казенною монополією в продажі хочби з огляду на те, що в гетьманщині російський скарб покищо не посідав у відповідній кількості власних експлуатаційних теренів для згаданих продуктів, правительство пішло гут з початку обхідними дорогами; воно спершу почало час від часу на Україні само скупувати деякі продукти для перепродажі їх опісля загралицею, дальше почало поволі обмежувати право торгівлі такими продуктами, заборону продажу яких можна було мотивувати военними

¹ Ibid.

потребами. Так, напр., 1712 р. наказало було правительство на Україні закупити на 10.000 руб. пеньки, щоб перепродати її в Архангельську¹. потім сей експеримент не раз повторювано, як ми вже про се згадували, користаючи з того, що в т. зв. описних маєтностях в стародуб'ькім полку, отже в країні пеньки, на рахунок казни продукуювано сей товар, 1718 р. правительство знов послало з тою метою на Україну «купчину» Кузьму Ланіна, наказуючи одночасно Скоропадському подбати про «анбари» і інші будинки складати закуплену пеньку²; даліше про такий закуп на широку скалю пеньки для потреб фльети знаємо і в 1727 р.³ З такого прикладу користали різні сильні впливові люди, що мали на Україні маєтності, як ось кн. Меншиков, причім таке скуповування сього товару для скарбу, як і для тих впливових людей, носило в значній мірі примусовий характер⁴, усовуючи всяку іншу конкуренцію⁵. Таке саме обмеження наступило поволі і щодо салітри, якої виробом славилися особливо південні полки. Вже 1700 р. Петро видав указа, щоб салітру з України привозили—на разі без оплати мита—до Москви в управу артилерії, обіцяючи платити по 2 р. 50 коп. за пуд, і справді тоді доставлено коло 10.000 пудів, хоч своєю дорогою заплачено тоді доставцям лишень частину грошей, а решту недоплачено—принаймні так справа стояла ще 1730 р.⁶ Для характеристики серед яких обставин відбувалося скуповування товарів для скарбу і як на тім виходили продавці навіть такі сильні, які вміли і могли за себе постояти, як напр., миргородський полковник Апостол, наводимо в цілості документ в сій справі—скаргу того ж Апостола на одного з пошукувачів золотого руна на Україні петрівських часів, генерал-лейтенанта Шидловського, що забрав у згаданого полковника салітру для російської артилерії. В листі з 9/12 1714 до «здавна дознанного добродія» свого канцлера Головкина Апостол між іншим пише: «при семъ в надѣянїє тоїже патронской мѣяности сіятельству вашему доношу о великомъ моемъ убитку в заплатех чрез Шидловского мнѣ учиненномъ за салітру, ktorую онъ без моего вѣдома перенялъ на себе платежемъ, о що я его не требовалъ аякъ не просилъ, но онъ своимъ проискомъ умисля великую мнѣ учинилъ убель (!). На ktorую билемъ чоломъ в арміи при Пруте⁷... монарсь, и по томъ моемъ чоломъбитю писалъ ваше сіят-во до правительствующого сенату от Могилева, дабы указомъ ц. в-а повелѣли на немъ, Шидловскомъ, а пожитковъ его денги доправит и мнѣ отдат; и я з тим

¹ А. Семенов, Изучение историч. свед. о внешн. торг., т. I, с. 63.

² М. А. М. Ю. Дела правит. сената по малоросс. экспедиции, кн. № 22/1749, лл. 243, 256, 277. Летопись занят. Арх. Ком., вып. XVII, с. 128. № 167.

³ Х. И. А. Д. М. К., № 30566.

⁴ М. А. М. Ю. Дела прав. сен. по малоросс. эксп., кн. № 63/1790, лл. 104 — 106; Х. И. А. Д. М. К., № 6816.

⁵ Ibid.

⁶ М. А. М. Ю. Дела правит. сената до разд. на департ., № 3568, л. 267. Правительство брало по ціні 2 р. 50 коп. за пуд. Як при таких примусових закупах визискувало правительство українську людність, можна бачити хочби з сього: 1720 р. 4/11 указом Петра було доручено Скоропадському закупити для смоленських військових магазинів і доставити туди до 30000 четвертей житньої муки, з чого дійсно було доставлено 1721 р. 28569 четвертей, причем «по сложной ценъ» правительству обійшлась четверть муки по 8¹/₂ ¹/₄ алтин, себто коло 25 коп. (М. А. М. Ю. Дела прав. сен. по малоросс. экспед., кн. № 7/1734, л. 518). Додати при тім треба, що деякі полки, як напр., миргородський (на які було доставу згаданої муки розписано) не можучи так скоро постачити відповідну її кількість, мусили поробити закупи де инде, і подавали наперед гроші, причім бувало й таке, що ані грошей ані муки не бачили і даром потім цілими літами прохали справедливости у правительства (М. А. М. Ю. Дела прав. сен. до разд. на департ., № 3569).

⁷ Себто в часі т. зв. прутського походу 1711 р.

сіят-ва в. писаніємъ посилалемъ многажди до правителствующою сенату людей моихъ, но тіе посланніе мой ничего не получили токмо єдиний убитокъ, которого убитку за многократними посланками на Москву учинилос(ь) на осмьсотъ рублевъ. А нинѣшняго 1714 году хотя по указу ц... в-а товарами разными з казни з адмиралтеского (!) приказу в заплату за селитру мою видано и досталніе денги противъ цени Шидловского отдано, но и в тѣхъ товарахъ великий убитокъ, понеже оніе весма гнили, против оцѣнки надлежащой цѣни противъ прочихъ не стоятъ половини. Да и от видаче (!) тѣхъ товаровъ господинъ комисаръ адмиралтеского приказу Бѣляевъ взялъ безвинно сто рублей денег, такожъ дякъ тогожъ приказу Яковъ Боринъ з тѣхъ же товаровъ взялъ себѣ тюмъ китайки и косякъ камки, да поддячий Іванъ Андрѣевскій взялъ китайки два тюми и штуку полотна швабского, другой поддячий Іванъ Михеевъ взялъ себѣ тюмъ китайки и два рублѣ денег. А когда оніе товари посланний мой провадилъ, то в Оѣвску томожніе бурмистри от них в посланного моего за пошлину взяли двѣстѣ десет рублевъ и пятнадцат алтинъ. Особливе против Стелцовой¹ цени помянутой Шидловскій в заплатѣ за тую мою селитру ушиблѣ цени семьсотъ сорокъ два рубля. Якіе убитки не чрезъ кого інного токмо чрез Шидловского мнѣ учинени за єго неросплатою. Не жалѣлъ бы я того, ежели бы онъ не мѣлъ чимъ платит(и), но мѣлъ чимъ расплатит(и)ся, да власне для самого моего обиденія умисломъ своимъ зводилъ; и нинѣ много єст у него отчини, скарбовъ и всякихъ пожитков, понеже и теперича розними купеческими торгуетъ промыслами, но приведши мене до такового великого убитку, еще посмѣяніе чинит»². Наведеній документъ якъ найкраще характеризує сіє умови, якими були обставлені торговельні казенні операції. Вважаючи твердо монету за цінність, яку по змозі не варто пускати в «Малороссію», царб виплачував своїм доставцям за поставлені ними товари, хочби навіть, як в сім випадку, для військових потреб, гнилими своїми товарами, які в додатку не доходили в цілости до рук поставця; брав свою пайку з них і комисар, брав дяк брали і піддячі, а нарешті брали з них мито і комори. Зрештою про се останнє як рівно ж про «рицарів промыслу» на Україні в роді Шидловського доведеться дальше децо більше сказати. Тимчасом наказуючи якнайбільше заготовляти салітри (напр., 1713 р.)³, Петро рішучо заборонив 1713 р.⁴, а описля спеціальним указом гетьманові Скоропадському 1720 р. продавати її денебудь інде, чи то за границею чи в Росії, як лишень в артилерійські склади в Москві і Петербурзі⁵. Сі накази удержалися з того часу на завжди⁶ 1718 р. як ми вже згадували, указом було обмежене добування поташу через заборону ставити нові поташні буди, а 1719 р. з нагоди передачі казенних товарів в «вольний торгъ», з побільшенням за те мита, поташ і смольчуг були все-таки визнані за казенні товари і на дальше й сю заборону вільного торгу сими продуктами розширено і на Україну⁷. Тільки з великим трудом в 1730-х р. гетьманові Апостолові вдалося відвернути збирання десятинного податку, яким правительство хотіло обложити згадані продукти⁸, хоч обмежило їх виріб і заборонило будь

¹ Назвиско купця.

² М. А. М. Ю. Дела прав. сен. по малоросс., эксп., кн. № 19/1746, л. 3.

³ П. С. З. V., № 50.

⁴ П. С. З. V., № 117.

⁵ М. А. М. Ю. Дела правит. сен. по малоросс. эксп., кн. № 27/1754, лл. 171 — 180, Летопись занят. Арх. Ком. XVII, с. 137, № 229.

⁶ Напр., П. С. З. XI, №№ 369, 406, 672 — 3.

⁷ А. Семенов, *Op. cit.*, с. 64.

⁸ П. С. З. VIII, № 6257, Сенатський указ з 16/11 1732 р.

кому продавати, крім казни, що потім не раз стверджувало окремими указами¹.

Для поповнення сеї картини про нові місця збуту і нові дороги, якими наказувало возити туди торговельні продукти, треба мати на увазі ще одну обставину, а власне додержування головного принципу: не допускати по змозі торгівлі ні з якими більш місцевостями, як лишень з російськими портовими містами, і в рямках того загального правила крім детальної регламентації ненастанно поступали в скорім темпі одна по другій переміни так щодо приписаних в границях держави доріг, як і щодо поодиноких портів, до яких треба було возити товари. Керуючись хвилими мотивами піднесення то одного то другого портового города через збільшення торговельного руху, Петро за весь час свого панування перекидав, так сказати, торгівлею то в Архангельськ, то в Ригу, а нарешті головно в Петербург так виразними наказами, як і відповідними знижками і підвишками мита в поодиноких з тих портів, або зрештою, щоб їх всі обділити довозом товарів, розбивав імперію на поодинокі округи. звідкіля й куди повинні були купці їздити, або нарешті устанавляючи відповідні пропорції, які з цілого вивозу мали йти до одного з тих портів. Як відомо, в кінці Архангельськ, починаючи з постійного обмеження від 1718 р. на користь Петербургу, був нарешті цілковито замкнений як порт, не зважаючи навіть на те, що проти сього були всі міністри за виймком Меншикова². Розуміється, що того рода регламентації давалися особливо в знаки українському купецтву і так доволі віддаленому від згаданих портових міст, особливо від Архангельська й Петербургу, на які Петро клав особливу увагу, се раз, а друге що з огляду на таку флюктуацію, а з тим і постійну непевність, коли куди доведеться возити товари, не можна було наладити спокійного торговельного обороту і витворити для нього нові умови на місце порваних радикальною зміною старих доріг і ринків збуту. Таке почуття непевности було вповні оправдане сумними досвідами зазначеними матеріальними стратами для українського купецтва; всі ті так заборонні як і регламентаційні щодо доріг укази в більшині заставали інтересовані круги не приготованими: українське правительство, що повинно б сповіщати купців про нові порядки, не маючи принаймні за часів Скоропадського відповідного представництва в столиці—само дізнавалося про деякі такі укази аж тоді, коли їх починали прикладати в практиці російські пограничні власті на Україні. Можливо, що правительство потім навмисно старалося заскочити такими розпорядженнями українських купців, поробивши і собі відповідні досвіди, напр., 1714 р., коли в наслідок чуток, що має бути виданий указ з заборною вивозити, за границю різні товари, українські купці кинулися раптово якнайскорше вивозити можливо найбільше товарів за границю, поки відповідний указ увійде в життя³. Але така тактика правительства занадто вже була по кешнях українських промисловців і купців і викликала скарги купців і представлення гетьманові. «О недѣланю смолцуги и поташы—нише Скоропадський в однім з своїх «пунктів» правительству 1722 р.—хочай къ мнѣ і. в-а не было указу, однакъ мајоръ гваріѣзону кіевського, заставами в полку стародубовскомъ з салдатами завѣдуючій, по при-

¹ М. А. М. Ю. Дела правит. сен. до раздел. на департ., № 3569, л. 276.

² Про ці різні розпорядження і переміни щодо портів див., напр., у Семенова, Ор., сіт., с. 58 і інш. Характеристика тих розпоряджень Петра в звязку з його торговельно-промисловим законодавством, напр., Б. Вяземский, Верховный тайный совет, Спб. 1909, с. 316—329 і інш., тут же про відкриття наново архангельського порту.

³ Судиенко, Материалы..., II, с. 59.

сланномъ къ себѣ о томъ указу не тилко не дѣлати мененныхъ товаровъ объявилъ але и готовыхъ, еще прежде того указу видѣланныхъ, смалцуги и поташи провадити в Ригу воспящаетъ; да и тамъ въ Ризѣ якобы купват(и) оной не повелѣно нѣ у кого, опричь государевой. А поневаж такъ у мене яко и у другихъ полчанъ стародубовскихъ виробленпой передъ сьмъ поташи и смалцуги пивое число обрѣтаетъ ся, а подлугъ новосостоявшого ся монаршого указу збути оной нѣгде, теди абы принаймнѣй тую уже давно видѣланную смалцугу и поташъ волно было въ Ригу одпровадити и обыкновенно спродати, прошу в томъ о императорский е. в-а указъ»¹. В тѣмъ короткѣмъ «пунктѣ» вповнѣ зілюстровано нове положення торгѣвли, витворене петрѣвськими указами. Таку жъ характеристику чисто технѣчнихъ умовъ витворенихъ указами держатися точно прописанихъ дорѣгъ для транспорта товаровъ до портѣвъ маємо в іншѣмъ зі згаданихъ пунктѣвъ, основанѣмъ на представленнѣ гетьмановѣ стародубськѣхъ купцѣвъ. «Нѣсколко купцовъ таковыхъ—пише дальше гетьман—в полку одномъ стародубовскомъ найдется, которѣи по сее время возували ленку и другѣе лѣсные и всякѣе товары до Риги, якѣе грузили ся в литовской пристани в мѣстечку Бѣшенковичахъ на Двинѣ рецѣ до запроваження в Ригу путемъ воднымъ. А недавно принесена къ мнѣ і. в-а грамота, якобы мененныхъ товаровъ одсея на заграничные пристани не возитѣй), але провадит(и) бы оныѣ къ пристанямъ в рубежахъ держави... монархи нашего на рѣкахъ Касплѣ, Торонки и Двинѣ обрѣтаючимъ ся, по чому малороссійскимъ купцамъ развѣ бы толко къ Порѣччу возити надлежало. А же помянутѣе стародубовскѣе купци подали мнѣ на писмѣ виденіе, яксе тутъ же прилагаетъ ся, з обстоятельнымъ вираженемъ, что имъ весьма трудно до Порѣчча или до иного порту опрѣчь бишенковской пристани возити товаровъ для вираженныхъ в томъ же вѣденіи причинъ, того ради просятъ милостивого в томъ е. і. в. призрѣнія, дабы имъ по прежнему не до Порѣчча але до бишенковской пристани для грузеня в судна на путь водный возити товары, ибо если иначей такового не получаютъ респекту, и тыѣ в маломъ числѣ будучѣе теперь промышленники мусятъ своего в томъ лишити ся гандлю а чрезъ тоѣ и пошлина до казни і. в. в Ризѣ од тѣхъ промышленниковъ взимаючая ся устанеть»². Такъ пише той самый гетьманъ, який не такъ давно щойно передъ десяти лѣтами писавъ про «квѣтнучій купецкими гандлями» станъ Украины. Якѣ жъ се були недогоди для украинськѣхъ купцѣвъ, що з слѣвъ гетьмана наслѣдкомъ їхъ купцѣ «мусятъ лишити ся своего гандлю»? Про се говорить «Виденіе в нуждѣ насъ купцовъ стародубовскихъ в докладъ ясневелможному его м. пану гетьману». «Прислано—пишутъ купцѣ—рейментарськѣй вельможности грамоту з іменнимъ е. в-а такимъ указомъ, щоби украинськѣ, а власне стародубського полку купцѣ ідуци в Ригу з пенькою і іншими товарами покинули бишенковецьку пристань і ладували б тѣ товары на рѣкахъ Касплѣ, Двинѣ і Тороцѣ—перевозячи свої товары лишень в границяхъ царьской держави. Олначе ся пристань на рѣцѣ Касплѣ не тѣльки для насъ шкѣдлива, але і небезпечна для життя, а то з такихъ причинъ: 1) для провадження товаровъ до Порѣчча дорога недогѣдна; 2) в Кривѣмъ лѣсі, якого в такѣмъ випадку не можна обминути, постѣйно на купцѣвъ і на іншихъ людей нападаютъ розбѣйники, від чого ніякъ не можна устеретися. Адже в минулѣмъ роцѣ напали розбѣйники на узброенныхъ людей, що по царьскому указу проводили до Смоленьска припаси; тоді жъ вчинено нападъ і на купцѣвъ, якихъ оборонили узброенѣ конвойні

¹ М. А. М. Ю. Дела правит. сен. по малоросс. экспед., кн. № 31/1758, листы 216—217.

² Ibid., л. 216.

козаки, що як раз надїхали з припасами; 3) в Поріччу не вміють так сортувати пеньки, як в Бішенковичах, і немає тут «Шпихлірів» відповідних для складу пеньки; 4) в Поріччу не можуть зробити таких стругів, як в Бішенковичах, а готових відповідних для сього тут трудно найти, а хочби і знайшлися, то за наєм візьмуть в двоє стільки, як в Бішенковичах; 5) прибуде зайве мито, яке в Витебську доконче прийдеться платити; 6) по ріці Касплі до Двини дорога тісна і загалом водна дорога продовжиться; 7) в Бішенковичах в найнятих складах лежать наші товари з минушого літа (1721 р.) і сі товари забрати з Бішенкович не допустять Ляхи, бо вже струги понаймано і ми вже подавали за них задатки, яких нам не тільки що не звернуть, але ще візьмуть повну плату за наєм. Через те кожний з нас стародубівських купців, що маємо свої товари в Бішенковичах, понесе втрату по тисячі рублів. Про те з огляду на наведені причини рабськи просимо его рейментарську милость, щоби зволив вставитися за нами до его і. в-а і випросив нам помилування»¹—кінчають купці, начеб просили знести заслужену кару. Додати треба, що деякі з негодностей, на які скаржилися купці, напр., недостача в російських так внутрішніх, як і приморських граничних портах «брака» (сортовання) і недостача відповідних складів, були усунені значно пізніше. Отже, «для поддержания довѣрія на рускіе товары» устанавлено заприсяжених бракарів у Петербурзі для пеньки, льону і юхту щойно в 1727 р. за прикладом Риги², а потрібні для складу товарів (пеньки і інш.) приміщення побудовано в Петербурзі в 1733 р.³

Нарешті серед безпосередніх поганих для української торгівлі наслідків петрівської політики супроти України далеко не останнє місце займав новий тягар, який впав на українську торгівлю разом з прикриттям її до російських доріг і портів. Сим тягарем було мито, якому підлягали українські купці на рівні з усіма іншими. Досі при вільній торгівлі українські купці знали лишень своє здавна устанавлене так для зовнішньої, як і для внутрішньої торгівлі мито т. зв. індукту і евекту, яку плачено в висоті 2% від поданої вартости товарів, і розуміється мито побиране за транзит на відповідних коморах в Польщі. З хвилию, як українську торгівлю було змушено увійти в склад загально-російської торгівлі, обставини в сій справі радикально змінилися на некористь українського купецтва. Тепер, крім індукти, яка лишилася на дальше—до речі сказати зараз же з початком гетьманування Скоропадського була віддана правительством на відкуп чужій для України людині, відомому фінансистові Саві Рагузинському, що теж було порушенням «прав і вольностей» і теж не могло не шкідливо відбитися на місцевій торгівлі—отже крім індукти тепер довелось українському купцеві платити російське внутрішнє мито, а нарешті пограничне в портах. Отже щодо сього останнього, то воно в Росії при існуванні казенної торгівлі ніколи не було низьке, а в тім часі наслідком фіскалізму з одного боку, а протекціонізму для російського купецтва і промислу з другого, було при частих перемінах незвичайно високе, особливо для т. зв. заповідних товарів, що ними торгував російський скарб і для тих родів заграничних товарів, для вибору яких закладувано в Росії протеговані правительством фабрики, а нарешті тих, що їх наплив у Росію з погляду меркантилістичних ідей представлявся не бажаним. Не вдаючись в детальне обговорення організації збирання мита і його висоти в різних роках, загалом скажемо, що побирано його і з купців. і з про-

¹ Ibid., л. 218.

² Семенов, *Op. cit.*, т. I, с. 146.

³ II. С. З. VІІІ, № 5987.

давців (що зрештою на одно виходить), з міри, ваги або з вартости товарів і тільки єфимками в висоті 5—10%, відповідно до роду товару, при чім правительство користувалося всякою нагодою, щоб підвищувати. Напр., 1719 р., коли Петро з огляду на руйнування купецтва казенною торгівлею «милосердую о своихъ подданныхъ» дозволив «вольный торгъ» заповідними товарами з виїмкою поташу і смольчуга (і розуміється салітри), то значно підвищив за те мито з тих бувших заповідних товарів¹. З засади мито купці повинні були платити лишень доброю монетою не російською—єфимками по досить низькому курсу (звичайно рахуючи єфимок за 50—90 коп., коли ж плачено російськими грішми, то за єфимок брано 120—150 коп.)². Підбивання в гору торговельного мита досягло свого апогея в виданому 1724 р. торговельному тарифі, після якого, напр., від деяких товарів везених на експорт за границю, як напр., пеньки, льону, олію, сала побирано 4% від установленої оцінкою вартости, за юхт і футра 3%, але зате від смоли 18%, від збіжжя 25%, а від льняної пряжі і невиправлених шкір 37% їх вартости. З привозних заграничних товарів особливо з гальянтерійних так само встановлено мито 10—37% їх вартости³.

Якою тяжкою колодою не тільки на українську, але загалом російську торгівлю наліг згаданий тариф, ставлячи торгівлю в неможливе становище, видно хочби з того, що незабаром по смерті Петра само правительством побачило всю його непридатність і застановилося над його реформою. Деякі постанови того тарифу було перемінено (напр., мито на пеньку і льняну пряжу знижено з 37% на 5%) поки нарешті 1731 р. не видано нового, яким значно знижено пограничні мита⁴. Правда, що форсуючи експорт різних продуктів за границю і стараючись головню за те, щоб російські купці нав'язували торговельні зносини безпосередньо з заграницею і зміцнювали через те й «навігацію», правительство давало і раніш деякі полегкості в сплачуванні мита тим купцям, що або самі або через своїх приказчиків відвозили свої товари (по змозі на власних суднах) в чужі краї⁵, то одначе коли мало з того могли користати багаті російські купці, які, не зважаючи навіть на грошові підмоги правительства, не могли пускатися на такі «заморські» експедиції, а коли й пускалися, то такі виправи кінчалися в більшині фінансовими невдачами, як наслідком власне правительственной торговельної політики, що звязувала торгівлю по руках і ногах⁶—то вже ніяким чином не могли входити в такі комбінації непротеговані, незорганізовані і слабші фінансово, а що головне непривичні ще до сього, українські купці. 1720 р. теж зменшено було мито на привозні товари в Петербург і цілком знесено його з продуктів призначених на експорт в петербурзькім порті—платили лишень мито покупці⁷, які зрештою відбивали собі се мито на продавцях, даючи їм меншу ціну за їх товари—але се знов таки було зроблено на користь петербурзького порту, підносячи там збільшення в нім торговельного руху і петербурзьких же купців, що, купуючи заграничні товари зі знижкою мита, перепродували їх іншим купцям, що

¹ Протоколы занятой Археограф. Ком., I, с. 527. Летоц. занят. Арх. Ком., вып. XVII, с. 130, № 183. Грамота гетьманові Скоропадському про се з 1/10 1719 р.

² Семеновъ, Ор. cit., I, т. I, с. 53.

³ П. Т. З. Книга тарифов.

⁴ Днев., напр., Вяземский, Верховный тайный совет, с. 316—328, де обговорено становище правительства в сій справі і зорганізованя «комисии о коммерции», теж Семенов, Ор. cit., с. 134—135.

⁵ Семеновъ, Ор. cit., с. 54.

⁶ Фирсовъ, Русские торгово-промышленные компании, с. 23.

⁷ П. Т. З. VI, № 3672 Семенов, Ор. cit., с. 56.

могли вже ті товари розвозити в глиб імперії. Нарешті треба згадати і за полекші спеціально для українського купецтва, а власне, що при відправлюванню товарів з України наказано було заявляти ті товари митним коморам, а потім по дорозі до Петербургу ніде їх не затримувати і мито від найму підвід і суден, на яких проваджено товари, не брати «десятої доли отвальнаго и привальнаго»¹, та ся постанова відносилася до внутрішніх мит і зрештою в практиці не мала ніякого значіння просто через те, що з різних причин не була введена в життя, про що далше буде річ.

III.

Всі дотепер обговорені укази, звернені проти української торгівлі як самостійної, взяті одначе самі по собі не були ще найбільшим лихом для української торгівлі і не на них головню реагує українське купецтво. очевидно в одиноко можливій тоді формі реагування—скаргами. Вони, правда, привязуючи в більшині торгівлю українськими продуктами до певних наперед означених торговельних ринків і в сім випадку до російських портових городів та до певних теж наперед означених торговельних доріг, витворювали для сеї торгівлі масу перешкод через таке обмеження свободи руху українського купецтва, через нові мита. Далше понижалася цінність і значіння українських товарів наслідком залежності і підрядного становища супроти конкуренції скарбової торгівлі і протегованого російського купецтва. Одначе через те все ті укази ще не дезорганізували вивозової торгівлі, що головне, не видирали її з рук місцевих людей. А се насамперед тому, що не відносилися до всього заграничного вивозу, а по друге дотикали торгівлю вже в останній, так сказати, стаді організації кожноразового обороту—при самім збуті. Та одначе діло в тім, що згадані укази в справі української торгівлі не тільки що не вичерпують всіх мір російського правительства, звернених проти української торгівлі, але в значінні шкідливості вони самі собою навіть не грають найважливішої ролі. До того ще прийшла друга категорія розпоряджень правительства юридично тільки додаткових і помічних до попередніх, сказати б, принципіальних. І сі власне укази, маючи на меті забезпечити виконання перших, фактично далеко глибше входили в суть річі.

Але, як ми вже вище згадували, зрозуміти правдиву напруженість тих указів і належно оцінити їх значіння можна тоді лишень, коли брати ті заборонні укази і способи їх переведення в практиці, як один з проявів політики російського правительства «прибиранія Малороссії кь рукамь». Далше, наскільки укази в справі української заграничної торгівлі становлять лишень схему і принципи, і були логічним вислідком свідомої політики супроти України центрального правительства, на стільки детальне їх розроблення і переведення в практиці місцевими російськими органами було таким же вислідом з самого факту усадолєння Росії *en miniature* на Україні після 1708—1709 рр. В конкретних формах се позначилося появою нових привілейованих елементів в характері цілого ряду державців маєтностей, далше, полишенням по війнах російських військ, яких нижчим і вищим начальникам було доручено теж різні адміністративні функції, а передовсім контроль над проявами місцевого життя. З тих фактів впливала силою тодішнього стану річей з залізною послідовністю ціла низка інших фактів, оплуту-

¹ Семенов. *Op. cit.*, с. 57.

ючи з усіх боків українське життя в різних його проявах, а між іншим особливо торгівлю.

Отже щодо згаданих привілейованих елементів, різних людей наділених на Україні обширними «измѣнничьими» маєтностями, як Меншиков, Строганови тощо, то вони були побіч скарбу найнебезпечнішими конкурентами для українського купецтва і загалом експортної української торгівлі. Сі елементи зараз по своїм усадовленню першим ділом накиннулися на найбільш цінні продукти українського експорту, як напр. в південних полках рогату худобу, а в північних (в стародубському і чернігівському полках) пеньку. Маючи і так з одного боку за собою певного роду санкцію правительства для такої «інтенсивної» торгівлі через те, що декому з них, як напр., баронам Строгановим, надано маєтності, щоб вони заводили на Україні промисловість, вони ще крім того просто використовували супроти населення своє виїмкове становище. Становище ж українського купця від того погіршувалося ще й через те, що коло Меншикових, Строганових і т. д. примощувалися, як звичайно в завойованій провінції, різні аферисти в роді «команданта» меншиківських маєтностей Павлова, генерала Шидловського і т. д. За тими знов тяглася дальше ціла армія калужських, трубчевських і московських купців, які власне кажучи й провадили скуповування на Україні згаданих продуктів для названих осіб і фірм, не забуваючи очевидно і про себе. При чім само собою теж використовували своє виїмкове, завдяки своїм могутнім патронам, становище. Торговельні операції кампанії Меншиков—Павлов—Строганови і т. д. при скуповуванні на Україні пеньки і вивозом її за границю були того роду, що своїм безпардонним характером звернули навіть увагу центрального правительства і в сій справі було доручено перевести слідство одній з т. зв. «майорських канцелярій розыскныхъ дѣлъ», які переводили справи відповідно до 3-го пункту відомого указу з 1715 р.—себто справи порушення інтересів скарбу¹. «Але канцелярія генерал-майора Матюшкіна, що вела про се слідство, була в Петербурзі, чому бракувало їй потрібних матеріалів для свого. Проте правительство грамотою з 22/10 1719 р. доручило гетьманові Скоропадському розслідувати на місці, скільки з 1711—1714 рр. закуплено на Україні (в стародубському полку) пеньки на Меншикова, Строганових, Павлова і Любса, скільки і куди за границю вивезено її на продаж і чи оплачено належні мита.² Гетьман, що як і інші українські експортери, очевидно, мав причину бути невдоволеним з таких торговельних операцій чужих людей, зі зрозумілим поспіхом взявся за виконання доручення, однак, докладних, а що головне повних звісток про сю торгівлю наслідком давности не можна вже було зібрати. «Посилалемъ — пише він в своїм донесенні правительству 19/1 1720 р.—въ Стародубовъ тугейшого глуховского гарнізону прапорщика Данила Махѣва и Василя Романовича, канцеляристу войскового з тимъ приказанемъ, дабы оны о вышшепомянутсмъ интересѣ якъ возможна подлуг виразного в. ц. п. в. указу старались взискати вѣденіе. І которіє любо по моєй інструкції о справленю того вѣденія пилное имѣли прилѣжаніе, але трудно было совершенного дойти извѣстія, поневаж тогдашний фактор стародубовский, войсковою индуктою тамъ и (в) другихъ, Мглинѣ и Погарѣ, мѣстахъ завѣдовавший, од которого бы надѣяться было певного числа

¹ Про сі канцелярії і предмет їх діяльності див В. И. Веретенникова, История тайной канцелярии петровского времени, Харьков, 1910, глава II. Очерк истории майорских розыскных канцелярий, петровского времени; див. теж статтю: Ю. Готье, Следственные комиссии по злоупотреблениям областных властей въ XVIII веке... Москва, 1909, сс. 103—152.

² М. А. М. Ю. Дела правит сената и малоросс. экспед., кн. № 27/1754, л. 42.

о покупцѣ и о провозѣ предреченной пенки и о плаченю од оной той индуктовой належитости обявленія, умерь, и ресстра его за тие года зрахованіе сѹт попалени; надто и люде великороссийскіе тую пенку куповавши не всѣ тепер тут винайшли ся. Однакъ з ресстровъ на важницяхъ списуючихъ ся и од торговыхъ людей тие мои посланніе прапорщикъ и канцеляриста о вишеменованной в Стародубовѣ, в Мглинѣ и в Погарѣ, бывшимъ почепскимъ коммендантомъ Павловимъ и посланими его на Строганова и на Любса, також на... князя... Меншикова и на другихъ покупной пенцѣ, и по какой ценѣ и объ одпуску оной в Кролевецъ и Ригу и что з оной в помянутыхъ городахъ пошлини и индукти плачено, якоє могли одчасти составити вѣденіе, тоє на особливомъ паперѣ посилаю»¹.

Ся гетьманська відповідь, крім інтересних подробиць в справі ресстрації торговельного обороту поодиноких продуктів, в сім випадку упереджує нас, що дані добуті слідством далеко недокладні, а тим самим картина торговельних операцій згаданої компанії вийде неповна. В тім «на особливомъ паперѣ» поданім «вѣденію» для нас очевидно інтересно не те, що для правительства, а власне порушення інтересів скарбу, що дійсно було, а розміри закупів пеньки, ціни і спосіб тих закупів. Отже виявилось, що тими закупами керували прикажчики відповідних державців як Павлов для Меншикова (і для себе), прикажчики Чимеринець для Строганових через посередництво головно калузьких і трубчевських купців. Закуплено було в рр. 1711—1714 для Меншикова в Стародубі пеньки 6528 берковців² і 3 пуди, для Павлова за той же час в Стародубі 2347 б. 5 п., в Погарі 677 б., в Мглині 3585 б. 6 п.—разом 6629 б.; для Строганових в Стародубі 1403 б. 7 пу., в Мглині 1100 б.—разом 2503 берковця; крім того купці, що проводили скуповування пеньки для згаданих осіб при тій нагоді для себе й інших московських купців закупили в названих городах за той час 8031 б. 8 п. Ціна хиталася між 3 руб. і гривною та 4 р. за берковець пеньки, а пересічно виходило 3 р. 50 коп. за берковець. Отже навіть з тих—зі слів самих авторів «вѣденія» неповних—даних виходить, що на протязі чотирьох літ закуплено для Меншикова і сопс. та для тих купців, що коло тої компанії тулилися, кругло 240.000 пудів пеньки на 84.000 руб. фактично далеко більшої вартості—коло 100.000 р.³ Як я вже згадував, сюди не входить пенька, продуктована в маєтностях наданих Меншикову, де просто було заборонено будь-кому продавати, крім агентів Меншикова. Звичайно, сам факт закуповування чужим елементом, хоч би навіть таких значних партій місцевих продуктів, коли б така торгівля відбувалася вповні нормально, можна б хіба покласти в вину місцевому купецтву за недостачу в нього рухливости та енергії. Та в тім то і річ, що згадані торговельні операції не мали, а бб мали в дуже незначній мірі ознаки свободної торгівлі, опертої лишень на конкуренції, а натомість носили характер безпардонної експлуатації і насильства над місцевими продавцями. На се вказували б уже ті низькі ціни, за які куповано пеньку, що продавалася тоді по 5 р. і більше за пуд. Та ми маємо безпосередні свідоцтва за те, серед яких обставин відбувалася згадана торгівля і одно з таких свідоцтв—лист згаданого Павлова до погарського городского отамана. Для характеристики способів, уживаних на приборкання продавця, наводимо листа в цілому.

¹ Ibid., л. 47.

² Берковець = 10 пудів.

³ Вичислено на підставі «вѣденія» зладженого канцеляристом Романовичем і прапорщиком Міхеевим, *ibid.*, лл. 48—57.

«Господин атаман городской погарски — пише «командант» — По указу царскаго величества і по наказу, каковъ данъ мнѣ за подписанием руки свѣтлѣйшаго... князя... Меншикова, велѣно мнѣ купить на его, свѣтлѣйшаго князя, в великороссийских і в малороссийских городахъ нѣсколко тысячъ пудов пенки. И того ради даны намъ (!) по указу купцы руские люди, і из них трубчане Сава Михайловъ, Афанасей Брындовъ опредѣлены от нас (!) купить указаное число пенки в Погарѣ, и о бытіи ихъ у того дѣла имѣют они об(ъ)явительныі указ за рукою и при печати почтенного господина генерала маэора... Шидловского. И сего ж числа помянутые купцы писали они ко мнѣ в Почепъ, что вы не толко чтоб посторонним купцамъ, которые без указом покупают на себя, воспретить, чтоб купцам свѣтлѣйшаго князя пренятія не чинили, но і ты атаман самъ презирая указ (!) свѣтлѣйшаго князя продал пенку мимо купцовъ свѣтлѣйшаго князя посторонним, чего было тебѣ чинит отнюдь не надлежало. Поразсуди, что конечно чинишь не гораздо и ко особѣ свѣтлѣйшаго князя являеш не приязнь. Однак же любо ты і отважил ся, неразумя, такъ учинить не добрѣ і взять задаток, то нынѣ предлагаю вам сие: тот учиненной торг с посторонними оставите и задаток имъ отдайте, а примите денги по тойже ценѣ у купцовъ свѣтлѣйшаго князя бѣз всякой отговорки. А ежели так не учините, то о противности вашей конечно буду писать к свѣтлѣйшему князю и ясневелможному гетману»¹. Наведенный документ типовый для характеристики становища, в яке попала Україна супроти Росіі по 1709 р. Се зразок відносин, які установилися між українською людністю і українськими властями з одного боку з російськими властями і поодинокими людьми з другого, відносин у різних можливих питаннях, а між іншим також і в торгівлі. Як бачимо, тут не тільки заборонено місцевому продавцеві продавати свої продукти такому купцеві, з яким йому вигідно входити в торговельні зносини, але навіть наказано розірвати вже складений торговельний контракт. І дійсно, як потім бачимо, згаданий отаман купував пеньку не тільки для Меншикова чи Павлова, але й для протегованих Павловим московських купців (Єрофеева, Евреїнова і т. д.)². Кінець кінцем досліди згаданої гетьманської комісії показали, як доносив Скоропадському канцелярист Романович, що «мало не всі стародубські обивателі брали гроші у згаданого почепського команданта (Павлова), скуповували пеньку і йому віддавали. А на чію користь ту пеньку повернено, чи на особу самого князя Меншикова, чи може на бувшого команданта Павлова, про те від згаданих тутешніх обивателів і звідки інде не можна було дізнатися. Так само по чому пеньку куповано і куди вислано, невідомо, бо в важничих реєстрах ціни не записано»³. Зрештою трудно було докладніше довідатися, бо сама комісія, тямлячи проти кого ведеться діло, почувала себе ніяково. Се тим більше, що російський член слідчої комісії прапорщик Михеев може для охолодження запалу гетьмана до підпірання слідства зачав збирати інформації про таке скуповування пеньки гетьманськими факторами, що Скоропадського дуже затривожило, так що він зажадав звісток від свого канцеляриста⁴. Супроти такого стану речей недаром опісля «обыватели, мещани» почепської волости Меншикова «всеи единостаине» жалувалися, що за часів його володіння «промисли пенечниє, олѣйниє

¹ Ibid., л. 54—55.

² М. А. М. Ю. Дѣла прав. сен. по малоросс. эксп., кн. № 27/1754, лл. 53, 56 і инш.

³ Х. Н. А. Д. М. К. № 6816.

⁴ Ibid.

и протчие все воспрещено (было)», бо згадані продукти забираю на Меншикова¹.

Такі самі ознаки того роду торговельної конкуренції має—згадана вже вище купівля волів для Меншикова за посередництвом миргородського полковника Апостола і переяславського Степ. Томари. Як там, так і тут в діло вмішалися різні аферисти від генерала Шидловського почавши, а на якійсь темній фігурі Саві Василевичу скінчивши—так само ця справа кінець кінцем звернула на себе увагу «розыскных» канцелярій, з чого очевидно вийшло слідство, однак теж не з приводу самого скуповування, себто способів до того уживаних, а з приводу шкоти спричиненої скарбові безплатним провозом волів через границю. Правда, замість такого «указу», який видав почепський комендант отаманові, Меншиков посилав Апостолові незвичайно чемні листи, так зата полковник «тіє получивши денги (1000 руб. від Меншикова) роздалемъ сбывателямъ и резникомъ полку моего, велѣвши імъ по рожныхъ ярмаркахъ помянутые воли скуповувати», а закуплені партії волів транспортувати старшині, як, напр., зміївському сотникові Двигубському. Не диво, що при використанні такого персонажу Меншикову ціна одного вола обійшлася 8—16 коп.²

Таке становище російських купців і загалом тих, що торгівлю на українській території вважали найкращим способом для скорої наживи, ми навели як антитезу до того становища, в якому опинилося українське купецтво у себе вдома з хвилию, коли Росія почала добре усадовлюватися в гетьманщині. Підчас коли з одного боку ми бачимо повну безпардонність і не перебірчивість в способах, підпертя з боку влади, словом все те, чим може розпоряджати упривилейований елемент в здобутім краю, то з другого боку місцевий елемент і так слабо зорганізований має діло з цілим рядом перешкод. Ті перешкоди впливали безпосередньо, як ми вже згадували, насамперед з регламентаційних указів, які в'язали сво-

¹ М. А. М. Ю. Дела правит. сен. по малоросс. экспед., кн. № 31/1758, л. 106

² М. А. М. Ю. Дела правит. сен. по малоросс. экспед., кн. № 31/1758 лл. 60—68. Для характеристики як скоро орієнтувалися в ситуації нові російські поміпники на Україні і як жваво захожувалися реалізувати своє привилейоване становище, наводимо листи Меншикова до Апостола в справі скуповування волів, писані зразі таки в 1709—1710 рр. Ось перший писаний «из Солца сентября 12 дня 1709 г.» звучить: «Благородный господинъ полковникъ! Надѣяся на вашу ко мнѣ любовь державу вашу милость симъ утруджать, дабы ваша милость яко благодѣтель мой изволили для насъ постаратца купить нѣскольکو воловъ и денги, кои присланы будут к вашей милости вотчины нашей села Ивановского от коменданта Савы Васил(ь)ева, к которому указъ от насъ посланъ, дабы на тоя поупку отослалъ к вамъ тысячю рублей. А сколко тѣхъ воловъ на тѣ денги в поупке у вашей милости будетъ, о томъ прошу, да изволите насъ увѣдомить и оныхъ воловъ вперед до нашего писма держат(ь) но (!) одоволномъ корму. Уповаю, что ваша милость сего моего прошения прайдно не ставите и в том мнѣ повѣритъ изволите, что я сицевую вашу приязнь не оставлю подобным(и) отслужить мѣрами, якоже и пребываю вашей милости доброжелательный приятель и слуга Александръ Меншиковъ» (ibid., л. 52). Більш як півроку пізніше (3.ІІІ, 1710 р.) писав Меншиков: «Благородный господинъ полковникъ! Которые воли на наши денги у вашей милости куплены, прошу, дабы изволили вы тѣхъ воловъ отдать присланным от господина генерала маеора Шидловского. А что тѣхъ воловъ отдано будетъ и по какой ценѣ куплены, о томъ да изволите насъ увѣдомит(ь). Прочѣе за оную вашу любовь, которую в поупке тѣхъ волов нам показали, вашей милости благодарствуем і долженъ взаимно в подобныхъ служит(ь) мѣрах, еже і есмь вашей милости к службѣ охотный Александръ Меншиковъ» (ibid., л. 54). І справді згаданий Шидловский в листі до Ап-ла 13.ІV. 1710 сповіщав, що «по указу» Меншикова «ниче з умыслу сих посланных... посылаю» для осмотра (волов) и ради клейнения» (ib., л. 56). Як бачимо ті листи вказують ще й на те, якими дорогами ходила «приязнь» між українською старшиною з російськими впливовими людьми.

Боду рухів української торгівлі таки на її ґрунті, дальше з того, що догляд за виконанням указів доручено було російським голсовно пограничним військовим властям. І власне поводження сих останніх при виконанню згаданого догляду було найбільшим лихом і найбільше підривало українське купецтво матеріяльно. Нарешті між тими перепонами не малу ролю грав указ, щоб українські купці провадили свої товари тільки в границях російської держави, що знов наражувало українських купців на визиск з боку міських управ і купців тих міст, через які доводилося переїзджати.

Не вдоволяючись виданими заборонними указами вивозити цілий ряд товарів за границю і тим, що про виконання сього дбали пограничні військові застави, правительство для більшого ще контролю видало 1715 р. указ, який для такого контролю був в значній мірі зайвий, а для купців ще одною непотрібною тяганиною. В лютім 1715 р. післано з сената в посольську канцелярію для пересилки його в формі указу гетьманові, таке «вѣденіе»: «Сего февраля в 1 д. великий государь указал по имянному своему великого государя указу. Кто из великороссиіскихъ и малороссиіскихъ, такожде, из украинныхъ киевской губерніи городовъ учнет отпускат(ь) какиє товары свои на продажу плавнымъ и сухимъ путемъ и из оныхъ одни которые повезены будутъ из малороссиіскихъ городовъ, велѣтъ объявлят(ь) гетману с роспис(ь)ю, а ему освидѣтелствовав оные против росписи, приказать отпускат(ь) без задержанія. И чтоб оные товары мимо Риги не провозили на продажу в чюжие порты, того ради гетману велѣтъ придават(ь) спрєваживанія оныхъ до Риги нарочныхъ из своего регимента по одному человѣку за каждымъ отпускомъ, с которыми и свидѣтелствованные росписи объ оныхъ товарахъ, сколько чьихъ пропушено будетъ, посылатъ ему за свею рукою, и на заставахъ, которые учинены въ пограничныхъ мѣстахъ по ра(з)смотрению губернатора киевского пропускать против тѣхъ гетманскихъ росписей без задержанія. Тѣмъ же образомъ чинит(ь) об отпуске такихъ же товаровъ киевскому губернатору, которые посылаются будутъ губерніи киевской из великороссиіскихъ и из украинныхъ городовъ. А какъ такие товары явлены будутъ в Риге губернатору, и ему велѣтъ ихъ записыват(ь) в таможене против посланныхъ за руками гетманскою и губернатора киевского росписей, і взявъ с нихъ пошлїны, дават(ь) имъ волную продажу; а опричь Риги в Королевецъ і в прочие чюжие порты из великороссиіскихъ и малороссиіскихъ городовъ ни под какимъ подлогомъ (!) товаровъ отнюд не пропускать под взятїемъ, чьї ни являтца в привозе в чюжие порты, оныхъ в казну»¹. Такой указ дійсно послала посольська канцелярія Скоропадському (7.II.1715 р.) з наказом опублікувати його, «щоби ніхто не вимовлявся опісля незнаннемъ»². Коротко говорячи, виходило на те, що від тепер купець звідкіля б він не був, якщо виряжався з товарами до Риги, мусив спочатку їхати до Глухова і тут подавати гетьманові спис своїх товарів, які той же по ствердженню згідности спису з фактичним станом і по підписанню тої росписі з доданим собі нарочним, купець чи ціла купецька валка могли нарешті виправитися в дальшу дорогу. Можна собі уявити, як така маніпуляція гальмувала всякий торговельний рух та скільки приносили клопоту і мороки гетьманській канцелярії, а матеріяльної страти купцям, бо крім страти часу, купці по всякій правдоподібности повинні були своїм коштом удержувати і оплачувати доданих собі гетьманських дозорців.

¹ М. А. М. Ю. Дела Прав. сената по малоросс. эксп., кн. № 19/1746, лл. 51—52.

² Ibid., лл. 53—54.

Цікаво, звідкіля російське правительство натрапило на такий куріозний концепт, що гетьмана зроблено ніби особисто відповідальним за те, що українські купці нікуди інде, як тільки до Риги повезуть свої товари—бо о се головню тут розходиться. Виявляється, що наведений указ був виданий в звязку з питанням про дорогу до Риги. Як ми вже згадували, ще 1711 р. на просьбу Скоропадського дозволено українським купцям їздити з товарами (особливо з пенькою) замість Архангельська до Риги, та російська влада всіми способами намагалася змусити купців, щоб для контролю їздили лише дорогами «въ рубежѣ» російської держави. Для купців одначе з різних причин—про де які вже теж була згадка—було се до краю не вигідним покидати стару дорогу через бішенковецьку пристань, і гетьман, входячи в їх становище, вступався за них перед правительством, ручаючись, що товари з України напевно поза Ригу нікуди не будуть попадати. Правительство хвилево на се згодилося, одначе вложило на голову правителя цілої гетьманщини обовязок переглядати купецькі транспорти. Що воно так було, видно з листу київського губернатора Кн. Голіцина до Скоропадського (13.II.1715) при нагоді пересилки вищенаведеного указу: «Ваше превосходительство—пише Голіцин—писали до мене, що до вас приходили українські купці, особливо з стародубського полку, просили, щоб з огляду на трудний тракт і не вигідну пристань не мусіли їздити на Смоленськ, але щоб їздили давним трактом до Риги на бішенковецьку пристань, і що ваше превосходительство берете на себе, що вони (купці), крім ризького порту, більше нікуди не будуть їздити. І я відповідно до Вашого листу доносив про се є. ц. в-у, а є. ц. в. згодився на се і дозволив указом, щоб тих купців пропущано до Риги»¹. Не зважаючи одначе на це, не все могли їздити купці з України «старим трактом» на Бішенковичі; як се видно з численних скарг, російські пограничні власті намагалися їх відстрашити від того всякого рода загрозами, поки 1721 р.² цілком не заборонено тої давньої дороги. Так само не утримався гетьманський контроль, хоч як не вигідний та все таки свій, а також пашпорти, видавані українськими урядами, по смерті Скоропадського відпали, а натомість, як писав потім 1728 р. гетьман Апостол «малоросійськіє купецькіє люде для своих проздовъ з товарами за границу принуждени брати себѣ пошпорти въ Кіевѣ у губернатора или в комендантов, где оны имѣють ся и в іншихъ великоросійскихъ командѣровъ, что имѣ дѣлаеть ся з немалимъ убыткомъ»³. Ще гірше було потім з «выписью» товарів (рід декларації), по яку треба було їздити за сто двадцять верстов до Брянської комори⁴.

Яким способом дійшло до того, що купці замість своїх магістратів мусили брати випись в брянській коморі, а пашпорти в російських «канцеляріяхъ комендантскаго правленія»? На се відповідає той же Апостол, що «безъ иныхъ пашпортовъ чрезъ заставу не пропускаютъ»⁵. І тут ми власне підходимо до одної з найбільших виразок української торгівлі під російським режимом — російських «застав» і пограничних командантів.

Річ у тому, що коли купець нарешті полагоджував згадані формальності, оплачував у відповіднім полку шафарові чи екзакторові індукту—яку цар Петро зараз в початках гетьманування Скоропадського віддав у аренду відомому балканському фінансистові Саві Рагузинському, що

¹ Судженко, Материали, т. II, с. 65.

² Х. И. А. Д. М. К., № 6816.

³ М. А. М. Ю. Дела правит. сен. до разд. на департ., № 3568, л. 88.

⁴ Х. И. А. Д. М. К., № 6816.

⁵ М. А. М. Ю. Дела правит. сен. до разд. на департ., № 3568, л. 88.

було одним з перших порушень української автономії в сфері управи фінансами—так, кажемо, купець при виїзді з української території натикався на російську пограничну заставу.

Російське правительство зараз по мазепинській справі обсадило українську границю військовими форпостами, контролю яких підпадав всякий проїзний через границю, а тим самим і купці. 1714 р. одночасно зі знаними заборонними указами в справі заповідних товарів і в справі торгівлі тільки з російськими портовими містами правительство доручило київському губернаторові Кн. Голіцину, щоб він в порозумінню з гетьманом установив «въ пристойнихъ мѣстахъ» спеціальні застави¹. Застави ці, як пояснив Голіцин в листі до Скоропадського (26.II.1714 р.), установлені для того, «чтобъ (купцы) конечно никуда инды, токмо въ пристани е. ц. в., стоящія на Балтическомъ морѣ, помянутые товары возили»². І тут власне для купецтва зачиналася правдива система здирств і всякого роду ошукувань, а то просто і розбоїв при знаній тоді самоволі і безкарності російських військових властей, особливо на Україні. Купецтво трактовано, як ягесь необхідне лихо, на яке ледво можна зважати. На що вже сильним і протегованим чоловіком був згаданий орендар української індукти Рагузинський, а й йому доводилося гірко нарікати на російську владу, що здирством купецтва підривали йому доходи з індукти, «яка» до конца разорена»³. «Тамошіні—пише він ще 1712 р. Скоропадському—великоросійські управители токмо надъ купцами хотятъ силу свою показати и вѣрность, не пропускаютъ караваны отселѣ и ни купцовъ оттуды. Отчего въ первомъ приходитъ ваша индукта въ конечное разореніе, другое, народы какъ великоросійскіе, такъ и малоросійскіе безъ торговъ приводятъ себя въ послѣднюю нищету, и изъ купцовъ никакое зло произойти не можетъ»⁴. Так і чується погорда європейського купця і фінансиста до такої вапварської торговельної політики. Але при тім не можна тій характеристиці російських властей з огляду на дані політичні обставини відмовити влучности; таке поводження з українськими купцями крім грубости і некультурности було впливом ще й з загальної системи в відносинах до України: показування своєї сили і вірности в обходженню з «измѣнничымъ» населенням. Осъ як описував гетьман Апостол в урядовім донесенню процедуру пропускання купців через застави. Пограничні органи влади «особливо в Києві на пограничних заставах, задержавши купецькі транспорти, розбивають їх, переглядають і що знайдуть з заграничних грошей, товарів, все без останку відбирають і не пропускають і дещо під арештом затримують, а інше то і конфіскують. Те саме роблять і з заграничними фабричними товарами, які привозяться з заграниці на Україну. За відібрані (чужі) монети не видають грошей, хоч в указі... его імператорського величества (Петра I), виданому в 1719 р. з сената наказано за такі монети людям гетьманського рейменту, що поїдуть для торгівлі з товарами за границю, видавати гроші (російською монетою) по курсовій ціні»⁵.

¹ Такими заставами була доволі густо обставлена західня і південна границя гетьманщини, а деякі головню для побирання мита були і в середині краю. В 1720-х рр. раховано їх разом з форпостами коло 40. Важніші, на котрі мусили купці з товарами йти і де побирано мито, були в Києві, Полтаві, Серокопицях, Любецьку, Стародубі, Переяславі. М. А. М. Ю. Дела прав. сен. по малорос. экспед. кн. 66/1793, лл. 674, 680 і дальше.

² Судиенко, Матеріали, т. I, с. 57.

³ Ibid., с. 420.

⁴ Ibid.

⁵ М. А. М. Ю. Дела правит. сен. до разд. на департам., № 3568, л. 88.

Отже коли розглянемося в наведеному описі перепуску купців через застави, то побачимо, що підстава такого поступовання російських застав з купцями лежала передо всім в прикладанню до українських купців: 1) норм і указів, що зобов'язували в цілій Росії, хоч Україна через своє становище була з під них вийнята; 2) в чисто буквальнім стосованню до купців так загальних, як і спеціально до України виданих заборонних указів про ввіз і вивіз деяких товарів.

Почнемо від сього останнього. Як відомо, указ з 6 квітня 1714, а по нім і другий, заборонив срібло і такі ж гроші вивозити за границю, а мідяні знову ввозити, дальше, як знаємо, лій був зачислений між заповідні товари, значить теж не можна було вивозити за границю. Очевидна річ, що кожний купець, виражаючись в таку далеку дорогу, як напр., до Врсцлава або Гданська, мусив мати з собою якийсь запас готових грошей і то в твердій монеті, щоб мати чим оплатити кошти подорожі як ця і т. д. Так само виражаючись в далеку дорогу і то звичайно в товаристві певної кількості служби, брав на прохарчування і улюблене на Україні сало. Та тут то власне російські пограничні команди, користаючи з загальної стилізації згаданих указів, найбільш дошкуляли купцям, арештуючи або просто конфіскуючи особливо гроші, ставлячи тим нещасливого купця не раз в безвихідне становище, поминувши вже страту грошей. Адже, як сказано, без грошей не можна було пускатися в подорож, а мідяні монети за границею так само не хотіли приймати, як і в Росії. Скарги з боку купецтва і гетьмана на такі надужиття були такі вже загальні і часті, а надуживання букви таке очевидне, що правительство чуло себе зневоленим бодай про око сю справу унормувати. Отже указом з 29 квітня 1716 р. правительство дозволило видавати подорожнім за границю купцям з грошей, які при собі мали, по 82 ефимки на один віз, а на прохарчування 3 руб. чехами, на кінного по 10 ефимків. Солонини дозволено забирати кількість відповідну до довготи дороги¹. Одначе ся полегкість не мала, як потім виявилось, ніякого реального значіння. В інших випадках нижчі органи влади, відчуваючи загальний настрій і тон петербурзької політики супроти української людности, зовсім сей указ зігнорували, бо потім чуємо знов скарги гетьмана на пограничні застави в сій самій справі. Між «пунктами» Скоропадського, поданими 1718 р. в різних українських першорядної ваги справах, в 6-м читаємо: «Тутже предкладаю вашому величеству лихо нужду) українських купців, яке діється їм через те, що коли хто їде за границю до Гданська або до Шлезка і до інших далеких міст з незаповідними товарами, то йому забороняють брати з собою за границю на мито талярів битих і червоних. І у кого такі знайдуться, то заставщики їх відбирають, тимчасом копійок (мідяних) у купців на комолах (за границею) не хочять приймати. Так само, коли хто з малою кількістю копійок для прохарчування за границю взятих і там не збутих вертається, то теж відбирають (на заставах). А крім того, коли хто з тих українського народа купців, їдучи за границю, візьме для свого прохарчування свинячого м'яса, яке у нас називається салом, то через те, що лій по великоруськи теж називається салом і є заповідним товаром, се теж заставщики від тих людей через саму назву відбирають. І для того покійрно просимо, щоби купцям їдучим за границю з незаповідними товарами хоч тільки на одно мито і для купівлі харчу можна було брати з собою таляри биті і червоні для того, що там копійчаної монети не приймають, а також щоб можна було брати і згадане сало; і щоби виве-

¹ М. А. М. Ю. Дѣла правит. сен. по малоросс. эксп. кн. № 25/1752, лл. 328—333.

зених за границю і там не розтрачених копійок на заставах не відбирали»¹. На се відповіли 30 листопада 1719 р. указом, щоб на заставах плачено за знайдені у купця гроші при виїзді за границю «по настоящей цѣнѣ», себто вимінювано, а полишувано купцям по 100 єфимків на віз. 3 руб. чехами на харч і т. д., як сказано вже в указі з 1716 р. Зате заборону впускати назад мідяні копійки в границі російської держави задержано далше в силі—згідно з меркантильними принципами². І сей указ теж не мав особливого успіху, бо, як ми вже згадували, в 1728 р. Апостол скаржитья на ті самі надужиття, які по смерті Скоропадського в часах малоросійської колегії виступали ще в яркїйших формах.

Якими дорогами вводилися не раз нові порядки на Україні і як вже з самого лише факту захоплення в свої руки російськими властями деякі адміністраційні функції на Україні творилися нові обмеження для автономії і нові тягарі спадали на людність, навіть без усяких нових законів, розпоряджень і т. д.—то прикладом сього може послужити новий факт з сфери відносин російських властей до української торгівлі. Тим фактом в сім випадку були «небываліє пошлины», які почали брати пограничні застави від купців. В донесенні до сената 13 травня 1723 р. наказний гетьман Полуботок писав: «Доносимо в. і. в., що насамперед зачали брати від купців небувані досі мита в Києві. Тепер же свіжо прибулий до Стародуба командант Ілля Пашков³ порозсилав у стародубським і чернигівським полку на пограничні застави свої укази і інструкції, в яких велить брати на границі від купців від чоловіка по двадцять алтин⁴ і більше мита, якого на Україні ніколи не бувало. А і в інших пограничних українських полках беруть на границі такі небувалі мита. Для того просимо такі небувалі мита знести, щоб через те купецькі українські промисли, а також ввіз на Україну доконче потрібних заграничних товарів не припинився і, щоб тим способом не відвернути від України купців, що приїжджають з заграниці». Оце і якісь нові мита, які купецтво зовсім справедливо уважало новим незаконним замахом пограничних російських властей на купецьку кешеню, чим далше тим більше ставали дошкульні. Проте раз-у-раз вносять до центрального правительства скарги, а 1727 р. купці з київським міщанином Кузьмою Кричевцем на чолі подали на руки нового гетьмана генеральну супліку з приводу сього надужиття⁵. «Стало ся мені відомо—пише з сього приводу Апостол в колегію заграничних справ—що в київській губерньській канцелярії і на пограничних заставах, не знати на якій підставі, при купецьких транспортах за границю беруть від українських обивателів мито від хазяїна (транспорту) по 25, а від челядника по 10 копійок, а від заграничних в двое стільки, або й більше, чого перед тим ніколи не бувало, бо по давним правам і привілеям на Україні так від привожених, як і вивожених купецьких товарів береться лишень індукта»⁶. Так купці як і гетьманське правління найбільш хвилювалися через те, що ніяк не могли знати звідкіля така нова халепа, яка дійсно спричинювала застій в торговельних зносинах з заграницею. Не знав теж і сенат, на якій підставі заведено на українській границі нове мито, бо такого указу на се не було. Проте вже з приводу скарги Полуботка сенат запитав Печатну

¹ Ibid., л. 205.

² Ibid., лл. 328—333. Бантыш-Каменский, Источники малороссийской истории, т. II, Москва 1859, с. 282.

³ Поставлений Петром стародубським полковником 1723 р.

⁴ Алтин — 3 коп.

⁵ М. А. М. Ю. Дела правит. сен. по малоросс. эксп., кн. № 40/1767, лл. 761—762.

⁶ М. А. М. Ю. Дела прав. сен. по малоросс. эксп., кн. 66/1793, л. 674.

контору, яким правом на границі беруть мито по 25 коп. від хазяїна, а по 10 коп. від слуги. На се контора дала доволі неясну відповідь, де між іншим покликала на відповідні глави «Уложенія», а далі на конкретний випадок, коли від одної грецької купецької компанії 1716 р. взято в Києві таку «печатну пошину», що ніби послужило прецедентом. Що ж до мита по 10 коп. від хурщиків і слуг, то контора заявила, що сама не знає, на якій підставі київська влада так поступає¹.

На сей раз одначе справа так і лишилася нероз'ясненою і неполагодженою, бо за часів малоросійської колегії нікому було впоминатися за купців. Та по відновленню гетьманства 1728 р. підбадьорені і підтримувані новим гетьманом купці підняли її наново і під напором скарг купців і гетьмана, саме тоді зорганізована спеціальна «комісія о комерції» й зайнялася розслідуванням тих «небывалыхъ пошлинь». Се тим більше, що тоді загалом правительство піддало ревізії деякі Петрові постанови щодо торгівлі. На підставі довгої кореспонденції між «комісією о комерції» і київською губернською канцелярією, від якої комісія зажадала пояснень, справа представлялася так. З 1716 р.—щодо давнішого часу, то губернська канцелярія з огляду на пожар 1716 р., коли, мовляв, згоріли акти, нічого не в стані була сказати—в київських заставах: 1) від чужоземних купців Греків, Поляків, Євреїв і т. д., які привозять «знатні і дорогі товари» беруть т. зв. «печатні пошлини» по 75 коп. від купця, челядника і хурщика, і се головно на підставі сенатського указу з 1716 р.; 2) від чужоземних купців підчас їх в'їзду в Росію, а від українських купців в часі виїзду за границю від даних їм паспортів беруть по 25 коп. від хазяїна, а по 10 коп. від челядника і хурщика—головно на підставі «Уложенья» (глава 18, статті 36, 37, 38 і 55 про «печатні пошлини») і «по разсмотрѣнію бывшаго губернатора... кн. Голицына»; 3) від «колмогорцев» (!) «другихъ заграничныхъ жителей», що приїздить до Києва з сіллю, дровами, хлібом, сіном, овочами і іншими «харчевыми припасами» і загалом меншої вартости продуктами—по 10 коп. від одного транспорту без огляду на кількість осіб; 4) від чолобитень про розсуждення різних непорозумінь, які виникають на ґрунті торгівлі, по 10 коп. при підписанню чолобитні одною особою і по 30 коп. коли підписаних більше; від указів на сі чолобитні по 25, 75 коп. або і 1 р. 25 коп. (се останнє від 1710 р.); 5) нарешті і в Переяславі побирають застави тільки від українських купців при виїзді за границю по 25 коп. з хазяїна і 10 к. від челядника. Як ми вже сказали, то губернська канцелярія старалася деякі з тих точок, особливо побирання оплати від чолобитень і указів «въ управныхъ дѣлахъ» притулити до зацитованих постанов «Уложенья». Щож до решти особливо щодо мита за переїзд через границю, т. зв. «поголовну пошину» то канцелярія поясняла спеціальним указом сената 1716 р., і «разсмотрѣніемъ» київського губернатора. Та коли «комісія о комерції» розглянулася в доказах, поданих від губернської канцелярії, то побачила, що заледве згадані «печатні пошлини» мали сяке таке обґрунтування в відповідних статтях «Уложенья» під умовою, що «Уложение» в Києві обов'язувало, одначе покликування на указ сената в справі поголовного мита було чистою фікцією. Вправді указ 1716 р. був сенатом виданий, одначе він відносився до одного тільки спеціального випадку. В тім власне році через Київ вибиралася за границю компанія грецьких купців, які просили сенат пропустити їх з задержанням певної кількості твердої монети на оплату подорожніх коштів, на що сенат дав дозвіл, наказавши при тім стягнути з них мито.

¹ М. А. М. Ю. Дела правит. сен. по малоросс. эксп., кн. 7/1734, лл. 580—590.

І в тім власне указі рукою дяка Докудовського дописано, що з наказу президента «ближньої канцелярії» Зотова застави повинні збирати від усіх печатні пошлини підчас перепуску за границю по 25 алтин і по однім грошу від чоловіка і сі гроші посилати в «печатный приказъ». Відколи і на якій підставі збирано «поголовне мито», того теж канцелярія не могла пояснити¹. Така самоволя пограничних властей в накладанню на власну руку нових мит навіть «комісії о комерції» видалася за великою, так що вона в своїм рефераті сенатові висловила здивування і невдоволення з причини «поголовной пошлины, коя без всякаго разсужденія и особливыхъ указовъ, по одной подпискѣ в печатномъ приказѣ дьяка на нѣкоторомъ партикулярномъ дѣле указе зъ 1716-го году в законъ введена»².

Та тут поспішив на поміч київським властям бувший київський генерал-губернатор (по Голіцині) кн. Іван Юрійович Трубецкой своїм донесенням 1727 р., з котрого виходило, що київські пограничні власті хоч поступили з купцями незаконно, та на се потім ex post дістали санкцію від самого царя. Трубецкой власне заявив, що за часу свого побуту в Києві він завважав, що печатні і поголовні мита беруть від купців лише в Києві, а в інших городах і заставах ні. Через те купці почали обминати Київ, їдучи за границю на інші міста «без всякого платежу, і в томъ інтересу імп. в-а немалою чинитца убытокъ». Він для того розпорядився, щоб по гарнізонах в Полтаві, Переяславі, в Стародубі і по всіх заставах на більших купецьких трактах брали від купців такі самі мита, як в Києві. «Потім—говорить він далі—в 1724 р. я будучи в Петербурзі доносил його імп. в-у особисто, що збір тих грошей на інших заставах (крім Києва) даром пропадав. І його в-о наказав, щоб те новоустановлене побирання грошей було і на інших заставах після мойого розпорядку, і щоб доходи з того присилати в кабинет»³. Зібране в тих роках тим способом мито дає ось що:

Р і к	в Київі		в Полтаві		в Сорочинцях		в Любецьку		в Стародубі		в Переяславі		Разом	
	Р.	К.	Р.	К.	Р.	К.	Р.	К.	Р.	К.	Р.	К.	Р.	К.
1716	204	18	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	204	18
1717	242	92	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	242	92
1718	516	35 ^{1/2}	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	516	35 ^{1/2}
1719	171	48	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	171	48
1720	165	85	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	165	85
1721	488	95	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	488	95
1722	496	59	57	58	41	72	—	—	—	—	—	—	595	89
1723	726	93 ^{1/2}	1554	1 ^{1/2}	152	26	224	94	477	41 ^{1/2}	—	—	3135	18 ^{1/2}
1724	791	81 ^{1/2}	1390	82	208	63 ^{1/2}	332	86 ^{1/2}	450	76	288	76	3463	73 ^{1/2}
1725	763	12	1085	13	318	70	236	35	714	48 ^{1/2}	526	51 ^{1/2}	3644	30
1726	574	12 ^{1/2}	1189	19 ^{1/2}	458	61	291	38	613	31 ^{1/2}	202	25	3328	87 ^{1/2}
1727	556	70 ^{1/2}	2932	7 ^{1/2}	245	68 ^{1/2}	297	68 ^{1/2}	790	44	495	93	5318	52
1728	не при- слано відом:	—	1382	40 ^{1/2}	60	30 ^{1/2}	183	46 ^{1/2}	448	29 ^{1/4}	198	42	2273	38 ^{3/4}
													23549 63 ^{1/4}	

¹ М. А. М. Ю. Дела правит. сен. по малоросс. эксп., кн. № 66/1793, лл. 674—677.

² Ibid., л. 652.

³ Ibid., л. 677.

⁴ Ibid., л. 680.

Як бачимо, то такого нелегального мита зібрано досить поважну суму як на ті часи. Одначе ворожа Петрова система поступовання супроти України на стільки була сильно вкорінена, що збирання поголовного мита пограничні російські власті вели й далі по 1727 р. Брали його навіть, не зважаючи на те, що 26 жовтня 1727 р. видано і в цілій Росії публіковано указ, що впливав з загальної ревізії деяких петрівських і з тенденції визволити торгівлю з під гніту адміністрації¹, а яким власне скасовано поголовно мито, так від самих купців, як і від їх служби. Крім того на підставі сього указу купці, що їхали «для торговых промысловъ» для 'дороги були обов'язані брати пашпорти в своїм місті з магістрату чи в ратуші без усяких оплат. І в тих містах, через котрі вони будуть переїздити або затримаються для торгу ніяких інших пашпортів брати не треба було, а губернатори і воєводи не мали від тепер права мішатися в сю пашпортову справу і загалом купецтву «ни-якихъ приметокъ в томъ не чинить»². Тимчасом в роках 1728—1729 за губернаторства Штока все таки зібрано поголовного мита 3556 руб.³. Та вернім ще до наведених вище цифр, які насувають деякі уваги. Цікавий напр. упадок мита в Києві 1719 р., коли воно наслідком допущення «вольного торгу» деякими перед тим заповідними товарами повинно було піднятися. Се пояснюється тим, що як раз тоді, міркуючи по численних скаргах купців і гетьмана, пограничні власті найбільше визискували купців, стараючись їх доконче змусити спровадити свої товари тільки «въ рубезжѣ». Дуже слабо підноситься, а потім навіть спадає цифра зібраного мита за часів управи на Україні малоросійської колегії, яка довела фіскалізм до крайніх границь. Все те разом вказує на значний розстрій коли не на застій торговельних зносин України з за-границею. Щодо цифр 1728 р., то їх скромну величину в значній мірі пояснює не стільки згаданий указ, як головно відновлення гетьманства. коли супроти тих прихильних обіцянок для України в напрямі заховання автономії і супроти заходів у початках ще досить впливового гетьмана Апостола, російські власті почали поводитися трохи обережніше з місцевою людністю, а в тім і з купецтвом.

По за вищенаведеними типами визиску й перешкод купцям, що можна було хоч с'як так зв'язати чи навіязати до заборонних указів, була ще у російських пограничних військових команд широка скаля можливості іншого рода надужити. Для сього підстава була в безкарності і в широких уповноваженнях, якими ті команди наділювало центральне правительство, особливо з огляду на пильнування, щоб не допустити морової зарази. Коли, напр., одним з указів 1719 р. гвардійському капітанові Горохову, під командою якого стояли застави, дано волю «о позволеніи свободного всѣмъ проѣзду чинить ему по своему разсмотрѣнію»⁴, то тим самим, розуміється, пропуск купців через границу чи сюди або туди залежав від нього. І він дійсно таке уповноваження використовував. Так, напр., 1719 р. той самий Горохов, як скаржився Скоропадський, задержав на границі багатьох купців з стародубського і чернігівського полку, які ще минулої зими (а лист Скоропадського писаний 6 вересня 1719 р.!) виїхавши до Риги, а потім повернувши, мусять стояти на гра-

¹ Про закріпощення городського населення а також купецької верстви між іншим і адміністрацією багато інтересного в спеціальній книжці А. Кизеветтера: Посадская община въ Россіи XVIII ст., Москва, 1903. Що до скарг купців також російських на адміністративні власті в тім часі і пізніше на гальмування свободного торговельного руху, Семеновъ, *Op. cit.*, т. I, с. 139.

² М. А. М. Ю. Дела прав. сен. до раздел. на департ. № 3568, л. 88.

³ М. А. М. Ю. Дела прав. сен. по малоросс. эксп., кн. № 66/1793, л. 678.

⁴ М. А. М. Дела прав. сен. по малоросс. эксп., кн. № 25/1752, лл. 104—105.

ниці, хоч ані в Ризі, ані по дорозі, по якій вони вертали, ніякої зарази нема¹. Правда, Скоропадський ще перед тим звертався до згаданого капітана з жаданням пропустити купців, та незвичайний собі російський капітан відповів українському гетьманові відмовно, а в додатку в доволі грубій формі, користаючи при тім з систематично в тих часах надуживаного претесту—чуток про морову заразу. «Купцям—пише він в відповіді на гетьманський лист—через установлені форпости... перепуску не буде під загрозою смертної кари, бо в волоськім і мультянськім краю і в Польщі морова зараза. А що до згадки в вашім листі, що купці через те попадуть в руїну, то здається мені, се можна лишити на боці. Хоч би і померли, то журитися тут нічим... Що ж до того, про що в іншій місці свого листу згадуєте, буцім то маю указ від царського величества пропускати всіх в Бахмут по сіль, то про таке я не чував і вашій вельможності хтось про се брехливо доніс, бо до Бахмута наказано пускати тільки до соляних заводів підрядчиків і робітників поза форпости, а звідтіля, як вже сказано, ніхто ні з чим до указу не буде пропущений»².

В згаданім тут довозі солі погранична влада так давалася в знаки купцям і чумакам, що сі визиски в деяких роках просто викликали соляну кризу на Україні. Як ми бачили вище, з Бахмута довіз соли був утруднений, бо за часів Петра загалом була тенденція по змозі перепиняти купецькі і всякі інші зносини української людности на південних границях з огляду на Крим, а передо всім на Запорожжя. Але так само роблено і з тими, які їздили, напр., по сіль і в Галичину. В однім з листів до Головкина з 19/I. 1720 р. Скоропадський між іншим скаржитья, що «спроваджені з Коломиї товченої (ступочної) соли, яка стоїть за Києвом мало не ці ле літо, дотепер (застави) не перепустили. А тимчасом там, хвалити бога, жадної між ними зарази не було. Проте дуже прошу ваше сіятельство, постаратися про такий царський указ і післати його київському губернаторові кня... Голіцину, щоб ту притриману сіль через застави свобідно пущено, бо всюди на Україні показався великий недостаток соли, що ніде ані дістати ані купити»³. На се щойно через три місяці видано наказа розслідити справу, чи дійсно чумаки не переїздили через які небудь околиці, де панувала зараза і в такім випадку транспорт соли пустити⁴. І тут власне в донесенню сенатові потребу видання такого указу мотивовано не так інтересом купців і потребами місцевої людности, як радше тим, що соли не стає для розташованих на Україні драгунських полків, яким недостарчено соли з Великоросії⁵. І таким способом передержано цілу купецьку чи чумацьку валку на границі мало не цілий рік.

Та що ту вже говорити про звичайних купців, коли цілими місяцями затримували на заставах, не пускаючи ні сюди ні туди, купців на чолі з такою привілейованою особою як гетьманський фактор, купець Сму-сенко, що віз з Риги для домашніх гетьманських потреб вино, селедці і т. д. Даремно сам гетьман робив київському губернаторові (22/I. 1720 р.) внесення, що застави прецінь установлені для заповідних товарів і здержування проїзду в Гданськ і Кролевець, а не для Риги. А тимчасом купців притримують якраз в найбільше для них догідну пору, коли вони

¹ М. А. М. Дела прав. сен. по малоросс. эксп., кн. № 25/1752, л. 727, теж кн. 27/1754, лл. 512—516.

² Судниенко, Матеріали, т. I., с. 496.

³ М. А. М. Ю. Дела прав. сен. по малоросс. эксп., кн., № 27/1754, л. 98.

⁴ Ibid., л. 109—110.

⁵ Ibid., л. 108.

можуть їхати зимою дорогою¹. На се звичайно відповідали, коли загальом відповідали, так як 1730 р. київський губернатор Апостолові в справі купців, яких притримано на семківській заставі 3 місяці. Колиб купці трималися дороги через великоруські города, тодіб їх перепускали через границю України без перешкоди, а так з огляду на те, що в Польщі, мовляв, не дотримують карантину, тому купців на форпостах і заставах затримують².

Тепер само собою насувається питання, чому українські купці, мимо того, що в більшині мусили вже вести торгівлю з російськими портами, а передовсім з Ригою і Петербургом, не зважаючи на такі перешкоди з боку пограничних властей, так нерado їхали через «великоросійські города» і так уперто старалися утриматися при старій дорозі, напр., через Бішенківичі. Адже для заохоти купців з України, щоб вони їздили з товарами до Петербургу і тільки в границях держави, 10 листопада 1720 р. цар видав указа з різними полегкостями для купців. Вага того розпорядження, як ми вже згадували, була в тім, що купці з України, взявши на митних коморах «виписи», можуть їхати без перешкод до Петербургу, показуючи тільки по дорозі виписи всяким урядникам, представленим вибирати мито, фіскалам і орендарям (откупщикам) мит. Тим знов наказано під карою ніде таких товарів не зачіпати, возів не розбивати і до самого Петербургу ніде не брати мита від найму підвід, десятої части від найму суден і так само не брати т. зв. «привального и отвального»³. Не зважаючи на такі, як здавалося б, полегкості, українські купці не лакомилися на них, так що на другий рік правительство видало нового указа, яким примушувало їх їздити з товарами «въ рубежѣ» з Поріччя через Смоленськ і т. д.⁴. В одній наведеній нами вже перед тим просьбі купців до Скоропадського, купці вказують на деякі причини такої неохоти їхати через російські міста, а власне недогідність дороги і «зайве мито». Тимчасом був се не один рід мита і не в однім місці, а ціла система мит і всяких інших оплат, якими була обмотана внутрішня торгівля в Росії. Супроти того, як показала практика, указ з полегкостями не мав для купців найменшого реального значіння. Бо, як пише гетьман Апостол в донесенню про недогоди українським купцям, «управителі митних комор і їх підвладні по містах і на деяких пунктах купецьких переправ, не виконуючи того указу, роблять українським людям різні прикрості і шкоди. Затримавши вози з товарами, відбирають виписи, оглядають товари і без викупу не віддають назад виписей і затримують (купців); від найму підвід беруть десятий гріш, так само і від гнаної на продаж худоби, хоч би вона була через брід перегнана, всюди беруть мостове, граблять за спаш⁵, а крім того на границі беруть від готових грошей (які купець має при собі) і товарів мито, по п'ять грошів від рубля, а по продажі або куплі товару у внутрішніх городах беруть других п'ять грошів (розуміється від рубля), а для цього, щоби купець

¹ Х. И. А. Д. М. К. № 6816.

² Ibid., Натомість дозволено привозити без усяких перешкод з Великоросії. Летопись занят. арх. ком., вып. XVII, с. 132, № 191.

³ М. А. М. Ю. Дела прав. сен. до раздел. на департам., № 3568, л. 88. А. Семенов, *Op. cit.*, с. 57.

⁴ М. А. М. Ю. Дѣла прав. сен. до разд. на департам. № 3568, л. 88.

⁵ Наслідком того, що згаданими розпорядженнями експорт товарів звертано до російських портів, зачали купці з України гнати туди і рогату худобу. Кизеветтер напр. подає, що з України до Коломни річно приганяли до 16.000 голів рогатої худоби. На жаль тут не сказано ближче, в яких се роках було, ані докладно не подано джерела, себто книги відповідної митної комори. А. Кизеветтер, *Делопроизводство русских внутренних таможен, как исторический источник. Сборник статей посвященных В. О. Ключевскому*, Москва 1909, с. 78.

на термін поставив випись до оплати і поквітовання (зворотная випись) беруть заставу або жадають доброї поруки. І тими способами купці наражені на страту часу і шкоду. Коли ж купці вертають назад з нерозпроданими товарами, то не зважаючи, що вже перед тим з тих товарів мито заплачене, беруть, мито другий раз»¹. В іншому значно пізнішому донесенні знов пише гетьман про се. «З 1721 р.—скаржитися він в імені купців—коли на підставі грамоти зачали купці провадити свої товари до Риги... через великоруські городи, то там митні (таможенніє) бурмістри по своему великоруському звичаю (обыкновенію) установили брати від купців «крѣпостную и клецавую» (роз. пошлину)² від найму підвід, чого би купці зовсім не повинні платити, для того, що вони наймають підводи під свої товари людей з України, а не з Великоросії, і то мито вони і до сього дня щорічно платять. Для купців велика трудність лежить також в тім, що для провадження торгів з Ригою мусять їздити по випись аж до брянської митної комори—а Брянськ звідсіля віддалений за сто двадцять верстов. Тимчасом митні брянські бурмістри, без покликання на який небудь укааз, змушують їх і вимагають від них якогось мита а власне «з явочных денег з рубля по полтерѣ копейки, перекупных по три четвертѣ и новоокладных с платежа пошлинъ по гривнѣ». На кінці гетьман додає, що коли ся процедура з побиранням сих різнородних мит і т. д. не буде виведена, то купці готові «и купечества своего лишиться»³.

Значить, укази з усякого рода полегкостями мали лишень чисто теоретичне значіння; на практиці при всіх тих указах, навіть їм в супереч, виходило щось зовсім протилежне. Український купець, їдучи з товарами через «великоросійськіє городи, «натикався всюди чи то на адміністративні чи міські власті, які, покликаючись на якісь зовсім інші, йому не знапі, укази, а то просто «не обявляя никакого указа», казали від усього платити «нѣякуюсь пошлину». Одно слово, купець попадає в лябірінт того, що на Україні як термін називалося «великоросійскимъ обыкновеніемъ» — себто такий порядок, де вже не можна розрізнити закона від самоволі урядників. Та крім того, різного рода оплати мали ще й в тім свою погану сторону, що вимагали значного капіталу, а власне готівки, ще перед продажем товарів, а се для українських купців, які в тих часах головно оперували кредитом, було очевидно дуже негодним. Супроти того не диво, що купці з України старалися увільнитися від накидуваних доріг.

Нарешті до тих опікунів, які мали пильнувати ввозу і вивозу товарів на границі в початках 1720-х рр. прилучилися ще й інші, хто зна чи не більш негодні для купецтва і загалом торгівлі, як військові застави. Правительство для більшого утруднення переїздів за границю, а почасти певно і з потреби грошей, сенатським указом з 10 лютого 1721 р. віддало, як се дуже часто практикувалося в Росії, мито на польській границі так від Великоросії як і від України в оренду. При тім наділило орендарів дуже широкими уповноваженнями, а власне заборонені для вивозу або затаєні товари забирати брєві шапу на власну користь. В тих же місцях, де по закону не було мита, там віддано в оренду переїзд через границю і нагляд над ввозом і вивозом заповідних товарів теж з правом заборонені товари конфіскувати⁴.

Та на скільки правительство намагалося всіми способами замкнути

¹ М. А. М. Ю. Дѣла прав. сен. до разд. на департам. № 3568, л. 88.

² Роди внутрішнього російського мита.

³ Х. Н. А. Д. М. К. № 6816.

⁴ П. С. З. VI, № 3731; Летопись запят. арх. ком., XVII, с. 141, № 252.

купцям виїзд за границю з товарами, що становили цінність для торгівлі в російських портах, на скільки протегувало або дивилося крізь пальці на торговельні операції російських купців на Україні, на стільки знов старалося унеможливити торгівлю з України тими товарами, які числили на збут головно в середині Великоросії. Отже Москва значно перед тим старалася забезпечити себе перед конкуренцією української горілки і тютюну, забороняючи їх привозити з України до Великоросії¹, так само забороняла брати мито з російських товарів на Україні². Однак з початку ці заборони не давалися сильно в знаки при можливості вести свobodно торгівлю з загрою, при чім з іншими товарами йшов туди і тютюн. Та інакше справа стала тепер по згаданих заборонах. Купець, що йшов з товарами до російських портів, брав з собою розуміється різні товари, а в тім і тютюн, щоб при нагоді де-небудь продати. І тут правительство поновило свої попередні заборони, значно їх заостривши. 1719 р. (4 березня) вийшов указ, яким заборонено везти з України до Великоросії тютюн на продаж під загрою конфіскації всього рухомого і нерухомого майна відповідного купця³. Виймок зроблено тільки «для порядного табаку», себто партій закупуваних на рахунок казни, що звичайно доручувано російським купцям. Та практика показала, що ті «подрядчики» користали з сеї нагоди і купували тютюн і на свій рахунок, бо небавом в прибутках з тютюну виявилися недобори. Проте на підставі промеморії камер-колегії з 14 квітня 1725 р. малоросійська колегія в травні того ж року від себе видала полкам укази, якими заборонила продавати «черкаській табакъ» великоруським «всякого звання людямъ», з вийском орендарів прибутків з тютюну, або їх вірних зборщиків, і то лишень тоді, коли вони уґрунтуються відповідним указом чи то камер-колегії чи губернаторів⁴. 1727 р., коли загалом показалося неможливим удержати в силі деякі постанови Петра, знесено вправді заборону продавати в Росії тютюн з України, але одночасно наложено на нього дуже високе мито на великоруській границі, мито 25—30% від вартости (20 коп. від пуда), очевидно крім сплачуваної вже в гетьманщині індукти⁵. Так само за провіз горілки з України брали на коморах щонайменше по 1 руб. від куфи, як се видно з відповіді камер-колегії сенатові 1724 р⁶.

Всі дотеперішні укази, так в справі вивозу цілого ряду товарів загрою як і щодо нормування доріг, були видані так на осліп без якого-будь попереднього ознайомлення з станом торгівлі на Україні, роди товарів, конюнктури за границю, роди і величину мит. І се досить скоро позначалося фатальними наслідками. Власне дальше заходи правительства, особливо укази з початку 1720-х р.р., як напр., віддання мита на границі в оренду й такі уповноваження, орендарям супроти купців треба вважати головно sui generis боротьбою проти деяких негативних наслідків, спричинених попередніми указами. Здавлена різними заборонами і утисками пограничних властей торгівля, особливо дрібніша, яка, будучи найслабша засобами, найбільш проти сього була безборонна, зачала шукати собі виходу в контрабанді. Що контрабанда і то власне передовсім на польській границі почала особливо в тих

¹ П. С. З. I. № 607.

² П. С. З. II. № 537; див. теж Слабченко, Малорусский полк, с. 256.

³ М. А. М. Ю. Дела прав. сен. по малоросс. эксп., кн. 25/1752. лл. 99—101. Летопись занят. арх. ком., XVII, с. 129—130, № 178.

⁴ Х. И. А. Д. М. К., № 6286.

⁵ Семенов, Op. cit., с. 151; теж моя стаття: Причинки до історії відносин російського правительства. Зап. Н. Т. ім. Ш., т. 61, с. 38.

⁶ М. А. М. Ю. Дела прав. сен. по малоросс. эксп., кн. № 7/1734 л. 587.

часах іти інтенсивно, на се маємо цілу низьку вказівок¹. А що знов правительство ставилося до контрабанди дуже суворо, трактуючи се як один з важніших державних злочинів і підтягаючи се під третій пункт указа 1715 р., про ділання на шкоду скарбу, то се знов давало привід до деморалізації людности, доносництва на тілі контрабанди, а дальше доводило до процесів. Українська влада дуже нерадо переводила такі процеси і часом не від того була, щоб таку справу замняти, тим більше що самі в душі не могли не спочувати контрабандистам, уважаючи російські торговельні обмеження незаконними. Та на лихо ініціатива слідства в сій справі звичайно виходила від російських органів, які до переведення таких процесів додавали свого представника. Для прикладу наведемо такий процес 1719 р. Стародубський «обиватель» Бартошевич поробив такі зізнання перед тою слідчою комісією, що, як ми вже згадували, переводила слідство в справі скуповування і перевозення за границю пеньки Меньшиковим і іншим. Бартошевич сказав, що чув від індуктарських слуг, Савки і Івана Кравця, що стародубський обиватель і купець Василь Корнющенко перевозив за границю заповідні товари смольчугу і щетину. Щоб отже індуктарські слуги не донесли про се до ратуші або «індучному» (факторові) Корнющенко мав їм дати «по копѣ чи по талюру». Покликані перед комісією згадані індуктарські слуги залеречили, наче б вони що-небудь таке говорили Бартошевичові, а залеречили тим більше, що на випадок признання, їм самим грозила кара за недонесення про се, куди слід. Проте комісія зложена з полкових і ратушних урядників з наказним полковником Чернолуським, хотіла було замняти сю справу, тим більше, що розмова між індуктарськими слугами і Бартошевичем велася з п'яних очей. Та на лихо зізнання сього останнього були пороблені в присутності російського прапорщика Малеева. Через те, як доносив висланий гетьманом до Стародуба канцелярист Романович, «того, панове старшина стародубовская, же есть царственный интересъ, а к тому что и при бытности господина прапорщика, теперь от боку велможности вашей сюда в Стародубъ присланного, тоє (зізнання) сталося, во тше опасуючися оставити... о томъ учинили инквѣзицію». При тім замітне в листі канцеляриста обурення на Бартошевича, який «при своем доношенію, непремѣнно хотячи доказати, стоить»². Як в сім власне випадку скінчилася отся «інквѣзиція» — не знаємо. Міркуючи по тім, як тоді в таких справах а ще й до того на Україні поступали, думаємо, що в кождім разі всі замішані в ту аферу, не виключаючи й донощика, не виїшли з неї на сухо. Та зрештою тут се і не важно, а важко те, як одно зло викликало, послідовно друге. Обмеження свободної торгівлі мало в результаті розвій контрабанди, яка вже сама собою означає дуже невідраді для торгівлі обставини і розуміється відбивається як найфатальніше на дальшій розвитку правильного торговельного руху. Бо контрабанда накликала нові обмеження, які вже мали характер репресій. Таким ми мусимо уважати зацитований вже указ про віддання пограничного мита і навіть проїзду в оренду з правом конфіскації недозволених, або дозволених але затаєних товарів. Правительство очевидно виходило з такої точки погляду, що орендарі

¹ Див. напр. Слабченко, Малорусский полкъ, с. 257—258; теж Семенов, Op. cit., сс. 135—136. Тут однак д. Слабченко не збагнув цілої тої справи і невірно твердить, буцім то контрабанда викликала «рядъ стѣснявшихъ торговлю указовъ», під чим розуміє укази про заборону торгівлі з заграницею заповідними товарами. Тимчасом, як бачимо, се було як раз навпаки: згадані укази викликали контрабанду, як реакцію.

² X. И. А. Д. М. К. № 6816.

мит, маючи в тім свій інтерес, далеко краще будуть пильнувати границь, ніж урядові органи. Та знов такі уповноваження давали орендарям в руки дуже широку скалю різних способів надуживати, які знов таки тягли торговий люд до контрабандного перевозу. Отже пішло все колесом. Очевидно, що сама контрабанда була лишень зверхньою признакою тих пертурбацій, кризи і упадку торгівлі й дезорганізації купецтва на Україні, які витворила така руйницька політика. Та про се буде дальше, а тепер перейдемо до обговорення того, як відчули обмеження української торгівлі ті краї, в які була звернена головна торговельна течія. Становище тих країн у сій справі і заходи поправити діло і повернути його до попереднього стану служить при тім песереднім доказом великого значення української торгівлі на деяких торговельних ринках.

IV.

Різні демонстрації й заходи гетьмана Скоропадського проти нового курсу торговельної політики російського правительства на Україні ніяк не вплинули на перемену того курсу. Щонайбільше гетьманові вдавалося хіба в яким-небудь спеціальнім дрібнім випадку допомогти в чім-небудь поодинокому купцеві чи цілій купецькій компанії; при тім голова цілої гетьманщини нераз цілими місяцями мусив ждати на перемогу над якимсь пограничним капітаном, якому через щось не хотілося пустити або випустити купця через границю. Діспропорція між заходами та результатами гетьманських внесень була настільки велика, що, як ми вже сказали, інтервенції гетьмана в справі торгівлі лишаються майже непомітні. Своєю дорогою сам Скоропадський, людина дуже недалека, не особливо здавав собі справу з ваги цілого сього питання і не показав особливої ініціативи в обороні автономії України в торговельних справах, інтервенюючи звичайно на підставі поодиноких купецьких скарг. Одначе треба додати, що супроти такої свідомої своїх цілей і такої безоглядної політики Петра навряд чи могла б чого добитися і людина далеко розумніша та енергійніша, як Скоропадський.

Зате з кінцем 1710-х і на початках 1720-х рр. вступився за інтереси української торгівлі новий несподіваний чинник, на якого, здається, ані українські купці, ані російське правительство не числили. Тим чинником було австрійське правительство. Само собою розуміється, що Австрія не рбила сього з якоїсь особливої любови до України і з бажання їй допомогти, але для оборони своїх власних інтересів, які в сім випадку вповні сходилися з інтересами української торгівлі.

Скасування Петром свободної української торгівлі, заборона вивозити товари за границю на рівні з українським купецтвом, а з початку то можливо в ще вищому ступені, болючо відчули австрійські, взглядно, вроцлавські купці. Для Австрії втрата такого цінного експортера сирих продуктів і такого ж ринку збуту для австрійських мануфактурних виробів (шлезьких, стирійських і т. д.), який стащила з себе Україна, була незвичайно важна. Українська торгівля творила занадто велику позицію в австрійським торговельнім балянсі, щоб Австрія могла з легким серцем і без боротьби з тим погодитися. Як ми вже згадували, то ще 1714 р. шлезькі купці подали свому правительству меморіал, в якому, вони, звертаючи увагу правительства на значіння української торгівлі з Вроцлавом, просили ужити заходів, щоб усунути в торгівлі перепони в Польщі, головної тоді ще перешкоди для українського купецтва, перед виданням потім цілого ряду петрівських заборон. Певна

річ, що заінтересовані австрійські промислові, а особливо купецькі круги дуже скоро відчули на своїй кешені припинення торгівлі з Україною, і коли австрійське правительство не виступило перед російським з відповідними заявами зараз по 1714—1715 р.р., то тільки тому, що не було зручної нагоди. Весь той час, хоч Росія намагалася вийти в тісніший контакт з Австрією, та наслідком різних обставин, (а між ними, напр., справи царевича Олексія) відносини між обома державами були в більшині дуже напружені, а 1719 р. мало не дійшло до розриву дипломатичних зносин¹. Та при кінці 1710-х р.р. політичні кон'юнктури так уложилися, що Петро з огляду з одного боку на нескінчену війну зі Швецією, з другого на свої інтереси в Німеччині, доконче намагався притягнути Австрію скласти зачіпно-відпорний союз з Росією². Щоб підготувати для сеї справи ґрунт, вислано 28/2. 1720 р. на уповноваженого посла до Відня австрофіла генерала Ягужинського, який підчас переговорів з цісарськими міністрами несподівано для себе наскочив на українську справу на горизонті міжнародніх відносин, дарма що справа ся мала не політичний, а економічний характер. А що се було несподіванкою для російського правительства, видно з того, що в подрібній інструкції, даній Ягужинському, не знайшлося найменших вказівок про торгівлю України з Вроцлавом.

Видно, що вже на самім вступі переговорів пороблено натяки на припинення української торгівлі з Вроцлавом, бо вже в першій реляції з Відня свому правительству 30 квітня 1720 р. Ягужинський пише: «Що ж до торгівлі з Вроцлавом, то буду тутешнім міністрам відповідати, що ся торгівля була самовільна без усякої регуляції³, і до договору, а потім сама собою перепинилася (!) наслідком многих причин а по більшій часті через морове повітря; але нехай тутешній двір подасть проект, на яких умовах (кондиціях бажає сю торгівлю відновити, то я його перешлю дворові в. цар. величества і сподіваюся, що в. величество для приязни з цісарем згодитеся на все можливе, щоб не противиться вашим інтересам»⁴. Ся запропонована відповідь Ягужинського, яку він мав дати австрійським міністрам дуже характерна. Характерна вона перш за все з гори сплянованим крутіством, з яким думав він вести дальші переговори в сії справі, а друге органічною чисто московською неохотою до всього, що «самоволне без всякаго опредѣлення и договору», що не мало сього джерела в яким-будь указі, хочби воно, як в сім випадку українська торгівля, було природнім наслідком даних обставин. В рескрипті з 23 травня в відповідь на сю реляцію Ягужинському в імени царя написали: «Щодо вашої відповіді, яку ви думаете дати в справі торгівлі України з Вроцлавом, цісарським міністрам, як що вони се будуть підносити, то ми се наймилостивіше апробуємо. Про се можна говорити потім, прийшовши до згоди в головній справі (себто в справі голітичного союзу), одначе не написавши сюди не можете на се (відновлення торгівлі) згодитися»⁵.

І аж тепер, коли про українську торгівлю заговорили в Відні, при чім не виключена була можливість, що мабуть треба буде піти на якісь цесотупки зі свого дотеперішнього становища, правительство похопилося,

¹ Див. напр. Соловьев, История России (Видання «Сбществ. Пользы» без дати) IV, сс. 398—402, 521—529.

² Ibid., с. 531—535.

³ Так треба в сім випадку розуміти «опредѣление».

⁴ Московский главный архив министерства иностранных дел. Австрийские дела, 1720 г. № 7, реляция 1.

⁵ М. Г. А. М. И. Д. Австр. дела 1720 г. № 6, рескр. 9. (Всі рескрипти Ягужинському підписані Головінним, Шафіровим, Остерманом і Степановим).

що власно кажучи, про тактичний стан української торгівлі воно нічого, або майже нічого не знає. Щоб сьому зарадити, правительство повідомило гетьмана 3 травня 1720 р., що камер-колегія висилає на Україну свого комісара Василя Блеклая «для надзирання надъ тамошнімъ купечествомъ, что к размноженію того купечества служить можетъ». Відповідно до даної йому інструкції Блеклай повинен був зібрати звістки, які товари з Ніжена і з інших українських міст вивозять до Польщі, Туреччини Німеччини і в інші краї, так само яка кількість з тих товарів іде в Росію, скільки з того приходить мита, а нарешті якими способами можна би розширити торгівлю на користь скарбу і народу. Всі ті інформації мав комісар збирати відліпших купців¹. На чім скінчилася ся місія того комісара — невідомо; мабуть ні на чім, принаймні нам не вдалося досі натрапити на який-будь слід того справоздання, яке він повинен зложити мравительству.

Тимчасом австрійське правительство не присиляло сеї справи і міністри дальше при кожній нагоді пригадували Ягужинському про відновлення торгівлі з Україною. В реляції з 22 червня того року пише він знову сьому правительству про се... «Граф Штарембергъ буцімто від себе по прирості сказав мені — говорить Ягужинський — що між іншими справами можна буде зробити договір про свободну по-давньому торгівлю України з Вроцлавом. На се я йому реплікував, що треба раніш прийти до порозуміння в головній справі, а торгівля з трактатами ні в чім не в'яжеться, хіба лишень стільки, о скільки з обидвох сторін мали би бути іменовані комісари; до того ж я не розуміюся на порядках (очевидно при переговорах) про торгівлю. На се він (Штаремберг) відповів, що торгівля справді до головних трактатів не належить, а він теж в таких річах не має знання (іскуства) — і потім, покинувши се, злегка натякнув про невідповідне поступовання Дашкова в Царгороді»². На се знов відповіли Ягужинському з Петербургу в рескрипті з 18 липня, що дізнавшись про принципіальну згоду цісарського двора ввійти з Росією в порозуміння, цар наказав уложити проєкт доброї приязни з цісарем і в справі торговельних зносин між обома сторонами. Так проєкт оборонного союзу як і в справі торгівлі мав бути післаний Ягужинському по виготовленню, тепер же його спорічено про се, щоб він мав на випадок конференції що відновісти³. І справді, нікім ще російський посол дістав сього рескрипта, то, як він пише в реляції з 2 липня, австрійський віцеканцлер мав з ним конференцію, на якій заявив, «що цісар тепер володіє багатьма краями над Середземним морем, проте можна б робити договір і в справі торгівлі (побіч політичного). Потім віцеканцлер ближче від себе пояснив, що можна б умовитися і про торгівлю з австрійськими німецькими провінціями. Нарешті граф Штаремберг просто таки зійшов на відновлення торгівлі з Вроцлавом. Се вони — кінчає Ягужинський, який нарешті зорієнтувався щодо становища австрійського правительства — ставлять як достаточні і важкі пропозиції з свого боку»⁴ (для складання й політичного трактату).

Дотеперішній хід тих переговорів, як бачимо, дійшов до тої точки, де становище обох сторін достаточо вияснилося. Отже коли з одного боку російське правительство з початку справи відновлення торговель-

¹ М. А. М. Ю. Дела прав. сен. по малоросс. эксп., кн. № 27/1754, лл. 127 і 129). Летопись арх. ком., XVII, с. 134, № 205.

² М. Г. А. М. И. Д. Австр. дела 1720 г. № 7, рел. 13, л. 50.

³ Ibid., № 6, рескр. 17.

⁴ Ibid., № 7, 16, л. 58.

них зносин України з австрійськими краями вважало дрібною і неважною, про яку буде можна опісля говорити по зложенню головного трактату, то австрійське правительство навпаки, з початку що правда поволі і доволі обережно, але чим далі то все твердіше і консеквентно висувало сю справу наперед, так що вона кінець кінцем набрала характеру передвступної умови, від якої, як здавалося, почасти залежить і порозуміння «о главнѣйшихъ дѣлахъ».

І російське правительство, зрозумівши в чім річ, пішло й мусило піти на поступки, принаймні в теорії. В рескрипті до Ягужинського з 1 серпня міністри писали: «коли цісарський двір хоч не малу має охоту вступити з нами в зобов'язання, одначе для того очікує провекту з нашого боку, для того ми наказали тут уложити такий проєкт так про приязнь з цісарем (політичний союз), як про торгівлю між ободвома сторонами... і сей проєкт буде вам скоро присланий»¹. І дійсно в виготовлений загальний проєкт влучено між іншим і справу відновлення торгівлі, як 5 точку, хоч зредаговано її так загально, що в такій формі вона бластиво нічого не переіначувала. В тій точці сказано: «Щоб сей трактат зробили твердим і сприятливим через користі (авантаж), які можуть обопільно мати піддані обох сторін в установленні торговельних зносин між краями і підданими вище названих величеств, для того постановлено і згоджено на те, що будуть іменовані комісари, які мають з'їхатися для вирішення і установлення умов трактату про комерцію. А нікім той трактат буде складений, то дозволено буде з обох сторін підданим приїздити в другу державу і краї і тут займатися купецтвом по установам і звичаям кожної держави»². І коли — як говорить Ягужинський в реляції з 27 серпня — він відповідно до інструкції злегка натякнув австрійському віцеканцлеру, що надіється, що скоро буде можливо вести неогоціяції в справі обосторонньої торгівлі, то віцеканцлер було се приємно, і він на се заявив, що се річ гарна і що можна вже чим-небудь зробити початок цілій справі³.

Та тут російське правительство, хоч поробило обіцянки для приєднання Австрії, але що привернення давніх торговельних зносин, себто свободної торгівлі на Україні, йшло в розріз з цілим напрямом його політики супроти гетьманщини — з дальшими отадіями сеї справи зволікало. І що цікаво, що з хвилею, коли воно загалом допустило розмову про можливий торговельний трактат, то опісля дуже старанно уникало уживання термінів «торгівля з Україною» і т. д., а удавало, що справа тут про торгівлі загалом з Росією, а потім висувало і торгівлю з Москвою, хоч австрійські міністри вже з самого початку дуже виразно поставили справу, про яку торгівлю їм розходилося. Як доносив Ягужинський 22 жовтня того ж року, віцеканцлер знов говорив йому про торгівлю і питав, «чи я маю уповноваження переговорювати про се, згодитися в тім напрямі, щоб торгівля між Росією(!) і Вроцлавом по-давньому була свобідна. При тім додав, що з вигодою для обох держав обопільне можна вдоволятися товарами, а власне за юхт і інші російські товари можна брати сукна, угорські вина, що ліпші від французьких, і т. ін., згадав також, що тепер у них в Остенді заведено торгівлю з Індіями». На се відповів Ягужинський, що торговельного тракту так скоро не можна уложити, і для того звичайно в усіх інших (загальних) трактатах тільки застерігається, що для уложення спеціально торговельної

¹ Ibid., № 6, рескр. 18.

² Ibid.

³ Ibid., № 7, рел. 29, л. 115.

конвенції будуть іменовані комісари. При тім російський посол покликався і на зацитовану вище точку російського проєкту, в якій досить виразно зазначено, щоб до часу уложення торговельного трактату було дозволено підданам обох держав приїжджати і торгувати в кожній з двох держав відповідно до постанов кожної з них. Нарешті закінчив, що треба з «главнѣйшей матерії дѣло начинать»¹. Розуміється, що таким становищем австрійські міністри не задовольнилися. Се тим більше, що російське правительство на практиці не сповняло обіцянок, зроблених в 5-й точці договорного проєкту, і, як знаємо вже, так само як і перед тим, ніяких уступок не поробило українським купцям що до вивозу за границю товарів. Проте небагом по сій розмові 19 листопада покликав до себе Ягужинського міністр граф Шлік і тут наступив між ними інтересний обмін гадками в сій справі. Граф Шлік зажадав від Ягужинського, щоб перед зложенням формального трактату «дозволено підданам обох держав свобідно по-давньому вести торгівлю». На се відповів Ягужинський, «що про те нема що й говорити, бо се вже в поданім проєкті запропоновано, і коли в головній справі перейде до порозуміння, то се останнє (щодо торгівлі) само собою прийде. Шлік, очевидно знаючи вже ціну таким обіцянкам, вправді впевнив Ягужинського, що австрійське правительство схилилося до тої думки, щоб обидві держави «тісно звязалися», одначе додав, що «позаяк торгівля є головним мотивом до доброї приязни між обома націями, то він сподівається, що се тому ні в чім не перешкодить, як що торговельні зносини зараз же будуть відновлені». Супроти такого dictum російський амбасадор нічого ліпшого не міг придумати, як знов заслонитися тим, «что о подробностях коммерции не искусен і тако ничего на то ему отвѣтствовать не могу». Одначе наколи австрійське правительство чого такого бажає, то нехай з свого боку запропонує, яким способом уладити торговельні зносини, а він, Ягужинський, не занедбає про се донести. За се вхопився Шлік і тут же «старий образецъ предложилъ», себто щоб повернути попередній стан. Зрештою можна було, на думку Шліка, знайти й інший спосіб, по часті компромісовій, а власне, що австрійські купці могли б зі-Шлезка возити свої товари до Гданська, а купці з Росії (з України) на російських кораблях теж туди спроваджували б свої товари і там наступала б виміна. На се знов відповів Ягужинський, що він не може дати пояснень про такі подробиці, а просить міністра подати свої жадання і проєкти на письмі, що Шлік приобіцяв зробити іншим разом². На сім австрійське правительство поки що перервало переговори в Відні, щоб їх перенести на відповідніший ґрунт до Петербургу.

В Петербурзі підняв сю справу наново австрійський посол граф Кінскі. Він міг сподіватися деякого успіху тим більше, що одночасно вів секретні переговори з деякими відданими собі міністрами (напр. відомим вже генералом Ягужинським) в справі унормування наслідства на російськім престолі на користь цісарєвого свояка сина Олексія Петровича, в чім потайки годилися з ним міністри. Отже Кінскі відбув першу, здається, конференцію в колегії заграничних справ щодо відновлення тоговельних зносин між Україною і Шлезком 4 грудня 1721 р. Тут він перейшов від разу до тих переговорів, які ведено в минулім році в Відні через Ягужинського. Він заявив, що коли тепер щасливо відновлено давню добру згоду між обома державами, для того треба б, щоб для показу сього на зверх, піддані обох сторін могли з того кори-

¹ Ibid., № 7, рел. 43.

² Ibid., № 7, рел. 50.

статі. Через те з боку цісаря ставлять домагання, щоб тепер до часу зложення формального трактату була між підданими обох держав відновлена по-давньому свободна торгівля, а власне з України через Польщу з містом Вроцлавом. Очевидно російські міністри звалювали вину перепинення торговельних зносин зі Шлезком вже не на 'морове повітря, а на труднощі, роблені купцям в Шлезьку¹, а також використали, як аргумент, давніші скарги українських купців на митарства в Польщі. Кажемо: очевидно, бо того можна догадуватися з відповіді графа Кінського на ті дві точки. Отже щодо правдоподібних труднощів купцям у Вроцлаві, то після заповнень Кінського римський цісар обіцяє видати відповідні дуже суворі укази, щоб надалі чогось подібного не було. Щодо того, на що були наражені купці підчас переїзду через Польщу, а власне на перетримування, оплату великого неправного мита і т. д., то Кінські іменем свого правительства запропонував спільну інтервенцію у короля і Річи посполитої з домаганням, щоб там був запроваджений в сій справі порядок і забезпечення купців від надужиття².

Нарешті колегія заграничних справ, в якій Кінські зі заданих перед тим мотивів натрафив на прихильність, а якій хотілося приєднати Австрію, в своїм докладі царю про сю справу запропонувала в дуже з рештою обережній формі таке: «Тому що від цісарського міністра внесено пропозицію відновити свободну торгівлю з городом Вроцлавом, то чи не зволить імператорське величество показати цісарському дворові деяку прихильність в тій справі, а власне дозволити певну о з н а ч е н у кількість (уреченное число) товарів туди (у Вроцлав) возити. А щоб на миті не було втрати, то в Києві установити на ту означену кількість товарів мито. Тим способом можна б в разі потреби приєднати цісарський двір для інших зобов'язань». На се цар 21 квітня 1722 р. поклав таку резолюцію в формі інструкції для міністрів: «О трактатѣ полномъ

¹ Не знаємо навіть приблизно, які надужиття над купцями в Шлезьку закидали російські міністри. Але розуміється, що за такий довгий час зносин знайти що-небудь в тім роді було не трудно. Отже можливо, що тут міністри покликалися на подію, яка склалася з київським купцем Романом Якимовичем. Як показував сам Якимович, його пограбили в березні 1704 р. недалеко Вроцлава цісарські піддані, що видали себе за Шведів, з яких однаке був тільки оберляйтнант Гаген (Haagen). При тім мав помагати тій ватазі владитель замку і містечка Топка, де се власне сталося, граф Колонна. Понесену шкоду в наслідок того грабіжу подав Якимович на 20.000 єфимків (пограбовані товари на двадцяти возах, як сукна, полотна, срібло і коси). Якимовичеві вдалося виканючити в Петербурзі 1705, 1707, 1709 рр. відповідні грамоти до цісаря з просьбою розглянути сю справу і нагородити пошкодованого. Австрійське правительство дійсно зарядило слідство, а потім і суд в Празі в сій справі, з чого виходило, що пограбив Якимовича шведський відділ зі згаданим оберляйтнантом на чолі під претекстом конфіскації зброї і все те разом з купцями відіпровадив до Торуня, де був тоді шведський король. Король з добичі $\frac{2}{3}$ задержав собі а $\frac{1}{3}$ віддав грабіжникам. Граф Колонна, як виходило зі слідства, не тільки що не помагав грабити, але ще намагався оборонити купців, хоч розуміється безуспішно. А що в тім нападі в самій річі приймало участь декілька цісарських підданих, то австрійське правительство зобов'язувалося з них по змозі відповідну частину шкоди стягнути. Однаке се, як і загалом ціла ся афера, скінчилася ні на чім. До річі, в наступнім (1705) році того нещасливого Якимовича знов пограблено тепер вже в Польщі на суму 15.000 єфимків, наслідком чого він обанкрутився, а його зобов'язання мусив перейняти на себе його брат, відомий Кузьма Кричевець, пізніший київський війт, якому знов 1807 р. російські салдати забрали 52 коней, буцімто для переслідування Шведів. Вся та історія служить яскравим зразком того, як тяжко давалася в знаки північна війна українській торгівлі. М. А. М. Ю. Дѣла прав. сен. по малоросс. экс., кн. № 7/1734, лл. 722—772.

² М. Г. А. М. И. Д. Австрійське дела 1721 г., № 9, лл. 23—24, Австр. дела 1722 г., № 6. М. А. М. Ю. Дела прав. сен. по малоросс. эксп., кн. № 66/1793, л. 706.

указу не имѣеть, а сдѣлать года на два съ разсмотрѣніемъ». Крім того, щоб себе ліпше забезпечити, Кінські на приватній авдієнції у царя 13 травня запропонував особисто — як видно з протоколу тої авдієнції — між іншими головними, як 4 точку своїх домагань «Обреславскомъ купечестве, чтоб по прежнему с Украиною возстановлено было», на що цар відповів, «що для виявлення своєї приязни до цесаря вже наказав (міністрам) з ним, графом, прийти до порозуміння»¹.

На скільки допущення українських купців до Броцлава було важним моментом в відносинах Австрії до Росії, бачимо тут вже виразно з того, що при попередніх переговорах лише від часу до часу маркована, тепер вже ясно Кінским була сформулована позиція, що Австрія в значній мірі від відновлення торгівлі з Україною робить залежним своє дальше становище до Росії в політичних справах. Навіть більше, Австрія власне від сеї справи хотіла починати переговори про політичний союз. Се особливо підніс Кінські на дальшій конференції з російськими міністрами 7 липня² того ж року в часі дебатів над союзом. Зі слів донесення французького посла Кампредона кардиналові Дюбуа, Кінські зазначив, що для полегчення дороги до тої щасливої події (союзу) потрібно почати від справи відновлення торгівлі між Шлезком і Україною³. Справа ся була настільки серйозна навіть в кругах дипломатів інших держав⁴, що Кінські уважав зовсім можливим пояснювати нею хоч би перед згаданим Кампредоном свої таємні конференції з російськими міністрами, за чим, як догадувався Кампредон, крилися переговори в справі наслідства російського престолу⁵.

Остаточно під напором австрійського правительства цар і його міністри мимоволі мусили згодитися на таке поставлення справи, що відновлення торговельних зносин з Броцлавом становить один з важніших моментів у відносинах між обома державами, зглядно одну з головних точок для австрійсько-російського союзу. Так само колегія заграничних справ, пропонуючи цареві «показать в томъ нѣкоторую склонность» австрійському дворові, як і сам цар, коли, відповідаючи підчас авдієнції Кінському, сказав, що «для показанія дружбы своей к цесарю» він поручив міністрам «о томъ согласиться», тим самим признали сю справу навіть, як передвступний крок до загально-політичного трактату. Тут заходила тільки та різниця, що, як ми вже зазначили, Австрія мала на думці і говорила про відновлення торгівлі між Україною і Шлезком, а російське правительство, маючи очевидно на думці те саме, старанно обминали саму назву України, а справу ставило так, що бучімто діло в торговельних зносинах між Росією і Броцлавом. Одначе, що тут очевидно розходилося покищо о самі слова, то австрійському послові було байдуже, як се називають. За те показала ся велика різниця між поглядами російського правительства і австрійського посла, коли прийшло до розвязки конкретного питання, яким способом нав'язати наново торговельні зносини в Броцлавом. Австрійське правительство нічого не мало проти торговельної конвенції, за яку стояла Росія, але розуміло і се, як привернення status quo. Для російського правительства таке ставлення питання означало ні менше ні більше, як

¹ М. Г. А. М. И. Д. Австр. д. 1722 г., № 6.

² Ibid.

³ M. le comte de Kinsky a ajouté, que pour faciliter cet heureux événement, il était nécessaire de commencer par le rétablissement du commerce entre la Silesie et l'Ukraine. Донесення з 30 липня 1722 р. Сборник Русс. Историч. Общества, т. 49, с. 127.

⁴ Ibid., с. 123; донесення Кампредона з 24/7. 1722 р.

⁵ Ibid., с. 134.

перечеркнення свого дотеперішнього так фіскального як політичного становища супроти гетьмана. А на се воно, як на зміну свого основного принципу в відношенню до України жадним способом не хотіло йти. І тут то між центральними російськими інституціями зав'язалася кореспонденція, яка мала сформулювати становище Росії в сій справі. А передовсім відчувалася потреба відповідного матеріалу для інформації, яким колегія заграничних справ не розпоряджала, а який з свого боку посідав австрійський посол, маючи в руках хочби цитований вже нами меморіал вроцлавських купців. Та тут з гори можна було сподіватися, що такий чи інший результат тих дослідів ледви чи міг що небудь змінити. Зрештою російське правительство, головне колегія заграничних справ, яка вела переговори ще перед зібранням потрібних дат, вже мала вироблену певну перспективу, в рамках якої вона поставила держатися. Не виходячи зі становища інтересів торгівлі, а передовсім української, але трактуючи сю цілу справу як необхідну уступку своїх інтересів на річ Австрії, Петро і його міністри відразу, як ми бачили, стали на тім, що можна згодитися на вивіз до Вроцлава тільки певної кількості товарів, при захованню нового мита і то лишень на два роки. Але розуміється для дальшого ведення переговорів сього було мало. Проте колегія заграничних справ звернулася насамперед з пропозицією з 9 березня 1722 р. до комерц-колегії а потім 29 травня і до сената з жаданням прислати відомість, «в котрім році і які саме товари указами заборонено в Росії за границю вивозити і які дозволено, щоб, знаючи се, напевно можна було з цісарським послом в справі торгівлі з Вроцлавом дійти до порозуміння»¹. Дальше колегія в початках липня добула зізнання київського купця Вишневського про те, які товари з України вивозять до Вроцлава, а які звідтіля привозять².

Поки наспіла відповідь від згаданих інституцій, Кінські, зорієнтувавшись, що справа йде в небажанім для нього напрямі, виступив з новими поясненнями. Отже в часі відомої конференції 7 липня, коли на його пропозицію відновити торговельні зносини з Вроцлавом, російські міністри зажадали від нього спису найпотрібніших Вроцлавові товарів, а при тім заявили готовість скласти конвенцію, але він тим зовсім не одушевився. Він відповів, «що така конвенція зовсім непотрібна, бо як сю торгівлю указами заборонено, то цісар просить лишень, щоб знов указами назад її привернено»³. Потім одначе передав спис потрібних товарів, який ми вже перед тим використали. Таке представлення австрійського посла не вплинуло на зміну становища колегії і вона, передавши сенатові бажання Кінського, від себе подала (31 липня) такого проєкта. Отже хоч колегія опиралася на резолюцію, то одначе вона щодо часу, на який мало бути складено конвенцію, значно його звузила. «На думку колегії — написано тут — можна дозволити (на вивіз товарів до Вроцлава) до указу без означення часу, бо можна буде, розглянувши інтерес імператорського величества⁴, се розпорядження знову переіменити. Можна дозволити на вивіз до Вроцлава на продаж тих товарів, котрі перед тим туди вожено і котрі стоять в списі цісарського посла графа Кінського, а власне різного роду юхт, віск, сало, різна м'яка рухлядь, казенний ремень, рачачі очі, бадян, салітра (означена кількість), клей, чай, тютюн, боброві хвостики, китайка, китайська камка різного ролюру, рогата худоба з України, означивши притім при кождім

¹ М. Г. А. М. И. Д. Австр. дела 1722 г., № 6.

² Ibid.

³ Ibid.

⁴ Себто колиб такий дозвіл показався шкідливим для інтересів скарбу.

товарі, скільки якого річно туди пропускати. А з Вроцлава дозволити привозити в Росію ті товари, яких царськими указами впускати до Росії не заборонено. При тім в Києві установити на ті товари означену кількість мита, відповідно до того, скільки належало б платити від тих товарів в портах його величності, щоб не було через те для скарбу страти»¹. Отже, як бачимо, проєкт сей не тільки, власне кажучи, не робив ніяких полегкостей для торгівлі, але ще — особливо щодо України — заострював у ледім дотеперішнє становище. Задержував і через конвенцію хотів санкціонувати уставлене *in re caduca* мито, якого на Україні перед тим не платили, зате дозволяв вивозити товари, які перед тим на лихий випадок можна було вивозити, а так само й ті, що 1719 р. перестали бути заповідними при одночаснім задержанню в цілій силі постанов, які забороняли впроваджувати конкуренційні для російської промисловости або для російських портів заграничні вироби. Та сього мало. Брак означення терміну, до якого ся нова постанова мала обовязувати, впроваджував постійну непевність в купецькі круги, які через те не могли пускатися на більші торговельні підприємства і подорожі. А вже найбільше безглузду і небезпечною була пропозиція установити певного роду контингент вивозу до Вроцлава, себто якийсь процент загального експорту поодиноких родів товарів. Така чисто канцелярська вигадка при недостатчі організації торгівлі в тих часах, браку торговельної статистики не тільки з поодиноких районів, але й з цілої держави, мусила впровадити лишень величезне замішання в торговельнім руху і наразити купецтво на колосальні шкоди. Правда прототип такого контингенту мала колегія в процентовім розділі вивозу до поодиноких портів держави, але там принаймні се було зорганізоване через визначення поодиноким портам відповідних торговельних районів². Одначе сенат, як верхова влада, в указі з 10 вересня того ж року цілковито став на становищі колегії щодо всіх її пропозицій в сій справі а в тім числі і щодо згаданого контингенту, доручивши колегії заграничних справ разом з комерц-колегією виробити такий контингент для поодиноких родів товарів³.

Зате критично поставитися до того кабінетного витвору компетентніші в таких питаннях інституції, як комерц-колегія і головний магістрат. Мимо того, що згадані інституції теж держалися принципів фіскалізму, але не захоплювалися так дуже різними політичними тенденціями, як колегія заграничних справ і сенат. Вони дивилися на справу холодніше й не бачили причин на інші заборони, крім зміцненого мита. В своїй промеморії з 9 жовтня 1722 р. до колегії заграничних справ комерц-колегія писала: «Можна дозволити так із Росії, крім салітри і лосевих шкір⁴ до Вроцлава, як і заграничні товари пропускати через границю без означення кількості, хто скільки схоче, за оплатою мита, яке побирається в російських портах, і через те не буде страти в поборі з мит. Так само можна пропускати за границю і заповідні товари, але з оплатою мита на підставі наново уложеного тарифу⁵. З оплатою мита за тим же тарифом дозволити можна і привіз заборонених товарів з Вроцлава. Бо — як справедливо говорить дальше комерц-колегія — «встановлення високого мита стає замість заборони вивозу». Щож

¹ Г. М. А. М. И. Д. Австр. дела, 1722 г., № 6. М. А. М. Ю. Дела правит. сен. по малоросс. эксп., кн. № 66/1793, л. 721.

² Семцовъ, *Op. cit.*, с. 58.

³ Г. М. А. М. И. Д. Австр. дела 1722 г., № 6.

⁴ Салітра і лосеві шкіри йшли головню на потреби війська.

⁵ Г. М. А. М. И. Д. Австр. дела 1722 г., № 6.

до побирання тих мит, то комерц-колегія пропонувала на тій границі (в Києві) дати для сього окремого інспектора. Тому для піддержання своїх висновків комерц-колегія запропонувала на поодинокі роди товарів дійсно незвичайно високе мито, яке мало лягти в основу нового тарифу¹. Так само критично поставився до проєкту колегії заграничних справ, а тим самим і сенату, головний магістрат в своїй промеморії з 23 жовтня. Головний магістрат уважав шкідливим і неможливим переведення точки проєкту про контингент. Магістрат «постанову сенату в справі відновлення торгівлі з Броцлавом... а власне, щоб з перечислених товарів для торгівлі з Броцлавом пропускати тільки певну означену кількість», вважає неможливістю. З того виникає для купців клопіт і замішання (конфузія), бо — аргументує магістрат — наслідком деяких перешкод не зібрано досі певних звісток, скільки юхту й інших товарів вивожено до Броцлава на продаж, а на жаль таких звісток не можна було скоро зібрати. Можна лишень догадуватися, що напр. юхту, котрого там (на Шлезку) найбільше потрібують, вивожено 30—50 тисяч (пудів). І як що означити певну часть вивозити до Броцлава особливо юхту (бо щодо інших товарів, то, на думку магістрату, торгівля ними в портах не зменшиться), то в такому випадку не обійдеться без замішання серед купців, бо не знаючи, що і як, багато купців поїде з чималою кількістю юхту, а на границі їх не пустять, коли буде надвишка з призначеної для вивозу кількості. Через те і упаде торгівля». Щодо ввозу і вивозу інших товарів, так заповідних як і незаповідних, то з огляду на те, що на них мало бути наложене звичайне а не заповідне підвищене мито, значить ніякої страти для скарбу не могло бути. то магістрат загалом згодився з думкою комерц-колегії. Одначе всеж таки, як представник російських купців і промисловців висказав легкий сумнів, чи завдяки спроваджуванню заграничних виробів, не понесуть якої шкоди російські фабрики².

Аргументи сих двох компетентних інституцій були настільки важні і сильні, що навіть вплинули на колегію заграничних справ, так що вона в донесенні з 22 листопада заявила свою згоду з комерц-колегією і головним магістратом. Та не те сенат, який керувався передовсім мотивами політичного, а не економічного характеру. Отже не дожидаючись, що скаже колегія заграничних справ на промеморії комерц-колегії і головного магістрату, сенат на засіданні 20 листопада 1723 р. вирішив остатися при першій проєкті так щодо означення певного проценту товарів, допущеного до вивозу на Шлезку, як і щодо мит, які повинні бути однакові з побираними в портах. Рівнож постановив не дозволяти вивозити заповідні товари, а так само ввозити заборонені заграничні вироби. Означення проценту (з виїмком юхту, якого сенат призначав вивозити 30 тисяч пудів, причепившись до непевної цифри, поданої комерц-колегією) доручив комерц-колегії, яка мала теж вирішити, в яким пункті установити комо́ру, щоб побирати мито³. На тім поки ця справа опинилася.

¹ Таким чином комерц-колегія м. п. пропонувала такі мита на впроваджувані товари: з золота, срібла, шовкової парчі та шовкових матерій і камок—20% вартости товару; з каламинок—20%; з різного роду полотен (гладжених, голяндських, плезьких і т. д.)—10%; з панчіх—20%; з шовкових золотом і сріблом перетиканих лент—20%. Від вивожених за границю і допущених до свободного продажу (вольный торгъ) давніших казенних товарів: з свинячої щетини $\frac{2}{3}$ ефимка з пуда; з клею—3 ефим. (пуд коштував 15 р.—отже 10%); з ревеня 5 ефим. (пуд вартости 40 руб.—отже 7%) і т. д. М. А. М. Ю. Дела правит. сен. по малоросс. эксп., кн. № 66/1793, лл. 723—725.

² Ibid., лл. 725—726. Г. М. А. М. И. Д. Австр. дела, 1722 г., № 6.

³ М. А. М. Ю. Дела правит. сен. по малоросс. эксп., кн. № 66/1793, л. 727.

Тимчасом у Відні з початком 1723 р. той самий Кінський, який повернувся з Росії, не можучи діждатися остаточного полагодження тої справи, не дав спокою новому російському послові Ланчинському, безнастанно допитуючись, чи вже вийшов указ про повернення торговельних зносин з Броцлавом. З тим Ланчинський змушений був звернутися до свого правительства в реляції з 2 лютого 1723 р.¹ На се йому відповіли аж в квітні, що указ про се ще в лютім видала комерц-колегія разом зі списом товарів, які заборонено вивозити до Броцлава і заборонено ввозити з за-границі до Росії. Притім Ланчинському переслано копію того указу для правдоподібної передачі австрійським міністрам². Такий указ справді видав сенат 6 лютого 1723 року, а опублікувала його комерц-колегія в кінці того місяця.

Що перше кидається в тім указі в очі, то власне постанова, проти якої виступала перед тим комерц-колегія і головний магістрат: з дозволених загалом для продажу за границею товарів допущено до вивозу тринадцяту частину цілого обороту, з виїмком китайських камок і перських матерій, які можна було вивозити «безь препорції». Отже упривілейовано продукти не українські, а такі, якими торгували передовсім російські купці, які, значить, з того тепер головно скористали. Дальше виїнято з тої заграничної торгівлі заповідні товари, а мито на дозволені установлене таке, яке плачено в російських портах. Нарешті зі Шлезка дозволено спроваджувати ті товари, які і так дотепер не були заборонені, а мито на них наложене теж таке, як побирано в портах. Врешті не означено часу, до якого мали бути в силі ці норми, а сказано загально, що до указу, себто до скасування³. Колиж переглянемо тепер долучений до того указу спис заборонених до ввозу в Росію і вивозу за границю товарів, то побачимо, що в першім випадку залишено в силі всі попередні заборони, цитовані нами вже перед тим. Іншими словами і на дальше не допущено усіх заграничних виробів, для яких в Росії закладувано фабрики, а так само тих, яких імпорт правительство намагалось направити через російські порти, щоб тим способом піднести значіння так портових мит, як також російських купців, котрі ті товари в портах купували для перепродажу їх опісля в інших містах. Щож знов стосується вивозу, то на індексі заборонених продуктів найшлися лосеві, оленячі і козлові шкіри, салітра, льон і пенька⁴. Значить, виїнявши рогату худобу, юхт, віск, сало, щетину і пару продуктів дрібнішого значення, як ревень, клей і т. д. головні, так сказати, предмети української торгівлі, а власне пенька, льон і салітра, так і лишилися забороненими. Отже коли і була яка-будь користь з тих переговорів і з їх результату — щойно наведеного указу, то вона найменше простягалася на українське купецтво. Поза тим для тодішньої адміністраційної практики дуже характерне, що всяка справа, особливо коли вона, як і в сім випадку, обходила Україну, перейшовши через фільтру правительствених інституцій, затрочала в часі того усі свої скільки-небудь добрі прикмети і вилівалася нарешті в форму указу, який за те задержував усі відемні точки урядових проєктів. Здається не треба додавати, що таке вирішення справи не тільки що не принесло ніякої користі, але, як се вже передбачував головний магістрат, ввело ще більшу «конфузію» між торговий люд, ніж се було до того. Тим самим розуміється се нікого не вдоволило.

¹ Г. М. А. М. И. Д. Австр. дела 1723 г., № 3, рел. 11.

² Ibid., № 7, рескр. 4.

³ П. С. З. VII, № 4159. Г. М. А. М. И. Д. Австр. дела 1723 г., № 7, додаток до рескр. 4.

⁴ Ibid.

ані австрійське правительство, що в сю справу тільки вложило заходів, ані заінтересованої людности. Се найкраще видно з того, що контрабанда на польській границі чим раз більше дужчала. Уряд бачив потребу хопатися чим раз острійших способів, про що свідчить хочби при кінці тогож 1723 р. (28 листопада) виданий указ. Указ, ствердивши існування потайної торгівлі забороненими товарами, устатовлює ще раз «крѣпкія застави» на польській границі на більших дорогах, менші наказує закопувати, закладати і т. д. а нові знов дороги забороняє прокладати. Коли б роз'їзд застави помітив слід прокладеної свіжо дороги, то повинен зробити засідку і спіймавши винуватця (очевидно, коли се буде купець з товарами), усе в нього конфіскувати.¹

V.

Що така розвязка справи, яку дав сенатський указ з 6 лютого 1723 р. в відповідь на жадання австрійського правительства, була нічим більше як тільки мертворожденним канцелярським плодом без усякого реального значення, на те, крім посередніх доказів в роді наведених вище заходів проти контрабанди, маємо ще й інші безпосередні. За такий власне доказ стає признання того самого сената, що указ з 6 лютого 1723 р., і властиво найголовніша його постанова про контингент вивозу, не була введена в життя, як неможлива до переведення, а для купців шкідлива. Отже 1726 р., 21 вересня, сенат подав донесення, в якому пропонував, щоб «заради народньої користі й з метою поширити купецтво в Росії, позволити на вивіз за границю товарів — пеньки, салітри, лосевих шкір, поташу і смольчуги без препорції»². Але і тепер ще тої справи виразно не полагоджено, а залишено її далі в невиразності, себто здано торгівлю на ласку пограничних властей, не зважаючи на те, що таке експериментування таким живим ділом, як торгівля, дуже дорого коштувало заінтересованій людності.

Та власне українська людність в тім часі налякана правительственными репресіями по смерті Скоропадського, під гнітом Малоросійської колегії, без гетьмана, без власного правління, отже позбавлена всякого заступництва, ще менше, ніж перед тим, могла виявляти опір проти такого стану речей. Зате не залишив сеї справи другий заінтересований чинник—австрійське правительство, котре вже стільки заходів ужило перед тим, щоб привернути торговельні зносини України з Шлезком. Не добившись нічого, або майже нічого, в безпосередніх зносинах з російським правительством, Австрія підійшла до справи з іншого боку.

Як ми вже знаємо, то головною, а властиво виключною, дорогою для зносин українських купців з заходом, передовсім з Шлезком, з Гданськом і Королевцем була польсько-литовська держава. Туди мали українські купці докладний тракт, так «земній» як і «водній» до згаданих торговельних центрів. Заінтересоване в українській торгівлі гетьманське правительство з наказу гетьмана Мазепи подбало 1700 р. за докладний опис деяких з тих трактів, як напр. з Чернигова і Стародуба до Королевця і до Риги³. Тут очевидно розходилося гетьманові забезпечити опіку в Польщі своїм купцям, яким вже в тім часі «начали були дѣятися в Польщі многія окграваціи и обиды»⁴. Мазепа з приводу тих ку-

¹ П. С. З. VІІ, № 4370.

² М. А. М. Ю. Дела правит. сен. по малоросс. эксп., кн. № 66/1793, л. 647.

³ Величко, Летопись событий въ Юго-Западной России, т. III, Киев, 1855, сс. 552—553.

⁴ Ibid., 555.

цецьких скарг удався в тій справі за посередництвом боярина Головіна і безпосереднє від себе до польського коронного гетьмана Яблоновського, який видав (11.VII.1700 р.) універсал з заборонаю чинити кривду українським купцям, „Iako się przez to nie mały dzieie zawod publiczny“ Таким же універсалом виданим українським купцям він запевняє, що хто з купців приїде до Польщі з товарами з гетьманським пашпортом, то заплативши мито там, де воно по давньому звичаю повинно бути плачене, може безпечно і свobodно без усякої кривди і зайвих тягарів свої товари продавати, або їх до інших країв вивозити. Покривдженням обіцяє забезпечити їх претензії і давати свою поміч в їх домаганнях.¹ Та ці універсали і запевнення помогли мало. Ми попередю бачили, що чим далше тим трудніше було для українських купців подорожувати. Ми навели цілу низку скарг на різні здривства і навіть розбої, на які наражалися купці в землях польської держави. Та найгіршим лихом, яке матеріально найбільше підривало торгівлю, то були здривства по різних митових коморах, проти яких навіть трудно було дібрати способу. «Не було в Польщі—говорить польський історик—розбійничих замків. Raubburg-ів, як в Німеччині, з відкiля нападала шляхта на подорожніх купців, одначе хто знає, чи митові комори і прикомірки, які при оплаканім стані польської скарбової адміністрації, в супереч заборонам і дуже високим гривнам, котрих ніхто не платив і ніхто не стягав, закладала собі під різними приводами заможніша шляхта, — хто знає, чи такі безправні грабiжницькі мита не відиграли такої самої згубної ролі в історії нашої торгiвлі і комунікації».² На перешкоди українським купцям в часі їх переїзду через Польщу нарікали не раз і шлезькі купці, які на тім теж чимало терпіли, бо українські купці числилися для Шлезка серед головних споживачів. Крім мит тут входило в гру також право складу, яке намагалися присвоїти собі незаконно деякі польські міста, як напр. Торунь. Через те австрійське правительство на жадання своїх шлезьких купців було не раз примушене удаватися до польського правительства та забезпечувати себе відповідними трактатами.³ В цитованім уже меморіалі вроцлавських купців, поданім 1714 р. віденському правительству, купці як головну перешкоду своєї торгiвлі з Україною підносять „alzuharte exactiones der Pohnischen Zölle“, та просять своє правительство, щоб воно спільно з російським (з огляду на українських купців) подбало перед польським правительством про те, щоб в Польщі раз на завжди лишилася стара митова стопа.⁴

Як ми вже попередю бачили, австрійське правительство пробувало було дійсно піти тою дорогою, яку йому вказували вроцлавські купці, при чім одначе показалося, що російське правительство менш усього було склонне інтервенювати в Польщі за українських купців. Проте не можучи добитися успішних результатів у Росії, австрійське правительство старалося поки що добитися полегшення для українських купців в Польщі, через яку вони мусили переїздити до Шлезка. Тим способом можна було урятувати для Шлезка бодай частину української торгiвлі, себто торгiвлі тими товарами, яких експорт і імпорт на Україну російським правительством формально не був зборонений. От тут то ми й бачимо, як австрійське правительство через своїх послів інтервенює перед польським правительством в справі митних визисків українським купцям в Польщі. Спеціальні внесення про се робить цісарський посол граф

¹ Ibid., 556—565.

² Władysław Łoziński, Prawem i lewem, т. II², с. 339; теж т. I², с. 137.

³ Dr. S. Lewicki, Prawo skladu w Polsce, Lwów 1910, с.с. 122—3.

⁴ Г. М. А. М. И. Д. Австрияские дела 1722 г., № 6.

Вратислав 1724 р. на соймі в Варшаві, а потім 1726 р. на соймі в Гродні¹. І тут то власне на зустріч сим бажанням і заходам австрійських послів пішло правительство в Варшаві, де щодо сього питання ситуація значно перемінилася.

Після більш як десяти років торговельної політики Петра супроти України польське правительство мусило переконатися, що російська політика в зв'язку з обмеженнями українських купців в Польщі передо всім шкідлива для Польщі. Не тільки терпіла торгівля, але головню польський скарб болюче відчував брак транзитного мита в міру того, як українські купці чим раз більше були примушені їздити з товарами в границях російської держави. Се заставило того самого підскарбія Пшебендовського, що свого часу казав конфіскувати воли українських купців, подумати над полекшами для української торгівлі, полекшами, які лежали в сфері його компетенції і спромоги — в митах. Тим способом можна було затримати в Польщі бодай частину того торговельного руху, який готов був увесь зачинитися в границях Росії. Таким чином інтерес австрійського правительства щодо української торгівлі годився в повні з такими ж інтересами Польщі. Не диво проте, що обидва правительства з кінцем 1726 і початком 1727 р. увійшли в переговори в справі української торгівлі і крім того постановили зробити спільний натиск на російське правительство, щоб воно привернуло давні торговельні зносини між Україною і Вроцлавом.

Отже вже з початком 1727 р. (14 січня) російські послы при польським дворі, відомий вже нам генерал Ягужинський і Бестужев доносили своєму правительству, що цісарський посол граф Вратислав заявив їм таке. В справі відновлення вільної торгівлі, яка була перед тим, він, граф Вратислав, робить з польським коронним підскарбієм Пшебендовським трактат в тім напрямі, щоб українські й російські купці могли, як і до того, йти через Польщу до Вроцлава і загалом до Шлезка з товарами і волами не тільки без усяких перепон, але й зі значним зниженням мита; з відтіля можуть Українці (Черкаси) в заміну за воли і Велико-роси діставати єфимки і інші товари, а передовсім сукна на зодягання українського корпусу, яка то торгівля приносила б чималу користь і прибуток державі. Граф Вратислав обіщав дальше передати Ягужинському копію трактату по його остаточнім зредагуванню, а тимчасом заявив, що він і підскарбій бажать, щоб для відновлення давніх торговельних зносин російське правительство видало відповідний указ². Як бачимо, австрійський дипломат, щоб підійти під лад настроєві російського правительства, в своїм поданню намагається зв'язати справу торгівлі України з Шлезком з державним російським інтересом, пристібуючи тут і купців великоросійських та відзначаючи правдоподібно улєкшення справи зодягання російського корпусу на Україні. Та традиції політики Петра були ще надто свіжі, щоб правительство могло радикально перемінити принцип тієї політики супроти України. Щодо сього російські міністри в рескрипті з 28 лютого вказали своїм послам на відомий вже указ з 1723 р., якого Петро видав у справі згаданої торгівлі з приводу заходів цісарського посла Кінського. Від себе міністри додали загальну без усякого конкретного значення фраху, щоб послы приобіщали цісарському послові, «что с нашей стороны всякое возможное в способствование в том купечеству показано будет»³. Та поки надійшла така відповідь з Петербурга, Ягужинський з товаришем знов доносили в реляції

¹ М. А. М. Ю. Дела правит. сен. по малоросс. эксп., кн. № 66/1793, л. 666.

² Г. М. А. М. И. Д. Польские дела 1727 г. январь—декабрь, № 6, рел. 2.

³ Ibid. Польские дела 1727 г. № 4, секр. рескр. 4.

з 4 лютого, що в справі торгівлі між Шлезком і Україною коронний підскарбій і цісарський посол знов просили, щоб російські послы домагалися у свогого правительства позволення і виразного рішення, щоб українські купці могли по-давньому перепроваджувати свої товари через Польщу¹. Крім того Ягужинський доносив у своїй окремії реляції, що граф Вратислав окремо просив його скласти договір в справі торгівлі з Україною². Та іншої відповіді, крім вище згаданого рескрипту, австрійське правительство від російського і на сей раз не одержало.

Одначе не зважаючи на се, Австрія і надалі не покидала думки притягти, себто задержати при собі українську торгівлю. Отже 1728 р. сей самий граф Вратислав, перебуваючи того часу австрійським послом при російським дворі, пробував навязати безпосередні зносини з головою українського правительства, гетьманом Апостолом, що саме тоді перебував у Москві. Почалося від чемностей. 17 червня, як читаємо в дневнику гетьманської подорожі, граф Вратислав прислав до гетьмана «нарочного зъ одданемъ визити и зъ прошеніемъ его ясневелможности о знаємость и добрую пріязнь»³. На що здалася послові отся пріязнь, бачимо з дальшої нотатки, що 6 липня «бувъ въ ясневелможного на кварталѣ его пещ. величества полномощный мѣнѣстръ графъ Вратиславъ, которій зъ его ясню имѣлъ доволную конференцію възглядомъ коммерціи»⁴.

Тимчасом не дожидаючи остаточної відповіді російського правительства, граф Вратислав і підскарбій Пшебендовський склали дійсно 19 квітня 1727 р. трактат в справі української торгівлі, точніше—в справі переходу українських купців з товарами через Польщу до Шлезка і шлезьких на Україну. «З огляду — говориться на вступі сього тракту — що торгівля, котра перед тим між наслідним князівством Шлезьким і Україною через Польщу з добрим успіхом і на спільну користь велася, а від деякого часу припинилася і упала наслідком різних причин, а особливо через те, що на привозні товари наложені були тяжкі мита і що приватні люди і арендатори не правно і самовільно нові зайві мита на ті товари наложили; також наслідком починених купцям великих кривд ся торгівля припинилася і зовсім упала. Отже з сторони его цісарського величества через його послів і міністрів багато разів, а на бувших 1724 р. в Варшаві і потім 1726 р. в Гродні соймах через... посла... графа Вратислава знов роблено подання, щоб відповідно до складених 1671 і 1677 рр. з польською короною договорів обіцяний публичною запорукою свободний приїзд був запевнений. І се подання на стільки принесло користь, що через старання й заходи... пана коронного підскарбія графа Пшебендовского силкоу генеральной державной конституції⁵ скасовано всі приватні мита і невідповідні насильні побори. Проте з метою відновити й продовжити на будуче торгівлю з Шлезка на Україну і з України до Шлезка між високо згаданим цісарським послом... графом Вратиславом і... паном коронним підскарбієм на користь і в імени славетного процлаєвського купецтва і за згодою його відпоручників, а власне пана Фридриха Пахалія і пана Ганса Юрія Фрішта постановлено й складено такий постійний і неворушний трактат і договір в справі торгівлі»⁶.

Самий трактат складається з шести пактів, які нормують різні зв'язані з переїздом через польську державу питання.

¹ Ibid. Польские дела 1927 г. № 6, рел. 5.

² Ibid. окрема реляція.

³ Ibid. Судненко, Материалы... I, Журналь... с. 71.

⁴ Ibid., с. 80.

⁵ На соймі в Гродні 17246 р. Volumina legum, VI, с. 230 — Abrogacya myt nieslusznych.

⁶ М. А. М. Ю. Дела правит. сен. по малоросс. экспед., кн. № 66/1793, л. 666.

1. Отже перший пакт установляє вільний, як досі було, переїзд через Польщу так шлезьких, як і українських купців, з Шлезка на Україну (з тонкими сукнами, міддю, норимберськими срібними товарами і з України на Шлезк з юхтом, воском, ревенем і т. д.). Притім виразно забезпечує купців від обов'язку складати товари в польських містах. До купців, які мають вільний переїзд, зачисляються окремо ще ті, що з України гонять рогату худобу на Шлезк, а з відси вертають з товарами.

2. Згідно з соймовою конституцією в тій справі з 1726 р., крім установленого на державний скарб і короля мита, а також крім оплат за греблі і мости, купці не платять більше ніяких приватних мит, оплат і поборів. Коронний підскарбій обов'язується купців не тільки від сього сбороняти, але навіть, принаймні поки діло наладиться, обов'язується додавати купецьким транспортам удержуваній на кошт скарбу конвої («гвардію») на простороні між граничними коморами для забезпечення купцям вільного переїзду і для оборони особливо від репресій єврейських орендарів, того найбільшого лиха і постраху купців.

3. Збирати мито установляється дві головні пограничні комори в Польщі; одна від Шлезка в Верушеві, звідки по побранню належного мита і опечатанню возів з товарами купці йдуть до другої комори в Луцьку, де без оглядин возів купці платять другу частину мита, після чого вже без усякої перешкоди йдуть на Україну. Для тих, що йдуть з України, такою головною коморою є Луцьк.

4. Найобширнішим і найважливішим є четвертий пакт трактату, в якому встановлено висоту мита і так сказати техніку його збирання, відповідно до сплати. Отже основну одиницю для побирання мита становить «цілий» віз, до якого запряжено 6—8 коней. Від такого воза береться транзитне мито на річ посполиту і короля разом за в'їзд і виїзд з Польщі 30 битих єфимків, рахуючи $2\frac{1}{2}$ тинфа за єфимок, а крім того на обі комори по 3 битих єфимків, або по 19 тинфів за поквітовання і 3 тинфа за печатання. Діється се таким способом. При в'їзді в Польщу з Шлезка в Верушеві від цілого воза береться 18 єфимків на річ посполиту, 3 єфим. на короля, за поквітовання 2 єфим. і за печатання 2 тинфи. При виїзді з Польщі в Луцьку є єфим. на річ посполиту, 3 єфим. на короля і 1 єф. за поквітовання. Така сама пропорція оплати між обома коморами, себто в Луцьку менше більше третина, лишається і тоді коли купець іде з товарами з України. В сім випадку крім того платить 2 тинфи за опечатання, чого знов не платить вже в Верушеві. Деякі полекші дано купцям гуртівникам, що возили однородні товари, при чім в додатку не за всякий товар платилося однакове мито. За цілий віз наладований салітрою (з України) купець загалом (на обох коморах) платив 24 єфим. мита на короля і річ посполиту, а крім сього 12 тинфів за поквітовання і $1\frac{1}{2}$ тинфа за печатання; отже в Луцьку плачено мита на річ посполиту 3 єфим., на короля $1\frac{1}{2}$ єфим., за поквітовання 4 тинфи і за печатання $1\frac{1}{2}$ тинфа, в Верушеві на річ посполиту 6 єфим., на короля $1\frac{1}{2}$ єф., за поквітовання 8 тинфів. Від воза, напр., наладованого салом або тютюном, хочби там було кідька сортів, разом плачено лишень 20 єфим. мита, за поквітовання 12 тинфів, печатання $1\frac{1}{2}$ тинфа. Зате за товари везені з Шлезка, як напр., залізні товари (коси, різакі і т. д.), а так само за папір плачено від воза знов 24 єф., крім оплат за поквітовання і печатання. Розуміється, як се зрештою пояснено в п'ятому пакті, купці, що хотіли і мали право користати з тих полекш, мусили на одній зі згаданих комор піддати свої вози ревізії, себто дозволити розпакувати товари. В противнім випадку мусили платити максимальне мито. Вози, тягнені 3—4 кіньми, трактовано як половину воза, з якого і бралася по-

ловина мита. Нарешті дозволено купцям брати з собою коляски, та якщо в них були товари, то за них на коморах окремо мали платити мито, виключаючи такі, які були призначені на продаж в самій таки Польщі. Крім того для пояснення належить додати, що оплати за поквітовання і печатання йшли для скарбової служби при коморах.

5. П'ятий пакт покладає на підскарбія обов'язок видати відповідні інструкції підвладним йому органам в справі збирання мит. Нарешті 6 пакт установляє день 1 червня 1727 р. терміном, від которого входить в життя згаданий трактат¹.

Розуміється, що сей трактат, як се зрештою ми бачили перед тим, не мав в практиці такого значіння для українських купців, як обіщав у теорії, тим більше, що за ним не стояла жадна сила, яка могла б змусити відповідні чинники виконувати його постанови. Та все таки сей трактат, як потім визнала комісія в комерції, значно оживив українську торгівлю з' західними краями. Сам по собі він характерний хоч би вже через те, що незвичайно рідко трапляються такі випадки, в яких про вигоди підданих одної держави рішають зовсім чужі чинники навіть всупереч бажанню даної держави.

VI.

З усього дотепер сказаного легко можна бачити, що така економічна, а спеціально торговельна політика Петра супроти України відбилася на ній якнайфатальніше. Сильно захитала вона добробут гетьманщини насамперед через те, що занадто вже радикально йшла в розріз з дотеперішнім напрямком і способом української торгівлі, далше, що зачіпала, крім верстви, яку можемо назвати купецькою, також широкі народні маси як дрібних «крамарів і гендльових людей», то як хурциків, що наймалися для перевозу товарів і продуктів за границю. Щодо сього останнього, то ми бачили, що українських купців, які були змушені тепер торгувати передовсім в російських торгових містах, до котрих треба було йти «въ рубежѣ» російської держави, змушували російські власти між іншим і платити за підводи без огляду на се, що купці мали свої підводи з України. Через те саме, розуміється, український купець, щоб два рази за ту саму річ не платити, мимоволі наймав російських хурциків, а тим способом українська людність тратила один рід заробітку. Нарешті не найменшим лихом для місцевої торгової людности був, як ми вже згадували, вплив на Україну чужого російського елементу так великих купців, як і різних «ріжночинців», себто дрібних міщан, вислужених і невислужених салдатів і т. д., які в різних містах почали провадити дрібну торгівлю і як частина упривілейованого елементу, не поносячи на рівні з місцевою людністю «общенародных повинностей», тим успішніше з нею конкурували².

Очевидна річ, що інтересовані українські чинники в данім разі мусили відчувати своє незavidне становище, як результат загального гніту на Україні з боку російського правительства. Та насувається питання, чи здавали собі свідомо справу з того, в чім лежить корінь лиха спеціально в сфері торгівлі, себто чи вмiли собі ясно сформулувати, який саме принцип становить основу торговельної російської політики, а тим самим найбільше шкідливий? Інтересно теж, чи українське суспільство бачило, будь-який зв'язок між таким чи інакшим положенням україн-

¹ М. А. М. Ю. Дела правит. сен. по малоросс. эксп., кн. № 66/1793, лл. 666—671.

² М. А. М. Ю. Дела правит. сен. до разд. на департ. № 3568, л. 88, Судисенко. Матеріали, I. Універсали, с. 15—17.

ської торгівлі і автономією гетьманщини? На ці питання дає доволі ясну відповідь купецька нарада з початком 1728 р. в своїх «пунктах», поданих гетьманові Апостолові. «Въ прошедшихъ годѣхъ—зітхають купці...—когда волной торгъ отправляли Малороссіяне без заловѣди означоннихъ товаровъ, и пропускъ такъ за границу яко изъ за границѣ былъ, также и привозъ волной в Россію тамошнихъ товаровъ, тихъ час... отправлялося купечество справне, людемъ пожиточне, вмѣщали свою потребу и скарбу войсковому совершенная доходила належитость»¹. Значить тепер, по скасуванню вільної торгівлі, при інституті «заповіднихъ товарів» не тільки купці позбавлені «свого прокормленія» — як вони говорять в іншому місці згаданих пунктів, але і військовий скарб стратив наслідком такого стану належні йому доходи. Таким чином ставала ясною формула, що оскільки для місцевого правительства, для його каси важним і потрібним була сильна торгівля і заможне купецтво, остільки знов для існування цього останнього потрібне було давнє становище на Україні, непорушні «права і вольности», а тим самим гетьманство, себто автономія України.

Певна річ, що українське купецтво, тяжко відчуваючи на собі укази Петра, мусило значно раніше бодай сяк так здавати собі справу з причин погіршення свого становища. Однак на те, що воно аж тепер виступило збірно з ясно зформульованими домаганнями, були теж свої причини. Купці, правда, ще перед тим не раз виступали з різними скаргами і домаганнями, але все те відносилось лишень до певних конкретних випадків, як напр., надужиття поодиноких органів влади і в справі поодиноких купців або купецьких компаній. Се тому, що насамперед за часу Петра трудно було думати про яку-будь збірну акцію серед переляканої суспільности, в додаток приголомшуваної чим раз новими обмежувальними указами, по-друге тому, що в тодішній управі України не було даних на те, щоб коло неї могла кристалізуватися якась принципіальна думка. Аджеж, як ми вже бачили, сам гетьман Скоропадський вступаючись за українських купців перед російським правительством чи то передаючи туди купецькі скарги й прохання, ніколи не вмів чи не смів зайняти якогось загально-принципового становища в справі торговельної політики, а завсѣди стояв на ґрунті нових указів і постанов, намагаючись лишень поєднати більше або менше прихильну інтерпретацію відповідної постанови. По смерті Скоропадського, коли в управу Україною вступила малоросійська колегія і на ціле українське життя наложила свою тяжку руку, розуміється, ще менше можна було думати про яку-будь збірну акцію в справі поправи торгівлі, особливо по невдачі політичної акції Полуботка. Проте не диво, що на Україні всі, а між тим і купці, мовчки вичікували «слухного часу».

Такий слухний час, здавалося, нагодився 1727 р. по смерті Катерини I, коли після вступу на російський престол Петра II посипалися на Україну різного роду ласкаві обіцянки російського уряду, а між тим і обіцянка привернути гетьманство, і таку обіцянку вибором миргородського полковника на гетьмана було зреалізовано. В 1727—1728 рр. пішли з України до російського уряду різного роду донесення, «пункти», «предложенія» о малоросійськихъ нуждахъ», причім, розуміється, не могли бути залишитися без уваги потреби і недоліки такої важної справи, як українська торгівля і загалом економічні потреби. Згадані милостиві обіцянки для України потім ніколи не були в широких розмірах введені в життя; однак заходи правительства перевести ревізію де-

¹ Х. П. А. Д. М. К. № 1368.

яких петрівських постанов в сфері торговельної політики, як напр., указ з 12 червня 1827 р., що просто заохочував, щоб чи то ціле місто, чи хочби навіть приватна людина, коли в існуючих постановах бачить яку-будь перепону в торгівлі, або має якийсь корисний проєкт для поліпшення торгівлі, подавали се до відома комерц-колегії¹,—все те разом давало українському громадянству не тільки смілість підносити свої жадання, але навіть деяку надію, що ті жадання будуть взяті під розвагу й виконані. Спеціально ж сама особа нововибраного правителя України, гетьмана Апостола, давала інтересованим українським чинникам запоруку, що він вповні розуміє вагу економічних, а передовсім торговельних справ України і тим самим ужиє цілого свого впливу, щоб привернути в тій справі status quo, під знаком якого стояли тодішні українські свідомі елементи. А щодо гетьмана, то дійсно українське купецтво не ошукалося.

Розглядаючи незavidне становище української заграничної торгівлі, в яке вона попала в наслідок нової політики Петра і загалом російського уряду, ми вже не раз згадували Апостола, який своїми донесеннями ілюстрував той невідрадний стан. Се вже свідчить, з яким інтересом він ставився до торговельних справ. Інакше і не могло бути. Сам незвичайно пильний і запопадливий хазяїн, як зрештою майже вся тодішня старшина, якій поза тим мало що лишалося робити, купець експортер² і промисловець Апостол, як ми теж бачили, безпосередньо на собі відчував наслідки нової системи, яка і привела до упадку українську торгівлю.

Тепер же до мотивів, що інтересували Апостола як купця і промисловця, прибули нові, що змушували його як гетьмана дуже уважно поставитися до питань економічного характеру, а спеціально до торгівлі та й взагалі до обставин. виворених дотеперішньою політикою російського уряду. В голові такої інтелігентної й навченої довгим досвідом людини, що сама пережила ганебну розтіч українського суспільства в часі боротьби Полуботка за автономію, у такої людини мусила виворитися думка, що для живучости гетьманства і автономії України треба, щоб та автономія давала певні реальні користи суспільству, а що найменше деяким його верствам, котрі б за те ту автономію підтримували. Такою верствою і був капіталістичний старшинсько-купецький елемент, який саме тоді в наслідок знаних обставин почав виворюватися. Треба було, значить, його всіма силами підтримувати і, використовуючи невдоволення російською економічною політикою, намагатися вплинути на зміну тієї політики. Та найважливішу роль в тих заходах гетьмана грав інший момент, з якого, напевно можна сказати, Апостол ясно здавав собі справу. Тим моментом була справа автономного українського бюджету, якого реальним виразом був «військовий скарб». Для такого автономіста, а при тім практичної людини, як Апостол, військовий скарб був одним з головних фундаментів української автономії— і зовсім справедливо. Треба ж було чимсь утримувати державний механізм, як центральну адміністрацію (військова генеральна канцелярія), компанійські полки, генеральну артилерію і т. д., на що з обрахунку, зложеного гетьманом, треба було 143.408 руб.³, не вчисляючи сюди коштів, сказати б по теперішньому, на репрезентацію, чому так гетьман, як і старшина

¹ Фирсов, Русские торгово-промышленные компании, сс. 40—41.

² Між іншими вислав на продаж цілі транспорти масла; див. напр. Г. М. А. М. И. Д. Дела кн. Меншикова. Реєстръ II, III, № 5. Письма къ кн. Меншикову малоросс. старшинъ.

³ М. А. М. Ю. Дела прав. сен. по малоросс. эксп., кн. № 53/1780, лл. 224—226.

надавали дуже ваги¹. Не вдаючись в ширше обговорення сеї справи, скажемо лишень, що власне справа військового скарбу і то в управі гетьмана становить одну з головних точок програми Апостола в його зносинах з російським правительством². Досить сказати, що по власній його заяві російському канцлерові, гетьман би був найнещасливішим з поміж усіх гетьманів, колиб за його правління встала незалежність військового скарбу³. Тим часом головною і постійною складовою частиною скарбу, крім різних аренд, була власне індукта і евета, себто відкуп мита, яке платили купці від торгівлі з заграницею⁴. І поза тим купець був важним податником, що гетьман при виробленню «расположенія» податків наказував розкладати їх «смотря по людехъ можнихъ, которіє знатнимъ промысломъ и купечествомъ бавлять ся»⁵. Таким чином через такий тісний звязок з військовим скарбом, на що з рештою, як вище згадано, самі купці звертали увагу, справа торгівлі, російська економічна політика супроти України стала теж одною з політичних точок в зносинах гетьмана з російським урядом.

Переходячи до обговорення заходів гетьмана Апостола в справі поліпшення становища української торгівлі треба з гори зазначити два напрями тих заходів: з одного боку заступництво перед правительством в справі переміни дотенерішнього курсу російської торговельної політики, з другого опіка над торгівлею на Україні, щоб можливо знейтралізувати шкоди, які несли українські купці наслідком званої системи або й з інших причин. Щодо першого, то, вносячи подання російському урядові, він поставив справу принципіально на ґрунті «прежнихъ малоросійскихъ правъ и привилегій», при чім, одначе, з чисто тактичних мотивів — і се власне дуже характерне як раз для політики сього гетьмана і у всіх інших справах — справу старався все представити так, що повернення давніх прав українським купцям чи хочби полекша так само в інтересі і «великоросійскихъ купецкихъ людей»⁶. Очевидна річ, що і не добившись принципіальної зміни, себто скасування відповідних указів Петра I, намагався Апостол своїми інстанціями бодай усунути зловживання над купцями російських пограничних і інших властей, про що вже з рештою було перед тим говорено. Нарешті, що інтересне, помітно у нього змагання не то що зорганізувати українське купецтво, а радше викликати серед нього спільні виступи, на яких витворювалися збірні постуляти в справі потреб української торгівлі, через що посередно купці втягалися в політичне життя.

Що правда, вже перед вибором Апостола київський міщанин Кузьма Кричевець подав правительству чолобитну в справі тяжкого становища українських купців, але ясно сформулювали свої погляди репрезентанти українських купців значно пізніше. З початком 1728 р. російський резидент при гетьмані Наумов⁷ з ініціативи гетьмана скликав до Глухова

¹ Ibid., лл. 221—221; кн. № 79/1806, л. 243.

² Ibid., кн. 53/1780, л. 213 і др.

³ Ibid., л. 221.

⁴ Ibid., л. 222.

⁵ Ibid., Дела прав. сен. до разд. на департ. № 3569, л. 206.

⁶ напр. ibid. Дела прав. сен. по малорос. эксп., кн. № 53/1780, л. 214.

⁷ Хоч в письмі сказано, що купці були скликані указом Наумова, то не підпадає ніякому сумнівові, що Наумов зробив се з ініціативи гетьмана, бо Наумов загалом не виказував ніякої власної ініціативи, а сліпо дотримувався даної йому «Верховнымъ Тайнымъ Совѣтомъ» інструкції. А в тій інструкції нема нічого про яку-будь акцію в справі піднесення торгівлі на Україні, з втімком згадки в 20-м пункті, де сказано, що їздити до Криму з товарами можна, а заборонено лишень зноситися з Запорожцями. М. А. М. Ю. Дела прав. сен. малорос. эксп., кн. № 79/1806, лл. 7—25.

репрезентантів купецтва з найважливіших українських міст (Києва, Чернигова, Ніжина і Полтави) на конференцію «для совѣту купечества малороссійскаго и оногo ісправленія, от якого би Малороссіяне по прежнему мѣли своє прокормленіє», як схарактеризували самі купці мету своєї наради. Вироблений на тій нараді проєкт направи торгівлі дуже простий і короткий, бо складається тільки з двох точок. Перша і найважливіша така: «якщо по-давньому буде незаборонений провіз за границю заповідних товарів, що до тепер були під заповіддю, а власне: юхт, віск, лій, пенька, і інші означені указом — то наколи се станеться, може наступити направа становища українського купецтва». Друга точка, котру ми вже почасті цитували, крім порушення справи побуту євреїв на Україні, є властиво поясненням першої. Подавши ці точки гетьманові (9.I.1728 р.), купці благають в нього помічі: «умилосердися надь обидними малороссійськими торговими людьми, да неразоримся вконець»¹. Згадані отже точки були ніби певного роду директивою для гетьмана в його заходах за українські справи в Москві, куди він саме тоді вирушався. І дійсно гетьман цілком зсолідаризувався з таким поглядом купців, виключаючи їх становище в справі заборони приїздити євреям на Україну. В поданих правительству 12 марта 1728 р. пунктах, що обіймали майже весь комплекс питань і справ Гетьманщини і опісля стали за головну основу для дискусії в справі вироблення «рішительних пунктів», так сказати, конституції для Гетьманщини, находимо одну точку, а власне 15-ту, присвячену виключно українській торгівлі. Гетьман з старшиною просять, щоб «українським торговим людям можна було мати промисли (зносини) з заграничними купцями, щоб і самі могли їздити до заграничних міст, які стоять в мирі (з російською державою), так само, щоб не було заборонено заграничним купцям в торговельних цілях приїздити на Україну». Порушивши даліше справу дозволу євреям приїздити на Україну торгувати, нарікає гетьман на здріствя російських пограничних властей, що беруть по 10 алтин і по 50 коп., а від слуг по гривні за проїзд не тільки від українських купців, які їдуть з товарами за границю, але і від тих Українців, що для свого удержання їздять по сіль і по рибу, «чого раніше ніколи на Україні не бувало, бо козаки від того промислу мають підмогу для відбування служби, а посполиті для ведення своїх повинностей. Для того просимо, щоб українським купцям по-давньому можна було виїздити за границю з усякими товарами і також ввозити на Україну для відбування звичайних своїх торгів і інших торговельних промислів; так само, щоб було дозволено свобідно переїжджати через граничні форпости без взятків і новоналожених мит всякого рода українським людям, які переїжджають промишляти на своє содержування, щоб торгівля не припинялася»². Як бачимо, гетьман, жадаючи вільного переїзду з усіма товарами, тим самим домагається скасувати постанови про заповідні товари, як і купці, а при тім іде даліше ніж купці, що лишень бачили свої кривди; він звертає увагу на те, що наслідком нових порядків терплять широкі верстви людности, якої не можна назвати купецькою в строгім значінню, а яка провадить дрібний «купецький промисел» і тим способом улекшує собі відбування своїх повинностей, які покладала на неї держава.

Тільки ж прихильний настрій в російських урядових сферах до України тепер, себто за часу виладжування «рішительних пунктів», настільки остиг, що як інші українські постуляти, так само й справу зне

¹ Х. И. А. Д. М. К. № 1368.

² М. А. М. Ю. Дела прав. сен. по малоросс. эксп., кн. № 53/1780; л. 214.

сення постанов, що обмежували торгівлю, полагоджено далеко не таким способом, як можна було сподіватися з обіцянок 1727 р. Що правда, мовчки не поминено 15 точки гетьманських пунктів; в 14-ій точці рішительних пунктів сказано таке: «Малоросійскимъ торговымъ людемъ въ пограничные города въ мирное время съ не за п о в ѣ д н ы м и т о в а р ы и изъ за границъ въ Малую Россію съ товары купцамъ пріѣздъ дозволенъ свободной; ктому жъ нынѣ, по е. и. в-а указу, для разпространенія російскаго купечества, учреждена особливая коммисія и о томъ впредь опредѣленіе будетъ учинено»¹. Як видно, то ся постанова властиво ні в чім не змїняла дотеперішнього стану речей; на скільки могло тут міститися що небудь позитивного для українського купецтва на майбутнє, то хіба лиш те, що замовчано, а власне не піднесено обов'язку торгувати тільки з російськими портовими містами і везти товари тільки в границях російської держави. Зрештою такий вилам в дотеперішній політиці був зроблений указом 1723 р. в наслідок заходів австрійського правительства. Остаточо деякі надії могла подавати ще обіцянка, що справою розширення торгівлі займеться окрема комісія (о комерції), якій того рода справи дійсно доручено, бо як видно з документів, сам «Верховный Тайный Совѣтъ», виладжуючи згадані пункти, над сею точкою не дискутував². Наразі головна перешкода для української заграничної торгівлі, а власне заборона торгувати заповідними товарами з заграницею обов'язувала дальше, а тим самим полишився і цілий адміністративний апарат, що повинен був доглядати за виконанням сеї постанови, а в нїм то власне було одно з головних лих.

Не зважаючи на сю невдачу, гетьман не перестав добиватися зміни сих постанов. А небавом по виданню рішительних пунктів (22 серпня 1728 р.) вже 4 вересня того ж року ще в часі побуту в Москві, як читаємо в журналі поїздки гетьмана в Москву, «писана обширная грамота... въ коллегію иностранныхъ дѣлъ о купечествѣ и о плаченію зъ товаровъ индукти по прежнему»³. В тій справді обширній грамоті, цитованій вже нами кілька разів, описавши докладно всякого рода митарства і здирства, на які наражені українські купці так від пограничних форпостів, як і різних митових урядів і міських управ в російських містах, гетьман домагається передовсім, щоб ніяких інших мит від українських купців ніде не побирано, «понеже по прежнимъ правамъ и привилегіямъ в Малой Россіи такъ съ привозныхъ яко и отвозныхъ купеческихъ товаровъ взимаетъ ся одна индукта», дальше, щоб українські купці могли їздити з пашпортами виданими своєю старшиною, а не були обов'язані їх брати у російських властей. Нарешті, очевидно, супроти заходів сторонніх взяти на відкуп згадану індукту, гетьман просить правительство, щоб згідно з указом 1723 р. «того индуктного збору для ползи малоросійской нѣкому, кроме малоросійскихъ родимцевъ, на откупъ не отдавати»⁴. До річи про відкуп індукти варто дещо зазначити; той самий гетьман домагався реституції військового скарбу, але ж індукта йшла до скарбу і замість того, щоб домагатися збільшення індукти він обстоював як раз щось протилежне. Традиційною арендною платою на індукту було 10.000 руб., одначе малоросійська колегія, пускаючи відкуп індукти на ліцитацію російським купцям, підняла сю суму до 18.000 руб. З тої причини арендатори індукти, щоб собі з зиском відбити заплачену арендну суму, проти права і звичаю обложили індуктою всі товари, а навіть пред-

¹ П. С. З., т. VII, № 5324.

² М. А. М. Ю. Дела правит. сен. по малоросс. эксп., кн. № 53/1780, лл. 524—575.

³ Судиенко, Матеріали, I, Журналь..., с. 123.

⁴ М. А. М. Ю. Дела правит. сен. до департ. № 3568, л. 88.

мети доконче потрібні в домашньому ужитку, які загалом продавалися по українських містечках і по українських ярмарках. Тимчасом індукта була наложена тільки на товари, які вивожено за границю або спроваджувано відтіля на Україну. Очевидна річ, що індуктарі, хапалися ще й тому таких надужить, бо через упадок як раз в тім часі заграничної торгівлі вони навряд чи моглиб лишень з тої торгівлі виручити свої гроші. Додати треба, що тепер арендатори бували звичайно чужі люди, як напр., згадуваний Рагузинський за Скоропадського, або московські купці Шереметєви за часів малоросійської колєгії. Через те не дивно, що Апостол з метою охорони не тільки купців, а й загалом населення, що займалося дрібною торгівлею, перед надужиттями індукторських шафарів, домагався від правительства знижки індуктного відкупу знов до 10.000 руб.¹, а так само застерігався проти віддачі чужинцям індуктної оренди. Ся справа була для місцевого купецтва дуже важна, так що воно не раз за посередництвом гетьмана відносилося до російського уряду з проханням не допускати чужинців до відкупу індукти². Сам же гетьман, не зважаючи на невдачі своїх інстанцій, до кінця свого гетьманування не міг погодитися з існуючим станом речей і підносив не раз справу торгівлі в своїх донесеннях колєгії заграничних справ, виступаючи так проти надужить російських пограничних органів (як, напр., київського віцегубернатора Штока), як і проти цілої системи, між іншим і в справі становища уряду супроти промислу на Україні (особливо в справі салітровоарення)³.

Спinyaючись на заходах Апостола в справі торгівлі на самій Україні, мусимо з гори сказати, що й тут при існуванні головних принципів російського уряду, гетьманові трудно було щось позитивного зробити для українських купців. Се хочби через те, що від часу, коли Росія добре вгніздилася на Україні, було дуже мало ділянок, де б гетьман міг почувати себе в-повні вільно й самостійно, не зачіпаючи так чи інакше російські сфери й інтересів. Одначе, якщо була якась можливість виступити в оборону місцевих справ, особливо, коли якийсь указ давав хочби лишень формальну зачіпку до такої можливости, там він в тій хвилі це використовував. І се зараз позначилося на самім початку гетьманування Апостола. Ми вже не раз згадували, що для українського купецтва почав витворюватися дуже небезпечний конкурент в російських купцях і т. зв. різночинцях. Сей власне елемент був тим небезпечніший, що будши привілейованим, він використовував опіку російських властей і не хотів піддаватися відбуванню різних «повинностей» і тим брав верх над українським міщанством. Отже власне один з перших універсалів нового гетьмана мав на меті усунути сього конкурента місцевого міщанства і купецтва, тим більше, що опору в сьому мав гетьман у виданім «Верховнымъ Тайнымъ Совѣтомъ» указі про заборону Великорусамъ купувати на Україні нерухоме майно, а так само в грамоті 1700 р., даній Київу, в якій заборонено торгувати салдатам, з яких найбільше рекрутувалися такі дрібні крамарі. «Зі згаданих вище офіцерів і салдатів — говорить гетьман в універсалі з 9 листопада 1727 р. — одні самі, а у інших їх жінки і комірники, також деякі з зайшлих з великоруських городів міщан... — не відомо чи свобідні чи утікачі, без відома ратуші торгують в крамах різними склеповими речами, шинкують, мясо продають... не чинячи міщанам... ніякої помочи в загально народніх повинностях.

¹ М. А. М. Ю. Дела правит. сен. по малоросс. эксп., кн. № 53/1780, л. 213 кн. № 79/1806, л. 243.

² М. А. М. Ю. Дела правит. сен. до разд. на департ., № 3568, лл. 302, 322.

³ Ibid., лл. 87, 106, 109, 110, 162, 182—185, 214 і др., № 3569, лл. 43, 45, 130 і др.

Такою торгівлею салдати і інші великоруські торговці розбагатівши, у багатьох мешканців... покупували доми і живуть свobodно, а їм мешканцям (місцевим)... діється чимала кривда і страта, через що деякі, стративши свої доми, порозходилися в різні слобідські місця». Крім того, як стверджує далі універсал, ті заїди не найліпший елемент з погляду загального безпеченства, бо між ними багато злодіїв і таких, що у себе злодіїв переховують. З огляду на се і на прозьбу глухівських міщан, для яких сеї універсал видано, гетьман наказує місцевому сотникові з урядом, щоб до такої торгівлі згаданих офіцерів, салдатів і т. д. ніяким чином не допустили, доми їх і крам відкупили (відповідно до згаданого указу), всіх комірників і безпашпортових вислали до місць їх приналежності і на будуче таких без гетьманського відому в город не приймаєли. Решта ж, власники домів і крамів, поки їх не вespіють продати, повинні «по пропорції достаку своєго» відбувати загально народні повинності. В кінці гетьман доручає сеї універсал подати царському резидентові Наумову і просити від нього царського указу в сій справі¹. Такого більш менш змісту в сій справі універсала видав гетьман 28.I. 1728 р. до всіх полків². З сеї останньої приписки видно, що навіть в такій з кожного погляду ясній справі, яка крім того опиралася на попередніх указах, гетьман все таки був зв'язаний принайменше остільки, що його універсал правдоподібно міг бути невиконаний.

Правдоподібно воно тут так і було, бо в грамоті з 4/9 1728 р. до російського правительства гетьман знов порушує сю так важну для місцевої людности справу. «На Україні — пише він — по містечках всякі ріжночинці, гарнізонів салдати... і інші зайшли з великоруських городів, а в стародубськiм полку відписних слобід роскольники з жінками і дітьми торгують дрібними товарами експортівними і загалом іншими купецькими підприємствами займаються і таким способом відбивають в українського купецтва промисли і роблять йому шкоду», для того покликуючись на грамоту Києву з 1700 р. якою того рода елементам особливо салдатам заборонено переводити дрібну торгівлю, просить, щоб «заборонено згаданим ріжночинцям і всякого рода великоруським людям на Україні торгувати і користуватися купецькими підприємствами, щоб через те (таку заборону) українське купецтво за щасливого панування в. в-ва могло прийти до давнього стану»³.

Справу сю російське правительство збуло мовчки, через що самі по собі щирі заходи гетьмана не могли мати реальної вартости через несподсудність йому того рода чинників, як напр., салдати. З тої самої причини не міг він усунути заграничних грабунків українських купців — результату російської політики. До грабунків, на які були купці наражені в Польщі, прийшла тепер така ж поведінка з боку Запорожців, які знов наражені на різні репресії і захвати з боку російських властей на Україні, де правительство вело супроти них перфідну політику, хапалася тих самих способів супроти тих українських купців, що їздили з товарами або по сіль і рибу в Крим⁴. Се знов підривало торгівлю з Кримом, якого підданими були того часу Запорожці, і такий лихий стан тривав, не вважаючи на старання гетьмана і кримського правительства привернути нормальні торговельні зносини між Україною і Кримом⁵. Та й що тут вже було говорити про кримські розбої, коли в середині

¹ Судиенко, Материали, I, Універсали., сс. 16—17.

² Ibid., сс. 30—31.

³ М. А. М. Ю. Дела правит. сен. до . раздел. на департ. № 3568, л. 98

⁴ Ibid., № 3569, л. 143.

⁵ Ibid., л. 192.

самої російської держави російські воеводи вступали в спілку з правдивими розбійниками з метою грабувати українських купців¹.

Далеко більше позитивних наслідків для купецтва мала гетьманська опіка в тій сфері його діяльності, де він був зовсім незалежний від сторонніх чинників. Маємо тут на думці дуже інтересне втручання гетьмана в купецькі відносини, яке можна б назвати певного роду регуляцією кредиту — річ для українського купця саме в тих часах першорядного значіння.

Такий наглий переверот в торговельних відносинах, як перерва торговельних зносин з заграницею, витворена постановами Петра, відбився фатально на купцях, зразу захвативши їх кредит, яким вони були зв'язані в Польщі, на Шлезку і т. д., бо, як ми вже мали нагоду говорити, торгівля з сими краями була головно заснована на кредиті. По припиненню зносин з заграницею український купець був змушений залагоджувати зараз же претенсії своїх заграничних кредиторів, що знов загаяло його в кешеню російських купців, з якими від того часу мав мати діло, а між якими, до речі кажучи, були навіть такі спеціалісти від лихви, як напр., московський купець Василь Турченніков, що провадив скуповування старих «облігів»². Се послідовно тягло за собою невиклатність, хочаб підприємство в основі й не було пасивне, але власне через неможливість за браком торгового гроша додержати термінів сплати довгу. І власне з кінцем 1710-х і в 1720-х рр. попадаються чим раз частіше звістки про того рода банкрутства, на яких безпосередньо можна доказати, що се результати економічної політики російського правительства супроти України. І тут то гетьмани, вже від Скоропадського почавши, намагалися стати в поміч таким купцям тим способом, що видавали їм універсали, якими відсували речинці сплати довгів вірителям на пізніше, звичайно на 1—3 роки. Се було можна робити тим більше, що на Україні аж до 1754 р. не обов'язував ще векселевий устав, виданий за Петра II, а позички опиралися на статутових «облігах». Такі універсали мали дійсну обов'язуючу правну силу. Скоропадський видавав такі універсали рідко; нам принаймні відомий лишень один, який дійсно доказує, що невиклатність між іншим була результатом нових порядків у торгівлі з заграницею. Для характеристики сказаного наводимо його, як він написаний.

Отже по титулі і вступній формульці гетьман подає до відому всім, кого се обходить, «иже пан Козма Якимовичъ, знатный обыватель и купецъ киевскій понши божіимъ посѣщеніемъ прошлыхъ временъ в разныхъ случаехъ много своего имѣнннн страту и убытокъ, которого такъ от разбойнического иѣчаенного нападеннн розграблено и от напрасно в Полце полякомъ немалой суммы уплатеннн, яко и от огненного дому его разореннн дозналъ; а особливо в заборѣ на килкадесять тысячъ золотыхъ от брата его, покойного Романа Якимовича, по обликгам и без обликговъ учиненномъ, знатне паче всего шкодуючій, же не тилко долговъ его, помершого брата своего Романа, по поручныхъ от себе выданныхъ записяхъ уплатити лечъ и своимъ кредиторамъ зыстыти ся чимъ не имѣеть; а и в споможеннн спискати иѣ откол (ь), поневаж нынѣ купеческимъ торговымъ людемъ промышляти и товарамн по дорогахъ гандлевати время есть трудное, и не до всякихъ мѣстъ, куда хотят, проходити волно, с тихъ мѣстъ помянутій Козма Якимовичъ просил насъ о универсал, чтобы кредытори его должныхъ грошей выждали ему и без наглого

¹ Ibid., л. 148.

² Ibid., № 3568, л. 162.

онихъ доправлення такъ з нимъ поступили, якъ великоросійській купчин курскій Андрѣй... Скорняков, который ужавлившись ся такому емо, Якимовича, несчастному припатку (!), щоколвекъ доводило ся от оногъ ему, Скорнякову, должной сумы, тую онъ добровольнымъ уговоромъ и постановлениемъ з нимъ, Якимовичемъ, расположилъ в прїйдучие лѣта от 1720-го году що року по часты все бес провизїи выплачовати. Мы прето, гетманъ, тому Козми Якимовича прошенїю не отмовивши а вѣдаючи, же онъ здавна в статечномъ пребываючи обхожденїи не чрез марнотратство якое пришол в своемъ имѣнїи до скудности, лечь божїимъ допущениемъ чрезъ выжше выраженныя разнїе случаи знатную на ономъ понеслъ шкоду и утрату, выдаемъ сей нашъ з канцелярїи войсковоу универсалъ таковїй, абы всякїе оногъ Козмы Якимовича кредиторы сожалѣючи христіянскимъ сердцемъ тоей емо не толко в грошахъ но и в худобѣ не меншой подупалости выждали ему долгу два роки и свободное чрезъ той часть дали ему-ж помешkanie. По выстыю зась двухъ роковъ нагле тыхъ должныхъ грошей на немъ, Якимовичу, не доходячи а послѣдуючи предобявленной великоросійского курского купчина Андрѣя Скорнякова добросердной учинности таковуюж и от себе куждый (!) с кредиторовъ высвѣтчили (!) ему яко разоренному благосклонно (!) богу и всѣмъ людемъ похвалную доброту, чтобы з нимъ же, Якимовичемъ, по прошломъ 1722 году добровольно постановили и расположили оныя должныя гроши на роки по части, якїе бы онъ, Якимовичъ, могль що року при помощи божїей с своего купеческого промыслу старателно всякому кредитору по облиггамъ бес провизїи уищати—рейментарско предлагасм». Універсалъ датований з Глухова 20 марта 1719 р.¹

З того тяжкого і нездарного з стилістичного погляду універсалу стає ясно, що було причиною банкрутства найсильнішихъ навіть купецькихъ фірм, з якими ми вже перед тимъ стрічалися; грабіжі за границею наслідкомъ браку належної державної опіки, а опісля неможливість вести відповідно торговельні операції в такий тяжкий час, коли не можна їздити куди хочеш. З тої причини, щобъ рятувати купця, треба було при помочі гетьманської власти відсувати терміни платности боргівъ.

Щождо сього способу, то коли можна його в часахъ Скоропадського уважати спорадичнимъ, а самий універсалъ сумнівнимъ щодо його юридичної обов'язкової сили², то сього не можна сказати про такі універсали з часівъ Апостола. Зважаючи на скількість того роду універсалівъ, можна напевно сказати, що такий спосібъ бувъ введений в систему, при чімъ гетьманська канцелярїя зуміла надати такимъ універсаламъ правну підставу і силу, основуючи їхъ не тільки на формульці уживаній Апостоломъ зі слівъ жалованої грамоти на гетьманство про «власть устроувати всякіе воинскїе и гражданскїе порядки», але крімъ того опираючи їхъ на 27 артикулі 1 розділу обов'язуючого на Україні кодексу, а власне литовського статута³. Отже, напр., 1732 р. гетьманъ відсуває термінъ оплати боргівъ ніженськимъ купцямъ Михайлові Горїлкевичу і Микиті Матусевичу на одинъ рікъ—поки не зберуть своїхъ грошей відъ своїхъ довжниківъ⁴. В тїмъ же році давъ універсалъ чернігівському бурмістрові Петрові Лопаті з тимъ, щобъ його кредиторы не турбували черезъ три роки⁵, в 1733 р. універсалъ

¹ М. А. М. Ю. Дела правит. сен. по малоросс. эксп., кн. № 44/1771 (безъ пагінації).

² Хочъ видаючи його, військова канцелярїя безперечно мала на думці 1 розд. 27 артикулъ Статута, звідки якъ видно на підставі порівняння відповідного уступу Статута, попали в універсалъ не тільки мотиви, але навіть поодинокі фрази.

³ Х. И. А. Д. М. К. № 2262, Діаріушъ..., л. 220.

⁴ Ibid., л. 217.

⁵ Ibid., л. 220.

чернигівському райці Йосифові Козляниці, щоби його з огляду на «припадки через пожар і інші нещасливі випадки» кредитори не чіпали своїми претенсіями через три роки¹, такий же універсал Михайлові Голембйовському від кредиторів на один рік² і т. д. Навпаки подибуємо універсали, як напр., глухівському міщанинові і купцеві Василеві Тихоновичеві, в яких гетьман звиває «дабы ему (Тихоновичеві) такъ духовного яко и мирского званія в разных полках за взятое ими его, Тихоновича, товаровъ подлугъ своихъ облѣковъ дебитори безспорно уищались»³. Бували також, сказатиб, скомбіновані універсали, в яких одночасно узгляднювано обидва згадані мотиви. Так, напр., 1728 р. гетьман видав київському міщанинові Вакуловичові універсал, «дабы люди тии, якимъ онъ виновать, виждали ему долгъ, нѣмъ онъ въ раззореніи будучій хоч мало зможется и долги свои на людехъ позискуеть, и для того в томъ же унѣверсалѣ доложено, чтобъ его, Вакуловича, должники по облѣгахъ и другихъ доказательствахъ ему платились безъ отреченія»⁴. Зате вступається перед російським урядом за сорочинського міщанина Леонтовича, якого за борги арештовано в Путивлі на жадання тамошнього купця Карпова; гетьман домагається, щоби путивльський купець, наколи має які претенсії бив чолом на Леонтовича в сорочинським сотеннім уряді⁵.

Передовсім патронував Апостол тим купцям, «которіи—зі слів одного універсала—свои гендлѣ до Шліонска и до Гданска отправають и по ярмаркахъ съ товарами ездять». З тої рації київським купцям потверджує універсалом 1729 р., щоби екзактори брали від воза індукти і евекти тільки по 15 зол., а від чумаків, що торгують дрібними товарами лише по золотому від 100 зол.⁶ В сім випадку гетьман тим щиріше обороняв купців від індуктарів, бо як відомо, на основі 13 точки рішительних пунктів під претекстом, що індукта збирається не тільки від українських, але і від великоруських купців, правительство постановило брати її до російського державного скарбу.

Не меншу увагу звернув Апостол і на охорону купців від надужиття місцевої адміністрації. Такі надужиття проявлялися як раз в полках, на чолі котрих стояли Великороси, як напр., в стародубським полку. Отже дізнавшись, що в стародубським полку місцева адміністрація побирає від купців, що їдуть з товарами в Ригу, різні оплати (крім індукти) на полковника і старшину, гетьман видає в січні 1728 р. суворого універсала з заборною «отягощати купечество малороссійское»⁷. В маю того ж року видає другого такого ж універсала до старшини того полку, де грозить арештувати того, хто буде згадані несправедливі оплати побирати⁸ 1732 р. гетьман розіслав до всіх полків указа, в якому наказував, щоби уряди не робили ніяких перешкод купцям в їх зносінах з Кримом так само, як і кримським купцям, що приїзять на Україну⁹.

Та одначе всі вищенаведені заходи в справі торгівлі мали чисто домашній характер і були лише паліативами, які в головній справі не змінювали на ліпше. На бажання й заходи так гетьмана, як і купців у справі привернення вільної торгівлі з заграницею, правительство по-

¹ Ibid., № 591 Журналь., л. 6.

² Ibid., л. 140.

³ Ibid., л. 68.

⁴ Судієнко, Матеріали, I, Журналь., сс. 28—29.

⁵ Х. И. А. Д. М. К. № 2622, Діаріушъ., с. 185.

⁶ Судієнко, Матеріали, I, Універсали, с. 67.

⁷ Х. А. Д. М. К. № 6816.

⁸ Судієнко, Матеріали, I, Журнал, сс. 58—59.

⁹ Х. И. А. Д. М. К. № 2622, Діаріушъ, л. 195.

кищо не зважало і тільки обіцянкою розгорнути цілу справу в комісії про комерцію заставляло гетьмана й інтересовані чинники терпеливо очікувати знов «слухного часу». Та трудно було довго очікувати на вирішення такої важної і живої справи, що мала першорядне значіння для економічного становища цілого краю; не міг спокійно вижидати й сам гетьман так само, як розбужена вже 1727 р. і на тій точці скристалізована опінія ширших кругів. А таких власне проявів збірної думки на Україні найбільше не любило і найбільше лякалося російське правительство. Через те не диво, що в другій пол. 1729 р. колегія заграничних справ чимало занепокоїлася, дізнавшись, що в різних полках на Україні курсують якісь «пункти» в справі української торгівлі, публіковані від імени комісії про комерцію.

Діставши копію тих «пунктів» канцлер Головкин написав сувору догану тодішньому резидентові при гетьмані кн. Шаховському, що допустив появитися тим пунктам, при чім, як видно, канцлерові ходило не так про сам зміст пунктів чи проекту, але власне про те, що «без указу е. і. в... такіе пункты в народ публикованы. І сего найпаче вам (Шаховському) смотрить і дѣлать не допущать»¹. Сей скинув всю вину на гетьмана². Такого самого більш менш змісту листа, хоч в лагіднішій тоні, післав канцлер і гетьманові, де крім того пригадано, що «самоу вамъ объявлено і в решительных пунктах написано і тѣм, которые здѣсь із Малороссіян ваших за тѣм дѣлом в комисіи ходять такожде сказано, что о том малороссійском купечествѣ в комисіи о комерціи еще імѣется разсмотрение и разсуждение, і выдан будет указ впредь»³.

Відповідь Апостола Головкину на сього листа дуже характерна, щоб ілюструвати поступовання гетьмана при виготованню різних проєктів і меморіалів для правительства «о малороссійскихъ нуждахъ», а так само і тактику, якої він супроти російського уряду дотримувався. «Ті пункти—пише він між іншим—попали до мене тут в Глухові, тільки від кого саме, напевно, через багато клопотів, пригадати собі не можу, і сі пункти лишилися у мене зараз без уваги. Потім, прочитавши їх, я приватно розмірковував, що коли б так сталося (себто коли б сі пункти дістали обов'язуючу силу), то чи не було б від сього шкоди в індуктнім прибутку й прибутках військового скарбу, збираних від купців, а також: чи не було б від сього перешкод в торгівлі великоруським і українським купцям, бо—як підкреслює гетьман—на всіх ярмарках на Україні торгують і великоруські купці». По такій приватній дискусії «наказав я був написати приватно до деяких полковників, залучивши ті пункти не для публікації їх в народі, тільки щоб полковники, прикликавши до себе деяких з купців і подавши їм се приватно до відома, запитали їх, чи було б се корисно для загалу всіх великоруських і українських купців, коли б відповідно до сих пунктів наступило рішення. І коли б купці побачили в тім користь тільки для одних, а для решти перешкоди, то повинні були полковникам сказати свою думку, а полковники мені мали про се написати. Я ж мав намір відповідно до того писати в сій справі до колегії заграничних справ в доповнення до попередніх моїх подань про торгівлю, а пункти разом з висловленими думками про них наказав я, не розголошуючи поміж народом, прислати мені назад». Даліше гетьман намагається доказати, що вони дійсно не могли бути розголошені, бо, мовляв, навіть купці, роз'їхавшись по ярмарках, не знали про се, одначе все таки чуючи слабість свого доказу, бо ж прецінь правительство звід-

¹ М. А. М. Ю. Дела правит. сен. по малоросс. эксп., кн. № 66/1793, лл. 557—558.

² Ibid., лл. 560—561.

³ Ibid., л. 559.

кись ті пункти дістало, просить канцлера сеї цілої справи «не ставити.. в тонкое разсужденіе», себто не бачити в тім якоїсь небезпечної акції гетьмана¹.

Що ж се за такі пункти були, яких поява викликала таку неприємну кореспонденцію між канцлером і гетьманом, а до змісту яких сеї останній поставився виразно неприхильно? Якщо приглянутися до них ближче, то стане очевидним, що гетьман, вважаючи їх шкідливими так для військового скарбу, як і для загалу купців, мав повну рацію. З гори треба зазначити, що автор чи автори того проєкту мали передовсім на увазі інтереси київських купців, нехтуючи при тім інтересами всіх інших купців цілої України.

Самий проєкт складається з 8 точок з таким змістом: 1. Всім так російським, як і українським купцям, що торгують великоруськими, українськими, китайськими, перськими і «індійськими» товарами, вільно через Україну в чужі держави провозити за оплатою належного мита свої товари з виключення поташу, смольчуги, пеньки, льону і салітри, якими до дальшого указу треба торгувати в російських портах. Так само мають право проїжджати з своїми товарами всякого рода заграничні купці, але тільки в указані міста і теж за оплатою належного мита. 2. Переїздом пунктом для купців так з Великоросії і з України за границю, як і заграничним купцям на Україну, є виключно Київ, де має бути головний торг і склад, і для того Київ щодо прав має займати однакове місце з портовими містами. Переїзд через всякі інші міста, дороги і перевози так з України за границю, як з поворотом, рішучо заборонений і сього повинні суворо доглядати застави. 3. «Для лучшого розмноження торгу в Києве» привернути два ярмарки, один від 6 січня, а другий від 14 вересня почавши, з яких кожний повинен тривати по три тижні. По сю сторону Дніпра повинен бути тільки в Чернигові установлений один двохтижневий ярмарок, від 8 липня почавши. Обидва ярмарки стоять під наглядом київської митової комори. В часі ярмарку так заграничні, як і місцеві купці можуть продавати товари, як хто хоче, і великими гуртами (оптом) і в роздріб. Поза ярмарками чужим купцям не вільно продавати своїх товарів «половинками, аршинами, ліктями і фунтами», а вільно се тільки місцевим купцям в Києві через цілий рік. До Чернигова ж поза ярмарками не можна приїжджати заграничним купцям, так само тут не може бути складу. 4. Заграничним купцям до інших крім Києва українських міст приїзд заборонений так для продажу своїх, як і для закупування місцевих товарів. Тільки з кримської сторони можна дозволити купцям приїжджати лишень до пограничних міст і то тільки з кіньми, рогатою худобою і з вовною, одначе ті купці за гроші, виручені за свої товари, мають накупити місцевих не заборонених для вивозу товарів, заплативши по давньому звичаю індукту. 5. В Києві і в Чернигові в часі ярмарків від товарів вивожуваних за границю і спроваджуваних звідтіля платиться мито відповідно до російського тарифу, бо тим способом, згідно з постановами 1 і 2 точки сього проєкту, Київ дорівнюється до російських портових міст. При тім одначе великоруським купцям від товарів, вивожуваних за границю, потручується індукта, бо вони вже платили внутрішнє мито в відповідних російських містах. Зате не потручується індукта від експорту українським купцям, бо індукта в данім випадку є для них внутрішнє мито. Так само крім мита за тарифом платять індукту заграничні купці знов згідно з постановами тарифа в російських портових містах. За те, коли б вони

¹ Ibid., лл. 562-563.

через Україну їздили з товарами до Великої Росії, то в Сівську не платять вже ніякого іншого мита. 6. Ця точка відноситься до одного з найбільш болючих питань для місцевого купецтва. Нею мало бути заборонено «в Києве и во всей Малой Россіи Великороссіяномъ военныхъ чиновъ людемъ и разночинцамъ... а паче гулящимъ людемъ отнюдь... торговать». 7. Так зване «поголовне мито», бране дотепер в часі переїзду за границю, припиняється. 8. Оця точка відноситься не так вже до торгівлі, як до промислу. В ній автор чи автори «пунктів» жадають ні більше ні менше тільки заборонити на Україні фабрикувати червону юхтову шкіру і то під загрозою конфіскації всього маєтку, «понеже — мотивує свій погляд автор — оная дѣлается в Великой Россіи, гдѣ уже совершенная доброта того товара изстари привозится и за главной товар почитается, и обон, какъ малороссійскія купци продажею недѣланних кожъ такъ великороссійскія, теми юфтяными заводами ползуются, а Малороссіяне не имѣя искусства в дѣле такого товара могутъ на оній нанести в чужихъ краяхъ охулку»¹.

Отже, як ми вже зазначили, з того цілого проєкту, в котрім заледво с точка порушує справу важну для купців усеї гетьманщини, став ясним, що він повстав у київських купецьких колах, мабуть не без впливу місцевої колонії російських купців. Київ принаймні того часу, загально беручи, становив другорядну в торговельнім значінню величину² і зовсім не був продуктивним містом в значінню промислово-торговельнім, як напр., Ніжин, Стародуб, Полтава, Кременчук і інші міста Гетьманщини. Лише через своє пограничне становище мав він торговельне значіння живучи, так би мовити, тільки з посередництва. Його політичне становище, а власне фаворизовання його по часті російським урядом, як сильного опору російської державности на півдні і лишень, так сказати, половинна його залежність від управи гетьманщини ослабляли його природні зв'язки з Україною. Спеціально ж у наслідок обговорюваної економічної політики російського правительства ставав він паразитом решти України. Київ, як пограничне місто, живучи з посередництва, почав спокушатися на ролю російських портових міст, тих примусових для купців торговельних пунктів. Через те ціною монополізації торгівлі на Україні, а тим самим її економічного поневолення, київське купецтво ладне було зійти з своїх принципових постулатів, як вільна торгівля і плова автономія. Тому-то розглянений проєкт цікавий не тільки як прояв пристосовання за всяку ціну до обставин, але перш за все як симптом деморалізації і розкладу на Україні через російську політику в данім разі економічну, що в Києві проявилось як бажання правно закріпити за собою примусово витворений стан речей. І на Україні сю паразитну ролю київського купецтва дуже добре вже того часу розуміли. Напр., 1728 р. лубенська старшина з цілим полком, вдаючись до гетьмана з проханням, щоб виробив Єврейм, як заграничним купцям, дозвіл приїжджати на ярмарки на Україну, мотивує се власне визиском київських купців. На думку старшини від заборони пропускати Євреїв з товарами на Україну «кіевскимъ купеческимъ людемъ однимъ прибель а протчимъ малороссійскимъ, не только купеческимъ, но и всѣмъ обще обывателемъ, не малая убель причинила ся», наслідком високої ціни за привозні товари. а низької за місцеві продукти, як поясняють. Лубенці³.

¹ Ibid., лл. 554—556.

² Кизеветтер. Делопроизводство русских внутренних таможен... Сборник... Ключевскому, с. 81.

³ Лохвицкій историческій сборникъ. Изданіе лохвицкого уѣзднаго земства, Кіевъ, 1906, сс. 298—299, нотатка 2.

Ясно про те, що ні гетьман і ніхто інший на Україні не міг поставитися прихильно до цього проєкту і за переведення його в життя обставати.

VII.

Щойно обговорений проєкт, хоч він і не був введений в життя, викликав собою деякі шкідливі наслідки вже хочби тим, що як голос всеж таки українського купецтва ослаблював у значній мірі автономічну політику гетьмана і домагання загалу купецтва в напрямі переміни дотеперішньої правительственої торговельної політики. Як потім виявилось, проєкт сей не зважаючи на спосіб, яким він виник, звернув на себе прихильну увагу російського уряду, котрий не занедбав з нього в свій час скористати. Одиноким позитивним наслідком того проєкту було хіба те, що він своєю появою як вираз збірної думки пригадав правительству, як видно з листа Головкина до гетьмана, про потребу так чи інакше розв'язати питання про торгівлю, що було доручено комісії про комерцію «Верховнаго Тайнаго Совѣта» ще 30 мая 1727 р. Та і тепер рішення сеї справи не наступило швидко, бо аж 1732 р. комісія про комерцію виступила перед сенатом з обширним рефератом, в яким досить ґрунтовно намагалася розглянути се питання і подала від себе проєкт його полагодження.

Нічого дивного, що комісія витратила так багато часу на вироблення цього проєкту. Завданням її було всі дотеперішні постанови, видані в різних часах, дальше витворений ними фактичний стан, зважаючи при тім на автономічний стан України та українські давні й нові домагання, звести в якусь гармонічну цілість і виробити з того всього якусь одноцільну систему. І тут то на всіх точках комісія натрапила на різнородні труднощі і суперечності між різними постановами російського уряду між собою та дійсним станом речей на Україні. Для вияснення цього всього треба було не тільки часу, але й різних матеріалів, які треба було зробити на Україні так само як думки, заяви і т. д. різних російських інституцій, що забирали голос в сій справі, як напр., сенат, камер-колегія, комерц-колегія, мануфактур-колегія, російські купці і т. д. Мало того: лишилася ще з початку 1720-х рр. не зовсім полагоджена справа заходів австрійського правительства, до чого прилучилася справа австрійсько-польського трактату з 1727 р. в справі української торгівлі, що теж, як признала комісія, не лишилося без впливу на російську торгівлю з загрою.

Отже вже самі укази Петра В., починаючи з 1714 р., видані різного часу без огляду на погодження одних з другими особливо в справі того, з якими коли портами вести торгівлю з України, вносили чимало непорозумінь і плутанини, яку побільшувало ще поступовання різних пограничних властей, наслідком чого автоматично нераз узаконювалися деякі звичаї, от хочби взяти справу побирання т. зв. поголовного мита від купців на українській границі. Сумніви насував теж указ Петра з 1723 р. в точці про пропорцію вивожених за границю товарів. Як ми вже бачили, з тим не годилася комерц-колегія і головний магістрат, до якої думки потім пристав і сенат, який в тім дусі подав донесення 1726 р. Тимчасом не зважаючи на трудність виконання такої постанови, якої мабуть і дійсно не виконувано, указ сей все таки формально обов'язував. Так само панувала різниця поглядів між сенатом та деякими колеґіями, як напр. мануфактур-колегія щодо того, на якій границі побирати мито чи на великоруській чи державній, себто українській від сторони Польщі, з чим знов тісно в'язалося питання, від когось побирати за-

гальне пограничне мито, себто чи тільки від великоруських купців, чи також і від українських, не зважаючи на індукту.

Для того комісія комерції приступила передовсім до критики деяких постанов і поглядів, особливо тих, про які між самими рішачими чинниками не було згоди. Отже щодо згаданої пропорції, себто дозволу на вивіз за границю тільки 13-ої частини сього експорту, то комісія згодилася з сенатом, що треба скасувати сю постанову. Інакше було з питанням на якій границі і від когос побирати мито. Сенат своїм приговором 1725 р. і донесенням 1726 р. поставив справу так, що пограничне мито від спроваджуваних в заграниці товарів повинно бути побиране в Брянську, Сівську і інших великоруських пограничних містах, а від вивожених з Росії за границю товарів місцем побирання мита мав бути Київ на державній, в сім випадку на українській границі. Комісія вважала такий порядок шкідливим і неможливим залишати раз з огляду на страту в поборі мит, бо значна кількість товарів з заграниці ввезла б в Росію через посередництво України без оплати, а також з огляду на легкість контрабанди, яку трудно було б припинити через довготу границі між Україною та Великоросією, а відповідного обставлення її форпостами не могли б покрити побирані на тій границі мита.

З такого вирішення справи само собою, як бачимо, виходило б так, що українські купці платили російське мито від товарів, вивожених за границю, а від привожених лишень українське, себто індукту. Проти сього привілею, як особливо шкідливого для російських купців, вступила комісія дуже сильно. Якщо не буде постановлено, — аргументувала комісія — щоб збирати мито від привозних товарів на державній границі відповідно до тарифу й Україна лишиться при одній тільки індукті, як воно тепер, то в цілій портовій торгівлі настане явне замішання. Се через те, що хто веде торгівлю через портові городи і наслідком сього платить раз мито на підставі тарифу, другий раз внутрішнє мито, то той не може вести конкуренції з таким українським купцем, який платить від свого товару одну невелику індукту. А хоча б навіть український купець повіз свої товари на продаж до Великоросії, то заплатити тільки внутрішнє мито на великоруській границі, а від ввозу все таки ніде мита не буде платити, підкреслює комісія, забуваючи, що платить ще такий купець індукту, хоч вона й менша від тарифного мита. Таким чином, на думку комісії, український купець завсіди в стані продавати свої товари дешевше ніж такий, що спроваджує свої товари з портів, бо сей, хоча крім зиску відбити ще заплачене мито, мусить накладати вищу ціну на свої товари. Мало того; російський купець кінцем кінцем не знайде загальом покупців на свої товари, бо через ввіз заграничних товарів через Україну, а через те і дешевших від портових, в першій лінії будуть поладжені потреби всіх українських міст. На се вже нарікали в Москві деякі російські купці, що коли давніше (очевидно перед 1727 р.) українські купці приїжджали до Москви закуповувати протові товари, то тепер не тільки спроваджують самі такі товари просто з заграниці, але навіть розвозять їх потім на продаж по великоруських містах. Наслідком чого для решти купців буде явна втрата, а у внутрішнім миті недобір.

Отже, як з того всього виходить, російським купцям а з ними і комісії комерції розходилося передовсім про те, щоб завоювати зовсім торговельний ринок на Україні, в чім їм перешкоджали місцеві купці. Комісія признавалася, що пробувала вже 1731 р. охоронити бодай Великоросію від впровадження туди заграничних товарів з України і для того подбала, щоб вздовж українсько-великоруської границі поуставляти митні комори і форпости, але, як вже перед тим згадано, сей спосіб через великі простори не вдався.

Позитивні пропозиції комісії полагодити ті питання були тільки логічними висновками наведених критичних міркувань. Отже комісія згідно з думкою сената й інших інституцій, що в сій справі забирали голос, пропонує дозволити вивіз різних товарів за границу з Великоросії і з України без пропорції. Одначе з того дозволу виключені повинні бути поташ і смольчуга, як товари казенні, пенька і лен, які знов становлять головну підставу портової торгівлі, дальше салітра потрібна для артилерії і лосеві шкіри потрібні для кавалерії, нарешті золото, срібло і різна монета потрібна самій державі. Так само можна, на думку комісії, дозволити привіз різних товарів з заграниці. Одначе так на вивожені як і привожені товари наложити мито, яке платиться в портах, товари ж, що становлять головну рубрику в торговельнім обороті в портах, як також ті заграничні товари, для виробу яких в Росії існують фабрики, комісія пропонує обложити вищим митом відповідно до спеціально виробленого для сього тарифу, який має обов'язувати на українських границях так від сторони Польщі як і Криму.

В супереч думці сенату вирішила комісія, що для ввозу і вивозу повинна бути одна і та державна границя, себто на південнім заході українська, де і повинно бути побиране мито. Головним місцем для переїзду через границу, де повинна бути головна митна комора, пропонує комісія установити Київ, а крім нього кілька побічних; вище Київа напр. Сорокошиці, Мглин і т. д. а нижче для Криму Череволочну, а між нею і Київом ще один переїзд, і всі ті місця, правдоподібно замість них інші, повинні стояти під управою київської комори і увійти в новий тарифний устав. Всі ж інші дороги та переїзди належить позакладати, позакопувати і т. д.; при помочі форпостів пильнувати, щоб туди ніхто не їздив. Крім того в паспорті кожного, хто виряжався за границу, повинно бути зазначено, через який пограничний пункт він повинен їхати і назад вертати, щоб тим способом не допустити прокладати нові дороги.

Ну, а як же такі постанови погодити з автономією України, яку — комісія знала се добре — обстоювали в справах торгівлі гетьман з старшиною? Комісія, на чолі котрої стояв Остерман, звернула увагу і на сю обставину, що зробило правительство перший раз в сфері економічної політики і зробило се дуже характерним способом.

Хоч Українці — міркувала комісія — ніщо інше як цілковиті піддані імператорського величества, одначе все таки мають свої окремі права і привілеї, надані і стверджені прадідами теперішньої цариці. Через те, вводячи на Україні таку новину, як вищезгадані постанови, комісія мала сумніви, якщо одночасно з запровадженням новим митом «каких внутренних облегченій и удовольства Малороссійцамъ учинено не будетъ», чи не наступлять з їх боку а найбільше від гетьмана і старшини які труднощі в сій справі. Для задоволення Українців комісія пропонує такий спосіб: знести індукту, котра на Україні має значіння тарифного мита, а прибутку державній касі дає мало, всього 20.000 руб., а перед тим і того менше. Те саме треба зробити з так званим поголовним митом, яке неправно тут запроваджено, бо тільки простою допискою одного дяка на однім указі, виданім в приватній справі. Скасування тих оплат повинно вступити в силу 1 січня 1733 р., відколи можна почати збирати тарифне мито. Про се треба заздалегідь сповістити гетьмана і українську суспільність, виставивши перед ними знесення індукти, а особливо поголовного мита, як велику милість цариці для українського народу, а орендарів індукти запевнити, що їх за оренду дальших років, які їм ще належать, правительством справедливо винагородить. Таким способом можна уникнути тих труднощів, що могли б наступити без та-

кого попереднього указу. Комісія сподівалася, що суспільство на Україні буде вдоволене такою реформою, бо велике мито будуть платити тільки ті, що для більшого зиску хотіли б торгувати з загрою, а місцеві дрібні купці і посіпство не тільки не будуть сього відчувати, але в додатку позбудуться поголовного мита, що давалося їм перед тим в знаки.

Очевидно коли б комісія щиро думала, що запровадження мита та знесенням індукти дійсно облегчить дрібного купця і «простой народ», то можна б їй закинути наївність, бо прецінь утрудненням тій категорії людям виїздити за границю вона позбавляла з одного боку заробітку широкі круги суспільства, а з другого віддавала їх на поталу невеликому гуртові багатих купців, що собі потім повищеною ціною товарів з зиском могли повернути заплачене мито на границі. Та тут дійсно розходилося лише про те, щоб витворити на зверх ілюзію якоїсь «милости», а в самій речі добачала комісія тут цілу низку користей для російських інтересів, так для держави, як і для купців. Отже насамперед комісія не сумнівалася, що така постанова справи збільшить прибутки з мита, бо Україна прецінь складається з 10 великих полків, у яких є багато міст і ярмарків, а крім того туди ведуть славні торговельні шляхи для перевозу заграничних товарів. Дальше, через установлення державної, себто в сім випадку української границі збирати мито, легко буде припинити провіз заповідних товарів чи там контрабанди при помочи військових застав, які і так стояли тут щоб ловити утікачів за границю. Потім простий нарід буде без сумніву вдоволений такою ласкою царіці, що знесла індукту і поголовне мито. Також збір за привіз і вивіз товарів таким чином для всеї імперії зрівнюється. Нарешті через те українські купці, що почали вивозити і привозити свої товари через Польщу, будуть більш приневолені вести торгівлю з московськими купцями.

Правда, в збиранню мит лишилася ще одна різниця між російськими й українськими купцями і то на користь сих останніх. Се відносилось до внутрішнього мита. Російські купці від експортних товарів платили мито насамперед міське, потім повітове, а нарешті при порту, а так само і від привожених товарів платили мито в порту, а потім внутрішнє під час продажу, тимчасом як українські купці відповідно до сього проєкту від обох категорій товарів повинні платити тільки одно пограничне мито. Одначе комісія вважала можливим лишити сей привілей, щоб зразу не запроваджувати на Україну багато нових тягарів, до котрих місцева людність не привикла, і тим способом не порушувати урядової системи, поволі приучувати український нарід до великоруських порядків. При тім комісія звернула увагу, що провадження товарів сухопутною дорогою, що якраз мало місце в українській торгівлі з заходом, є значно трудніше від привозу через порт, а крім того і се, що українські купці платили в Польщі транзитне мито. Коли б одначе вони хотіли свої товари привозити до Великоросії, то, розуміється, тоді мусили б на великоруській границі платити внутрішнє мито.

Дві останні точки сього проєкту трактують про формальні справи. В одній комісія пропонує сенатові на випадок прийняття її проєкту поробити потрібні приготування, щоб завести в Києві головну митну комору і побудувати відповідні магазини; при тім робить характерну пропозицію брати на службу при київській коморі по змозі й українців, щоб вони не допускали своїх земляків до контрабанди й могли «с народомъ малоросійскимъ ласковѣе обойтись»; очевидно се останнє було потрібне з огляду на знане грубе обходження російських властей з місцевою людністю. Нарешті в останній точці комісія заповіла видати новий тарифний устав, де мали бути узгляднені згадані вище постанови, яких очевидно

в дотеперішнім не було і не могло бути, бо він передо всім мав на оці портову торгівлю.¹

Комісія, до складу якої входив граф Остерман, князь Олексій Черкаський та 3 менше важних урядовців, виготовила, крім сього, і проєкт відповідної грамоти до гетьмана, в якій в формі великої милости для України, мало бути оповіщено про новий закон і про знесення індукти, що визначено як наслідок заходів і прохань гетьмана, використавши його скарги на надужиття індуктарів.² Сей закон, як обіцювана грамота, мав увійти в життя з 1 січня 1733 р.³

Таким чином Остерман і товариші запроєктували в автономії України таку радикальну перемену, яку було переведено шойно через 21 рік пізніше, а поки що сей проєкт, як передчасний, так і полишився на папері, як дороговказ, в яким напрямі мала йти далі російська політика на Україні.

Та все таки цікаво, які були безпосередні причини, що вказуючи на сю передчасність, не допустили ввести в життя сей проєкт. Передовсім тут напевно завинила сама форма проєкту, як загального закону, що в и р а з н о заводячи новий тариф для української торгівлі, касував одночасно давню традиційну індукту, тим часом коли попередні укази, хоч мали в дійсности такі самі заміри і таку саму тенденцію, були видавані в поодиноких тільки справах, так собі між іншим, і не ставили справи руба. Через те, коли сенат дістав сей проєкт, то післав його передовсім на розгляд колегії заграничних справ з запитанням, «не будет-ли от того данным малороссійскому народу привилегіям что противно»⁴. І тут то згадана колегія несподівано на поставлене питання відповіла так. Взявши за вихідну точку своїх міркувань в російській політиці рідко уживану 27 главу «Генерального Регламенту»⁵ Петра I і виписавши відповідні точки гетьманських статей про права і вільности, від Хмельницького почавши а на Апостолі скінчивши, так само і привілеї, дані поодиноким українським містам, в справі торгівлі, а нарешті і постанови торговельних трактатів з сусідніми державами, напр., з Польщею 1668 р., з Турцією 1720 р. і т. д. — колегія заграничних справ заявила, «что по тѣм данным привиліям, какъ тѣ выписанные пункта сами собою показывают, от такова вновь определяемого в Малой Росіи торгового устава или пошлинного сбора, без отнятия у малороссійского народа в том волностей і древних обыкновениі і поведениі, быть не может». А якщо до того, говорить далі колегія, піддані сусідніх держав не схотять піддатися новому тарифові і перестануть їздити на Україну, то український нарід готов багато потерпіти, бо вся їх торгівля готова через те припинитися⁶. Цікаво, що сей заяви не підписав Остерман, а лишень Головкін, Мініх, Степанов і Курбатов.

Безперечно, що на таке рішення, крім згаданих мотивів, вплинув також і страх перед можливими «трудностями» з боку гетьмана, що певне

¹ М. А. М. Ю. Дела правит. сен. по малоросс. эксп., кн. № 66/1793, лл. 646—657.

² 1729 р., не зважаючи на відомі застереження гетьмана і купців, віддапо індукту в оренду чужій людині, графові Гаврилові Владиславовичу, сестринцеві одного із попередніх орендарів індукти Сави Рагузинського.

³ Ibid., лл. 658—660.

⁴ Ibid., л. 645.

⁵ «А понеже кромѣ россійскихъ государствъ разныя другія знатныя провинци и области россійскому скипетру подчинены и подъ е. п. в. достохвальнымъ владѣніемъ обрѣтаются, которыя особливые привиліи имѣють, того ради долженствуетъ каждый коллегіумъ о томъ освѣдомиться, изъ привилегіи ихъ взятъ списки, и каждый народъ по ихъ подтвержденнымъ отъ е. в. правамъ и привиліямъ управлять.»

⁶ М. А. М. Ю. Дела прав. сен. по малоросс. эксп., кн. № 66/1793, лл. 732—733.

не дав би був себе підійти такою ласкавою формою публікації нового закону, з дійсного значіння котрого він напевне був би здав собі справу. Прецінь 1754 р. так слабо зв'язаний з Україною гетьман, як Разумовський, цілою силою боровся проти знесення індукти, а тим самим і фінансової автономії України, що російський історик зовсім слушно уважає гідним ювілеєм, себто остаточною ліквідацією переяславської умови.¹ Та тепер справа була ще передчасною. Коли сказати правду, то таке формальне голосне порушення «привілеїв» і не доконче було потрібне, бо через попередні поодинокі укази, яких прецінь не знесено, фактичний стан речей був такий, що ті привілеї в сфері торговельної і митної незалежності і так мушили самі собою занидіти, переставши мати реальне значіння.

VIII.

Розглянений нами час відносин російського уряду до гетьманської України обіймає майже чверть століття², і характером тих відносин становить повну цілість, а що до їх інтенсивності ділиться на два періоди: часи Петра I, коли правительство активніше виявляло свою діяльність, звернену в напрямі підривання української автономії, і часи його найближчих наслідників, коли російський уряд поводився здержливіше. Одначе, як ми сказали, загальний напрям російської політики в обидвох періодах був однаковий. В сфері економічно-господарського життя гетьманщини виникли з вини того ж уряду в той час ще й інші факти, що мали фатальний вплив на місцеві відносини. Взяти хоча б таке раптове, просто катастрофальне переміщення цілої низки земельних маєтків, що наступило по мазепинській справі наслідком конфіскації тих маєтків у одних і надачі їх іншим власникам. Поминаючи вже сю обставину, що нові власники тих маєтків були в більшині чужі Україні, то коли взяти на увагу, що кожда з таких маєтностей мала якісь зобов'язання супроти інших, а інші знов супроти неї, то можна собі збагнути, яке замішання наступило наслідком такої переміни. Фактом не меншого значіння було заведення цілої низки нових податків, особливо в часах малоросійської колегії.

Отже загалом беручи, російська економічна політика на Україні в основі негативна, наслідками своїми мала характер чисто деструкційний супроти існуючого ладу на Україні. Накладаючи на місцеву людинність різні тягарі під різними формами на користь російської держави, російський уряд в заміну за се не давав ніякого позитивного еквіваленту. Навіть деякі розпорядження своєю формою позитивні, напр. укази в справі розведення ліпшої пеньки на Україні³, ліпших сортів тютюну, в справі піднесення хову овець, не могли мати ніяких позитивних результатів. Се тому, що крім самих указів уряд не вживав ніяких інших реальних заходів для введення тих бажань в життя, а по-друге тому, що іншими двома указами був, як знаємо, утруднений збут згаданих продуктів. До того ж правительство і тут мало на увазі передовсім свої інтереси, бо само виступало нераз як покупець деяких з тих продуктів,

¹ Соловьев, История России, V, с. 787.

² Що правда є звістки (Бантыш-Каменский, История Малороссии, вид. 3, 1903 р., с. 592), що вже 1703 видано указа заборорою українським купцям вивозити пеньку і т. д. за границю, одначе сей указ, мабуть, не ввійшов в життя, бо на його ніде ніхто, ані російський уряд ані українські купці і гетьмани не покликуються і загалом нічого про нього не знають.

³ Бантыш-Каменский, Источники Малороссийской Истории, II, с. 300—302, теж: Летопись. занят. Арх. ком., вып. XVII, с. 144, № 269.

як напр. пеньки, одначе, як ми бачили, з українськими доставцями не дуже солідно розплачувалося. Кінець кінцем виходило так, що навіть «добрі наміри» правительства, звичайно примусового характеру, в результаті для місцевої людности становили рід «новинностей» а нижчим органам російської влади давали ще один зайвий привід зловживати. Класичним доказом сього може служити скарга гетьмана і старшини 1728 р. на російських урядовців, що мали наглядати за ховом овець «по регламенту». І от сі дозорці від часу до часу робили формальні виправи на хазяїнів, що держали овець; прийшовши до такого хазяїна, казали показувати не вівці, а власне друкований чи писаний примірник «регламенту». І якщо, нарікає гетьман, такий урядовець найшов регулямін «хоч трохи замарганим», казав платити собі «штраф»¹. Розуміється, що того рода насаджування якого б то не було промислу могло лишень привести відповідну галузь господарства до упадку, як се сталося в тім часі з виварюванням салітри на Україні². Коли ж уряд дійсно уживав реальних заходів для заложення якого-будь промислового підприємства на Україні, то заводив у своїх маєтностях, під своєю управою і на свій рахунок, роблячи тим самим конкуренцію відповідній галузі промислу, який провадила місцева людність. Так напр. було з фабриками полотна в печепській і шептаківській волості³.

Ми обговорили ширше російську економічну політику на Україні покищо в області торгівлі, передовсім заграничної, і старался показати її згубні економічні наслідки: залежність української торгівлі від російської, упадок промислу, зміцнення російського елементу на Україні, упадок українсько міщанської верстви, на решті ширших так козацьких як і посполитих кругів, що провадили або дрібну торгівлю на власний рахунок, або брали в ній посередню участь, як хурчики і т. д. Та на тім діло не стало. Наслідком тісного зв'язку української політичної автономії з економічним положенням особливо з суспільною структурою згадані наслідки підкопували передовсім автономію п о л і т и ч н у. Насамперед, як ми бачили, наприклад, на київським купецтві, ся політика розривала натуральний зв'язок між найбогатшим купецьким елементом та середніми купецькими кругами і рештою суспільности. Дальшим наслідком було се, що раз торгівля переставала бути корисним підприємством,

¹ М. А. М. Ю. Дела правит. сената до разд. на департ., 3568, л. 22. Після донесення Малоросійської колегії на Україні з внімком полків полтавського, переяславського і стародубівського в 1726 р. держало вівці 33.155 господарів, а овець було 250.535 штук, з того в гетьманській самбірській маєтності (в прилуцьким полку) було 1.798 штук, а напр. в ніжинського полковника Толстого 908 штук. На таку кількість овець закуплено расових баранів на Шлезку всього 30 штук, в білгородській провінції 144, а в слобідських полках 94. Овечих загород побудовано 3.603. Щодо кількості знятої вовни, то колегія знала про 1.125 пудів, з чого продано на суконні фабрики всього 200 пуд по ціні 1 руб. 20 коп.—1 руб. 50 коп. Крім того в самбірським двірці знято за час, коли ним завідувала колегія, 385 пуд, а у Толстого 200 пудів, значить, колегія мала відомості лише про 1.710 пуд. вовни. Характерно, що дві сотні гадяцького полку не спромоглись держати овець «по регламенту», як поясняє колегія «за бытєм их в низовом походе». Х. П. А. Д. М. И. № 627.

² Напр. Румянцевский Музей, Арх. малоросс. актов, № 3363.

³ В Почеві була заложена така фабрика 1726 р. з 71 ткацькими верстатами, а в Шептаківській волості з 30 верстатами. До тих фабрик була «приписана» посполська людність згаданих волостей, яка значить відбувала на їх річ повинності. Мимо того фабрики сі розвивалися особливо. Отже фабрика в Почеві заложена при кінці 1726 р. виткала в тім же році 16 звоїв полотна, в 1727 р.—570 звоїв, 1728 р.—864 звоїв. В тім часі сирого матеріалу для фабрики взято з печепського «двірця» на суму 1405 руб., а куплено деінде на 797 руб. 49 коп. Майстрам видано платні 3374 руб. 99 коп. М. А. М. Ю. Дела правит. сен. по малоросс эксп., кн. № 78.1805, лл. 326—332.

то значний процент людности, що її провадив, був приневолений звернути свою енергію і капітал в іншу сторону. Серед даних обставин на Україні ще найліпшим пристосуванням енергії і капіталу була тепер земля, «маєтности». І як раз в тих часах помічаємо так у старшинських як і в міщанських заможніших кругах сильне змагання придбати маєтності з одночасним переходом міщансько-купецьких верств в козацько-старшинський круг. Тимчасом знесилені згаданою політикою й іншими обставинами слабші економічні верстви так купецтва як і селянства стають тим менше відпорними на той натиск. Таким чином порушувалася суспільна рівновага чим раз більше на некористь козаків і послолтих, що було потім одною з головних причин упадку гетьманщини.

Та коли ся обставина впливала на політичну автономію хоч шкідливо, але лише посередно і не так раптовно, то в російській економічній політиці були моменти, що підривали політично-адміністраційну автономію безпосередно зараз, хоч не спеціальними якимись указами, але так автоматично самою логікою фактів.

Возьмім справу конкретніше — на прикладі. Ось самий указ 1714 р. властиво ні про що більше не говорив, як лишень про заборону вивозити за границю вичислених в нім товарів. Та одначе вже тим самим була скасована одна точка української автономії в сфері економічній, одно «право і вольность» — принцип вільної торгівлі. Та на тім не кінчалися ще всі обмеження. Для виконання постанов згаданого указу були поставлені тим самим російські застави на границі, що знов не хотіли визнавати купецьких паспортів, виданих чи то відповідним місцевим магістратом чи якоюсь військовою канцелярією, так само не хотіли визнавати того рода документів і російські бурмістри, чи «цѣловальники». Адже ж російський воевода Зибін не хотів признати «подорожньої», підписаної самим гетьманом Скоропадським і в додатку вилаяв при тім самого гетьмана. Правда, гетьман був за велика фігура, і Зибіна «за безчестье» видали гетьману головою.¹ Одначе начальника застави певно не видали головою магістратові наслідком скарги купця. Та й зрештою ніколи було скаржитися, а тим менше вичікувати результатів такої скарги — торговельна подорож не терпіла проволоки. І от так без усякого указу купець один за одним ішов до канцелярії місцевого російського «коммендантскаго правленія» і брав тут потрібний паспорт і таким чином ціла кляса людей в найважливіших для неї життєвих справах поневолі починала еманципуватися з під своєї власти, розриваючи тим способом органічний зв'язок з тими умовами, що під назвою «прав і вольностей» в сумі давали українську автономію. І таких ілюстрацій для доказу вище наведеного твердження можна б ще чимало навести.

І що з того всього виходило в остаточнім результаті?

На цілість автономії гетьманщини крім «прав і вольностей» в сфері політичній складалися теж такі права і вольності в сфері економічній і фінансовій. Гетьманщина, заатакована російським урядом в своїх правах в ділянці економічній, тратила силу і престиж в своїх політичних правах; престиж серед українського суспільства, не будучи в стані відповісти всім його вимогам, а не маючи за собою повного морального і матеріального підпертя у своєї суспільности, тратила тим самим силу і відпорність супроти централістичних заходів російського уряду.

Інакше і не могло бути. На те, що називаємо патріотизмом в поняттю тодішнього Українця, складалися так чинники моральні як і матеріальні. Тут крім прив'язання до булави і бунчука, крім прив'язання до

¹ Батыш-Каменский, Источники, II, с. 270—273.

свого побуту, до свого «малоросійського штиля» мусило бути і було прив'язання і цінення так само напр. індукти і вільної торгівлі «без заповіді», і такі речі особливо цінилися, бо давали певні матеріальні користі. І як раз на сей матеріальний бік справи передовсім вдарила російська політика. Очевидно, що у суспільності з дуже недавньою своєю державною традицією матеріальний бік справи грав особливу ролю. Через те все найсильніше, найенергійше, все, що мало будь-що втратити а тим самим і рятувати, намагалося улаштуватися так, щоб не стратити свого матеріального становища. Наслідком того весь інтерес і увага вищих верств української суспільності концентрується майже виключно на способах забезпечення своєї матеріальної позиції, хочби ціною політичних прав і аспірацій. Таке забезпечення і за таку ціну міг дати російський уряд і в рамках російського суспільного і політичного устрою.

Лишилися ще широкі козацькі і посполитські маси, на які особливо сильно налягала Росія передовсім своїм фіскалізмом. Та їм вже ніякою політикою не можна було ухилитися від новоявленого лиха, хоч вони теж дуже добре здавали собі справу з того, хто причиною того лиха. Не даром такий козак Книш 1723 р. на звістку, що медвідь йому «подрав пчоли» кричав розлютований: «О операторъ, оператор! Побравъ дань, побравъ показанщину — щобъ самъ згинувъ и щобъ его наслѣдокъ ищезъ»¹ — рблячи тим способом натяк на фіскалізм імператора («операторъ») Петра. Отже нижчі верстви дуже добре розуміли різницю між давнім станом речей і новим, що надходив з Росії. Одначе залишені вищими верствами не могли самою своєю злобою проти нового урятувати старе.

Таким чином без належного розгляду й оцінки економічної політики російського правительства супроти України трудно було б зрозуміти такий скорий упадок правно-державної окремішності гетьманщини.

---

¹ Книш наслідком засуду Малоросійської колегії, яка дуже добре зрозуміла сей натяк і побачила в тім «злой умыселъ» — заплатив за таку «хулу» царя головою. М. А. М. Ю. Дела правит. сен. по малоросс. эксп., кн. № 6691793, лл. 1—40.

Реформи малоросійської колегії на Україні в 1722 23 р.

3 липня 1722 р. умер гетьман Скоропадський, а 11 сего ж місяця чернігівський полковник Полуботок дістав ось який указ: . . . . «Наше императорское Величество указали Малую Россию, до избранія другого гетьмана, по прошенію вашему, вѣдать і все той Малой Россіи управленіе чинить по правамъ Малоросійскаго народа вамъ и генеральной старшины обще, токмо во всѣхъ дѣлѣхъ и совѣтахъ и в посылкахъ в Малую Россию универсаловъ имѣть вамъ сношеніе и сообщеніе со опредѣленнымъ для охраненія народа Малоросійскаго бригадиромъ нашимъ Веляминовымъ»¹. Сим Петро I заповів, а радше повторив обіцянку реформ на Україні. Як сказано, обіцянка не перша, а деякі реформи перед тим заведено. Майже від початку гетьманування Скоропадського появилася у правлячих кругах опінія, що на Україні панує великий нелад, який відбивається особливо на низших верствах української суспільности.

Очевидно правительство ствердивши сей сумний стан чуло себе зобов'язаним зробити щось «для охраненія народа» від йогож таки старшин. Вперше виступив з тим Петро в своїм указі з 22 січня 1715 р. «о не чиненни обидъ простому народу», де приказує гетьманові «смотрѣть прилѣжно и накрѣпко, дабы отъ полковниковъ и полковой старшины и отъ сотниковъ козакамъ и посполитому народу отнюдь ни гъ чемъ никакой тягости и обидъ не было и ни до какихъ взятковъ и налогъ ихъ (старшин) не допускать»². В тім самім указі ogranicив однак право свобідного вибору старшин так, що з вибору мали виходити лише кандидати, яких аж гетьман мав назначати старшинами. Реформа, як бачимо, була просто в протилежнім відношенню до заходів з метою забезпечення простого народу перед насильствами старшини, бо старшина іменована, а не вибрана була незалежна від людности. Пушені в курс слова «обиды и тягости простаго народа», «для охраненія народа» стало почали уживатися при кожній нагоді як у заявах центрального правительства, так і в донесеннях його агентів на Україні про нелад, який тут панував. З таких заяв правительства, які до речі кажучи, приказувано «по полкамъ прочитовать на радѣ, дабы вѣрныя подданные Малоросійскаго народа сіе Наше милостивое попеченіе о ихъ пользѣ вѣдали»³ — з тих заяв можна було на разі зрозуміти, що найбільше терпить простий нарід через волокицтво по судах та різних канцеляріях, несправедливість по судах і хабарництво.

¹ Архивъ Малоросійской Коллегіи въ Харьковѣ Н.—р. 7028.

² Источники Малоросійской исторіи, собранные Д. Н. Бантышемъ-Каменскимъ. Москва, 1858, с. 276.

³ Источники, с. 276.

Проте, щоб залобічи сьому лихові, Петро, великий поклонник усяких канцерій, приказав указом з 14 листопада 1721 р. запровадити в Глухові «войсковую и судебную канцелярію»¹. Остаточно всі закиди проти української управи різко зформуовано, а тим самим умотивовано реформи, 29 квітня 1722 р. указом про заведення на Україні «Малоросійской коллегіи», якої задачею було ті реформи перевести в життя, закиди ось які: «...Первое: въ судѣхъ генеральныхъ чинятся, ради взятковъ и великихъ накладовъ, многія неправды, отъ чего бѣдные козаки, кому больши наложить нечего, и съ правдою обвинены бывають. Второе: Полковники полковъ своихъ, какъ Козаковъ такъ и посполитымъ, чинятъ оне тягости по томужъ неправыми судами изъ великихъ же накладовъ, стнятіемъ грунтовъ, лѣсовъ, мельницъ и накиданьемъ для продажи своихъ какъ питейныхъ, такъ и сѣстныхъ припасовъ, къ тому же многими работами въ строеніи домовъ, хуторовъ, мельничныхъ плотинъ и тѣмъ принуждаютъ Козаковъ изъ козацкой службы итти къ себѣ въ подданство... Третіе: со всѣхъ Малоросійскаго народа людей собирать со всякой куфы вина по два рубли, которыхъ надлежало быть въ зборѣ не малое число; а сколько оныхъ въ приходѣ въ которомъ году было, и что изъ того числа, и на какіе дачи оныя въ расходѣ и за тѣмъ въ остаткѣ, о томъ намъ неизвѣстно. Четвертое: въ Войсковой Генеральной Канцеляріи идетъ непорядочное отправление, отъ сего и на посланные наши указы медленное отвѣтствованіе чинится». Покликуючись дальше на «пункти» Хмельницького, в яких нібито застережено для царських воевод апеляцію в судових справах на Україні і контроль над стяганням податків для царського скарбу, постановляє указ у Глухові колегію зложеною з стаціованих на Україні офіцерів з бригадиром Веляминовим на чолі, «которому съ общаго совѣта съ вами (гетьманом) и согласія чинить то все, какъ опредѣлено въ помянутыхъ договорѣхъ Хмельницкаго, гдѣ имянно описано, чему быть подѣ Велико-російскимъ Судомъ и управленіемъ»². «Оная (колегія) учинена не для чего иного, токмо для того, дабы Малоросійскій народъ ни отъ кого какъ неправедными судами, такъ и отъ Старшины налогами утѣсняемъ не былъ»³ говориться в друкованім указі до українського суспільства. В додаток на доказ надужить старшини головню в змущуванні старшиною козаків до підданства, покликалося правительство на жалоби полку стародубського і переяславського на своїх полковників.

Як бачимо, Петро доволі консеквентно і поволі, як на нього йшов до наміреної мети—знищити українську автономію опановуючи перед тим усю адміністрацію, судівництво і фінанси. Та як би там не було, все ж таки на Україні був хтось, хто міг би проти сього запротестувати, бо просто не можливо було, щоб не знайшлися верстви суспільности, чи остаточно хочби тільки групи людей, що не були б привязані до того устрюю, який витворила їх суспільність і в яким вони вирости. Зрештою Петро на се мав докази, хоч би в справі Мазепи, до якого хоч і не прилучився нарід, то зробили се крім значної частини старшини, отже пануючої кляси, також Запорожці, зазначуючи притім виразно, що роблять се тому, що Москва нарушує «права і вольности». До тогож на Україні побіч незадоволення на свою старшину панувало велике незадоволення на тягарі які мусила людність поносити через утримування цілого корпусу російського війська, яке до того поводилось так, як у здобутім краю. Певно, що не з пальця виссані ті численні скарги

¹ Там само, с. 307—8.

² Источники, ст. 317.

³ Источники, ст. 321.

і чолобитні в сій справі до правительства Скоропадського і старшини, яку остаточно ся справа так дуже не діймала¹, так, що Петро мусив се признати, прирікаючи однак у нагороду за поношення тих тягарів заховати всі «права і вольности»². Проте Петро, що ще в тім часі мусив провадити тяжку війну зі Шведами, не відважився відразу знести окремішність України, лишень почав до того приготовляти собі опінію. Перше, як бачимо, старався незадоволенне мас звернути в інший бік—казав вбачати в старшині одну причину злиднів. Звертаючи ненависть широких верстов на старшину, тим самим тероризував її змушуючи оглядатися на поміч правительства, а тим самим бути покірнішою. Другим не менше успішним способом терору була нагінка на всякого роду «измѣнників». За «измѣнника» вважався кожний, хто лишень коли будь перед тим стояв хоч би в як найдальших звязках чи зносинах з Мазепою, або з яким будь «Мазепинцем». Взаїмні доноси на себе за зраду, за «непристойныя слова на государя», а в слід за тим слідства і заслання продовжувались безперервно від 1700—1721 рр.³ Наслідком сього терору переполох на Україні дійшов до того степеня що між народом курсували найдивоглядніші чутки, як прим. про відрубання голови гетьманові Скоропадському підчас його побуту в Москві в 1718, про повішення на гаку чернігівського полковника і т. и.⁴ Тоді як правительство так поступало з українською старшиною і взагалі з Українцями, одночасно настановляло де лишень могло старшинами чужинців, головно виходців волоських, сербських, чорногорських, які тут понаходили в часи т. зв. «прутського походу» Петра. Ті власне старшини були з кожного погляду негативним чинником на Україні, а разом з тим уважалися правительством і самі себе уважали за підпори російського правительства, за сторожів вірності України російській державі. Ті то власне іменовані правительством старшини-чужинці були по більшій часті винувниками тих надужитъ, за які правительство робило українську управу відповідальною, хоч воно вже самим іменованим тих старшин позбавляло українські влади юрисдикції над ними, а разом і можливости запобігти всяким надужиттям⁵. Кидаючи такі демагогічні кличі, Петро з другого боку поволі впроваджував такі реформи, які буцімто мали на цілі запобігати лихові. Такою реформою було установа «військової і судової канцелярії». Властиво се не було нічого нового, бо уже давно перед тим існувала на Україні як генеральна військова канцелярія, так і генеральний військовий суд—дві найвищі українські інстанції. Новість тут полягає тільки в тім, що перед тим сі обидві інституції не були стало привязані до одного місця, та і при тім не мали такої бюрократичної канцелярійної марки, яку надано їм згаданим указом із 14 листопада 1721 р. Перед тим генеральна військова канцелярія була завжди там, де пробував у даній хвилі гетьман, а генеральний суд звичайно переводив розправи там, де перебували спорячі сторони⁶.

¹ Источники... прим. с. 264—7, 281—3, 292—4, 314—16. Я. Марковичъ. Древняя записки. Москва, 1859, I; с. 462—78 (прилог. VII).

² Источники, с. 279.

³ Архивъ министерства иностранныхъ дѣлъ в Москвѣ в відділі «Малороссійскія дѣла» містить у собі масу доносів, слідств, головно під 1710, 1715, 1716, 1719 і 1720 рр. Та я навіть не стану цитувати н-ри тих «дѣлъ», бо се в данім разі ні нащо не придалося. Про се треба писати осібну працю, яка кинула би цікаве світло на пастрій умів на Україні в тім часі.

⁴ Модзалевскій, Слухи о назначеніи Кантакузіна гетманомъ Малороссіи въ 1718 г. Киевск. Старина, 1904, с. 451—64.

⁵ Модзалевскій, Слухи о назначеніи Кантакузіна гетманомъ.

⁶ Д. П. Миллеръ. Очерки изъ истории и юридического быта старой Мало-

Підготовивши так для себе загальну опінію на Україні і удаючи, що зробив все можливе для привернення ладу на Україні, а не удалось воно лише через те, що українська старшина не хоче допустити до цього,— Петро надав Українцям свою справедливую інституцію Малоросійську колегію і віддав їй усі функції місцевої управи: адміністрацію, судівництво, і стягання та розпоряджування податками.

Якби для усунення останньої перешкоди новому господареві краю, гетьман Скоропадський як раз в тім часі умер, а Полуботок, який не мав навіть того маленького значіння, що мав Скоропадський, що всеж таки носив титул гетьмана—очевидно повинен був піддатися колегії та очікувати переведення заповіджених реформ.

В інструкції даній Велямінову поручено йому приймати скарги на несправедливі рішення всіх судів від найнижшого аж до генерального суду, стягання й заряджування податків, охорону козаків і поспільства перед надужиттями (які тут характеризовано як «отягощеніе работами и трудностями») старшин, дальше розширення тягару удержування російських військ на старшину і духовенство, надзир над генеральною канцелярією, а в 8 пункті сказано: «Чтоже въ бытность свою усмотришь касающееся ко охраненію Малороссійскаго народа сверхъ сихъ пунктовъ, и о томъ писать и требовать указа изъ сената»¹. Все, як бачимо, самі загальники обчислені лишень на агітацію серед нижчих верстов, а до того колегія розіслала по Україні ще від себе відозву, щоб кождий, хто має які претенсії до місцевої влади, подавав скарги в колегію, яка головно на се установа². Полуботок дуже добре розумів, яка тут лежить небезпека, коли колегія візьме на себе ролю оборонця народа перед несправедливими судами. Проте видав 19 серпня 1722 універсал до старшини, «чтобы паны полковники, старшины полковные, сотники, державцы духовные и свѣтскіе, атаманы и прочіе урядники стнюдь не дерзали козаконъ до приватныхъ своихъ работизнъ принуждать и употреблять». «А если хто выше писаному—говоритьсѣ дальше, — явится прислушенъ, и то будетъ на него донесено и въ правду доказано будетъ, таковой безъ пощады, какого бы ни былъ чина, знатно наказанъ будетъ». Дальша часть того універсалу, посвячена найбільш пекучій справі яку головно всюди висувало правительство на перший плян, а то судам. «Также и суды вездѣ по полкамъ должны быть устроены со всякимъ надлежащимъ порядкомъ, такъ, чтобы тяжебныя дѣла судья судилъ не самолично, но съ участіемъ и другой старшины и безурядовыхъ, только бы честныхъ и разумныхъ людей... и чтобы тѣ дѣла рѣшались такимъ совмѣстно, совѣстно и по правдѣ, какъ требуетъ законъ и необходимость, безъ всякого пристрастія и безъ вымогательства, никому не нароя, ни на кого не посягая». Тим самим способом повинні відбуватися розправи і по всіх нижчих судах, а головно по тверезому³. Видно, Полуботок за всяку ціну бажав усунути через поліпшення судів нарікання на місцеву Теміду і тим способом не дати Велямінову, причини до вмішування в українські справи як посередника між старшиною і козаками та посполитими. Так само як з окликом справедливости по судах виступила колегія проти дотеперішніх порядків на Україні, виступив і Полуботок в їх обороні. Та я тут не хочу детально обговорювати

россін. Суды залескіе, гродскіе и подкоморскіе в XVIII столѣтіи. Собр. Харьк. ист. филолог. общества, 1896, т. 8, с. 79—80.

¹ Источники, с. 325.

² Костомаровъ. Павелъ Полуботокъ. Истор. монографія и изслѣдованія, т. 14, с. 261.

³ Я. Ш. Павелъ Полуботокъ, полковникъ черниговскій. Кіевск. Старина, 1890, кн. 12, с. 527—8.

тєї боротьби між Веляміновим і Полуботком, у якій останній на якийсь час хоч на позір взяв був верх.

Правительство в інструкції даній Велямінову збуло замієні реформи на Україні лишень кількома нічим конкретним не вьясненими фразами, які могли служити Велямінову лишень загальною директивою. Судячи однак по його енергічній діяльності зараз із самого його приїзду на Україну¹ і маючи на увазі 8 пункт його інструкції, можна було сподіватись, що він напевно виступить з якимсь конкретним проєктом реформ, чи там з програмою дальшої роботи. Так воно дійсно і вийшло. Велямінов виступив справді з проєктом, знаним під назвою «пунктів Велямінова»², та сей проєкт показував у реформаторів досить оригінальне розуміння сеї реформи.

Всіх пунктів дванадцять. Виготовив їх Велямінов десь з кінцем 1722 р. і їздив з ними при кінці січня до Петербурга³, де подав їх цареві 31 березня, а вже 5 квітня цар переглянув той еляборат і дав резолюції на кождий пункт зокрема. Ті царські відповіді щодо категоричности відповідають вповні тонові меморіялу. По змісту меморіял розпадається на дві частини; більша часть, 7 пунктів (1-бі 9) присвячена виключно податкам і добрій контролі над їх стяганням, друга за те в звязку з двома важними суспільними питаннями є одним актом оскарження опозиційної генеральної старшини, головно ж Полуботка. Перейдім до першої части.

В першій пункті запитує автор проєкта, чи брати податки і дальше до державної каси, так як се роблено в попереднім році і яким способом, чи однаково зі всіх полків, чи по давньому, бо після інформацій зборщиків не у всіх полках однакові податки. Під тим пунктом Петро написав: «Збирати, такъ какъ збирано, а жалованья давать по Хмелницкова пунктамъ». У другім пункті пропонує Велямінов такі данини як: покуховне, показанщину, медову й тютюнову десятини, військову часть із млинів і взагалі данини, які досі брались лише від козаків і посполитих, а власне ту часть данин, яка йшла на гетьмана і на старшину, розширити також на тих, що досі сього не давали, т. є. на старшину, знатних козаків, монастирських і церковних державців. Дальше в 4 пункті звернено увагу на те, що на Україні досі береться покуховне тільки від вишинкуваних на місці куф горівки, а з куф, які вислано в значнім числі (по 100 і 200) на продаж до Росії, не платиться «покуховного», а тільки «скатного» (від бочки) по 20 і 25 коп.; проте запитує автор «пунктів», чи не можна би жалдати покуховного і від тих гуртівників, так само як і від шинкарів. На обидва сі пункти цар згодився. В 6 пункті говориться про те, що

¹ Я. Ш. Павель Полуботокъ, с. 528—9.

кн. 12, с. 527—8.

² Сі пункти знайшла в харківськім Архиві Малоросс. кол. під ч. 995 і вперше помістила разом зі статтею про них у Киев. Стар. за 1888 р., кн. X, д. А. Єфименко п. з. «Двѣнадцать пунктовъ Вельяминова». Вдруге вони надруковані в збірнім виданю писань сеї авторки «Южная Русь, Очерки, изслѣдованія и замѣтки Изд. Общества им. Т. Г. Шевченка. Спб., 1905, т. II, с. 126—143». В тім же архиві є друга копія (тамто теж копія) тих «пунктів» слово в слово схожа з попередньою, тільки тут є також і відповіді Петра на кождий пункт з особна і указ сенатський до Велямінова, в якого основу лягли ті царські дописи. Тому, що А. Єфименко помістила «пункти» з деякими відміннями (прив., пункт 4) і до того, так сказати, в змодернізованій трохи формі, як також тому, що царські відповіді, які, оскільки знаю, досі ще не були оголошені, творять із пунктами цілість, вважаю потрібним помістити їх тут, як також згаданий указ з 16 квітня 1723 р. Щодо самої статі, то авторка обмежується в ній головно до подання змісту поодиноких пунктів, свого-ж погляду про них не висловлює з виїмки 8 і 10, де закидає російському правительству незнання українських справ.

³ Я. Ш. Павель Полуботокъ, с. 530.

з гетьманських маєтностей (на булаву) збирали різні податки головно в натураліях, як домашні вироби, а також домові звірі. Проектодавець запитує, що з тими данинами робити, додаючи при тім, що данини в натураліях особливо в домових звірях у високій степені негодні, бо потребує поміщення, поживи і т. д. Іntenцію очевидно зрозуміли, бо під тим пунктом цар написав: «братъ деньгами толькобъ не тягостно». З пункт пропонував т. зв. «оброчныя статьи» віддавати і далше на відкуп, як се було досі, а в 5 питав Велямінов, що робити з київським магістратом, який опираючись на царських привілеях обстоює при тім, що своїми данинами він сам має заряджувати. На се Петро замітив: «Прислать с привилегей і куды держать расходы імянно». В кінці 9 пункту обговорює потребу контролорів по одному на полк над зборищами «изъ ихъ же людей» і просить назначити таких контролорів. Під тим пунктом підписано: «Определить изъ ундеръ-офицеровъ добрыхъ изъ отставныхъ».

Отже коллегія в оподаткуванню українського населення не завела жадної нової системи в обложенню податками. Заплутані відносини в тім напрямі, які були перед тим, так і лишилися. Про якусь певну норму, по якій плачено б данини, годі тут щось сказати. Вже сама коллегія в першій пункті потвердила, що не всі полки однаково платять, при чім, розуміється, не ходило тут про рівну загальну суму, що при різній величині полків була б просто неможливою, але очевидно про високість податків менше-більше рівних одиниць господарських по різних полках. На підставі «Репорту въ Ревизионъ-кантору із Малороссійской коллегіи о приходе и расходе денежной казны» за 1724 р. отже о рік пізніше, можна ствердити, які великі різниці заходили між сумами заплаченими за один і той самий протяг часу (третина року) різними сотнями. І так за «майську треть» з Волинської сотні Чернігівського полку вплинула загальна сума податків 36 руб. 60 коп., а з Київської сотні тогож толку 215 руб. 80 коп., отже майже 6 разів більше. Та се ще можна пояснювати неоднаковою величиною сотень різним степенем заможности податників і т. д., хоч усе таки різниця видається за велика. Але як пояснити, що за «майську треть» тогож року із бокланської сотні, зі Стародубського полку зібрано 7 руб. 35 коп., тоді як з Коропської сотні Чернігівського полку було 226 руб. 92 коп.? А ще трудніше зрозуміти, яким способом за той сам протяг часу зібрано з полтавської сотні 8 руб. 83 коп., а з Кременецької сотні миргородського полку аж 2.276 руб. 92 к.¹ Правда, коллегія запровадила зміни і то досить значні, бо обложила податком ті одиниці групи, які його доси не платили — старшину і духовних державців. При тім запровадила також покуховне на горівку і експорт, що також відбилося головно на старшині, котра могла продукувати горівку на більші розміри. Таке наложення податку на старшину було зовсім оправдане, бо на старшину перейшла тепер уся економічна сила краю. Оскільки однак нижчим верствам, за які так гаряче заступалось правительство, було легше від того, що і старшина платить разом із ними, се також трудно зрозуміти, бо як посполиті так і козаки ті самі тягарі поносили як і перед тим із виїмком хіба кількох дрібніших даних, знесених Петром при підписуванні «пунктів» Велямінова. Правительство поза всіма тими шумними кличами мало тільки фіскальний інтерес на оці.

Переходимо до другої частини пунктів Велямінова, які відносяться до старшини в справі її становища до коллегії і до козаків і посполитих.

В 11 пункті жалується Велямінов на її пасивний опір проти владань Малороссійської коллегії. Се проявляється так, що генеральна військова

¹ Архивъ Малороссійской коллегіи въ Харьковѣ, ч. 17225, I.

канцелярія не дає колегії жадних статистичних відомостей про побори на Україні, про число данин, козацькі компути і т. д. Проте просить колегія, щоб могла зноситися з місцевими властями без посередництва ген. військової канцелярії, бо тим способом зможе діставати інформації, які їй потрібно. На се була резолюція: «Взять вѣдомость (у ген. в. канцелярії) и когда надобно будетъ, посылатъ и мимо» (г. в. канц.). В 8 пункті обжалував Велямінов старшину за насильне вписування козаків у підданство. На се подано в колегію дуже багато скарг і для справдження, чи скарги основані на правді, генер. військова канцелярія не прислала козацьких реєстрів, мотивуючи се тим, що старих реєстрів нема, а в нових реєстрах чолобитчики не вписані. Колегія мусила висилати офіцерів по різних місцевостях для переслухання чолобитчиків і ті слідства виказали, що діди і батьки покривджених, а навіть деякі з них самі відбували козацьку службу, а потім насильно вписано їх у посполитих. Проте колегія запитувала, як з ними поступити і що робити на будуче, коли таких насильно в підданство вписаних козаків зголоситься більше. Петро написав: «Послатъ указъ, чтобъ конечно прислали (реєстри). А которые льявца подлинныя козаки, такихъ по челобитью ихъ вписать в козаки». В 10 пункті жалується Велямінов на Полуботка і генеральну старшину, що вони без згоди Велямінова 15 грудня 1722 року розіслали грізний універсал звернений проти непослушних панських підданих. Під сим пунктом цар підписав: «Для отвѣту быть сюды Полуботку, Савичу и Чернышеву), а когда сюды прибудутъ, то на ихъ мѣста выбрать добрыхъ колегіи тамошней)». В кінці в 12 пункті Велямінов обжалував Полуботка, що він не приказує полковникам, аби вони всякі універсали предявляли російським комендантам для сконтролювання, чи ті універсали згідні зі своїми копіями, які знов прислала М. колегія комендантам. На се була резолюція: «Всѣ указы подписывать обще, а безъ колежской подписи никуда никакихъ указовъ не посылатъ».

В останніх пунктах, а головно в 11 і 12 відбивається та боротьба, яка велася той цілий час між М. колегією і генеральною старшиною, при чім, як видно, ся остання проявила багато енергії, а навіть зважилась нарушити явно царський указ, не вважаючи на те, що Петро надзвичайно гостро поступив із «ослушниками указовъ», будь вони хто будь. Таким порушенням указу було видання без згоди М. колегії універсалу «повелѣваючи пп. полковникамъ всѣмъ въ полкахъ своихъ перестерегати и крѣпко, чтобы посполство въ подданствѣ зостающее не показывало никакого самовольства противъ владѣльцевъ своихъ — а гдѣ бы отъ какихъ нибудь подданныхъ могло происходить легкомысленное самовольство и противность, то оныхъ брать въ тюремное заключеніе, и по рассмотрѣннй вины, карать нещадно»¹. Се становище ген. старшини, як се впрочім бачимо з озлобленого тону тих пунктів, значно утруднювало М. колегії її роботу хоч би тим, що колегія не діставала потрібних їй відомостей, а через те мусила розсилати своїх людей по краю, що потягало за собою і страту часу і кошт. При тім російські офіцери не знаючи місцевих відносин, до того ще при неприхильности провінціальних властей, не могли своєї задачі виконати як слід. Се й спонукало Петра зробити останній крок у напрямі обмеження української управи. Досі М. колегія хоч і була на Україні, все таки стояла поза українською управою, а зноситися з місцевими властями могла тільки через ген. військову канцелярію. Тепер Петро, наказавши всі документи підписувати разом членам обох інституцій, злучив М. колегію і ген. військову канцелярію в одну цілість, при

¹ И. И. Павлик Полуботокъ, с. 530.

чим ген. канцелярія тратила до решти всяке значення, а крім сього Велямінов одержав право безпосередніх зносин із полковими канцеляріями, колиб у яким будь випадку ген. старшина була йому через щось негодна. Значить, від тепер М. колегія була вже неконтрольною російською інституцією, а властивою українською управою.

Всі змагання Полуботка і старшини до оборони автономії, хоч вони її визвали в тім напрямі акцію більших кругів української старшини доказом чого були так звані «коломацькі чолобитні» до царя про дозвіл на вибір нового гетьмана і знесення ново наложених податків¹,—всі ті змагання не могли мати виглядів на успіх, бо були позбавлені підпори у широких верств козацтва і поспільства. В тім часі процес поступенного поневолення тих мас через старшинську верству зайшов уже досить далеко, а через те зросла і ненависть тих покривджених до старшини, що при кожній нагоді об'являлось розрухами і непослухом підданих своїм державцям. Тій власне справі присвячені 8 і 10 пункти велямінівського меморіялу. А що звичайно привід до тих несупокіів давали і ставали на чолі того руху ті козацькі елементи, які в той або інший спосіб попали між посполитих, тому оба ці пункти творять одну цілість. Наслідком деяких причин і «бунт» посполитих проти державців і справа «ишущихъ козачества» прибрали як раз у той часі більші розміри, ніж се було коли будь перед тим. Щодо першого, то роздавництво сіл свобідних посполитих ріжним особам старшинської верстви дійшло в часі дванадцятилітнього гетьманування Скоропадського до свого апогея. Після реєстру зладженого російським правительством у 1738 р. роздав сам Скоропадський ріжним людям «до ласки військової» 97 сіл і присілків з 2.532 дворами, а його полковники в тім часі роздали 20 сіл з 680 дворами, отже разом 3.582 дворів². Значить коло 18.000 людей опинилось через який десяток літ у залежності від державців, число як на тодішнє населення дуже велике. Інша річ була з козаками переписаними в посполитих, що з браку якоїсь виразно зазначеної демаркаційної лінії між одними і другими не було нічим надзвичайним. Справедливо піднесено, що старшина мала досить на се легальних способів і не потребувала жадних надужитъ до переписування козаків у підданство, як се виходило би з 8 пункту³. І фактом було, що дуже багато козаків переходило навіть добровільно в підданство до якого небудь пана. Се діялось наслідком тятарів, які заляки Петрові поносили козаки. Оплачуючи такі самі податки, як і свобідні посполиті, даючи нарівні з посполитими «консистентські дачі», козаки мусили ще крім сього відбувати воєнні походи, а що гірше, десятками тисяч щороку ходили на «копальні і лінійні роботи», а при тім усім матеріально нічим не стояли лише від посполитих. Все те одначе не перешкодило тому, щоб на агітацію правительства як посполиті, що попали в залежність від державців, так і козаки, що стали посполитими, не відповіли розрухами і чолобитнями на старшину сподіваючись повернути собі свободу—про ілюзії між масами не трудно. І се було знаменитою зброєю в руках правительства проти української автономії.

Та щож зробив Петро для тих, які йому віддавали неоцінену службу? Про справу відносин між державцями і підданими ні слова не згадав. Зрештою видно з 10 пункту, де Велямінов обжаловує Полуботка не за його становище супроти поспільства, а за те, що він своїм універсалом

¹ Приложеніє къ «Кіевскої Старинѣ», Кієвъ 1890, с. 104—110. Коломацкыя челобитныя.

² Сборникъ императорскаго русскаго Историческаго Общества. Т. 120. Бумаги кабинета министровъ, с. 218—230.

³ Южная Русь, т. II, с. 135.

шкодить інтересам правительства. Та і щож міг зробити Петро, який у Росії знищив останки свободи напів свободних «крестян», порівнявши їх з несвобідними «холопами»¹, для українського поспільства, якому навіть пізніше генеральна канцелярія признавала право свободного переходу?² Впрочім український простий нарід домагався повної свободи, а російське правительство навіть не сміло би було собі уявити якогось «благоустройства» без кріпацтва. Щож до вписаних посполитих козаків, то Петро здобувся лишень на те, що приказав їх наново вписати в козацькі реєстри, не вказавши навіть, як поступати на будуче з такими «вищущими козачества», хоч в 8 пункті виразно стояло таке запитання. Та не тільки не усунув причини, для якої козаки попадали між посполитих, але, як можна судити, вніс іще більше замішання в сю справу, бо такий перехід тісно лучився з аграрним питанням. Козак входячи між посполитих, землю свою продавав або під певними умовами відступав державцеві, який в заміну за се сповняв деякі зобов'язання супроти козака. Колиж тепер такий посполитий відзискував право козака, щож у такім разі мало бути з його землею, без якої він не міг сповняти своєї служби?

Так випали в дійсности проголошувані Петром реформи на Україні. Хоч се вже вияснено не раз, що реформ властиво не було жадних крім фактичного знищення Переяславського договору³, то все таки я вважав потрібним зайнятися тими питаннями, бо ще й досі панують погляди про пункти Велямінова, де говориться, що «Петръ хочетъ приобщить и малоруской народъ къ тому великому благу, которое онъ творить для своей родины, творить, не щадя себя, ни другихъ».

В кінці поміщаю з вияснених вище причин пункти Велямінова і відповіді на них Петра разом із сенатським указом з 16 квітня 1723 р.

1723 года апрѣля 6 дня.

В докладъ пункты.

1. В Малой Россіи зборы какъ были начаты собирать в казну Вашего Величества сочинения коллегии до получения указа и с Правительствующаго Сената, нинѣ оныя по прежнему бы собирать все в казну Вашего Величества. И ежели собирать, то такимъ образомъ, какъ зборщики показали, или збирать во всѣхъ полкахъ и сотняхъ равнымъ образомъ. понеже помянутые зборщики показали, какъ въ полкахъ, такъ и в сотняхъ зборы не равныя.

2. Покуховное, показанщина, пчелная, табачная десятины, с мельницъ войсковая часть, такожъ и протчіе зборы, какъ видно по зборщиковымъ вѣдомостямъ, прежде сего збирались в Малой Россіи на гетмана, на полковниковъ, сотниковъ и протчею старшину с казаковъ убогихъ и посполитыхъ людей, а старшина и знатные казаки и войсковые товарищи і монастырские и церковные владѣльцы, которые у себя имѣють козаны, пчелы, табакъ, мельницы і другие заводы, противъ помянутыхъ козакъ и посполитыхъ надлѣжащихъ зборовъ не платили; а нинѣ оныя со всѣхъ ли равнымъ образомъ собирать?

3. Оброчные статьи, которые прежде сего в Малой Россіи были на откупѣ, нинѣ охочимъ людемъ, ежели кто пожелаетъ взять на откупъ с торгу і з наддаци отдавать ли, понеже із малороссійскихъ обывателей

¹ С. О. Плотоновъ, Лекціи по русской исторіи. Спб., 1904, с. 427.

² Архивъ Мал. коллегии Н-р. 70.358.

³ М. С. Грушевський, Очерки исторіи украинского народа. Спб., 1904, с. 299—302.

⁴ Южная Русь, т. II, с. 128.

і прежде сего в Малороссійской коллегіи об отдаче имъ тѣхъ статей на откупъ требовали указау.

4. Во всей Малой Россіи покуховное беретца токмо с шинкарей с вышинкованныхъ куфь, а малороссійские тамошние обыватели многие продаютъ вино приважаящимъ із великороссійскихъ городовъ куфь по сту, по двесте и болше, а покуховного какъ беретца с вышинкованной куфы не платятъ, токмо скатного по 20, и по 25 копѣекъ. А оныя с такихъ продавцовъ іли купцовъ противъ вышинкованной куфы покуховное равнымъ образомъ брать ли?

5. В Киевѣ да ратуши имѣють быдъ разного звания зборы, на которые той ратуши войтъ с мойстратомъ объявили в Малороссійской коллегіи Вашего Императорского Величества жалованныя грамоты, чтобъ тому збору для всякихъ ихъ отправлений быть при той ихъ ратуше, а нинѣ тѣ ихъ ратушныя зборы противъ другихъ малороссійскихъ ратушъ в казну Вашего Величества собирать ли?

6. З гетманскихъ маетностей збираны гетману на булаву и на кухню, зборы, кроме денежныхъ и хлѣбныхъ зборовъ шубы, сапоги козлины, чулки, рукавицы, полотна, сани, телеги, всякая пряжа, яйца, яловицы, бараны, гуси, утки, капуста и прочіе зборы томужъ подобные, которые прежь сего употреблялись в домъ гетманской на свое домовые расходы, а нинѣ оное по смерти гетманской с тѣхъ маетностей собирать ли? І ежели собирать, на какие расходы употреблять, понеже скотину и птицы ежели держать, то на кормъ онымъ птицамъ хлѣба въ расходъ употреблятьца будетъ не малое число. А ежели впредь оно не собирать, то инешнее собранное куда употребить?

7. По даннымъ в Малороссійскую коллегію доношениямъ отъ малороссійскихъ обывателей, содержатца во оной коллегіи под карауломъ ис поповъ и ис прочихъ чиновъ тамошние малороссійские обыватели в непристойныхъ словахъ касающихся ся к Вашей императорского Величества чести, по которымъ доношениямъ во оной коллегіи, кемъ надлѣжитъ разыскивано, а по розыску оное за ними и явилось; ис такими что чинить?

8. Из малороссійскихъ посполитыхъ людей бьютъ челомъ в коллегіи на генеральную і прочаю старшину и на другихъ владельцев, что дѣды и отцы ихъ а из нѣкоторыхъ и они, челобитчики, многие годы служили казацкую службу и были в разныхъ походахъ, а старшина из той казацкой службы написалъ ихъ, а другихъ и по неволи взяли к себѣ в подданство. По которымъ ихъ прошениямъ писано ис коллегіи к полковнику Полуботку і генеральной старшинѣ, дабы они в коллегію прислали изрѣстіе: оныя челобитчики дѣды и отцы ихъ с козаками по реестру написаны-ль? На что отвѣстиемъ объявили: давныхъ де козацкихъ реестровъ у нихъ не сыскано, а которые есть реестра и по темъ имянь ихъ челобитчиковыхъ нѣтъ, чего ради в тѣ села, гдѣ оныя челобитчики жителство имюють для розыску тамошними і старонними старинными козаками и мужиками посыланы ис коллегіи оборъ-афицеры. А по розыскамъ тѣхъ афицеровъ показано, что тѣхъ челобитчиковъ дѣды, отцы и родственники ихъ, а нѣкоторые из нихъ челобитчиковъ казацкую службу служили и в походахъ бывали, а старшина-де нѣкоторыхъ ис тѣхъ челобитчиковъ в подданство к себѣ взяли поневоли. Нине оныя челобитчики в коллегіи просят, дабы имъ по прежнему в казацкую службу определитли?

9. По пунктамъ гетмана Богдана Хмельницкого і на оное в рѣшительныхъ въ 7-омъ пункте, показано: В Городѣхъ быть урядникомъ войтамъ, бурмистрамъ, раицамъ, лавникамъ и доходы всякіе денежные, хлѣбныя збирать на Ваше Императорское Величество и отдавать в казну

тѣмъ, которые от Вашего Величества присланы будутъ, да темже присланнымъ надъ тѣми зборщики смотреть, чтобъ дѣлали правду. А ниѣ по указу Вашего Величества изъ малоросійской коллегіи для збору денегъ и хлѣба и прочего зборщики изъ ихже людей определены во все малоросійскіе полки, а для усмотренія надъ тѣми зборщики, чтобъ в томъ зборе дѣлали правду, надлежитъ (определить). Ис какихъ чиновъ Ваше Величество изволите десять человѣкъ добрыхъ, чтобъ в каждомъ полку было по одному человѣку? А бесъ такихъ нарочно к тому дѣлу определенныхъ за тѣми зборщики коллегіи усмотреть не можно, понеже многіе малоросійскіе города отъ Глухова имѣютъ быть в дальномъ разстояніи.

10. По указу Вашего Величества исъ Правительствующаго Сената велено мнѣ съ черниговскимъ полковникомъ Полуботкомъ і генеральною старшиною во всѣхъ ихъ дѣлахъ присутствовать и смотреть, дабы ничего противнаго Вашего Величества интересу чинено не было, і буде что у смотрю, того имъ не позволить. А прошедшаго 1722 году декабря 15 дня оной полковникъ и генеральная старшина требовали отъ меня совѣту, чтобъ послать во всю Малую Россію універсалы в такой мѣре: извѣсно—де имъ учинилось, будто посполство подданные лѣкомисленные показывая самоволство, не хотятъ владельцомъ своимъ подлежащаго отдавать послушанія. И ежели гдѣ оныхъ подданныхъ имѣлабъ противность, такихъ брали в тюрьмы и по разсмотренію вины нещадно публично наказовали. Что я усматривая объявлялъ имъ полковнику и генеральной старшинѣ, дабы они того не чинили, понеже усматривая то протчая старшина стануть посполству противъ прежняго чинить не малыя тягости безъ всякой вины. А объявлялъ имъ, дабы они прежде, ежели кто исъ такихъ чинить своимъ владѣльцамъ противности, і о такихъ бы прежде освидѣтельствовались, а посвѣдѣтельству учинили таковымъ штрафъ, кто чему достоинъ будетъ а не всемъ бы такой страхъ объявлять. Токмо онъ полковникъ и генеральная старшина не принявъ того моего совѣту оныя універсалы въ Малую Россію послали. И ежели впредь оная старшина будутъ чинить такіеже отправленія безъ моего совѣту, и в томъ какимъ образомъ с ними поступать?

11. В Малоросійской коллегіи надлѣжитъ для всякихъ отправленій имѣть обстоятельныя вѣдомости и малоросійскихъ зборахъ, такожъ къ расположенію квартиръ на драгунскіе полки о дѣловомъ числѣ да імяныя наличныя списки о козакахъ обрѣтающихся въ всей Малой Россіи і о прочемъ, которыхъ многократно требовано отъ полковника Полуботка и генеральной старшины, токмо они такихъ вѣдомостей в коллегію не дали. А ниѣ ежели прилучитца изъ Малоросійской коллегіи взять исъ котораго полку ко исправленію Вашего Величества дѣлъ какія вѣдомости или о чемъ справитца, і для того в тѣ полки к полковникамъ или к кому надлѣжитъ, указы изъ Малоросійской коллегіи мимо генеральной старшины посылать ли?

12. Указомъ Вашего Величества исъ Правительствующаго Сената в Малоросійскую коллегію объявлено и бытіи в малоросійскихъ полкахъ определеннымъ изъ Сената комендантамъ а именно: в Стародубе, в Чернигове, в Переяславле, в Полтаве, которые в тѣ полки и прибыли. А велено тѣмъ комендантамъ, будучи в оныхъ городѣхъ, присланные отъ полковника Полуботка і генеральной старшины к тамошнимъ малоросійскимъ полковникомъ указы и универсалы с присланными къ темъ комендантамъ исъ коллегіи с такихъ-же указовъ и универсаловъ копиями свидѣтельствовать, а по свидѣтельству ежели будутъ несходны, то оныхъ до действия не допускать. О чемъ я писменно предлагалъ полковнику Полуботку и генеральной старшинѣ, дабы они в те полки к полковникамъ послали отъ себя указы.

чтоб тѣ полковники онимъ комендантомъ присланные к нимъ отъ нихъ, генералной старшины, указы і універсалы объявляли. Токмо онаго онъ полковникъ, не учинилъ, а объявилъ в коллегию проемемориею, что о объявленіи тѣмъ комендантомъ оныхъ универсаловъ указу Вашего Величества они у себя собственного не имѣютъ. Того рады дабы указомъ Вашего Величества повелено было оному полковнику и генералной старшине объявить, дабы они впредь по предложению в Малоросійской коллегии во отправленіи Вашего Величества дѣлѣ имѣли отправление безо всякне отговорки дабы затѣмъ во отправленіи положенныхъ на оную коллегию дѣлѣ не имѣло быть остановки.

Подъ оными пунктами приписано тако: Степанъ Вельяминовъ¹.

Под тѣмиж пунктами подписано собственною его Императорскаго Величества рукою тако:

Не забыть о компаненщикахъ и сердюкахъ.

Да на особомъ листе писано собственною его Величества рукою тако: на «1» збирать такъ какъ збирано², а жалованья давать по Хмелникова пунктамъ.

на «2» брать со всѣхъ равно.

на «3» Отдавать охочимъ с торгу.

на «4» брать равно.

на «5» Прислать с привилегией і куды держать расходы імянно.

на «6» брать денгами, толкобъ не тягостно.

на «7» Разыскивать в правду і чинить чему достойны, но смотрѣть того, что и злости происходитъ такихъ наказывать, а что с проста³, то вытолковать ему а не наказывать.

на «8». Послать указъ, чтобъ конечно прислали. А которые явятця подлинныя казаки, такихъ по челобитью ихъ писать в казаки.

на «9». Определить изъ ундеръ афицеровъ добрыхъ и з оставныхъ.

на «10» Для отвѣту быть суди Полуботку, Савичу і Черныцу (а когда суди придутъ, то на ихъ мѣсто выбрать добрыхъ коллегіи тамошней).

на «11» Взять вѣдомость, и когда надобно будетъ посылать і мимо.

на «12» Всѣ указы подписывать обще, а без коллежской подписи никуды никакихъ указовъ не посылать. І о семъ послать изъ Сената указъ. 1723 апрѣля 5 дня в ыностранной коллегии.

Да под оною Его Величества собственною рукою особо написано: зборы, которые можно оставить:

Записное от казановъ; от казановъ. что медь ситят; с возовъ за пропускные квиты; от приѣзжихъ за мѣсто; с продажи лошадей и протчай скотины; с привозного всякого хлѣба; с продажи хлѣба; с менщанскихъ и посполитыхъ людей с лошадей ихъ работныхъ, тажежъ ис тѣхъ. с которыхъ беретца смотря по пожиткамъ; Мазепщина с посполитыхъ людей; праздничное от казаковъ и мужиковъ; с ратушныхъ подданныхъ от пары воловъ и лошади; с подседковъ казацкихъ и мужицкихъ; броварное с варъ пива с козаковъ и мужиковъ; от резницкихъ каморъ, что биралось сала от бобылей не имѣющихъ грунтовъ; с пѣшихъ людей с хать; стацею с посполитыхъ людей; стацею с подседковъ конныхъ и пѣшихъ; с казаковъ с каждого двора ралець. Под тѣмъ подписано собственною его Императорскаго Величества рукою тако: кромѣ крестиковъ все отставить 1723. апрѣля 5. В ыностранной коллегии.

Апреля 16 дня.

¹ В ділі № 995, лист 1—4, містяться слово в слово ті самі «пункти» тільки без посліднього речення з підписом, зате на долині дописано: Таковы пункты поданы его Императорскому Величеству в Санктъ Питербурхе марта 31 дня 723-го года. ² В рукописи: збирана. ³ В рукописи: просто.

Указъ коллегіи малороссійской.

1. По прежнему указу и по инструкціи данной тебѣ прошлаго 722 году мая 16 дня, в Малой Россіи всякие доходы денежныя и хлѣбныя, о которыхъ приказали зборщики збирать в казну урядникомъ и воитомъ малороссійского народа такъ какъ збирано. І принимать у нихъ определеннымъ в Малороссійскую коллегію и іс тѣхъ зборныхъ денегъ жалованье давать по пунктамъ Богдана Хмельницкого і по выше помянутой инструкціи. А чтоб оныя зборщики дѣлали правду и от отписей нечего не брали противъ тѣхже Хмельницкого пунктовъ, определить в назиратели в каждой полкъ по одному человѣку изъ ундеръ афицеровъ добрыхъ изъ отставныхъ, которые даны будутъ изъ Военной коллегіи.

2. Зборы с куфъ, с казановъ і табачная десятина, войсковая часть и протчіе, которые по зборщиковымъ вѣдомостямъ прежь сего збирались в Малой Россіи на гетмана, на полковниковъ, сотниковъ и протчую старшину с казаковъ убогихъ и с посполитыхъ людей, а старшина и знатные казаки и войсковые товарищи і монастырскіе церковныя владѣльцы, которые имѣють у себя казаны, пчелы, табакъ, мелницы и другіе заводы, а противъ помянутыхъ казаковъ и посполитыхъ надлежащихъ зборовъ не платили, с такихъ со всѣхъ брать равно отъ вышнихъ и до нижнихъ чиновъ не выключая никого.

3. Оброчныя статьи, которые прежде сего были в Малой Россіи на откупахъ и изъ Малороссійской коллегіи требовали и требовать будутъ малороссійскіе обыватели об отдаче тѣхъ статей на откупъ, такіе отдавать охочимъ людямъ с торгу по указу.

4. С малороссійскихъ обывателей, которые продають вино привѣзжающимъ изъ великороссійскихъ городовъ малымъ и великимъ числомъ куфъ, а покуфныхъ денегъ противъ того, какъ беретца с шинкарей с вышинкованныхъ куфъ не платять, а платять по 20 и по 25 копѣекъ, с тѣхъ с такого вина в отвозъ брать равно какъ с вышинкованныхъ куфъ.

5. О разныхъ зборахъ ратушскихъ в Києве, на которые воить с магистратомъ в Малороссійской коллегіи объявили жалованныя грамоты, что тотъ зборъ для ихъ отправленной отданъ на ратушу, о томъ прислать изъ Малороссійской коллегіи для определения в Сенатъ привилегей копии і куды держатца расходы імянно.

6. В мѣсто прежнихъ зборовъ, которые збираны з гетманскихъ маестностей гетману на булаву і на кухню (кромѣ денежныхъ і хлѣбныхъ) за шубы, сапоги, козлины, чулки, рукавицы, полотна, сани, телеги, за пряжу и за всякую живность и протчае, нинѣ за то брать денгами положе настоящую нетягостную цену.

7. Которые в Малороссійской коллегіи, по доношеніемъ малороссійскихъ обывателей, содержатца изъ поновъ и другихъ чиновъ в непристойныхъ словахъ касающихся к нашей чести и с розыскомъ оное за ними явилось, или впредь такіе явятца, и оными розыскивать в правду и чинить чему достойны; но смотреть того, что изъ злости происходитъ, такихъ наказивать, а что с просто то вытолковать ему а не наказивать.

8. Которые іс посполитыхъ людей бьютъ челомъ, чтобъ имъ быть в казацкой службѣ по прежнему для того, что дѣды ихъ і отцы, а нѣкоторые и сами челобитчики прежде сего служили в казакахъ многіе годы и были в походахъ, а старшины-де и другіе владѣльцы написали ихъ, а иныхъ и по неволе взяли к себѣ в подданство, того рады для подлинной о такихъ справке изъ войсковой канцеляріи взять с прежнихъ давныхъ і с нынешнихъ казацкихъ реэстровъ списки, а чтоб оныя присланы были конечно немедленно, о томъ к полковнику Полуботку і к генеральной старшине указъ нашъ изъ сената посланъ. А в Малороссійской коллегіи с тѣми реэстрами справливатца; и с которыхъ дѣды и отцы и сами чело-

битчики в казацкой службѣ прежде были написаны, тѣхъ по ихъ челобитью писать в казаки по прежнему. А буде прежнихъ давныхъ реэстровъ не сыщется, о такихъ свидѣлствовать малоросійскими жителями, і ежели по подлиннымъ свидѣлствомъ, которыхъ дѣды і отцы іли сами челобитчики в казацкой службѣ были, тѣхъ по томужъ писать в казаки.

9. Чтоже полковникъ Полуботокъ і старшины не взирая на данные имъ наши указы послали нѣкоторые универсалы безъ совѣту с тобою, того ради велено для отвѣту быть сюды полковнику Полуботку и іс старшинѣ Савичю и Чернышу і о томъ к нимъ посланы указы із сената.

10. В Малоросійской коллегіи всякому отправленію имѣть обстоятельныя вѣдомости о малоросійскихъ зборахъ, такожъ к расположению квартиръ на полки о дворовомъ числѣ и імянные наличные списки о казакахъ обрѣтающихся ся во всей Малой Россіи и о протчихъ. И понеже в пунктахъ твоихъ объявлено, что оныхъ многократно требовано от полковника Полуботка і генеральной старшины, токмо-де они в коллегію недали, того ради у полковника Полуботка и генеральной старшины тое вѣдомость взять, во умедление же оной, іли когда надобно будетъ в коллегію ис которого полку ко исправленію по указу дѣлать такие вѣдомости, іли очемъ справки, то посылать и мимо генеральной старшины.

11. Полковника Полуботка¹ и генеральной старшины посылаемые к полковникомъ всѣ указы і универсалы, которые когда имѣютъ быть посланы о какомъ генеральномъ положеніи і публикованіи какихъ указовъ: о нарядахъ войска о зборахъ денежныхъ і хлѣбныхъ о публикованіи смертныхъ экзекуцій и публичныхъ наказаніяхъ, о накладкахъ на посолство и о другихъ важныхъ дѣлахъ подписывать обще, а безъ коллежской подписи никуда никакихъ указовъ не посылать і по нихъ в городѣхъ не дѣйствовать: а о протчихъ, которые не касаются до какого генерального определенія, по токмо въ ихъ партикулярныхъ дѣлахъ оное имъ не отрѣшаетца і бесъ коллежской подписи.

12. Понеже многие непотребныя зборы с народа збираютца отчего имъ не безъ тягости, того ради милосердуя мы о вѣрныхъ своихъ подданныхъ малоросійского народу повелѣваемъ отставить слѣдующіе: записаное от казановъ и от казановъ же, что медъ сытять, с воевъ за пропускные квиты от приѣзжихъ за мѣсто, с продажи лошадей и протчей скотины, с привозного всякого хлѣба, с мещанскихъ и посполитыхъ людей с лошадей ихъ работныхъ, такожъ ис тѣхъ, с которыхъ беретца смотря по пожиткамъ, мазенщина с посполитыхъ людей, праздничное от козаковъ и мужиковъ, с подсоседковъ козачьихъ і мужицкихъ, от резницкихъ каморъ, что збиралось сала отъ бобылей не имѣющихъ грунтовъ, с пешихъ людей с хат, саждою с посполитыхъ і с подсоседковъ конныхъ і пѣшихъ, с казаковъ с каждого двора ралець. И впредь таковыхъ бы не збирать. И о томъ в Малой Россіи публиковать нашими печатными указы, которые даны будутъ із сената.

У подлинного подписано Его Императорского Величества собственною рукою тако: ПЕТРЪ².

Обіцяний друкований указ вийшов з датою 16 квітня 1723 р. в Петербурзі. В нім побіч вступної формули дослівно повторений з сего указу 8 і 12 пункт т. в. Одобиваючихся козацтва посполитих і знесенню згаданих зборів³. Відпис його находиться в сім ділі.

¹ В рук.: Полковнику Полуботку.

² Архивъ Малоросійской Коллегіи въ Харьковѣ, № 7028.

³ Правительство і тутъ осталося вірне своїй тактиці оголошуючи лишень два найпопулярніші пункти з цілого указу.

До історії генеральної військової канцелярії.

З усіх питань про устрій гетьманщини найменше дотепер обслідувано справу адміністрації. Щойно останніми часами увага дослідників звернулася в сю сторону; тому й маємо вже деякі спроби розглянутися в адміністраційнім устрою, як напр. недавно видана більша праця про український полк.¹ Та досі не маємо скільки-будь суцільної роботи про центральні інституції гетьманської адміністрації, з яких без сумніву найважливішою була Генеральна Військова Канцелярія. Тимчасом власне тут сходилися всі нитки управи обширного краю, тут остаточно розв'язувалися усякі питання, яких розв'язки домагалися низи, а з другого боку Генеральна канцелярія була тим маховим колесом, яке пускало в рух всю діяльність, викликану з гори, і то не тільки в питаннях безпосередньо адміністраційної природи, але також і судової.

В моїх руках є кілька документів з 1720 і 1730-х рр., які дають змогу в значній мірі висвітлити питання, що саме становила Генеральна Канцелярія, як інституція та як провадилося в ній діловодство.

Як організовано було згадану канцелярію в самих початках гетьманщини—про це за браком даних не беремося говорити. Однак напевно можемо сказати, що вже за перших гетьманів, починаючи від Хмельницького, це була найліпше зорганізована інституція, бо в ній, як в гетьманській канцелярії концентрувалася уся управа, і вона мусила відповідати всім вимогам, які до неї ставило формування нового устрою гетьманщини. В усякім разі поминувши, так сказати, чисто технічну канцелярську сторону, ця інституція осталася в своїм заснуванні і принципі незмінною до XVIII ст., а власне кажучи до 1734 р., себто до смерті гетьмана Апостола з малою перервою за часу першої малоросійської колегії (1722 — 1727 рр.).

Найраніше і більш-менш суцільну характеристику Генеральної канцелярії та її персоналу дав відомий знавець української старовини В. Ломиковський у своїм т. зв. «Словарі малорусской старини». З його слів Генеральна канцелярія була на Україні верховною і головною управою, залежною безпосередньо від волі і впливу гетьмана. Вона подібно, як в інших місцях «верховні сенати», заправляла цілим краєм і творила рід ради гетьмана і ні перед ким, крім його, не була відповідальна. В часі неприсутности гетьмана, напр. в часі походу сього останнього або з яких інших причин, вона правила цілою країною гетьманською властю. Тільки в судових справах—цивільних суперечках вона в більшині залишала остаточне рішення генеральному судді. Однак і в сім випадку карні й політичні справи брала до себе на ревізію. В ній засідала звичайно вся генеральна старшина (крім генеральних суддів), а від гетьмана залежало, кого призначати для присутности, однак тільки з поміж генеральної старшини. Найчастіше засідали тут обозний і осаули. Невідмінним чле-

¹ М. Слабченко, Малорусский полкъ въ административномъ отношеніи, Одесса, 1909.

ном (що зрештою само собою зрозуміле) був генеральний писар.¹ Крім того Ломиковський знає ще й іншу канцелярію, а се «канцелярію вобнну і військову», установлену указом Петра з 17 листопада 1720 р. в наслідок нібито хворости й неприсутности гетьмана Скоропадського. В ній був за председателя генеральний писар і вона приймала скарги від усіх і на всі суди. Звідсіля йшла апеляція до гетьмана, а на сього останнього до самого царя. З слів автора словаря, ся канцелярія перестала існувати з смертю Скоропадського, коли знов виступила Генеральна канцелярія.²

Стільки Ломиковський. Другий дослідник, генеральний судія Сулима, говорить в своїй «записці» вже не про генеральну канцелярію як таку, а про малоросійську колегію, яка повстала на місце генеральної канцелярії, що в своїм питомім характері існувала тільки в часах гетьманів.

Головною недочакою поданої Ломиковським характеристики є те, що вона написана при кінці XVIII ст. і то очевидно не на підставі документів, а усної традиції, що правда дуже ще живої, та все таки тоді, коли український автономічний устрій, а з ним очевидно і адміністраційні інституції були вже скасовані. Таким чином вийшов опис схематичний, в яким говорилося про Генеральну канцелярію, як однакову для всього часу її існування, тимчасом коли XVIII ст. вона перебула не одну зміну, так що до свого значіння, як складу й компетенції. Отже з одного боку виходить з того опису, що Генеральна канцелярія була органом гетьмана, з другого ж боку на підставі сказаного про неї, як раду при гетьмані і постійну присутність в ній генеральної старшини, можна б собі її уявляти, як інституцію колегіяльну. Значить, вона повинна була мати певний обсяг діланья і компетенції поруч, а навіть і мимо гетьмана. Тимчасом перед тим і очевидно в тій порі, про яку саме говоримо — вилучивши час першої малоросійської колегії (1722 — 1727 рр.), канцелярія була дійсно органом самого гетьмана чи того, хто сидів на його місці. Колегією ж ставала в самій річі тільки в часі неприсутности гетьмана, коли сей управу передавав генеральній старшині. Се видно найкраще з того, як велося діловодство та як вирішувалися справи в Генеральній канцелярії.

Таким чином на підставі реферату генерального писаря Турковського, поданого кн. Шаховському зараз по смерті гетьмана Данила Апостола (1734 р.), Генеральна Військова Канцелярія, як інституція, і діловодство в ній ось як виглядали. Канцелярія приймала і вирішувала або доручала рішати різні «приключачіє ся... дѣла государственніє, войсковіє и челобытчиковіє». Різні находженія (наскільки не були віддані самому гетьманові) попадали в руки генерального писаря, який зараз же подавав їх гетьманові. Гетьман або сам знайомився зі змістом тих внесень, або казав писареві їх вачитувати. Се був, так би мовити, гетьманський контроль надходжень, бо в сій стадії, маючи справу з сировим матеріялом, гетьман нічого не рішав, тільки звертав усе назад генеральному писареві, який на верху кожного письма робив помітку ось якого роду: «1734 году января 4 д. записавъ въ книгу доложить», а на рапортах записав «отдати в повѣте», себто до відповідного, сказати б по теперішньому, департаменту, до якого належав відповідний полк, звідки прийшов рапорт. А вся та поміта означала, що письмо належало записати у вступний протокол (вступна протокольна книга) а потім віддати до відповідного департаменту чи там «повытѣя». Тут на підставі трохи

¹ В. Ломиковський, Словарь малорусской старины, Київ, 1894, сс. 12 — 13.

² Ibid., с. 13.

неясної фрази документу («По записки же в приходной протокольной книги взявъ онъ, писар войсковий генеральный всѣ письма к докладу в адъютанта»), треба думати, наступало сортування вступних паперів менше важких і пильних від важніших і пильніших і підготовлювання їх реферувати. Після сього писар з сими останніми йшов знов до гетьмана, який сим разом давав на кожде з них «резолюцію» себто вказував, яким способом належить відповідну справу полатодити чи який їй дати напрям. Тепер же вертав генеральний писар з тими резолюціями назад до канцелярії в так звану «столову» і тут передавав письма старшому канцелярстові, а сей знов, або коли його не було, то таки сам генеральний військовий писар — розділював справи «повѣтчикамъ, что до кого надлежит... для произвождения по тѣмъ письмамъ по надлѣжащому дѣла», себто для владження відповідних рефератів і на їх підставі проєктів відповіді гетьмана (універсалу, указу, листа і т. і.) на кожду з тих справ. По перегляді і виправленню таких «чорних отпусков» писарем або старшим канцеляристом, ті чорновики переписувалися «на бѣло» і генеральний писар відносив їх до гетьмана «для подпису руки гетьманської». Такі підписані вже гетьманом письма вандрували «в отпускную протоколную книгу для записки и положенія на оныхъ номеровъ», а потім у присутності генерального писаря їх печатано і відсилено, куди належало. Щождо судових чолобитень, котрі присилано до Генеральної канцелярії, а які повинні були бути подані в відповідній судовій інстанції, значить, в генеральнім, полковім або сотеннім суді, то з наказу гетьмана генеральний писар давав за своїм підписом «поміту», в якій вказував, куди дану чолобитню чи супліку належить відіслати «для надлежащаго по ней разсмотренія и рѣшенія по указамъ с. і. в. и малороссійскимъ правамъ»¹.

І так ми на підставі згаданого документу прослідчили весь хід діловодства в щоденнім заняттю Генеральної канцелярії, прослідчили хід закладжуваних тут справ від хвили вступу їх до Генеральної канцелярії до того моменту, коли рішення і постанови щодо них висилано до місць чи до осіб, котрих ті постанови дотикалися. Тут ми бачимо поза чисто канцелярським персоналом властиво дві активні особи, коли не числити сюди старшого канцеляриста: а то гетьмана і генерального військового писаря. Одиноким джерелом сили і влади Генеральної канцелярії являється гетьман, який особисто і ні від кого незалежно рішає всі справи своїми резолюціями, а писар при помочі канцеляристів тільки виконує гетьманські резолюції. За те тут ані сліду якого-будь спільного внесення чи то колегії чи поодиноких генеральних урядовців, очевидно спільної участі офіційальної, бо розуміється, що на такий чи інший спосіб полатодження даної справи могли впливати і напевно впливали сторонні чинники, напр. старшини — одначе все таки не офіційно. Значить, що компетенція Генеральної канцелярії вповні зливалася з компетенцією гетьмана, тоб то мала свою власть і силу в гетьмані, не стаючи одначе тим самим приватною гетьманською канцелярією, а навпаки задержуючи свій характер «військової» інституції.

Що правда, в часі, про котрий говоримо, власть Генеральної військової канцелярії вже значно стратила, коли, сказати б, не на інтенсивності, то на обширі ділання, з якого знято по Скоропадським такі першорядної ваги і значіння справи, як управа фінансами і суд. Причиною такого обмеження Генеральної канцелярії був власно її характер інституції вповні залежно від волі гетьмана — гетьманського органу. А власть геть-

¹ Х. П. А. Д. М. К., № 17347.

мана по 1708 р. була сіллю в оці російського уряду. Тимчасом поки канцелярія, куди сходилися всі нитки управи гетьманщиною, була в руках гетьмана, для російського уряду було дуже трудно або майже неможливо контролювати гетьмана, на що постійно скаржилися додані російським урядом спеціально для контролю над гетьманом російські резиденти. Такий напр. стольник Протасьєв, резидент при Скоропадським кілька разів скаржився, що гетьман роздає, кому хоче, мастності, в тім числі навіть людям, з погляду російського уряду підозрілим, а він, Протасьєв, не має ніякої змоги тому перешкодити, дізнаючися звичайно про все вже по доконанім факті¹. Через те Петро під приводом «непорядків», які панують в генеральній канцелярії указом з 17 листопада 1720 р., повтореним потім 1721 р., хотів зреформувати генеральну канцелярію, ставлячи її поруч з гетьманом, даючи їй окремого шефа в особі генерального писаря, що мав бути відповідальним за рішення в канцелярії. За те гетьман, що перед тим сам рішав у канцелярії, мав бути інстанцією апеляційною для постанов, не вирішених остаточно в генеральній канцелярії.² Ця реформа, проти котрої українська управа робила рід пасивного опору за Скоропадського, мабуть і не ввійшла в життя. Одначе згаданий указ послужив підставою Ломиковському, а за ним і видавцеві його праці А. Лазаревському до твердження про утворення і існування через якійсь час окремої інституції, названої Ломиковським «Канцелярією воєнною і військовою».³

По поверненню гетьманства 1727 р. російське правительство, не зважаючи на ласкавий тон, який воно взяло до України, в принципі не зрелося напряду російської політики заініційованої Петром I. Тут знов на першій місці стояла справа влади гетьмана з його Генеральною канцелярією, на котру зразу ж почав слати неприхильні донесення новий резидент при гетьмані Апостолі Наумов. Наумову особливо не подобалося вмішування, а навіть рішення генеральною канцелярією судових справ, поминаючи не раз не тільки нижчі судові інстанції, але навіть і генеральний суд.⁴ Тимчасом з погляду дотеперішньої української практики се не було жадною новиною чи надужиттям, але самозрозумілою річчю, бо хоч т. зв. генеральний суд на Україні існував здавна, одначе не як інституція зовсім окрема від Генеральної канцелярії, але вповні вмішувався в поняття Генеральної канцелярії, як центральної управи всієї України, маючи з того погляду, так сказати, круг ділання *per delegationem*. Мало того, Генеральна канцелярія могла доручити суд колегії, зложеної навіть не з генеральних урядовців, як се напр. сталося 1722 р., коли Полуботок з старшиною віддав «всякіє дѣла, до суду приключаючієся, рѣшити панамъ Пѣроцкому, Тарасевичу, Уманцю и Чуйкевичевѣ».⁵

Розуміється, що для російського правительства миродаїним були не «права і привілеї» гетьманщини, а його власний політичний напрям. Через те в рішительних пунктах, даних новому гетьману 1728 р. 22 серпня, не тільки застережено, щоб гетьман управляв через Генеральну канцелярію «изъ совѣта генеральной старшины» — ну і резидента, але при тій нагоді утворено окремий, цілком незалежний від Генеральної канцелярії генеральний суд, зложеної з шести осіб по половині

¹ М. А. М. Ю. Дела правит. сената по малоросс. эксп., кн. № 79/1806.

² Бантыш-Каменский, Источники малоросс. истор., т. II, с. 297.

³ Ломиковський, *Op. cit.*, с. 13.

⁴ М. А. М. Ю. Дела прав. сен. по малоросс. эксп., кн. № 53/1780, л. 281.

⁵ Журналь, си есть, насущная записка дѣлъ, въ войсковой генеральной канцелярии приключающихся... Чтенія въ истор. обществѣ Нестора Лѣтонисца, кн. XII. Кієвъ, 1898, отд. III, с. 95.

з Великоросів і Українців, а якого гетьман був лише президентом. В тих же пунктах утворено окрему адміністрацію для управи фінансів гетьманщини, зложеною з двох підскарбіїв — Великороса і Українця, з окремою канцелярією, званою «канцелярією зборів». Ті дві колегіяльні інституції, майже зовсім незалежні від гетьмана, були сильним ударом для гетьманської влади і Генеральної канцелярії. Особливо треба се сказати про фактично зорганізовану 1729 р. канцелярію зборів, яка зараз же вступила в боротьбу з Генеральною канцелярією, себто з гетьманом, головню за право видавати нижчій адміністрації — полковим і сотенним канцеляріям обов'язкові для них укази безпосередньо, а не за посередництва Генеральної канцелярії, що ся остання обстоювала. Боротьба ся велася до самої смерти Апостола.¹

Одначе в тім обмеженім кругу ділання гетьман і Генеральна канцелярія удержалися в давнім значінню. Лишалася управа військом, адміністрація, право затверджування, а то і просто іменування нижчої старшини, з виїмком полковників. А чого вже варто було право затверджування наданих і надавання нових маєтностей, право т. зв. протекції, себто емансипації поодиноких осіб, а навіть цілих корпорацій (напр. цехів) з під влади місцевої адміністрації і місцевого суду і увільнювання від деяких податків, що все мало ознаки атрибутів найвищої влади.

Переходимо тепер до самої канцелярії в тіснім розумінню сього слова, себто до занятого в ній персоналу. Про першу особу Генеральної канцелярії генерального військового писаря вже перед тим говорено, як про референта всіх справ перед гетьманом. Щож до решти його діяльності, то він, зі слів Турковського, «чинит опредѣленіе по усмотрѣнію и по дѣйствию и исправности канцелярист (!), кому якіе повѣтя и дѣла содержать и писати книги прихожих е. і. в. грамотъ и отпускныхъ к е. і. в. доношеній, також во всяких дѣлахъ унѣверсаловъ и протоколныхъ книгъ записку» — одно слово розпоряжається всею канцелярійною машинерією. Нарешті він подавав гетьманові на підвищення канцеляристів, коге уважав за достойного на старшого канцеляриста, яких звичайно бувало двоє. Се були безпосередні начальники решти канцелярійного персоналу, званого військовими канцеляристами.

В тім рефераті генерального писаря Турковського в рядах канцелярійного персоналу не бачимо найважнішої властиво особи, того *spiritus movens* канцелярії — реєнта Генеральної канцелярії. Сі власне реєнти, перші знавці права, відносин в гетьманщині і секретів адміністрації, фактично вели ціле діловодство, надаючи такий чи інший оборот поодиноким справам, які генеральна канцелярія рішала. Таким реєнтом напр. за Самойловича був відомий Василь Кочубей, пізніший генеральний суддя, за Скоропадського Дмитро Володковський, потім знатний товариш військовий, уживаний Полуботком як посол до Москви з проханням від цілого війська, щоб цар дозволив вибрати гетьмана і зніс нові податки, наложені малоросійською колегією.² По Скоропадським в часах малоросійської колегії і в початках гетьманування Апостола займав місце реєнта Петро Валькевич, відомий майстер свого діла, кандидат на генерального старшину при організації нової управи в часі привернення гетьманства Петром II.³ Але власне Валькевич був останнім реєнтом, бо

¹ Про діяльність канц. зборів і боротьбу з гетьманом багато интересного в протоколах згаданої канцелярії. Х. И. А. Д. М. К. № 591 і «Діаріушъ» і «Журналь» генер. канц. Ibid., № 2622 і 591.

² Див. напр. Журналь... Чтенія в. и. общ. Нестора глѣтоп., кн. XII, отл. III, с. 100 і інш.

³ Про него див. А. Лазаревський, Описание Старой Малороссии, т. I. Стародубский полк, Киев, 1888, ст. 103 і дальше.

як раз в початках гетьманування Апостола російське правительство скасувало сю посаду. Про причини скасування посади реєнта загалом ніяких безпосередніх вказівок нема. Щодо самої особи Валькевича, то йому належно пошкодила подана Верховному Тайному Совѣту опінія. яку про його дав кн. Дмитро Михайлович Голіцин. Перед виготовленням рішительних пунктів і іменуванням генеральної старшини, між кандидатами якої був і Валькевич, Голіцин запитаний про думку в різних українських справах і про кандидатів, зачислив Валькевича до осіб, яких «ни в какис б чины генеральные не допускать, ибо не мочно им гѣрить».¹ Одначе реєнт міг бути загалом ненаручний для російського правительства, як людина віддана вповні гетьманові, вповні від його залежна, бо гетьман міг його в кожній хвилі перемінити на когось іншого, чого вже в тих часах не міг зробити з генеральним писарем, високим урядовцем, іменованим самим російським правительством.

Канцелярист військовий — перший ступінь служби на Україні для значнішого козацтва, з слів Ломиковського, який і подає визначення служби канцеляриста — *candidatus omnium dignitatum*. З генеральної канцелярії такий *candidatus* дуже часто попадав на значні полкові посади, як напр. за Апостола старший канцелярист Григорій Юркевич став від разу стародубським полковим писарем², а особливо в XVIII в. повівся звичай настановляти канцеляристів сотниками.

За теж трудно було понасти в канцеляристи Генеральної канцелярії. де крім знатности роду потрібна була ще й освіта. З тих причин, як говорить автор «Словаря», вони в надії на кар'єру, служили безплатно. Одначе се останнє твердження не вірне, принаймні для часу, про який говоримо. На підставі «вѣденія» гетьмана Апостола російському канцелярові 1728 р. докладно можна означити скількість персоналу в генеральній канцелярії, як і платню, тим персоналом побирану з військового скарбу. З слів того «вѣденія» склад Генеральної канцелярії і платня були такі: 1 реєнт, який діставав місячної платні по 5 руб., що на рік виходило 60 руб., а крім того річно додаток 60 р. — разом 120 руб., 2 старших канцеляристи, місячної платні кождому по 2 р., річно 48, річний додаток по 40 — разом 128 руб., 18 молодших канцеляристів, кождому на місяць по 1½ руб. річно 324 руб., а крім того річно на всіх 540 руб., 4 сторожі, кождому річно 10 руб., разом 40, а крім того муки московської пів чверти місячно і на мундур по 3 руб. кождому, що становило 12 руб. річно. Значить усього персоналу разом з сторожами було 25 осіб, а річна їх платня 1164 руб.³

Щодо діяльности самої Генеральної канцелярії, то до речі буде подати кількість листування, виладженого й висланого Генеральною канцелярією протягом року. Отже напр. 1732 р. за час 1.IV—31.XII (за перші три місяці вислане листування не нумеровано) виладила канцелярія 2950 листів, указів, універсалів і т. д., за час 1.I—28.XII. 1733 р. (останніх карток бракує) — 3737. Скільки за той час могло вступити листування до Генеральної канцелярії, через брак «прихожих протоколів» на жаль невідомо.

Нарешті кілька слів про протоколи, ведені в Генеральній канцелярії. Формальні протоколи за рішення справ у Генеральній канцелярії очевидно були тоді, коли нею управляв не сам гетьман, а старшинська коллегія. Так наказував робити Апостол, коли 1733 р. з причини своєї слабости

¹ Моск. Архив Министерства Юстиции. Дела правит. сен. по малорос. экспед., кн. 79/1806, л. 188.

² Х. И. А. Д. М. К. 17347.

³ М. А. М. Ю. Дела правит. сен. по малорос. эксп., кн. 53/780, л. 224.

сти хотів було передати управу старшині.¹ Оскільки управляв сам гетьман, то для перегляду діяльності Генеральної канцелярії служать «прихожіє и отпускніє протоколныя книги», себто книжки, куди записувано з поданням доволі докладного змісту так внесення до Генеральної канцелярії, як і всі письма, що з відтіля виходили.² Крім того в часах Скоропадського і в першій половині гетьманування Апостола — про другу половину не знаємо — ведено ще окремі «Діаріуші», характеру записок, в які записувано все, що діялося на гетьманським дворі, а так само вписувано туди і зміст важнішої кореспонденції Генеральної канцелярії. Характерно, що коли за Скоропадського і в початках гетьманування Апостола знаємо про «діаріуші», а не знаємо «протоколних книг», так за другу половину гетьманування Апостола навпаки: відомі «протоколні книги», а нічого не знати про «діаріуші». Можливо, що з часом один рід протоколу був заступлений другим — більш бюрократичними протокольними книгами.

На таку заміну вказувала б і ся обставина, що і першу, яку знаємо, протокольну книгу за 1732 р. спершу названо теж діаріушем, а по трох місяцях переіменовано назву на «журналъ, или краткая записка отправляющихся... листовъ... указовъ и всякихъ унѣверсаловъ, такожъ и пашпортовъ за рукою его ясневельможности отправляющихся».³ Очевидно спостережено, що назва діаріуша не відповідає теперішньому характерові і змістові книжки, хоч філологічно беручи діаріуш і журнал — те саме.

Так сі книги як і діаріуш, наскільки вони доховалися, становлять першорядного значіння матеріал для внутрішньої історії гетьманщини і можуть в значній мірі заступити оригінальні документи. Діаріуші були зі слів Лазаревського. повні днівники адміністративної діяльності управи гетьманщини.⁴ Значення їх ще тим більше, що се без сумніву документи офіційні, ведені звичайно старшими канцеляристами з доручення гетьмана чи того, хто в даній хвилі займав його місце. Про їх офіційне походження свідчить хоч би сам титул, напр. титул виданого Бодяньським 1858 р. діаріуша за першу половину 1722 р. такий: «Діаріушь или журналъ, то есть повседневная записка случающихся при дворѣ ясневельможного, его милости пана Іоанна Скоропадського, войскъ всепресвѣтлѣйшого его императорского величества запорожскихъ обонхъ сторонъ Днѣпра гетмана, оказій и церемоній, такожъ и въ канцелярїи войсковой отправуемыхъ дѣлъ, наченшійся 1722 году и оконченный въ томъ же году.... войсковой канцелярїи старшимъ канцеляристомъ Николаемъ Ханенкомъ».⁵ Далі про офіційність діаріушів свідчить також і сам зміст діаріуша, де маємо звістки, про які канцелярист сам ніяк не міг знати, а тим самим записати в своїм приватнім дневнику, колиб ті звістки не були йому подиктовані гетьманом чи ким іншим з поміж старшини. Сюди напр. належать відомості про візити і переговори гетьмана або котрогось генерального урядовця з кимсь із російських визначних осіб, або навіть з самим царем, при чім, розуміється, канцелярист не міг бути присутній. Тільки дуже рідко бували такі випадки, коли гетьман не вважав потрібним якісь відомості подавати занотовувати в діаріуші, як напр. Скоропадський своєї таємної розмови з царським секретарем

¹ Х. И. А. Д. М. К. 12246

² З таких книг нам відомі два журнали — «отхожі протоколи» за 1732 і 1733 р. Х. И. А. Д. М. К. № 2622 і 591, під останнім числом є і протоколи канцелярії зборів за 1732 р.

³ Х. И. А. Д. М. К. № 2622, л. 72.

⁴ Чтенія въ истор. Общ. Нестора Лѣтописца, кн. XII, отд. 3, с. 90.

⁵ Чтенія въ общ. исторіи и древностей, 1858, кн. 1, V, сс. 1—74.

Макаровим у Москві 4 травня 1722 р.,¹ а в 1723 р. Полуботок змісту листа, висланого 3 лютого до своїх післанців у Москві.² Та такий секретний спосіб не покажеться особливо дивним, коли збагнемо собі, що в першій випадку Скоропадському напевно розходилося про те, щоб через улюбленого царського секретаря повалити постанову Петра завести малоросійську колегію, а в другій Полуботок давав тайні інструкції своїм посланцям, яких заходів вони повинні були уживати проти тої ж малоросійської колегії. Нарешті про те, що діяріуш був не тільки офіційним документом, але міг мати навіть і правне значіння, свідчить ще й ся обставина, що тут часами записувано навіть вимагані процесовою процедурою протести.³ Що в діяріушах, а так само пізніше в «протокольних книгах» нотовано поруч з публічними справами і кореспонденціями приватні гетьманські «оказії» і кореспонденції, то се вповні відповідало, як ми бачили, характерові Генеральної канцелярії, котрої діяріуш був дневником.⁴

Нарешті коли сі два роди дневників порівняти щодо їх вартости як історичного матеріялу, то без сумніву першенство прийдеться признати за діяріушами, які мають далеко більше значіння від протокольних книг. Що правда, протокольні книги дуже повно й основно нотували діяльність генеральної канцелярії, але лише діяльність чисто бюрократичну, письменну, і страту такої книги на відворот могли б поповнити переховані оригінальні документи, що виїшли з Генеральної канцелярії. Зате діяріуш подавав звістки, хоч може не так повно, не тільки про бюрократичну роботу Генеральної канцелярії, але живо і нераз дуже інтересно малював нам діяльність живих осіб, тодішньої української правлячої верстви, що знов позволяє нам заглянути в закулісну сторону тодішньої політики, а про се звичайно тільки з одного діяріуша можемо дізнатися і якого страти ніякі інші документи не заступлять. Тимчасом, як сказано, в протокольних книгах поза змістом висланих листів і що правда рідких сентенцій, або віршів змудженого канцеляриста в роді написаної по скінченню місяця: *Laus tibi Domine, qui nos ad consumptionem hujus mensis salvos perduxisti, abo Adsis inceptis, Virgo benigna, meis нічого більше не знайдемо.* Хіба такий виїмковий випадок, як параліж гетьмана, а що важніше перехід його влади над Генеральною канцелярією до російського резидента, зробив на канцеляриста таке вражіння, що він раз під 28.IV. 1733 між поодинокими позиціями занотував: «Гетманъ... Апостоль заболѣзновалъ паралѣжемъ, которая болѣзнь его ясен и лѣвую руку и ногу отняла»⁵; а під датою 23 червня того ж року з тяжким серцем дав таку нотатку: «Ниже слѣдующіе отпуски от сего іюня

¹ Чтенія въ общ. и. и др., 1858, 1, V, с. 58.

² Чтенія в общ. Пест. лѣт., XII, 3, с. 116.

³ Напр. в діяріуші 1722 р. під 11. XI записано таке: «Сего числа Осипъ Яцковъ, житель борщевскій, говорилъ въ столовой на п. Василія Гамалѣю, что вы хотите такъ мене сколоты, якъ войта Чеховскаго скололи; о чомъ заразъ тогдажъ предъ усѣми будущими въ столовой п. Василь Гамалѣя протестовалъ ся голосно, жебы тое было записано въ енеральной полковой канцелярїи, и потому оную протестацию въ діяріушъ записано», *ibid.*, с. 104.

⁴ На скільки нам відомо, то дотепер крім цитованих вище діяріушів: за першу половину 1722 р., виданого Бодянським в московських Чтеніях і за другу половину 1722 р. та за 1723 р. виданого в уривках Лазаревським в київських Чтеніях, відомий ще діяріуш чи журнал за час побуту гетьмана Апостола в Москві від 9. 1—6. IX. 1728 р., виданий О. Судієнком в «Материалах для отечественной истории», т. I, сс. 1—124, Киев, 1853 і по видані за 1727—1731, 1750 рр., що знаходяться в бібліотечі київського університету під № 19. Див. С. И. Маслов, Обзор рукописей университета св. Владимира, Киев, 1910, с. 4.

⁵ X. И. А. Д. М. К. № 591, Журналь..., л. 142.

23 числа по високоповелителнѣйшой е. і. в. от государственной коллегіи иностранныхъ дѣлъ грамотѣ ясневелможнимъ господиномъ гетманомъ... полученной начали отправляться за докладомъ и по резолюціи его превосходительства г-на генерала и кавалера Семена Григоріевича Нарішкина».¹

На закінчення не можемо не висказати бажання, щоб досі не видані діяріуші і протокольні книги як найскорше були друком опубліковані.

---

¹ Ibid., л. 205.

Матеріяли московського „Архива Министерства Юстиції“ до історії гетьманщини.

З поміж усіх частин пошматованої України історія лівобережжя, докладніше кажучи—історія гетьманщини найменше оброблена, а спеціально в декотрих питаннях—просто *tabula rasa*. А прецінь гетьманщина се одинока часть України, де український нарід найдовше жив у виробленім ним самим державно-автономнім ладу, а через те саме жив і відносно найповніше своїм національно-культурним життям, без огляду на се, де були центри тієї культури. І власне через довше, чим деінде, існування державно-економічної окремішности в масі могло сильніше вкорінитися почуття національно-культурної окремішности, так що могло переховатися через пізніші безпросвітні часи аж до порогу ХІХ століття і стати за зрідок національного відродження. Ясно, що гетьманщина повинна бути центром нашої історії ХVІІ і ХVІІІ ст. Тимчасом лишаючи на боці незначну кількість дрібніших фрагментарних розвідок, до того писаних нераз без огляду на основні факти, виявлені нашою історіографією, а навіть проти них, не маємо про се ані скільки-небудь важніших праць ані солідних збірок матеріялів. А невиданого документального матеріялу заховалася велика сила по різних архівах, між якими щодо кількості і якості документів для нашої історії на першім місці треба вважати московські архіви. В Москві, куди довелося їздити з доручення археографічної комісії Наукового Товариства ім. Шевченка, я мав нагоду частково ознайомитися з ними. Та за весь час мого кількамісячного перебування в Москві я мусив обмежити свої заняття тільки в архіві міністерства юстиції і частково лише в Румянцевському музеї. Другий головний архів, міністерства заграничних справ, за браком дозволу був для мене недоступний.

Моїм завданням було збирати матеріял з часів гетьманування Скоропадського і Апостола. Через те одначе, що матеріяли української історії не становлять якогось одного відділу, а порозкидані по різних групах в суміш з матеріялами різних російських інституцій, з архівів яких опісля повстав і згаданий архів, а дальше через те, що й там, де якісь партії документів української історії при купі, нема в них якогось скільки-небудь систематичного укладу ані щодо хронології ані щодо змісту; проте мені мимоволі доводилося спинятися на різних документах так часом і змістом доволі далеких від наміченої мною теми. От тим то я перше ніж докладніше розповісти про результати моєї роботи, для інформації скажу декілька слів загальних про архів міністерства справедливости, про розміщення в ньому документів української історії, і по змозі також про характер тих матеріялів і їх вагу для української історіографії.

Матеріяли для нашої історії з часів козацьких в згаданому архіві є від часу Б. Хмельницького, а дещо як напр. в стовбцях Білгородського стола то і з раніших часів, але загалом беручи їх мало в порівнанню з такими ж матеріялами кінця ХVІІ і цілого ХVІІІ ст. Головна частина тих

матеріалів переходується в архіві міністерства справедливости, куди ввійшов архів посольського приказу, який завідував українськими справами на початку.

Отже перша значніша група документів нашої історії се т. зв. «Дѣла Малороссійскаго приказа»¹, куди входить 127 книг (до 1727 року) і 233 стовбці, а належать вони до другої половини XVII ст. (1666—1701). Тут зібране майже все до гетьманування Брюховецького і Многогрішного, а почасти до Самойловича і Мазепи. Найбільша кількість (особливо стовбців) присвячена боротьбі за лівобережжя між різними претендентами до гетьманської булави². Як книги так і стовбці уложені без усякої системи, чисто випадково. Опис є, але тільки писаний і походить мабуть з кінця XVIII або початку XIX ст. і сливе непридатна до вжитку, бо зредагована як найзагальніше, а часами то просто занотовано тільки № кн. чи стовбця з допискою «Разныя дѣла. Через те доводиться самому переріхувати книгу за книгою, стовбець за стовбцем. Матеріали «Мал. пр.» були частково використані, але поверхово. Оригіналів українських документів в книгах абсолютно нема, а тільки т. зв. «Списки съ бѣлорусскаго письма», лишень в стовбцях стрічаються, але й то дуже рідко.

Того самого рода матеріал, себто для вяснення таких же питань що і попередній, містять в собі книги і стовбці білгородського (книг 201, 1629—1708 рр., стовбців 1911, 1618—1702 р., і сівського (книг 33, 1631—1705 рр., стовбців 507, 1623—1707 рр.), столів, які знаходяться в відділі діл Розрядного приказа. Особливої уваги заслуговують діла сього останнього, на яких досі, скільки знаю, не спинялася наша історіографія, мабуть через те, що до останніх часів були не упорядковані, а крім того не звертали на себе уваги, як документи чисто російської інституції. А тимчасом сміло можна сказати, що коли не більша частина, то у всякім разі половина усього того матеріалу належить до української історії. Воно й не диво, бо білгородське воеводство (потім губернія), було на українській території (Слобожанщина); було до того найближчим сусідом гетьманщини і наочним свідком подій, які тут відбувалися, а при тім операційною базою для російських військ, що брали участь в політичних заверюхах гетьманщини. Хоч би в нас не було інших джерел для тих часів української історії, то на підставі донесень російських урядових агентів і відповідей на них в формі розпоряджень правительства тим же агентам можна б докладно відтворити собі образ того, що тоді діялось на Україні. Документи сівського, а особливо білгородського стола головню багаті подробицями і деталями (а сього менше, напр., в ділах «Малороссійскаго приказа») з часів боротьби Дорошенка з Брюховецьким, а потім з Многогрішним, а сього останнього знов (хоч і не віськом) з своїм контр-кандидатом сумським полковником Гарасимом Кондратовичем. Уваги московських місцевих агентів, здається, не заховався ані один похід дрібних відділів, ані одиє рух тієї партизанщини, а партизанством були сливе всі ті боротьби гетьманів, в яких кождий зокрема ніколи не міг вивести в полк значніших мас війська з браку сил через таке розбиття. При тім маса звісток про поодиноких діячів, старшин, полковників, сотників і т. д., які на короткий час виринали і тут же знову зникали в

¹ Українськими справами завідував Посольський Приказ, а по нім його наступниця «Коллегія иностранных дѣл», і се було зверхньою ознакою автономічного становництва України. 1663 р. наслідком збільшення українських справ утворено в поміч Посольському Приказу ще окремих «Малороссійскій Приказъ», до якого належали головне військові і воєнні справи.

² Депо про ці матеріали: Г. Ф. Карпов, Критический обзор разработки русских источников до истории Малороссии относящихся. Москва, 1870, сс. 159—170.

товпі, даючи місце іншим таким же. На підставі власне сього матеріялу можна було насамперед прослідити історію кожного з тих родів, які опісля захопили керму місцевої управи в свої руки і усталити непевні або зовсім таки невідомі дати чисто льокальних подій, а головню проаналізувати цікавий процес того політичного ферменту і висвітлити і усталити характер того часу. Наша історіографія мусить, заки піти дальше, розв'язати отсю цікаву проблему, відкіля ішов і які цілі мав сей рух, який до речі ні трохи не мав тої закраски економічної боротьби верств людности, що пізніше було, і навіть московське правительство не старалося його з тої точки погляду використовувати, що знов пізніше в першій половині XVIII ст. було його головним тактичним маневром. Звідкіля таке перекидіння з одного табору в другий, від одного чоловіка до другого, при тім без ясної якоїсь програми, а що головне, свідомо на користь московському правительству. На такому то ґрунті вирости з початку такі типи, як Пушкар, що поволі вироджуються і нікчемніють, переходячи через протопіпа Максима Филимонова (пізнішого єпископа Мефодія), Брюховецького до вроджених мальконтентів і доносчиків Данила Забіли і Загоровського.

Менше вже тут маємо матеріялу для історії чисто внутрішніх справ, але все таки є деякі і для сього інтересні речі, як нпр. в «Дѣлахъ Малороссійскаго Приказа», ст. № 206, де містяться нові надання і ствердження старих найзначнішим старшинам 1689 р.; при чім в кожній жалуваній грамоті подано менше або більше докладне *curriculum vitae* — головню заслуги і участь в воєнних походах відповідної особи. Неменш интересна також книга з тих же «дѣль» № 54: «Книга клятвеннымъ обѣщаніямъ Петру Алексѣевичу» з 1682 р., свого роду реєстр, де під формулами присяги підписалися не тільки старшини, але й козаки і міщани. Се позоляє нам приглянутися докладно до устрою (нижчої головню, бо вища знана вже, хоч теж недокладно) адміністрації козацької, як і міщанської корпорації (цехів) того часу. Скільки мені відомо, то ся книга досі не використана, а вона через затрату архівів дрібніших адміністративно-судових центрів має для нас першорядне значення¹.

Нарешті щодо опису білгородського стола, то він вже останніми часами зладжений і видрукований (тт. 13 і 14), хоч не ввесь — бракує ще більше як третина опису стовбців. Тільки й той опис далеко не відповідає вимогам, які ми ставили б до нього. Тут загально треба сказати, що управа архіву має в пляні описати насамперед документи московсько-російських інституцій, а вже опісля добратися до описання «Малороссійскихъ дѣль». Через те й опис білгородського стола завдячуємо лишень тому, що се була інституція російська. Тільки і в ньому документи описані дуже загальними фразами і з малою кількістю імен власних, а що в покажчику подано тільки ті імена, які знаходяться в опису, то часами годі наперед що-будь з того вирозуміти. Залишається тільки догадуватися, а для ствердження здогаду треба читати відповідний стовбець. На мою думку, коли опис документів з огляду на місце дається дуже загально, то в покажчику належало б виписати імена осіб і назви місцевостей не тільки такі, які є в описові, але всі, про які згадують документи. Сю недостаю почасті вирівнює в українських справах речевий і технічний покажчик, де під такими технічними термінами, як «іамѣна»

¹ Так, напр., Лазаревський в статті: Апостола (Русск. Арх. 1875, кн. 1, сс. 91—93) категорично твердить (с. 93), що Данила Апостола вибрано миргородським полковником 1683 р. Коли, напр., у згаданій книзі він вже в першій половині 1682 р. підписаний як полковник на чолі підписів миргородських полчан.

і т. д. зазначені документи, які коли не всі, то певна більша їх частина належить до українських справ¹.

Про «Дѣла Малороссійскаго Приказа»—хоч не все до речі—подав дещо Карпов у цитованім вище «Критическомъ обзорѣ» куди відсилаю цікавих. Тут іще додам тільки одну загальну увагу. Як сказано в архіві міністерства справедливости, тільки частина документів з того часу і то оскільки розходиться про документи українські, то вони тут тільки в копіях, а радше в недолядних перерібках², рещта знов то в більшині «статейні списки, отписки і роспросні річи». Друга частина документів переходується в архіві міністерства заграничних справ. Я звертаю увагу ще на «списки съ бѣлорусскаго письма», як і на донесення і справоздання московських урядових агентів, що далеко не на все можна поклатися. Авторитет їх досить сильно підорвав вже відомий Котошихін, який сам бував автором подібних «статейних списків» і «отписок», як підлячий «Посольського Приказа». «Пишуть они (правит. агенти)—говорить він—въ статейныхъ спискахъ не противъ того, какъ говорено, прекрасно и разумно, выставляючи свой разумъ на обманство, чрезъ чтобъ достать у царя себѣ честь и жалованье болшое; и не срамяются того творити, понеже царю о томъ кто на нихъ можетъ о такомъ дѣлѣ объявить». «Для чего такъ говорятъ?—поясняетъ він дальше.—Для того: російскаго государства люди породю своею спесивы и не обычайные ко всякому дѣлу, понеже въ государствѣ свосемъ наученія никакого доброго неимѣють и неприемлють, кромѣ спесивства и безстыдства и ненависти и неправды». Через те треба паралельно вести заняття і в архіві міністерства заграничних справ, який доповнює отсея архів, а крім того там зібрані в більшині оригінальні українські документи.

Матеріяли для дальшого періоду української історії, а головно до XVIII ст. розкидані по різних групах одного з найбільших відділів сього архіву, т. зв. «Бывшій архивъ московскихъ департаментовъ правительствующаго сената». Перша з великих партій документів української історії, зібраних разом, се т. зв. «Дѣла правительствующаго сената по малороссійской экспедиціи и иностранной коллегіи». Дальше загально багато, хоч порозкиданих маленькими партіями, українських матеріялів міститься в другім відділі сенатського архіву, званім: «Дѣла правительствующаго сената до раздѣленія его на департаменты», на жаль не поділенім на такі підвідділи, як перший відділ сенаторського архіву. Тут маємо частину документів «Министерскаго правленія малороссійскихъ дѣлъ», про арештантів, висиланих з України, заложення митної комори для України в Києві (1754—57 р., № 2865—6, 69, 79), про гетьманські і інші маєтності (№ 2592 і 3478), а нарешті прецікаві 4 великі в'язки оригінальних донесень гетьмана Апостола й української управи по нім за 1727—44 р. (№ 3568—71), скопійовані мною і призначені на першу чергу опублікувати в «Джерелах» нашою комісією. Нарешті діла 3-го департаменту сената (по розділі його на департаменти), де переходується акти Ліфляндії, Естляндії, Фінляндії і України. До сього ж архіву передано архів чернігівського гражданського і уголовного суду, в якому в документи ще з першої четвертини XVIII ст., але тут переважають документи до справ пивільних, а головно маєткові справи. При тім всім треба ска-

¹ Про стовбці Бѣгородскаго стола див. між іншими коротку характеристику проф. Багалія: Матеріяли для истории г. Харькова в XVII вѣкѣ. (Сборник харьковского историко-филологического общества, т. 16. Харьковъ, 1905, с. 396).

² Між іншими про се див. мою рецензію на Єварницького: Источники до історії запорожскихъ козаковъ, Записки Наук. тов. ім. Шевченка, т. 67, сс. 22—33. Також: Карпов, Op. cit. с. 171.

зати, що українські матеріяли розкидані по всіх інших відділах і підвідділах архіву, в актах сливе всіх чисто російських інституцій і багато з них знайдеться тільки випадково або по розборі цілого архіву, а се що тут сказано—сказано лишень поверховно про великі збірки документів для нашої історії. Я ближче познайомився тільки з «Дѣлами сената по малоросійской експедиції», які містяться в 154 книгах (загальна нумерація № 1728—1880¹, 1685—1761 pp.).

Як і в попередніх так і в отсій групі матеріялів нема жадного систематичного укладу, через те і тут стрічаються документи далеко старшої дати, ніж в описові зазначено, хоч їх і небагато, як рівнож розмірно небагато документів і з кінця XVII ст. (перша половина гетьманування Мазепи—до чого матеріял переходується головню в арх. міністр. заграничних справ). Зате тут майже все зібране в одно аж до першої половини XVIII ст., починаючи особливо з 1720-х р., коли знов уривається відділ «Малоросійскія дѣла» в архіві мін. заграничних справ. До політичної історії гетьманування Скоропадського і відносин до російського правительства матеріяли теж в більшині там, а тут передовсім до внутрішніх українських відносин того часу. Зате матеріял з часу малоросійської колегії, гетьманування Апостола і по нім з малими виїмками весь тут, так для історії відносин і, сказати б, правнодержавного становища України супроти російської імперії, як і для внутрішніх обставин. Се пояснюється тим, що ці матеріяли містяться, як сказано, в сенатському архіві. Сенатові ж підпорядковано, як відомо, українські справи в 1722 р., де вони були з перервою на час гетьманування Апостола (1728—1734) р. до кінця, і очевидно сенат разом з завідуванням України перейняв від колегії заграничних справ і відповідний архів. Через те, що я ті часи (перша половина XVIII ст.), постановив вибрати предметом моїх занять і з тою думкою вибрався до московських архівів, я мав нагоду ближче познайомитися з отсею групою матеріялу і можу дещо більше про неї сказати, як про попередні.

Часи перших двох десятиліть XVIII в. се часи кількарязового зведення рахунків з дотеперішніх відносин України так до російської держави, як і з чисто внутрішніх обставин з боку українського правительства й суспільства. А се зведення рахунків було безпосереднє викликане знов кількарязовою ліквідацією дотеперішньої політики російського правительства до України і прагладанням нових способів, щоб знищити до решти її окреме становище і поставити її нарівні з рештою частин російської держави. Одно й друге мусило очевидно зазначитися відповідними актами, з яких кожна з обох сторін, зазначаючи і обстоюючи своє теперішнє становище, шукала мотивів його в минулім. Через те історичні документи з сих часів дають нам можливість заглянути і в попередній період і познайомитися з деталями, яких дуже часно не знаходимо в документах з самого того періоду, бо тоді не було потреби зазначувати тих деталей, як гаразд відомих кожній стороні про себе.

Вибір Мазепи на гетьмана можна уважати кінцем того бурхливого періоду лівобережної України (властиво гетьманщини), періоду неустанного кидання на всі боки, словом того процесу ферментування свідомого своєї цілі о стільки, о скільки тії політичної свідомости в 60 і 70-х р. піддавали політичні чинники правобережної гетьманщини, а опісля, з переходом правобережної старшини на лівий бік, тільки ремінісценції зга-

¹ В загальнім перегляді архіву міністерства справедливости (Памятная книга московскаго архива министерства юстиціи, Москва, 1890), крім інших пошибок фальшиву звістку подано і про отсею групу. На ст. 127 подано, буцім згалана група обіймає лишень 54 книги, коли в дійсности в ній є 154 кн.

даних політичних думок. Більш як 20-літнє гетьманування Мазепи було часом відносного спокою в самій Україні (з виїмком справи Петрика, що зрештою не мала скільки-будь більшого значіння). Не було сильнішої інгеренції в українській справі і з боку російського правительства, яке не мало особливих причин бути невдоволеним з України, і се дало можливість скріпитися і скристалізуватися новому українському автономістному устроєві. Повстання Мазепи (1708—9 рр.) і нещасливий його результат змусило російське правительство радикально змінити коли не основний принцип російської політики, котрий своєю дорогою тепер щойно ясно сформовано, то радше тактику до його здійснення, при помочи старого способу небувалого терору і нової демагогічної агітації і підюджування одних верств суспільства на другі. Для виконання сього було не тільки введено для постійного перебування військо російське на Україну, але поставлено гетьмана, управу і ціле суспільство під догляд спеціальних царських резидентів (Ізмайлова, Вініуса, а потім стольника Протасєва). Нічого й говорити, що Петро 1-й трапив у боляче місце, ведучи агітацію під знаком реформ теперішнього важкого становища цижчих верств суспільства і оборони тих верств перед вищими, а в ролі оборонців ставлячи російський уряд і його агенти на Україні. Підчас цілого гетьманування Скоропадського наслідком згаданої політики Петра виявилася цілковита слабкість і нелади політичного й суспільного устрою на Україні, особливо в судівництві, який, здавалось, держався тільки силою гетьмана і старшини. Тепер же коли значіння обох тих чинників кожного на свій лад обмежено до мінімум'а, треба було тільки просто замінити верховну українську управу своєю інституцією, а на місце української старшини настановити своїх людей і ділу кінець.

Та зараз по смерті Скоропадського при настановленню Малоросійської колегії і через цілий час її урядування аж до 1727 р., до повернення гетьманства, виявилось, що розрахунки Петра далеко не були вірні й сподівання його не сповнилися, і в кождім разі не на стільки, скільки він собі бажав. Не зважаючи на таке на око безвихідне становище старий порядок на Україні не тільки не пережився, а навпаки по першім розгромі зачав на очах людности набирати значіння й поваги, а навіть привабливої сили, як щось своє питоме і добре, на жаль на якийсь час загублене. Значить було щось, що сю суспільність з собою вязало. Особливо за часу управи Малоросійської колегії видавалося людности без порівняння ліпшим навіть гетьманування Скоропадського, на яке всі нарікали, за якого гетьманство зазнало найбільшого пониження в очах своїх і чужих, якого головною і одинокою прикметою було те, що він був «человѣкъ zelo доброй». як ненароком влучно схарактеризував його царський резидент при Апостолі Наумов¹. Виявилось, що, лишаючи на боці старшину, якій власне кажучи, «реформи» Петрові нічогосінько не шкодили, не було нікого, хто бажав би знесення автономного становища України і порядку, який тут панував, а бажано було тільки направити його недостачі. А се пояснюється просто тим, що суспільство, яке себе в масі уважало за окремії нарід, мало вповні ідею своєї політичної окремішности, навіть без огляду на реальні причини (головно економічні тягарі загально державні), з яких йому було при тій окремішності вигідніше. Режим заведений Петром по смерті Скоропадського не тільки нічого з обіцяних полекш не дав, але приніс ще нові тягарі загально-державні (підвищені податки й удержання 10 полків кінноти) додавши до

¹ Арх. Минист. Юст. Дела правит. сената по малоросс. эксп., кн. № 53/1780 л. 157.

самоволі і надужить своєї старшини ще більшу самоволлю і брутальніші надужиття нового начальства, на котре навіть суду не було. І можна сказати, що коли в часі упадку Полуботка не доводиться нам чути сильніших протестів в обороні своїх прав, то як виявилось, причиною тому була не байдужість до них. Навпаки суспільність (говорю тут про тих, що могли мати якийсь голос) тільки ждала догідного часу, щоб могли без нараження себе на великі репресії знов виступити. Поки що, вона тільки те зробила, що не дозволила чужим промкнутися, так сказати, в круг тих ідей і понять, на яких опиралася і народня і племінна окремішність України. Поки що мовчала і вивчала дещо з нового стану речей і дійсно де чого таки навчилася: се виявилось підчас повернення гетьманства 1727 р.

І власне згадані матеріяли московського архіву міністерства справедливости, а спеціально група «Дѣла сената по малороссійской экспедиції», разом зі збіркою українських актів Миколи Марковича в Румянцевському музею дає нам змогу вповні прослідити і вияснити отсі ційно піднесені питання. Бути може, що на деякі з них в їх остаточнім зформуванні, в яким ми їх зараз виписали, не знайдеться визначно ясної відповіді—се так, та дарма. В тих часах багато питань, а між ними головню національне, хоч *de facto* існували, а що більше, навіть відчувалися, але формулювати їх в певні висновки й визначення нікому і в голову не приходило. Та, як сказано, вони існували і в різних інших життєвих справах проявлялися на зверх, хоч навіть в інших формах. Одначе при докладнім вистудіюванню матеріялу можна прийти до ясних висновків. Висновки такі доконче треба вже раз поробити для зрозуміння історії України не тільки XVIII, але і попереднього століття. І треба признати, що вони, ті висновки, не йдуть в розріз з новою будовою української історії, як її поставив проф. Грушевський. Не вдаючись поки що в деталі, я хочу зазначити бодай найголовніші точки, потрібні для розвязки сих питань, опираючись на згаданім і почасти зібранім мною матеріялі. Се зараз буде певного роду характеристика і самого матеріялу.

Як сказано, новий курс російської політики супроти України Петра I ярко позначився на зверх залишенням на постояле російського війська на Україні і приставленням до гетьмана постійних резидентів, які на думку даних їм тайних інструкцій мали доглядати і не допускати до «измѣны»¹, а з другого боку мусили розвивати і вводити в життя наміри Петра щодо України агітаційними способами, висказаними в публічних урядових манифестах: «обороняти простий нарід і козаків від кривд і насильств старшини», обмежуючи при тім скільки можна власть гетьмана над тієюж старшиною. За тими першими порушеннями договорів Богдана Хмельницького й пізніших гетьманів пішло ще кілька інших, як обмеження права вибору старшини і насильне накидування ніби реформ у внутрішній управі (укази в справі організації генерального суду і генеральної військової канцелярії). Тільки ж центральне правительство, крім загальної ідеї чи тенденції «Малую Россію прибрати къ рукамъ», не мало для здійснення сього певного подрібно виробленого пляну, власне через те, що згадану свою ідею розуміло аж надто вже примітивно, не знаючи при тім докладно настрою місцевої людности. Агенти ж правительства. люди старої московської школи, теж нічого нового не видумали, не вміючи вмістити нічого нового в рамках даних їм інструкцій. Резиденти при гетьмані і команданти російських гарнізонів на Україні (між ними полтав-

¹ Всі того рода інструкції зібрані головню в «Дела правит. сената по малоросс. экспедиції», кн. № 79; теж, кн. № 24/1751, л. 114.

ський командант, пізніший президент Малоросійської колегії Велямінов) тільки те й робили, що доглядали за проявами «измѣны» — результатом чого була маса арештів і висилок зовсім невинних людей — і ненастанно твердили тайно і явно, що своя старшина кривдить козаків, поспільство, що по судах діється простому народу кривда, розводиться волокита, беруть взятки і т. д.¹ Та для підірвання десятками літ виробленого ладу всего того було замало, а головне те, що всі ті способи були чисто негативні. Нерозумна нагінка на гіпотетичних зрадників і терор з сього приходу тільки ширив переляк серед суспільности, змушуючи її замикатися в собі, що ще більше відчужувало Україну від Росії, так що резиденти, перебуваючи постійно при гетьмані, навіть не завжди могли знати докладно про зносини його з сконсолідованою старшиною² і не вміли через те перепиняти наприклад роздавання земель, що було одним з їх ясно зазначених зоб'язків. І на те вони постійно нарікають перед правительством³. З другого боку правительство, що від самого сполучення України з Москвою усе мало на умі «малоросійську шатость и непостоянство», тепер наслідком арештувань, які само таки робило, дивилося з найбільшим недовір'ям на Україну, а се змушувало його поводитися з нею як з чужим підбитим краєм та одночасно стримувало його від цілковитого знесення української окремішности, а навіть і від глибших змін у внутрішнім устрою. Правительственні агенти на Україні, агітуючи проти старшинських «непорядків», не вміли виставити тих непорядків, як органічний вплив існуючого ладу, а зводили се, так сказати, на злу волю старшини. Значить усе лихо було в людях, яких треба замінити крапцями, Великоросами. І справді лишень в тім напрямі вдалось почасти викликати рух серед людности в деяких полках напр. в Стародубі, де полчани подали прохання, щоб їм настановити полковника Великороса. Нагода до такої переміни в людях скоро прийшла. 1772 р. в квітні цар Петро ще при життю гетьмана Скоропадського віддає управу України зложеній з самих Великоросів Малоросійській колегії, яку знову піддає сенатові. Та хоч се фактично було знесенням українського автономного становища супроти решти імперії, то все таки цар не наважився заявити сього офіційно, а навпаки зазначив, що зробив се на підставі «пунктів» Богдана Хмельницького, очевидно відповідно інтерпретуючи той договір та підкреслив виразно тимчасовість сеї інституції. По смерті Скоропадського і по нещасливій спробі Полуботка оборонити гетьманство повним хазяїном на Україні лишилася колегія, супроти котрої юридично рівна інституція, генеральна військова канцелярія, не мала найменшого значення. І коли Малоросійська колегія мала послужити для людности наглядним доказом вищости російських порядків і російських людей над українськими порядками і людьми, то власне той доказ дав як раз протилежні висновки. Про обіцяні реформи і полекші не було тепер і мови, а Колегія усю свою діяльність звернула виключно на збирання податків на державний російський скарб⁴ і справді, не зважаючи на вруйнований перед тим війною, а опісля постоем російського війська

¹ Напр. А. М. Ю. Дела правит. сената по малорос. експ., кн. № 22/1749, л. 24.

² Див. напр., інтересну таблицю посвоячення української старшини десь з другої половини гетьманування Скоропадського, зладжену невідомо ким, але в кождім разі Українцем, хто зна, чи не на бажання російського правительства. Як видно з тої таблиці, гетьман, генеральна старшина й усі полковники, за виїмком прилуцького Галагана і київського Антона Танського, стояли в тіснім родовім звязку. А. М. Ю. Дела пр. сената по малорос. експедиції, кн. № 79/1806, л. 186.

³ Напр. Дела правит. сената по малорос. експед., кн. № 20, діло 14.

⁴ А. М. Ю. Дела правит. сената по мал. експ., кн. № 53/1780, л. 159.

і експедиціями на каналові роботи край, піднесла цифру податків до нечуваної перед тим висоти. Та найкраще схарактеризувала діяльність колегії і загалом цілий російський режім, який запанував на Україні під егідою тієї ж колегії, нова управа, якій по знесенню колегії мимоволі довелось зводити рахунки діяльності колегії.

Зараз вже на початку нового гетьманства в листопаді 1727 р. з журбою писав правительству резидент при гетьмані Наумов: «О коллежских членахъ... какъ отъ гетмана и от протчихъ слышу, великие чинены обиды здѣшнему народу, и будетъ-де многое челобитье, что и показываетца по дѣламъ какъ на членовъ такъ и на подъячихъ».

Сам гетьман Апостол в своїх «пунктах» правительству, в березні 1728 р., навівши кілька дражливих прикладів судівництва колегії, додає: «а и протчїе дѣла онаж колегія вершила не по правамъ малоросійскимъ... по своимъ прихотямъ, о якихъ оной колегїи вершенїяхъ многіе Малоросїяне тепер бют чоломъ и просятъ разсмотрѣнїя». Гетьман кінчає жаданням ревізії колежських «вершеній», бо вона «вершенїя обстоятелное не учинила, потакуючи одной сторонѣ... изо взятковъ, о чомъ на оную колегію имѣтъ ся явное доказательство»¹. Що й говорити, коли такий завзятий російський прихильник і, сказати б, професіональний доносчик Данило Забіла говорив, що «Малоросійской колегїи члены не поправдѣ дѣла дѣлають и берутъ взятки, отчего Малоросійскіе обыватели плачутъ и отъ разоренїя ихъ многіе ушли за границу»².

Отсі загальні характеристики були піддержані масою фактичного доказового матеріялу, з котрого ми для прикладу наведемо хоча б таке, що з одного тільки ніженського полку члени колегії, не виключаючи президента її Велямінава, і канцелярські урядовці вимусили хабарів на 800 руб. і то від найнижчих верств, мужиків, козаків, а головню дрібного служилого люду, як полкових податкових зборщиків, які по силі своєї служби мусили входити з колегією в контакт. Додати треба, що в сій відомости не показано хабарів з нагоди різних процесів, які в загрозливій мірі виникли через проречисті заклики колегії подавати скарги на несправедливі присуди місцевих судів, а яких колегія в мінімальній частині не полагодила, лишивши по собі таку масу неполаджених протестів, що самі списи тих протестів, «реестри нерѣшенныхъ дѣлъ» займають цілі архівні книги³. Та найкращою характеристикою того, як правила колегія краємъ, може послужити те, що тайний совітник і міністер при гетьмані Наумов зараз по своїм приїзді на Україну, сконтролювавши прибутково-видаткові книги і порівнявши їх з рапортами Велямінава сенату в справі прибутків та видатків, був змушений взяти під арешт цілу канцелярію колегії з причини великих грошових зловживань. Отже виявилось, що 1722 р. з виказаних сенатові 45527 р. 19 коп. прибутку до каси прийшло 22.672 р. 29 коп., а пропало кудись 22.854 р. 90 коп.; 1723 р. до виказаних 85.854 р. 49 коп. забракло 38.119 р. 60 коп.; 1724 р. до виказаних 141.342 р. 89 коп. прибутку не стало 33.288 р. 27 коп.⁴ Значить половина усіх прибутків, стяганих так безоглядно з людности, по-

¹ А. М. Ю. Дела правит. сената, кн. № 3568, л. 22.

² А. М. Ю. Дела преображенскаго приказа, № 139, дело 14.

³ Видїня полку Нѣжинскаго разныхъ сотень всякаго званїя людей о взяткахъ одъ членовъ и подъячихъ бывшей колегїи малоросійской починенныхъ, 1727 году. (Власноручно підписані зізнання пошкодованих). Музей Румянцова, архивъ малоросійскихъ актовъ, собр. Н. Маркевичемъ, № 2783.

⁴ Напр. Дела прав. сената по мал. експ., кн. № 31/1758, 33/1760, 39/1766 і інш.

⁵ А. М. Ю. Дела правит. сената по малоросс. експ., кн. № 53/1780, лл. 121—122 (донесеніє Наумова з 2/10 1727 р.) і л. 288,

падала в кешені членів і урядовців колегії. Потім можна собі уявити — крім того, що ми знаємо безпосереднє, — як безцеремонно поступала колегія з людністю.

Тільки про колегію. Про військових російських начальників ось що пише правительству той самий Наумов (8/II. 1727 р.):.. «какъ нынѣ слышу великіе жалобы отъ здѣшнихъ обывателей а паче на генералитетъ..., на генерала Вейзбаха, что всегда требуетъ для разныхъ домовыхъ посылокъ подводъ, сторожей, водовозовъ, ремесниковъ, баб до кухни, по обывательскимъ лугамъ собою косилъ сена, бравъ много с полку работниковъ не малым числом и то сено на полковыхъ подводахъ возил с великою тяжестью; рыбаковъ беретъ попеременно по четыре человекъ с сотни, двѣ слободѣ поселилъ себѣ на обывательскихъ земляхъ людьми полтавского полку и иные слободы свои отъ квартиръ и порцей уволилъ; на генерала поручника Роппа и генерала маэора Дукласа нѣжинский полковникъ Хрущовъ и того полку старшины и сотникъ та полковый комисаръ Федоръ Дубневичъ чрезъ доношенія показали, что оной де генераль порутчикъ Ропъ занялъ себѣ квартиру в Нѣжинѣ в домѣ бывшаго полковника Толстова и другіе старшинскіе дома не по указу и без отводу: к томужъ требуетъ он до кухни своей неуказанныхъ всякихъ съясныхъ (sic!) и другихъ на домовыя потребы принасовъ по вся дни, на которыи де издержано в мѣсяць дватцать шесть рублевъ..., да емужъ де даетца по ево требованію сверхъ указныхъ порціоновъ дватцать, раціоновъ тритцать, да адютантом ево порцей три, рацей пять; да обретающеся при нем прaporщикъ Михнев помянутого комисара билъ смертнымъ боемъ и окровавилъ а полковника Хрущова онже генераль лейтнантъ держалъ под карауломъ, отобравъ шпагу, а старшину полковую похвалялся битъ киями. Да племянникъ де ево, прaporщикъ Виттинъ в Прилукахъ пришел в ратушу требовалъ у войта подводъ бес прогонов, которыхъ он войтъ не далъ, и оной де прaporщикъ за то ево билъ плетью: тогож полку при суде билъ же полкового обозного и голову проломалъ до руды. На генерала маэора графа Дукласа переяславского полку старшина чрез прошение показала. Въ 1726 году требовалъ он генераль маэоръ на разные строения лесу у многихъ людей неменшеѣ (sic!), такожъ з гаевъ лесу побрано и в двory, прозываемые сулименски, удескии и чернецкии, перевозено, в которыхъ дворахъ подѣланы великіе стаини с станками, яшиками и с мостом в народную тягость. О чемъ я на нихъ господъ Роппа и графа Дукласа писалъ и ислѣдованіи командующему генералу Вейзбаху, а в полки малоросійскимъ полковникомъ посланы указы, чтоб лишняго сверхъ указу никому ничего не давали, а кто будетъ насилно что брать, о том бы ко мнѣ писали імянно и присылали обстоятельныя вѣдомости. А чтоб в томъ справедливость была учинена, о том познать не почему, понеже на самого ево генерала Вейзбаха обиды показывают болѣе другихъ».¹ Таке саме писав гетьман Апостол і про комендантів поодиноких російських гарнізонів: полтавського Чічеріна, переяславського Яковлева, глухівського Скорнякова-Пісарєва і ніжинського Толбухіна², а особливо про захват земель і притягання «всякого званія людей» в підданство.

Над тим всім нарешті панувала характерна для старої Росії політика різного роду обмежень і перешкод і заборон, а переведжена провінціальними, головню пограничними властями, військовими заставами і т. і.. вироджувалася в причіпки й здирства, які навіть нічим не були корисні

¹ А. М. Ю. Дела правит. сената по малорос. экш., кн. № 53/1780, лл. 157 — 158.

² А. М. Ю. Дела правит. сената, № 3568. л. 22.

для російського правительства, а місцевій людині українській приносили великі матеріальні втрати. Це давало себе відчутти особливо в промислі, як напр. заборона робити поташ¹, і в експортній торгівлі через те, що військові форпости утруднювали всяку комунікацію з загрою, про що маємо вимовні свідчення самого таки Наумова і Апостола.²

Такий стан речей на Україні погіршувався ще дезорганізацією, викликаною подвійною владою, де одна власть юридично рівна другій, а не обізнана з місцевими обставинами, фактично забрала все в свої руки, а виразом цього була самоволя адміністрації і війська, що давалася дуже тяжко відчувати людині. Серед загального невдоволення чим раз частіше почали сипатися скарги — тепер уже на новий порядок, а далі протести в одинокій можливій тоді формі — утікання. На доказ цього зацитуємо одну з таких скарг з початку 1727 р., в котрій старшина і сотенний Лохвицької сотні «плачливе» нарікали на розквартирування військ, які сотня мусила удержувати. «Бо что прежде — пишуть вони між іншим — за покойного гетьмана (Скоронадського), якъ еще и люде заможибйшіе были, по расположению іскусних опредѣлено было на сотню нашу Лофницкую компаній двадцять и три чоловѣка, то нинѣ тиеж люде и вже зубожавшіе, на сто тридцять и одного компанійця уже другій рокъ мусѣли по указу, либо з претягчайшою своею бѣдностью, вистачати повинность». Військо допускається при стяганню «повинности» різних наложити. Адміністрація знов для того, щоб на зверх на удержання одного вояка принадала відповідна кількість хазяїв, штучно побільшувала компут, вписуючи туди людей, які по своему привилейованому або непривилейованому становищу не могли належати до компуту, а власне «войти городовіе и сѣлскі, бурмѣстри и сторожѣ разніе и протчіе служителейъ ратушніе, зборщики, шафарѣ, помѣрніе, цехмистри молодшіе, десятиники, хватирніе, ктиторѣ, паламарѣ, дяки, пастухи разной скотини мирской корчемніе доми и винокурнѣ, в котрих тилко временемъ бивають мешканци, старши совершение з одной тилко милостинѣ жиючіе, вдови нищетніе и многое число самих нендзних людей, у чужих фолварках мешкаючіе и питаючіеся з одной тилко поденной работи». Через те «тилко тепла дождаются, а усѣ розийтиса готови, да многіе власніе доми оставивши поросходилися и розийтиса от безмѣрной дабели готови». ³ І справді тої час зазначився серйозним еміграційним рухом лівобережної людини особливо на правий берег Дніпра, не зважаючи на пограничний військовий кордон. Зі слів Наумова такий переселенець «скажетъ на заставѣ, что идѣтъ (sic!) туда (за Дніпро) якобы для жатбы хлѣба или сенокосу и протчих работъ, и перейдут сто возвратятци десят»⁴; «застава есть, а люди перешли и за границею населилось множество» стверджує він в іншій донесенню.⁵ Як бачимо, еміграцію було викликано чужим тяжким пануванням, не тяжким власним соціалним устроєм. Устрій на Україні стояв далеко вище від московського, про що вимовно свідчить така ж утікачка селянства з Росії на Україну, і ся знов еміграція тяжко прибрала такі розміри, що стала одним з найважливіших питань в українсько-російських відносинах через те, що правительство зробило з того прибуткове джерело для своїх поміщиків, вимагаючи від українських поміщиків за емігрантів плати т. зв. «пожитыхъ денегъ».

¹ Полное Собр. Зак., т. 7. № 4197.

² А. М. Ю. Дела правит. сената по мал. эксп., кн. № 53/1780, лл. 157—8, 214, 280.

³ Музей Румянцева, архив малоросс. актовъ, собр. П. Маркевичемъ, № 503.

⁴ А. М. Ю. Дела правит. сената по малоросс. эксп., кн. № 53/1780, л. 157.

⁵ Там само, л. 280.

Й трохи довше задержався при характеристиці того першого замаху на автономію України, замаху в формі накинення гетьманщині російської управи і її результату, бо се неминуче потрібне, щоб вяснити, який се вплив мало на дальше ставлення Росії до України й українського суспільства до своєї автономії і до Росії. Російські керівні кола по смерті Петра не могли не звернути уваги на такий будь що будь важний факт, що, не зважаючи на зручну, як здавалося, тактику, ужиту супроти репрезентантів української автономії, йому чи його агентам не вдалося викликати скільки небудь серйозного руху, або хочби маніфестації навіть серед нижчих верств суспільности за знесення гетьманщини. Навіаки в міру продовжування дотеперішнього режиму ширилося тільки загальне невдоволення вплизу, підчас коли старшина заховувала характерну мовчанку, так що правительство, маючи фактичну управу в своїх руках, в дійсности навіть не мало ясного і докладного поняття про українські справи. Се виявилось яскраво по поверненню гетьманства: резиденти, що переймали діловодство безпосередньо з рук російської інституції, були змушені в справах українсько-російських відносин шукати інформації в архівах — отже знали менше, ніж колишні московські дяки і піддячі. Се заставляло правительство дивитися ще більш недовірливо на Україну і уявляти для себе з того боку більшу небезпеку, ніж вона в дійсности була. Та з другого боку тим самим Україна будила більший респект, тим більше, що як вчив досвід, навіть родовиті Росіяни й інші чужоземці, настановлені для ослаблення опозиційного елементу українськими полковниками, по якімсь часі ставали в ряди невдоволених проти російського режиму (напр., ніжинський полковник Толстой). При таких стані речей, маючи на увазі хвилями напружені відносини з Туреччиною, правительство небавом по смерті Петра з початком 1726 р. роздумувало над «удовольствованіємъ малоросійскаго народа», що, на думку правительства, можна було зробити поступками на користь автономії. При кориснім укладі ще й інших побічних обставин 1727 р. се було зроблене в далеко ширших розмірах, як перед тим було проєктовано, бо привернено гетьманство. Гетьманування Апостола, головно перша його половина до 1730 р., на мою думку, один з найважливіших моментів нашої історії XVIII ст. і вимагає детального окремого оброблення. Ми обмежимося прете зазначенням найголовніших точок.

У відповідь на указ Петра II з 12 травня 1727 р., що приносив обіцянку привернути силу «пунктамъ» Богдана Хмельницького, отже вибори старшини і знесення нових податків, паложених малоросійською колегією. — від усіх полків посипалися до царя адреси, в яких старшина, козаки, міщани і посполиті, словом — «увесь малоросійський народъ» дякували за обіцянку «содержать малоросійській народъ по пунктамъ Богдана Хмельницкого» і за повернення гетьманства, обіцяючи «за те вірно служити, не щадя останньої каплі крови» і т. п.¹ Вибір гетьмана, як незвичайно радісну подію для «малоросійскаго народа», оснівав у величезнім панегірику кийвський пііт «зъ училищъ кїевскихъ славено-латинскихъ ученик Яковъ Галяховскій»², а славетні магістрати, як напр. ки-

¹ Ці адреси (оригінальні з підписами усієї старшини до віітів включно, а почасти також козаків), крім згаданого політичного значіння, цінні ще й для внутрішньої історії України, як характеристика внутрішніх адміністративних відносин різних полків у даний момент, про що можна судити вже хочби по групуванню підписів. А. М. Ю. Дела правит. сената по малоросс. экон., кн. № 53/1780, лл. 26 — 58.

² Повний та предовгий титул свого панегірика такий: Ехо радости и привѣтствія и благодарствія на превожделъный, преславный и всемилостивѣйный гласъ Богомъ дарованного, Богомъ вѣчанного и Богомъ превознесенного благофр-

івський, «по полученіи сего (царської жалованної грамоти на гетьманство) приказали для собранія публѣки на котлах майстратових выбити гасло, и такъ премошнѣйшую грамоту яко и висоцеговажнѣйшій рейментарский унѣверсалъ въ кляр всенародно, разъ пред ратушем, а в другое при благодарственном молебном пѣніи въ церквѣ соборной вичитали, и по оном исполненіе чинит всегда долженствуем». ¹ Певне, що у всіх тих об'явах радості було багато парадного, чисто етикетного, та всього вже не можна сказати про інший об'яв, як вплив значіння гетьманства для людности: коли перед тим так українські, як і російські влади доносили про розтіч людности, не зважаючи на пограничні кордони, то тепер той самий Наумов радить бодай на якийсь час зняти пограничні військові застави, бо можна сподіватися, що на звістку про гетьмана емігранти почнуть вертати. ² Що більше, Наумов має відомості, що «польские владѣльцы, которые отсель переходящими владѣли и брали съ нихъ десятину, нынѣ то отложили, послыша о гетмане, и сами некоторые из ближних мѣсть от рубежа выезжаютъ». ³

Ще більший рух, але вже політичний, викликало гетьманство в сферах української старшини, а на чолі його стає сам старий Апостол, один з кращих історичних українських діячів, а притім рішучий автономіст. До правительства сиплються від гетьмана різні «пункти о нуждах малороссійскаго отечества», «предложенія», «кратія изясненія» ⁴, в яких гетьман з повним розумінням справи, збогаченим недавнім гірким досвідом, намагається оборонити перед замахами автономне становище України в цілій тодішній повноті від «пунктів» Богдана Хмельницького аж до «малороссійскаго нарѣчія» і «малороссійскаго стиля» включно ⁵. Особливо обстоював повне право вибору всієї старшини «вольними голосами», вказуючи зовсім справедливо, що сі недомогання українського ладу, на яких ґрунтувалася агітація російського правительства, походять від старшини не вибраної, а настановленої правительством, і через те не залежної від гетьмана і від людности. Спеціальну увагу звертав також на судівництво, яким ненастанно тикало в очі старшині правительством, і тут гетьман проєктував реформи, які почасти і запровадив. У всіх тих заходах червоною ниткою позначається змагання Апостола скріпити скільки мога авторитет і власть гетьмана супроти старшини, і сю ідею намагається він переводити на практиці, в чім не можна не бачити особливо впливу російських порядків, в яких йому мусив імпонувати безоглядний послух. Непокірних старшин, іменованих правительством і через те незалежних від нього, намагався при допомозі самого таки росій-

ного и благочестивого и христілюбивого государя нашего Петра Второго, императора и самодержца всероссійскаго, яко обще всему россіейскому народу новымъ монархомъ всероссійския имперіи престола императорской короны и священного помазанія восприяше, объявивши, яко собственно малороссійскому народу ко удовольствованію своему по прежнему обыкновенію имѣти гетмана повелѣвши, изъ Малія Россіи чрезъ всенайпоследнѣйшаго раба и всенижайшіе подножіе зъ училищъ кіевскихъ славено-латинскихъ ученика Якова Галяховскаго въ досто-должный даръ, яко всевѣлостнѣйшему государю своему е. и. в. произнеся лѣта царя царствующаго 1728, марта 10 дня. — Переховується в рукописній бібліотеці архіва міністерства юстиції в Москві під № 105, в вимках поданий А. Соболевским в «Чтеніяхъ общ. Нестора-лѣтписца», кн. II, сс. 39—45. Ціло його значення — в заголовку, справді тільки, як «ехо радості» із згаданих подій.

¹ Донесення кнївського магістрата Апостола в лютім 1728 р. Музей Румянцева, архивъ малоросс. актовъ, № 435.

² А. М. Ю. Дела правит. сената по малоросс. эксп., кн. № 53/1780, л. 280.

³ Там само, л. 158.

⁴ А. М. Ю. Дела правит. сената по малоросс. эксп., кн. № 53/1780, лл. 207—216, 221—227, кн. № 79/1806, лл. 339—343. Дела правит. сената, св. № 3568, л. 22 і др.

ського уряду вижити, як напр. відомого своїми насильствами гадяцького полковника Гаврила Милорадовича¹, а з іншою старшиною в деяких випадках поступав доволі безцеремонно. Наводимо один такий приклад, в яким навіть в формі бачимо наслідування російських порядків, де гетьман звертається до сотника, отже доволі високої фігури в українській адміністрації. «Тебѣ Афтанасію Жуковському, сотниковѣ глинскому симъ нашимъ открытимъ листомъ объявляем: Понеже ти по посланному нашему указу въ Глуховъ къ намъ не приехалъ и учинилъ ся указу нашему ослушенъ, а сотняне глинскіе въ обидахъ отъ тебе имъ затѣянихъ неотступно намъ стужаютъ, просячи за оніе з тебе сатисфакціи, того ради послани по тебе от нас нарочніе козаки сотиѣ глуховской..., которимъ велено тебе взять и нехотячого припровадить в Глуховъ. З якими козаками абыс приездилъ въ Глухов неперемѣнно под непустыми правними винами и войсковимъ караннемъ, грозно рейментарско приказуемъ». ² І справді в перших літах вдалося Апостолу піднести авторитет гетьманської влади і навіть надати їй певного рода маєстатної поваги, що ясно пробивається в відносинах старшини до гетьмана. 1729 р. лубенська полкова старшина, ображена указом присланим їй резидентом-міністром Наумовим вдається в тій справі до гетьмана. Бо, пише вона «хотя доселѣ еще не получили мы такового его... величества указа, чтоб намъ слушати указовъ из другихъ которихъ канцелярій, не токмо от учрежденного над нами божією и високо монаршою волею одного рейментора вашей панской велможности, посылаемыхъ, однакъ опасуя ся, чтоб не поднасти штрафу за преслушаніе... под высокимъ іменемъ его... величества виданого указа, принуждени теперь оный.. объявить». В р. 1728 запорожці вдаються до Апостола з чолобитною про заступництво, дізнавшись «о благополучномъ вашемъ пришествіи на престолѣ вашъ гетманскій малоросійскій».

Та старому гетьману вдалося врятувати останки автономії далеко не в тій мірі, як йому бажалося. Першою причиною тому було форсе поєуге — російському централізмові не хотілося уступати з усіх зайнятих ним позицій на Україні. Лишилися російські війська, лишився резидент при гетьмані, а навіть до одної з найвищих інституцій, генерального військового суду увійшло постійних три члени з Росії, хоч се останнє було, за висловленими вгорі мотивами менш небезпечне. Та все те при розумнім гетьмані все таки нейтралізувалося. Далекі гірша була друга причина, яка не давала надії на піддержання і на далі гетьманства. Причиною того була внутрішня духовна формація самого українського суспільства, а власне старшинської верстви. Старшина, як ми бачимо, була привязана до автономії свого «малоросійського отечества» навіть поза сферою матеріальних користей, які могла дати автономія, але піддержати сю автономію могла тільки пасивно. Мазепинська катастрофа і безоглядний режим Петра I — а більшість тої верстви, яка мала обняти спадщину по Апостолі, виростала в часі тих катастроф — не могли пройти даром для духового настрою суспільности і дуже шкідливо відбилися на характерах. Першим наслідком того було обмеження політичного кругозору виключно до властивої гетьманщини, яка супроти цілої імперії уявлялася дуже незначно. Далі, страх Петрового режиму викривив характери, позбавивши їх твердості, замість чого проявилася і при-

¹ Дела правит. сената, св. № 3568, л. 22.

² А. М. Ю. Дела правит. сената по малорос. эксл., кн. № 53/1780, дл. 569 — 570.

³ Музей Румянцева, архивъ малоросійськихъ актовъ, собр. П. Маркевича, № 2107.

⁴ А. М. Ю. Дела правит. сената по малорос. эксл., кн. № 59, л. 378, лист кошопого Милашевича з 21/10 1728.

вилася в українській суспільності спеціальна прикмета, яку я означив би здібністю пристосовуватися до обставин. Приглядаючись вже за Апостола до заходів de republica emendanda, бачимо, що люди порозумнішали, набравшись досвіду, зрозуміли навіть теперішні помилки і з розумом беруться за діло. Тільки ж тут ми не можемо не завважити недостачі, якогось сказати б, широкого розмаху, який може надати ділу твердого характеру і сильної волі, надхненої вірою навіть без огляду на те, в яку б сторону той розмах направлявся. Натомість ми бачимо якусь дивну непевність і вагання навіть при почутті слушності своєї справи, чого характеристичним прикладом може служити хоч би дрібний факт в наведеному нами листі Лубенської старшини до гетьмана. Через те в хвилях, коли вища сила, в тім випадку централізм, подавався, виступав український патріотизм, який без сумніву був; і навпаки в хвилях сильнішого натиску централізму з його атрибутами, на Україні проявлялася здібність пристосовуватися до обставин, найгірша прикмета для нації, яка хоче самостійно жити.

В результаті ті дві сили дали третю «рівнобіжну»; змінений рід патріотизму, якого виразом був описаний славний памфлет «Історія Русовъ», а певного роду прототипом його можемо вважати меморіал української управи з часів Апостола російському правительству: «Краткое изяснение о фундаментальномъ состояніи малой Россіи».¹ А прояви здібности пристосовуватися можемо почасти бачити вже в другій половині гетьманування Апостола по вступленню на російський престол Анни Іванівни, коли російський централізм почав проявлятися агресивніше і тільки ждав з нетерплячкою смерті старого гетьмана.

Ждати довелося не дуже довго — 17 січня 1734 р. умер останній гетьман — козак козацької України. По нім був ще один гетьман, але се був уже гетьман України шляхетської.

---

¹ А. М. Ю. Дела правит. сената по малоросс. экз., кн. № 79/1806. лл. 339 — 343.

Нові причинки до історії відносин російського правительства до України в 1720-х і 1730-х рр.

Протоколи, журнали и указы Верховнаго Тайнаго Совѣта, 1726 — 1730 гг. (Сборникъ императорскаго русскаго историческаго общества. тт. 55, 56, 63, 69, 79, 84, 94, 101, pp. 1886 — 1898).

Бумаги кабинета министровъ императрицы Анны Иоанновны 1731 — 1740 гг. (Сборникъ имп. русскаго историческаго общества. тт. 104, 106, 108, 111, 114 і 117, 1898 — 1904).

Поява в 1886 р. 55 тома одного з найповажніших російських наукових видавництв «Сборникъ имп. русск. истор. общ.» знаменувала щасливий плян, який очевидно задумало се видавництво: оголосити в чергу акти поодиноких російських державних інституцій. Від 1886 до 1898 р. опубліковано в Сборнику «Протоколы, журналы и указы Верховнаго Тайнаго Совѣта» в 8 солідних томах. За сим пішли «Бумаги кабинета министровъ имп. Анны Иоанновны», що служать продовженням «протоколів» і тісно з ними вяжуться, бо «кабинетъ» майже безпосередньо зайняв місце В. Т. Сов. Досі появилася 6 томі «Бумаг», що містять акти 1737 р. включно. Матеріял у вишій мірі цікавий для дослідника української історії. Перед докладнішим обговоренням сього матеріялу, скажу кілька слів про чисто-формальну його сторону, а потім про його значіння для нашої історії.

За регуляміном в В. Т. Сов. ведено протоколи з усіх його засідань. Протоколи були двоякі: властиві, підписувані всіми членами В. Т. Сов. що мали zarazом силу указів, і так звані «журнали», в котрих потовано подавані на засіданнях справи і дискусію над ними. Редактор «протоколів» (Н. Дубровін) подав у «Сборнику» також як додаток укази, видані Вер. Т. Сов. або через його посередництво, і різні донесення підлеглих В. Т. Сов. сената й колегій, а то навіть і приватних одиниць. Ті донесення звичайно були предметом нарад і друковано їх під відповідними протоколами. Редактор «Бумаг» (профессор дорпатського університету Філіппов) додержувався в порядкуванню матеріялу, о скільки сей не різнився від попереднього (були тут лишень журнали не підписувані і реєстри актів, що входили до «кабинета», з коротким змістом), такої самої норми, як редакція «Протоколів», теж містячи в відповідних місцях укази і донесення до «кабинета». Та на жаль в двох останніх томах (114 і 117) редактор, щоб не поширювати надто видавництва, всіх актів, які виходили в тім часі з «Кабинета», не помістив, а робив між ними, як він говорить, «осторожний»¹, але все таки вибір, поміщаючи лишень важніші. Поминаючи вже те, що обережність в таким виборі, хочби як старанна, все таки річ суб'єктивна, я вкажу лишень на те, що якась резолюція, чи указ міністрів з огляду на загальний характер може не мати для видавництва значіння, але для нашої історії може бути дуже

¹ Т. 114, с. LV.

цінною звісткою). Так «Протоколи», як і «Бумаги» в «Сборнику» поділено на літа, до котрих вони належать, і «Протоколи» з одного року містяться в двох томах, а «Бумаги» в однім томі, з виймкою 101 т., де побіч матеріялу з другої половини 1729 р. подано також протоколи В. Т. Сов. за час від 1 січня до 4 березня 1730 р., себто до моменту скасування сеї інституції, і 104, що окрім актів «Кабинета» з 1732 р. містить в собі також і акти з 1731 р. від 10 листопада, з моменту установлення «Кабинета».

Таким чином з огляду на свій характер, себто тому, що відноситься до двох найвищих державних інституцій в Росії, як і з огляду на час, має сей матеріал для історії відносин України до Росії першорядне значення. Він дає нам пізнати властиві і правдиві пляни, з якими носилося правительство щодо української автономії; в В. Т. Сов. і кабінеті засідали самі «свої люди», що на сім пункті були з собою щирі і говорили те, про що Україна в тім часі ніяк не могла довідатися; а що сі люди мали власть, отже те, що постановили, могли чи скорше чи пізніше впровадити в життя. А був то час, коли українська автономія кінчала боротьбу за своє існування з московським централізмом — і та боротьба випала на її некористь. Се була важна хвиля і тому то, як кажу, згаданий матеріал має таке значіння. З другого боку в першій причині цінности сього матеріялу лежить його неповність. До В. Т. Сов. і Кабінету доходили лишень справи найважливіші та й то лишень в найбільш скороченій формі, інші справи залагоджувано в сенаті й по колегіях; проте вони не могли вийти в се видавництво. Україна за часів Апостола була в «вѣдомствѣ кол. ин. дѣл», отже тут концентрувалися її справи, а по Апостолі знову в сенаті «въ особой конторѣ», так що, як я зазначив, лишень найважливіші доходили до Сов. і Каб.

Вкінці ще мушу зазначити, що й «Протоколи» і «Бумаги» в деякій мірі використав ще до їх видання пок. російський історик Соловйов. Отже навів він у своїй «Історії Росії» наради В. Т. Сов. 1726 р. над вибором гетьмана і над увільненням Апостола¹, указ Петра II з 12 травня 1727 р. про знесення податків, наложених мал. кол., і про вибір гетьмана і старшини², а вкінці також указ з 31 січня 1734, в котрім установлено нову управу на Україні по смерті Апостола і припоручення кн. Шаховському прихилити Українців до своєчєння з Великоросами³. Згадаю тут ще про реферати Василенка в «Київській Старині» з «Протоколів»⁴. і Матушевського з 3 тому «Бумаг» (108) тамсамо⁵.

Переходжу до справи. Першу записку про українські справи знаходимо під 11 листопада 1726 р., в звязку з перспективою турецької війни: «Еще розсуждали, дабы о Малой Россіи ея императорскому величеству донести мѣстные ихъ: 1) что пока еще съ турки до разрыва не дойдеть, до тѣхъ мѣсть ради удовольствія и приласканія тамошняго (українського) народа выбрать персону годную и вѣрную изъ нихъ малороссіянъ въ гетманы. 2) Подати нынѣ собираемыя всѣ сложить, и брать неотмѣнно только тѣ, какъ собирались при гетманахъ на войска, а войско содержать по прежнему, какъ было при гетманахъ и въ пунктахъ⁶. о томъ изображено. 3) Суды между народомъ малороссійскимъ отправлять имъ

¹. История России, т. IV, ст. 923.

². Ibid., с. 1050.

³. Ibid., сс. 1523—5.

⁴. Киев. Стар., 1900 р., кн. 7.

⁵. Ibid., 1901 р., кн. 1.

⁶. Під «пунктами» розуміються договірні статті Богдана Хмельницького з 1654 р.

самымъ. только аппеляцію, или переносъ дѣлъ опредѣлить до коллегіи малороссійской». ¹

Се був лишень загальний нарис тих реформ, які рішив В. Т. Сов. «ради приласканія народа» перевести на Україні. Детальніше оброблення цього проєкту відложено на пізніше, аж коли сей проєкт дістане апробацію від цариці. ² Відновлення гетьманства обговорювано далі в наступному часі на засіданню 23 лютого. Тепер одначе ся справа стрінулася з сильним протестом одного з «птенців» Петра першого, графа Петра Андрієвича Толстого. Він заявив, що не може цариці дораджувати повертати гетьмана, «понеже блаженныя памяти его императорское величество (Петро) въ томъ намѣреніи гетмана не учинил и у полковниковъ и старшины власти убавилъ, дабы Малую Россію къ рукамъ прибрать, и черезъ тотъ способъ полковники и старшины съ подданными пришли уже въ немалую ссору. И ежели пинѣ тамо гетмана учинить и оному такожъ и старшинамъ власть по прежнему дозволить, то при настоящемъ состояніи дѣлъ между Россією и турками, весьма не безопасно какихъ противныхъ слѣдованій» ³. Отсей в високій мірі характерний вислів Толстого містить у собі усю українську політику Петра I-го і наочно показує, яких способів він уживав. «дабы Малую Россію къ рукамъ прибрать». Та я про се буду говорити далі. На разі справа про відновлення гетьманства на тім стала, бо пам'ять Петра і його замірів була ще надто свіжа, а його «птенцы» говорили свое memento.

Цікаво, що ті члени В. Т. Сов. (на жаль в протоколі не подано їх, чи його імени) ⁴, що подали проєкт поробити уступки на користь української автономії, вказували на війну з Туреччиною, як причину сих уступок. Толстой, стоячи на зовсім противному становищу, рівно ж вказував на війну; значить, небезпека зі сторони України сяк чи так була.

І так зле і так не добре, та в кінці звичайно треба було щось зробити «для удовольствія и приласканія» України. Найбільшим може зі всіх тягарів, які Україна з ласки Петра першого поносила, були безперечно «роботи на лінії», а потім також «низовий поход» проти східних диких орд. З донесення Сената до В. Т. Сов. з 16 березня 1726 р. довідуємося, що було 1724 р. в Дербені та кріпості св. Хреста, занятих 10.521 Українців на чолі з полковником Милорадовичем. З того числа 1725 р. було коло робіт в згаданій кріпості 6.790 чоловіка. Отже з того числа «отъ пинготной и другой тяжкой болезни — як оповідав ранорт — повалились и отъ татаръ... на бояхъ и нападеніями въ разныхъ мѣстахъ побито и умерло 3.153 человекъ». 961 хорих відпущено до дому. Значить з 6790 лишилося здорових лишень 646 людей і ті, як доносить сенат, попали в крайнюю нужду, так що крім хліба жадної іншої поживи, ані одяжі й взуття не мають.

Можна собі уявити, з яким серцем зносив український нарід такі походи. Щоб отже чимось «тамошний народъ приласкати», підніс В. Т. Сов.

¹ Ся точка, як видно, далеко не годиться з «пунктами», де застережено повну незалежність від російського правительства в судах. «Въ судахъ чтобъ ни Воевода ни Стольникъ въ Суды Войсковые не вступалсь: гдѣ три человекъ козаковъ, тогда третьяго должны судити». (Источники Малогоросс. Истор., Сосква. 1858, с. 63).

² Ibid.

³ Т. 55, с. 60.

⁴ Можна одначе догадуватися, що се був князь Меншиков, на що вказують його пізніші відносини до українських справ (про се я буду говорити нижче). Зрештою тут цікаве ще й се, що проти всього проєкту виступав як раз Толстой, ворог Меншикова.

⁵ Т. 55, сс. 119—150.

18 березня гадку, щоб в кріпості св. Креста Українців замінити донськими козаками¹. 28 березня порішено сю справу в той спосіб, щоб в 5.000 козаків, котрі в сім році мали йти до тої кріпості на заміну попереду висланих, взяти по 3 рублі від козака, а за ті гроші наняти добровільних робітників². Сю справу порушувано ще кілька разів, остаточно затверджено 1 квітня³, а 6 того таки місяця післано про се указа президенту малорос. кол. звісному Велямінову⁴. Тих козаків, які поки-що були ще в кріпості св. Хреста, наказано в вересні пустити додому, а до того часу визначено їм платню по 30 коп. місячно⁵. Щоб сій полекші надати вид великої ласки, постановив В. Т. Сов. не відразу оголошувати, що в заміну за службу положено ціну 3 руб., а запитати вперед козаків, скільки вони самі будуть давати. «И когда они, какъ безъ сумнѣнія чаемо, представятъ въ дачю со всякаго человекъ болѣе 3-хъ руб., то имъ въ то время объявить, что ея имп. вел. милосердуя о нихъ, повелѣла съ нихъ взятъ только по 3 руб., дабы они тѣ деньги симъ способомъ безъ озлобленія или еще и съ охотою заплатили»⁶. Після донесення Велямінова справді козакі годились давати значно більше гроша, ніж було встановлено, прим. ніженський полк годився давати по 8 рублів за козака, а полтавський навіть 10 руб., і в жаднім полку не предклядано менше 3 руб.⁷.

Першу точку проєкту, поставленого на засіданню В. Т. Сов., іменно щодо вибору нового гетьмана, як ми бачили, не було прийнято; не сповнено теж і третьої, себто не відновлено Україні самоуправи в судівництві, бо се так як і відновлення гетьманства противилося засаді «убавлення власти старшинамъ». Залишалася ще друга точка: скасування податків, наложених Петром, чи то малоросійською колегією 1723 р. Згадана колегія певнино винаходила чимраз більше нових промислів, котрі радила сподатковувати. Те саме лишень значно обережніше і в меншій мірі пропонував сенат в докладі з 27 травня⁸. Та В. Т. Сов. не тільки-що не згодився на ті пропозиції, але указом з 1 червня наказав скасувати всі податки, наложені в 1723 р.⁹. При таких полекшах «тамошнему народу» подумали також і «о приласканіи» спеціально старшини. 1 квітня В. Т. Сов. висловився за відцушення на Україну миргородського полковника Данила Апостола, який разом з іншими сидів у Петербурзі з причини, що був замішаний в справу Полуботка. Цариця поки що відложила сю справу, обіцяючи обговорити сю справу ще в В. Т. Сов.¹⁰. Очевидно не могла відразу рішитися на винушення людини, яку вважали за спільника Полуботка, — пустити його тепер, коли наближався «разрывъ съ турки». Ся справа затягнулася на довший час; аж 5 травня цариця дала свою згоду на увільнення Апостола¹¹, в котрого по всій правдоподібності були сильні заступники, а головно всемогутний тоді Меншиков. Притім одначе полковник мусив лишити свого сина в Петербурзі в залорукку вірности батька, а від нього самого приказано відібрати «крѣпкую присягу» вірности¹². В ній з'обов'язувався Апостол бути цариці і її наслід-

¹ Ibid., с. 115.

² Ibid., с. 149.

³ Ibid., с. 176.

⁴ Ibid., с. 200.

⁵ Ibid., с. 180.

⁶ Ibid., с. 149.

⁷ Т. 56, сс. 110—111.

⁸ Т. 55, сс. 325—6.

⁹ Т. 55, с. 322.

¹⁰ Т. 55, с. 178.

¹¹ Т. 55, с. 263.

¹² Т. 55, с. 263.

никам «вѣрнымъ, добрымъ и послушнымъ рабомъ», всякі права царські «узаконенные и впредь узаконяемые предостерегаютъ и обороняютъ», а передовсім поклявся на час свого побуту на Україні без указу «съ турки, съ крымцы, съ поляки, съ залорожцы и съ другими некоторыми народами посторонними корреспонденцій не имѣть»¹. Кілька місяців пізніше (21 жовтня) В. Т. Сов. вирішив увільнити інших старшин: Лизогуба Чарниша і Жураковського. Їх єнні мали теж залишитися в Петербурзі². Та над усяке сподівання, коли сенат запитав, що з тими закладниками робити, чи їм будувати дома, чи ні, В. Т. Сов. був змушений відповісти, що не тільки сини старшини, але й вони самі мусять зістати в Петербурзі. «Ея величество не только не соизволила (на від'їзд), но повелѣла, чтобъ они (старшини) по прежнему указу жили здѣсь въ Санктъ-Петербурхе»³. Як видно, царниця взагалі чомусь менш радо годилася на увільнювання старшин, як В. Т. Сов.

Для України в тім часі зроблено лишень маленьку поступку в виборі старшини. За указом Петра I з 9 січня 1715 р. на всі старшинські місця без винятку мали вибирати лише кандидатів, а пізніше одного з них затверджувало правительство. Тепер В. Т. Сов. виемансипував полковників з сього правила, лишень зажадав, щоб виборці давали писану за поруку, що пропонована ними на полковника «персона добрая, заслуженная и въ вѣрности неподозрительная»⁴. Всі ті одначе поступки, так сказати, нічого правительству не коштували. Зате що інше було зі знесенням податків, валоженних в 1723 р. Правительство не могло з легким серцем поступитися такими значними прибутками, які давала Україна⁵, і які мало воно у власному заряді, себто в руках малоросс. колегії. При тім небезпека війни з Туреччиною минула. Проте В. Т. Сов., одержавши відповідного указа цариці 21 липня того таки року, без церемонії скасував своє розпорядження з 1 червня і наказав малоросс. колегії збирати дальше податки «отъ вышнихъ до нижнихъ чиновъ»⁶. Указ 1723 р. навіть поширено на людність, переписану на ім'я цариці, яка перед тим була від сього вільна⁷. В другій половині 1726 р. не тільки не думали про вибір гетьмана, але постановили таки на добре загніздитися на Україні та цілу управу взяти в свої руки. Малоросс. кол. просила, щоб

¹ Т. 55, с. 294.

² Т. 56, с. 290.

³ Т. 56, с. 601.

⁴ Т. 56, с. 325.

⁵ Податок на Україні був двоякий: з промислів (з куріння горілки і пива, з пчід, тютюну і т. д.), з торгів, шинкарства і т. д. плачено грінми і, так сказати, «від ґрунту» в натураліях. З донесення малоросс. кол. Верховному Т. Сов. (квітні 1727 р.) в рр. 1724, 1725 і 1726 загальна сума податків на Україні вносила в грошах: 114.495 руб. 20 коп. (1724), 98.559 руб. 20½ коп. (1725) і 92.391 руб. 35 коп. (1726); в натураліях (збіжжя, борошно, крупа і т. і.): 30.578 четвєрток, 4 четвєрики (1724), 24.559 чвєрт. і четвєрик (1725) і 19.551 чвєрт. 6 четвєрників (1726), окрім «пряпасів» як меду, соли, тютюну, олію, горілки, якої за 1725 і 1726 рр. вибрано 1638 вдер і 13 кварт. Запровадження малоросс. колегією нових податків, яких перед тим не було, принесло в 1724 р. 42.366 руб. 95 коп. більше, як можна було зібрати на підставі давнішого ондаткування, а в натураліях 19.813 чвєрток «разнаго хлѣба». Значить, грошовий податок зріс на 1/3, а натуральний більш як на половину. На підставі отсього справоздання малоросс. кол. можна обчислити, що козацька і посполита людність вносила до загальної суми грошового податку 57,5%, старшина і духовенство разом тільки 12%, а решту, себто 30,5% ближче не означену в справозданні категорію «приезжихъ разныхъ чиновъ людей». Т. 63, с. 486—501. Для інформації додаю, що по перепису 1721 р. в десяти українських полках людність (крім старшини і духовенства) складала 142.496 душ. з чого на козаків припадало 53.849, на посполитих 88.620. Соловьев, История России, IV, с. 938.

⁶ Т. 55, с. 488.

⁷ Ibidem.

дозволено їй перенестися з Глухова куди дальше, як до Ніжена або Прилук, щоб «за дальною пересилкою» во всяких дѣлахъ не чинилось продовження», як се було до тепер тому, що Глухів лежить майже на границі України й Росії. Дальше просила колегія правительство, щоб воно побудувало доми для членів кол. і її канцелярії. Сенат в своїм докладі до В. Т. Сов. підтримав сі домагання¹. В. Т. Сов. на перше жадання відмовив, на друге згодився, доручаючи Велимінову донести, скільки таких домів потрібно і що така «постройка» буде коштувати². На разі кол. мусила міститися, як доси, на кватирах.

Малоросійська колегія готова була справді розложитися на Україні на «власну хату», коли б дальші випадки не були тому на перешкоді. Першим таким випадком було її сутичка з Меншиковим. Кн. Меншиков мав на Україні великі маєтності: місто Почеп (в стародубському полку) і Ямпіль (в віженському), даровані йому ще гетьманом Скоропадським 1709 р. Всі податки з тих місцевостей, які збирали на гетьмана, йшли тепер до кешені Меншикова по «жалованій грамоті» Петра першого. Заведена по смерті Скоропадського малорос. кол., не відаючи про сей привілей, пробувала збирати з тих маєтностей податки, та опісля се занехала. Одержавши одначе звісний указ з 21 липня 1726, в котрім наказувалося стягати податки навіть з місцевостей, переписаних на царю, вона з'їгнорувала привілей Меншикова і приложила той указ і до його волостей³ і тим нажила собі не аби якого ворога. «Свѣтлѣйшій князь», звісний з того замилування до накопичування багатства якими б там не було способами, дуже озлобився на такі вчинки мал. кол. і подав на неї скаргу⁴. Розуміється, що В. Т. Сов., в котрім жалобник займав перше місце, рішив справу на користь Меншикова, а від колегії зажадав вияснення, чому вона так поступила⁵. Се було з початком 1727 р. в березні.

Меншиков, зайнявши вороже становище супроти мал. кол., мимоволі мусив стати на стороні тих, що бажали скасувати сю ненависну інституцію, себто на стороні українського населення. 6 травня 1727 р. померла Катерина I, а царем проголошено Петра II — малолітка, під формальною опікою Меншикова. На Україну посипалися як з рога достатку ласкаві розпорядження. 12 травня В. Т. Сов. знов рішив знести податки, наложені малоросійською колегією, а збирати лишень ті, «которые надлежат по пунктамъ Богдана Хмельницкаго збирати при бытности потомъ бывшихъ гетмановъ»⁶. Того самого дня видано заборону Великоросам

¹ Т. 55, с. 326.

² Т. 55, с. 324.

³ Які доходи мав кн. Меншиков зі своїх українських маєтностей, свідчить хоч-би виказ стягнених податків, на які була колегія простягнула свою руку, та які на підставі жалованій грамоти належали Меншикову. Отже, 1724 р. колегія з тих волостей мала доходу в грошах 2.344 руб. 73 коп., а в натураліях 957 чверток і 4 четверика різного хліба. 1725 р. до листопада збрала колегія з тих маєтностей 928 р. 83 коп. і 836 чверт. «провіянта», не вчисляючи до сього податку з соли і тютюну. Се, як кажу, був лишень податок, який ішов на Меншикова, що одначе не включало звичайної панщини, яку відбували йому піддані в тих маєтностях. Т. 63, с. 502.

⁴ Т. 63, с. 413.

⁵ Т. 63, с. 412.

⁶ Т. 63, сс. 480 і 484. Поки збирання податків було в виданні малор. колегії, різні полекші податкові, на зразок наведеної вище, були дуже сумнівної вартости, а головню полекші щодо податків in natura. На Україні не було якоїсь сталої системи податкової, не було теж прелімінарія бюджетового, так що зборщики «гдѣ сколько могутъ собрать» — як говорить в дописенню малорос. колегії — то беруть. Значить, що при «добрій волі» колегія і її органи по всяких полекшах могли стягнути стільки, скільки їм було потреба. Т. 63, с. 503.

купувати які-будь посілості на Україні. «чтобъ отъ того малороссійскому народу обиды не было». Тим, що вже перед тим закупили тут маєтності, наказано звернути гроші, а тим, котрі на далі купували б на Україні землю, загрожено відобранням купленого без звороту заплаченої суми¹. Зараз таки вислано на Україну указа, в котрім побіч згаданого знесення податків подано надію, «что къ нимъ въ Малую Россію гетманъ и старшина² будуть опредѣлены впередъ вскорѣ, какъ прежде было по договору Богдана Хмельницкаго»³. Рівночасно Велямінова покликано до Петербургу з «приходными и расходными книгами»⁴.

Непевні з початку обіцянки повернення автономії Україні почали прибирати чим раз конкретнішою форми. 16 червня того таки року В. Т. Сов. ухвалив перенести українські справи з сената в колегію «иностранных дѣлъ», де вони давніше були⁵. Два місяці пізніше (18 серпня) передано також всякі справи українського духовенства, крім «самыхъ духовныхъ дѣлъ, з синода до тої колегії»⁶. Нарешті приступили до вибору гетьмана. На засіданню 17 червня наказав В. Т. Сов. «одну булаву серебрянную для посылки къ гетману отослать въ иностранную колегію»⁷, а 20 того місяця постановив вислати тайного совітника Федора Наумова на Україну, щоб був присутній при виборі гетьмана⁸. Наумов одначе ще не зараз виїхав, бо аж при кінці липня виготовлено йому інструкцію про вибір гетьмана і старшини, де Меншиков зробив дописку при точці про вибір старшини: «кромѣ жидовъ»⁹. Велямінова раз-по-раз викликувано до Петербургу, тимчасом малорос. кол. поки-що все формально не була знесена. Тільки за два дні перед вибором гетьмана, що відбувся 1 жовтня 1727 р., В. Т. Сов. постановив «Малороссійской колегії членовъ взять въ Санктъ-Петербургъ»¹⁰. Між тим зроблено ще кілька дрібніших поступок для України, з котрих найважливіше скасування збору по копійці на день від кожного на полки розташовані на Україні¹¹. Одначе місцева людність мусіла далше, як і перед тим, удержувати своїм коштм 9 кінних російських полків¹². Наумов залишився при гетьмані в ролі

¹ Т. 63, с. 510.

² На Україні за часів мал. кол. дуже відчувався брак старшини. Половина генеральної старшини, як звісно, сиділа в Петербурзі. 1726 р. доносила колегія, як писав сенат до В. Т. Сов., «что въ малороссійскихъ полкахъ многихъ сотниковъ и другой полковой старшины нѣтъ, и затѣмъ въ полковыхъ и прочихъ правленіяхъ учинилась остановка, да и промеморіями въ ту колегію изъ генеральной войсковой канцелярії объявляютъ, что за немѣіемъ при полкахъ старшини... въ войсковыхъ и челобитчиковыхъ дѣлахъ чинится многое неисправление». Т. 55, с. 328. Про те саме доносив сенат 1727 р. Т. 63, с. 593. Се донесення дає сумний образ того неладу, який повстав на Україні підчас боротьби російських порядків з українським автономним устроєм.

³ Т. 63, с. 481.

⁴ Ibid.

⁵ Т. 63, с. 747.

⁶ Т. 69, с. 257.

⁷ Т. 63, с. 270.

⁸ Т. 63, с. 779.

⁹ Т. 69, с. 129.

¹⁰ Т. 69, с. 394.

¹¹ Т. 69, с. 11.

¹² На Україні 1727 р. стояли отсі російські драгунські кінні полки: 1) Київський, 2) Троїцький, 3) Тобольський, 4) Новотроїцький, 5) Олонецький, 6) Імбургський, 7) Хлопов, 8) Владимирський і 9) Вятський. Т. 69, с. 19. Полки ті, як доносила воєнна колегія В. Т. Сов., «довольствовались какъ провіантомъ, такъ и фуражемъ отъ тамошнихъ жителей, съ нихъ же (жителей) собираются на драгунъ и харчевые и копѣчные деньги». Ibid., с. 12. Згадана вгорі реформа, яку пропонувала в. кол., мала бути за її поданням така: «Палежить для охраненія України поселить въ Малой Россіи при каждомъ полку гетманскаго регимента по одному полку драгунскому (догепер вони стояли по кватирях), выключая изъ того

«министра для государственныхъ дѣлъ», а в дійсности займав становище рівнорядне майже з гетьманом, а крім цього додано йому ще помічників. Та правительству титулування Наумова «міністром» при гетьмані вида-лося невідповідним — за багато, мовляв, чести. Проте вже з початком 1728 р. (22 березня) В. Т. Сов. велів «Наумова не писать министромъ, но писать только чинъ его тайный совѣтникъ, разсуждая, что при гет-манѣ министра государю держать не надлежитъ»¹. Остаточну цілу ту історію з відновленням гетьманства закінчено тим, що гетьмана 22 липня 1728 р. піддано в військових справах фельдмаршалові кн. Голіцину, як кожного іншого генерала, але зате сей указ одержав гетьман — через колегію «иностранныхъ дѣлъ»². Від того часу аж до кінця свого існування В. Т. Сов. не підносив жадних принципових питань³ щодо політичного становища України та й взагалі мало на ній застоновлявся, з виїмком хіба справ меншої ваги, як скарги на російських офіцерів, а також на бунту малорос. кол. і т. і.

З початком 1730 р. (18 січня) помер Петро II, а на російській престіл покликано Анну Іванівну. Нове правительство з початку не робило ні-яких змін в розпорядженнях щодо України, виданих попереднім прави-тельством. Гетьманство покищо зіставалося й на далі, та з інших джерел знаємо⁴, що гетьманство на Україні лише толеровано до часу, — до близько сподіваної смерти Апостола, який був уже старець. На се зреш-тою вказує й пізніша поведінка правительства. Як лишень розійшлася вість, що Апостол «заболѣлъ жестоко параличемъ», правительство зажа-дало «миѣнія о Малой Россіи» від кн. Олексія Шаховского, який тоді пе-ребував на Україні вже від часу, зайнятий упорядкуванням слобідських полків. З тої радії уважали його знавцем українських справ, яким він дійсно був. «Хотя въ бытность в-го сіятельства здѣсь въ С. Петер-бургѣ» — говорилося в указі з 18 травня 1733 р. — «по указу ея и. в-ва за извѣстіемъ Вамъ въ малороссійскомъ порядкѣ имѣлось разсужденіе, ка-кимъ образомъ впредь по смерти нынѣшняго гетмана съ Малороссією поступать и на какомъ основаніи оныхъ содержать над-лежитъ, токмо онаго (разсужденія) за отбытіемъ в-го сіятельства и по нынѣ не окончено; а понеже нынѣ объ ономъ разсужденію быть весьма нужно, того ради благоволите для всеподданѣйшаго о томъ е. и. в. представленія посовѣтовать... написавъ объ ономъ свое разсужденіе съ миѣніемъ, прислать въ кабинетъ съ нарочно посланнымъ безъ замедле-

числа одинъ стародубский полкъ за недовольствомъ хлѣба и конскихъ кормовъ. И ежели сіе миѣніе — писала колегія дальше — въ В. Т. Совѣтѣ за благо принято бу-детъ, то надлежитъ объявить преже тамошнимъ жителямъ, что сіе чинится для ихъ общей пользы, дабы свободны они были отъ постоявъ и отъ тягостей, которые имъ от квартиръ происходят, и чтобъ въ мѣсто того при каждомъ Малороссій-скомъ полку отведены были на поселеніе девяти драгунскихъ полковъ, удобныя мѣста и на конскій выпускъ довольно е луга. А какъ в тѣхъ мѣстахъ тѣ полки построятся, то уже малороссійскіе жители отъ постоявъ уволены будутъ, къ тому жъ и самымъ имъ удобнѣе на тѣ драгунскіе полки доставить провіантъ и фуражъ, а полкамъ (козацьким) свободно всегда для содер-жанія форпостовъ... въ компаненты вступать.

¹ Т. 79, с. 282.

² Т. 84, с. 147.

³ В тім році підчас побуту Апостола в Москві правительство видало для України т. зв. «рѣшительные пункты» — документ принципової ваги, де надано правне значіння усім тим виломам в українськѣм автономічнѣм устрою, яке поро-било російське правительство за Петра першого, а що найважнѣше, зформувало генеральний військовий суд так, що половина його членів (3) мала бути обса-джена Великоросами. Сього документу нема в протоколах В. Т. Сов., бо його видано через «кол. ин. дѣл», тому я ширше про нього не говорю. В цілості видру-кований він в дод. до IV ч. Ист. Малор. Бантинца-Каменського (вид. 1822) с. 271.

⁴ Соловьевъ, Ист. Рос., IV, с. 1206.

ній»¹. Як навмисне навів того указа, бо з нього доволі виразно видно, що правительство Анни вже давно носилося з думкою перемінити дотеперішній порядок на Україні. Коли зважимо, що Шаховський, ідучи на Україну з Петербурга, вже 9 січня 1733 р. був у Москві², то перебування його в Петербурзі, а з тим і «разсужденія» його з міністрами «о новомъ порядкѣ въ Малой Россіи» припадають на кінець 1732 р. Та готового пляну, як належить той «порядок» запровадити, правительство видно покищо не мало. Отже коли прийшла звістка, що гетьман 28 квітня тяжко захворів³, міністри зажадали від Шаховского поради. Відповідь Шаховского на згадане запитання надійшла в половині червня, та на жаль в журналі кабінету її не подано, лишень занотовано під днем 16 червня, що «получено писъмо князя Шаховского въ отвѣствіе съ разсужденіемъ о гетманѣ»⁴. Здається не помилюся, коли скажу, що для парад над українськими справами покликано до Петербургу команданта «українського корпусу» генерала Вайсбаха, який теж від довгого часу перебував на Україні. В журналі кабінету під 11 серпня занотовано, що на параді, на котрій був Вайсбах, хоч не входив у склад кабінету, «имѣли разсужденіе обь украинскихъ дѣлахъ»⁵. Тут не від речі буде сказати, що в Польщі в тім році розпочалася так звана сукцесійна війна між двома кандидатами до польської корони: Станіславом Лещинським і сином бувшого короля Августом III. Росія на рівні з іншими в польських справах інтересованими державами брала в тій війні участь, а в числі російських військ був також одинадцятьтисячний відділ козаків під наказним гетьманом Лизогубом. До речі лишень зазначу, що з українськими військами російські воєнні власті поводитися зовсім без церемоній; на доказ вистарчить хочби се, що згаданий відділ козаків віддано під команду російському полковникові⁶.

В Польщі війна на правім березі Дніпра увихаються агенти Лещинського і манять на свою сторону Запорожців⁷, з Криму теж приходять недобрі вісті про ворожі наміри Татар — ось про що доношено з України правительству в кінці 1733 р. і на початку 1734 р. На тім не кінець: 15 січня 1734 р. «резидент» при гетьмані генерал Нарішкін доніс про обложну хворобу гетьмана і просить указу, як йому поступати в разі смерті Апостола⁸. Незабаром потім Нарішкін сповіщає про смерть гетьмана (17 січня), а слідом про появу польських шпівнів на Україні⁹ а в кінці прийшла найпоганша для правительства звістка про прибуття до Криму непримиренного мазепинця Орлика і кокетовання «станіславців» з Татарами — очевидно не з добрими намірами для Росії¹⁰. В Петербурзі заметушилися. Перед очима правительства дуже легко міг стати 1708 рік, бо ж виринули ті самі чинники: «станіславці» (сторонники Лещинського), мазепинці в особі Орлика — бракувало лише Шведів. До кн. Шаховского, який тоді стояв на чолі корпусу військ на правім березі Дніпра, пішли укази за указами, щоб чим скорше удався до Глухова — обняти управу, тим більше, що Нарішкін під той час був у Петербурзі. Перший такий указ післано йому 17 січня на вість, що гетьман небез-

¹ Т. 106, с. 222.

² Т. 106, с. 21.

³ Т. 108, с. 187. Маркович, Записки, I, с. 106.

⁴ Т. 106, с. 310.

⁵ Т. 106, с. 384.

⁶ Т. 106, с. 425.

⁷ Т. 106, с. 437.

⁸ Т. 108, с. 11.

⁹ Т. 108, с. 32.

¹⁰ Т. 108, с. 134.

печно хорий. В нім наказувано Шаховському перейняти управу в свої руки. «...И ежели онъ. гетманъ, въ самую глубочайшую болѣзнь придетъ или умретъ, то повѣщаемъ вамъ — сказано в указі — при ономъ случаѣ пристойныя мѣры взять и во всемъ такимъ образомъ поступать, какъ о томъ извѣстнсе вамъ наше намѣреніе состоитъ и мы на васъ въ томъ надежду имѣемъ, безъ всякаго упущенія и при томъ на обращенія ихъ малороссійскія, а особливо при нынѣшнихъ конъюнктурахъ накрѣпко и недреманнымъ окомъ сматрѣть и о томъ намъ обстоятельно репортовать, съ представленіемъ о учрежденіи порядковъ мѣрнія своего»¹. При тім дано йому до диспозиції близькі гарнізонні й польові полки². В тиждень після сього правительство, дізнавшись вже про смерть гетьмана, післало Шаховському другого указа, в котрім нагнали його, щоб з можливим успіхом їхав до Глухова і щоб, обнявши там управу, поступав «до дальнѣйшаго... указа по извѣстному вамъ нашему намѣренію и по преждепосланному указу со всякомъ (sic!) прилежнымъ надбніемъ (радбніемъ) і осторожностію, безъ упущенія, присматривая при томъ на поступки тамошняго малороссійскаго народа накрѣпко, и что отъ нихъ происходить будетъ, о томъ надлежащія и пристойныя мѣры взять»³.

Між тим правительство заходилося виробляти нові форми управи України. 29 січня відбулося в Петербурзі «особое совѣщаніе», на котрім поставлено ось який проєкт управи Україною: «Гетману впродь быть не разсуждается, а быть правленію, вмѣсто чина гетманскаго, во шти (sic!) персонахъ состоящему, а именно: изъ трехъ великороссійскихъ, изъ трехъ малороссійскихъ и къ тому представляется нынѣ, хотя на время, пока дѣло въ надлежащей порядокъ приведено будетъ, кн. Алексѣй Шаховскій, а кому при немъ изъ великороссійскихъ и изъ малороссійскихъ быть, тому ниже сего представляются кандидаты, которымъ быть въ засѣданіи въ равенствѣ, а сидѣть по правой сторонѣ русскимъ, на лѣвой малороссійскимъ и править дѣла по прежнимъ инструкціямъ и рѣшительнымъ пунктамъ, а генеральному воинскому суду быть по прежнему; тому правленію быть подъ вѣдбніемъ сената въ особливої конторѣ. И сіе — додано в тім проєкті — содержать секретно, а въ указахъ и въ прочихъ письмахъ не показывать, что намѣреніе имѣется гетмана не выбрать»⁴. Під тим проєктом підписалися учасники сього «особаго совѣщанія»: Мініх, Андрій Остерман (канцлер) кн. Олексій Черкаський (єйцеканцлер), Андрій Ушаков (начальник тайної канцелярії) і Петро Шафіров. Кандидатами до тої управи поставлено з Росіян: Івана Велямінова, Степана Количева, Андрія Чернишева і Дмитрія Порецкого; з Українців: генерального обозного Лизогуба, підскарбія Марковича (Андрія) і генер. осаула Мануйловича. Того таки дня подано сей проєкт на затвердження Анні, котра власноручно дописала: «опробуєца»⁵.

Два дні пізніше повідомлено особним «именнымъ» указом про щойно наведену постанову кн. Шаховского, даючи йому свободну волю в іменуванні або усуванні так російських, як і українських членів новоустановленої управи. З Росіян радило правительство вибрати офіцерів «достойныхъ и способныхъ», а що до пропонованих самим таки правительством українських кандидатів: Лизогуба, Марковича і Мануйловича, то їх лишено в таким разі допустити до управи, коли за ними «ничего подозрительнаго и противнаго не знаетъ». В противнім випадку міг Шахов-

¹. Т. 108, с. 14.

². Ibid.

³. Т. 108, с. 21.

⁴. Т. 108, сс. 22—23.

⁵. Т. 108, с. 23.

скої заіменувати на їх місце інших. Особливо поручено йому наглядати Росіян, членів генерального суду, чи вони «достойны, ибо надобно такихъ людей въ томъ судѣ имѣть, которые-бъ были правдивы, и къ взяткамъ не лакомы, и не было-бъ отъ нихъ народу озлобленія, и дабы оный малороссійскій народъ правосудіемъ тѣхъ великороссійскихъ судей былъ доволенъ и пріобыкалъ къ великороссійскому правленію». «Вамъ же... предостерегать того, чтобъ какой шатости въ малороссійскомъ народѣ подъ нынѣшній часъ не произошло и смотрѣть того прилежно». В такім разі «поступать по силѣ инструкціи и отпращенныхъ недавно нашихъ указовъ, толь наипаче, что вы о нашемъ въ томъ намѣреніи и соизволеніи свѣдомы». А що правительство не було невне, які можуть скластися на Україні обставини, а Шаховського будь-що-будь вказала дана йому інструкція, то заздалегідь дозволено йому відповідно до потреби інструкцію змінити. Окрім того наказував указ усунути дотеперішнього члена військового суду, смоленського шляхтича ротмістра Пассека, «понеже ему въ судѣ войсковомъ быть весьма разсуждаемъ не за потребно». В кінці наказано всі ті розпорядження держати в найбільшій секреті¹.

Все, що дотепер зроблено, здавалося правительству ще за мало для того, щоб «малороссійскій народъ пріобыкалъ къ великороссійскому правленію». Разом з попереднім указом воно видало вельми інтересне доручення Шаховському, котре також вияснює усунення Пассека з генерального суду. «Понеже мы—говорилось в указі—увѣдомились, что смоленская шляхта с малороссійскими жителями въ свойство вступаютъ и съ обонхъ сторонъ сыновей женятъ и дочерей выдаютъ, что кажется противно нашему интересу, а за пристойнѣе и полезнѣе разсуждается, дабы оный малороссійскій народъ имѣлъ свойство и въ свойство вступать съ нашимъ великороссійскимъ народомъ. Того ради повелѣваемъ вамъ, дабы вы по вашему искусству, секретно подъ рукою особливо трудились малороссіянъ отъ свойства съ смолянъ и съ поляки и съ другими зарубежными жителями отводить, а побуждать ихъ и искуснымъ образомъ приводить въ свойство съ великороссійскими. И сіе содержать секретно»².

Тимчасом поки Шаховській приїхав до Глухова. «малороссійская міністерская канцелярія» одержала з Петербургу наказа переловити розісланих по Україні польських шпіонів, яких мало бути 11 чоловіка і перевести строге слідство, чи ті шпіони не мали з Українцями яких зносин і «съ кѣмъ изъ малороссійскихъ жителей къ какому злему намѣренію согласія». А коли би справді на кого впало підозріння, то «о томъ слѣдствие и розыскъ производитъ безъ всякаго упущенія»³. Підозрівали загал в зносинах з польськими шпіонами, підозрівали теж бегу духа вичні одиниці без найменшої підстави з тої розумної рації, що ану ж принадково дасться що викрити⁴. Так поступлено з Лизогубом, котрий вертав з польського походу, щоб зайняти місце члена управи. Насамперед перегляділи в Глухові його донесення з театру війни до Апостола. Потім перевели на нім ревізію в Ризі, через котру він переїздив і забрали у нього всі папери⁵.

¹ Т. 108, сс. 24—25.

² Т. 108, с. 26.

³ Т. 108, сс. 32—33.

⁴ Правительство доручило кн. Шаховському переглянути листи Лизогуба до Апостола лише в тій цілї, що була заразом причиною, «не паидется-ли въ нихъ (листахъ) чего сумнительнаго». Т. 108, с. 117.

⁵ Т. 108, сс. 209, 238, 264, 320.

Шаховський приїхав до Глухова 1 березня¹. Він видно був незадоволений з такої «конституції», яку правительство надало Україні й подав свій проєкт запровадження «нового порядку». Проєкту Шаховського нема в «Сборнику», але зміст його поданий в відповіді правительства до нього. Шаховський передовсім пропонував, щоб управу на Україні віддати одній людині, а не колегіальній інституції, бо в таким разі в канцелярії можуть статися великі труднощі і проволока в залагоджуванню справ. При тім покликувався на те, що давніше один гетьман підписував всякі резолюції, що належали до компетенції гетьманського уряду. Другою річчю, котрої дуже не бажав собі Шаховський, було допущення до управи української старшини. На його думку і так «старшина уже давно желаніє имѣла къ полученію правленія войсковою генеральною канцелярію, а когда нынѣ уже во оной присутствіе получаютъ, то впредь оныхъ отрѣшить уже не такъ удобно будетъ, какъ бы они къ томъ дѣлу допущены не были»². Я не маю можливости тут рішити, на скільки Шаховський в тім своїм «проєкті» був щирий; можна одначе догадуватися, що він, пропонуючи правительству передати всю владу на Україні одній людині, нікого іншого не мав на думці, як лише себе, а таке становище майже було б для нього не без певного значіння, а навіть і користи. А так треба було «вершити» справи спільно з іншими російськими офіцерами, а то і з козацькими старшинами.

Та ті, що виробили первісний проєкт, встигли його оборонити, 7 березня відбулося в Петербурзі знов «особое совѣщаніе», на котрім положено, «то при нынѣшнихъ случаяхъ ко интересамъ ея и. в-ва приличнѣе и полезнѣе... быть тому правленію до времени на такомъ основаніи, какъ въ вышеупомянутомъ ея и. в-ва указѣ января 31 дня опредѣлено». Відповідно до першої точки проєкту Шаховського зібрані заявили, що не визнають за ним рації, бо коли справи будуть залагоджувані на спільних нарадах членів управи, то належить сподіватися ще кращого порядку і меншої проволоки, як то було перед тим. Щодо участі козацької старшини в уряді, то на думку зібраних «отъ того, что нѣкоторые изъ малороссійскихъ въ томъ собраніи присутствовать стануть, никакого предосужденія интересомъ ея и. в-ва не признавается, но паче еще польза, понеже не вся старшина присутствовать станеть, но только три персоны, и тѣ три персоны однѣ никакой власти имѣть не будутъ, но должны съ великороссійскими вмѣстѣ засѣдать і дѣла отправлять». В кінці найважніший аргумент: «сверхъ того, ежели съ самого начала всѣхъ малороссійскихъ отъ правленія вовсе и генерально отрѣшить и одному великороссійскому все правленіе вручить, то-бъ оный малороссійский народъ отъ того въ такое сумнѣніе приведенъ не былъ. и иногда-бъ вящія какія затрудненія отъ того не произошли». А дальше сказано: «По усмотрѣнію, какимъ порядкомъ по сему основанію, дѣла тамо пойдуть, всегда въ ея и. в-ва соизволеніи будетъ состоять сіе, на время учиненное, правленіе отмѣнить и другія такія учрежденія учинить, какія по обстоятельствамъ для интересовъ ея и. в-ва за благо разсуждены будутъ».³ Під тим підписались: Остерман, Черкаський, кн. Димитрій Голіцин, Ушаков і Шафіров.

Се також цариця апробувала і таки того дня видано Шаховському указа такого самого змісту.⁴ На тім справа стала і того питання вже більше не порушувано. Шаховський, зібравши собі на поміч російських

¹ Маркович, Записки, I, с. 421.

² Т. 108, сс. 55—56.

³ Т. 108, сс. 55-56.

⁴ Т. 108, сс. 56—57.

полковників Радіщева і Кишкіна, а з Українців визначених уже перед тим, крім Лизогуба, який ще не повернув був з Польщі, зайнявся справами України. Розуміється, що на Україні не знали про правдиві заміри правительства, котре розголошувало, що новоустановлений уряд лише буде існувати до вибору нового гетьмана, що має наступити згодом. Шаховський справді мав багато клопоту, мусив зайнятися висилкою козацьких військ до Польщі, а рівночасно слідити за «станіславцями» й Орликом¹, про перебування котрого в Криму доносив Неплюєв з Царгороду². Щоб йому дати більше часу на керування Україною й слобідськими полками, увільнено його від команди близькими гарнізонами і польовими полками.³ В генеральний суд увійшли знов бригадир вже смоленський шляхтич Пассек на прохання Шаховського, бригадир кн. Борятинський на місце Арсеньєва⁴. (давнішого віцепрезидента мал. кол.) і Кишкін: з Українців Лизогуб, котрий на початку засідав також в генер. військовій канцелярії, та пізніше чомусь його звідти усунено, даліше Михайло Забіла, а на місце хорого Мануйловича Шаховський мав сам визначити когось зі старшини.⁵ Тут видно, що між генер. військ. канцелярією і судом роблено тепр уже помітну різницю, чого перед тим не було.

Надано нову форму управи України; визначено членів тої управи— та як мав поводитися голова українського правительства кн. Шаховський? Все те, що дотепер запроваджено, дотикало лише формальної сторони, а треба було надати якийсь тон тій українській політиці і витворювати потрібний правительству настрій. З тою власне метою правительство російське виробило для Шаховського відповідну інструкцію 13 вересня 1734 року. В першій точці тої інструкції стара пісенька: Шаховському наказувалося остро пильнувати, щоб «въ дѣлахъ какъ главныхъ, такъ и въ прочихъ какой противности не было, и народъ къ тому побуждаемъ отъ кого не былъ. и иныхъ тѣмъ подобныхъ дѣлъ, и развѣдывать того накрѣпко». А коли б хто зі старшини був запідозрений в такій «противности», брати його в арешт. «Усматривать во всякихъ обхожденіяхъ, кто изъ старшинъ и изъ козаковъ къ намъ и къ сторонѣ нашей доброжелательны» і тими обсаджувати опорожнені старшинські місця. Даліше слідує найважливіша частина інструкції: з часом і відповідним способом впевняти український нарід, а головно козаків, що цариця буде їх держати при даних привілеях; а коли б показалося, що козаки терплять які кривди від старшини, то заступатися за них, хоч би не було жадних нарікань. Коли хто з старшини буде розголошувати, що на Україні заведено великі податки, яких перед тим не збирано, то Шаховський мав публично заявляти, що мета податків вияснена докладно в «рішительних пунктах» даних гетьману. Іншим старшинам віч-на-віч мав цілу вину щодо тягарів податкових звалювати на гетьманів. Перед тим, мовляв, поки ще не було підскарбіїв⁶, а збирання податків виключно було в руках гетьмана, діялись надужиття, бо з одних збирано забагато, з інших зовсім нічого,

¹ Т. 108, с. 134.

² Т. 108, с. 150.

³ Т. 108, с. 356.

⁴ Т. 108, с. 366.

⁵ Т. 108, с. 368.

⁶ На основі «рішительних пунктів» урядування й стягання податків на Україні належали виключно до підскарбіїв, яких тоді рівночасно запроваджено, і вони мали складати справсздання перед правительством російським. Гетьман, до якого перед тим належало урядування прибутками, не мав тепер до тієї справи жадного відношення. Підскарбіїв було два: один—Українець, другий Великорос. За гетьманства Апостола підскарбїями були з Українців Андрій Маркович, а з Великоросів Іван Мякінін, іменованій 27 січня 1729 р. Т. 94, с. 38.

відповідно до капризів гетьмана. А що тепер запроваджено податки з промислів, то лишень на користь України, і щоб цариця мала відомість, скільки з підданих є прибутків, і що вони повинні се вважати за велику ласку, а не за тягар. Стане хто Шаховському говорити про інший тягар: удержування російських полків, то він повинен покликатися на «пункти» Хмельницького і на те, що ті полки боронять Україну від Татар і Поляків. До того на Україні тих полків розмірно до числа «дворів» далеко менше, ніж в інших провінціях; а як коли в збиранню провіянта були «какіе непорядки чинены», то не отъ кого другого, токмо отъ единого гетмана то происходитъ могло». Повинен був дальше Шаховський всіми способами впевняти нарід, «что какія въ бытность гетмановъ чинились партикулярнымъ домамъ обиды и разоренія, какъ въ отнятїи маетностей, такъ и въ награжденїи непорядочно... нынѣ намѣренїе имѣемъ всѣхъ вѣрныхъ нашихъ малороссійскаго народа, за службы и вѣрность ихъ милостію своею и награжденїемъ деревень не оставить». Ся точка очевидно спеціально обчислена на старшину. Особливо пильно мав Шаховський доглядати її недопускати того, щоб старшина просила вибору гетьмана і не зробила таких чолобитень, як давніше¹ (очевидно по смерті Скоропадського).

Хоч українські справи переведено тепер у «вѣдомство» сената, то Шаховському наказано в наведеній вище інструкції, а пізніше указом з дня 17 грудня, лише про маловажні справи доносити в сенат, натомість про секретні справи писати просто до кабінету². При таких взаїмних зносінах правительства з Шаховським так далеко дотримувалася обережність, що уживали цифрового алфавету.³

Шаховський, ставши за правителя України, передовсім постарався дібрати відповідних людей собі до помочі, звісно Росіян. На се вказує прим. його прохання до правительства, щоб до глухівського гарнізону визначено гідних і здібних офіцерів, котрих би він міг уживати до переведення різних слідств і спорів, які між народом повстають, бо з його слів нарід волить російських офіцерів при таких справах, ніж своїх старшин. На такі комісії не годилися зовсім дотеперішні офіцери, в більшині старі й нездатні.⁴ Про дальшу його діяльність на Україні в 1734 і 1735 рр. в напрямі уважності правительства не можна на основі даних матеріялів нічого виразного сказати, тим більше, що він тої діяльності не мав часу розвинути, будучи зайнятий впорядкуванням військових магазинів на Україні для війни з Турками і висилкою козацьких військ у різні сторони⁵.

З випадкових звісток можемо збагнути становище козаків підчас тих походів. Становище те в кождім разі було не з привабливих, бо не тільки козаки виконували різні підрядні роботи при армії, але попадали звичайно в крайню нужду. 1734 р. доносив ризький віцегубернатор кабінетові, що відділ козаків з 200 чоловіка з висланого ще попереднього року козацького війська до Польщі, приділений до ризької команди, ось як виглядає: «они наги и босы и не токмо обуви, но и соли купить за что не имѣють... а до того и лошадей не имѣють». В дійсності їм призначено платню, але вони одначе її не дістали з тої причини, що грошей не було.⁶ 1735 р. генерал Вайсбах доносив, що вислані під його команду козаки

¹ 108, сс. 369—371.

² Т. 108, с. 471.

³ Т. 108, с. 72.

⁴ Т. 108, с. 340.

⁵ 108, с. 133. Т. III, с. 310.

⁶ Т. 108, с. 333.

«самые неимущие, у которыхъ не только ружья, но и сѣдель нѣтъ, къ тому между ними изъ ребячь не мало»¹. Не що іншого, як нужда і лихе поводження з козаками були причиною, що, як доносив Мініх з Цариченки 30 жовтня 1735 р., при повороті російської армії з кримського походу 10.526 козаків і 104 старшини «самовільно» полишили армію, утікаючи на Україну. Правительство наказало Шаховському перевести в тій справі строгє слідство², але як закінчилася історія, не знаємо. Тягар, війни, проваджені в тім часу з Турцією, спав головно на українську людність, так з властивої України, як і слобідських полків. Поминаючи все се, що всі воєнні операції Мініха відбувалися на українській території, людність мусила ще постачати провіант для військ, давати козацькі полки, а крім сього будувати укріплення на т. зв. «українській лінії» від Дніпра аж до Дону.

Правительство, зайняте війною, не мало часу подумати над зміною форми управи на Україні, тож все покищо оставалося по-давньому. З Петербургу невпинно лише посилено укази до кн. Шаховського про виготовлення провіанту для армії, висилку коней і людей на «лінійні» роботи³. Шаховський, розуміється, стягав провіант, а рівночасно нарікав, що те само роблять інші російські команди, котрі над припис беруть від людей усе те, чого їм треба, не платячи пошкодованим нічого⁴, а за підводи теж не платять. Правительство, розуміється, видало проти сього заборону, але можна сумніватися, чи вона зарадила лихові. Далеко більші домагання ставив Шаховському фельдмаршал Мініх. До земляних робіт на українській лінії зажадав не менше, тільки 56.623 робітників з України, слобідських полків і воронізької губернії⁵. Правительство само визнало вислання такого числа людей без загальної руїни прямо неможливим і Мініхові відмовлено⁶. Вислано лише 15.000 українських робітників для будови земляних редут і насипів від набігів татарських, а для забезпечення тих робітників від Татар доручено Шаховському вислати відповідне число козацького війська.⁷ На таких висилках провіанта для армії і людей на роботу зійшов 1736 рік. Серед того помер кн. Шаховський, а на його місце призначено казанського губернатора генерала Румянцева⁸, що прибув на Україну з кінцем 1736 року. До його приїзду правив Україною московський губернатор кн. Борятинський⁹.

Серед таких обставин нижчі верстви української людности, а головно козаки зубожіли. Вже 1735 р. правительство кілька разів робило докори Шаховському, що він виправляє в похід козаків без зброї й одіжі і на поганих конях, а чого доброго, то зовсім без коней. 1736 р. правительство було зневолене вислати маіора гвардії Шіпова з секретним дорученням на Україну, щоб він побіч інших справ доглянув також, «въ какомъ числѣ людей малороссійскіе и слободскіе полки до 1709 года, а въ какомъ числѣ нынѣ находятся» і «отчего то учинилось, что нынѣ толь мало лошадей и прочаго скота между ними находится»¹⁰. На жаль з «бумагъ» не видно, яку відповідь на сі пункти подав Шіпов правительству.

В наступнім (1737) році війна з Турцією тривала далі. Мініх жадав

¹ Т. 111, с. 310.

² Т. 111, с. 496.

³ Т. 114, с. 3.

⁴ Т. 114, с. 29.

⁵ Т. 114, с. 128.

⁶ Т. 114, с. 143.

⁷ Т. 114, с. 227.

⁸ Т. 114, с. 272.

⁹ Т. 114, с. 313.

¹⁰ Т. 114, с. 236.

що раз дальших висилок козаків то до армії, то для оборони границь від татарських наскоків. Отже вже на самім початку 1737 року (4 січня) правительство послало указа кн. Борятинському (що таки залишився за правителя України на місці Румянцева), щоб він вислав 15.000 українських і слобідських козаків.¹ Новим указом з дня 23 січня наказано той відділ козаків розділити так, щоб Мініху вислати 9.000, а фельдмаршалові Лассі, який ладився до походу на Крим, 6.000 козаків.² Козацькі полки висилано до армії, а тимчасом Татари нападали на полудневі границі, грабуючи що попало³. Проте правительство було змушене слідом за сим видати нове розпорядження, щоб «когда армія для произведенія... операцій чрезъ границы выступить, то для прикрытія и защищенія оныхъ (границъ), какъ изъ остаточныхъ въ домахъ за отправленіемъ въ походы малороссійскихъ и слободскихъ козаковъ, такъ и изъ всѣхъ частныхъ и помѣщичьихъ маестностей и слободъ, не выключая никого прежде въ казацкой службѣ бывшихъ, такожъ изъ другихъ тѣхъ частныхъ слободъ и деревень обывателей, добрыхъ и вооруженныхъ сколько потребно, собрать и нестмѣнно на границы и линію выслатъ». ⁴ Особливо гостро доручалося Борятинському прикласти сей указ до приватних маєтностей, «не обходя никакихъ, ни нашихъ собственныхъ, ниже какихъ прочихъ слободъ или деревень, чьи бы и какого званія не были» ⁵. Але стилізація сього указу щодо категорії людей, які мали бути вислані, досить неясна. Виходило б, що на границю і на лінію мав вислати Борятинський тих козаків, які ще зісталися досі вдома, а крім сього також значне число посполитих, на що вказував би другий уривок з наведеного указу. Невдовзі опісля (12 березня) майор Шіпов доносив правительству, що за наказом Мініха зарядив вибрати на Україні і слобідських полках 50.000 козаків і селян, щоб вислати їх на границі і до лінійних робіт⁶. Коли до сього додати, що українська людність мусила давати підводи, щоб перевозити провіант і воєнні припаси для гармат і т. і., то тоді зможемо уявити собі становище української людности того часу. Такі масові висилки робочого люду на лінійні роботи і то як раз з початком весни не могли не скінчитися загальною руїною краю.

Правительство само небавом похопилося, чи може навіть одержало в тій справі які донесення, досить, що 2 квітня послало кн. Борятинському указа, в котрім між іншим говорилося: «Понеже всемѣрно потребно, чтобъ въ тамошнихъ (українських) краяхъ пашня и довольное посѣяніе хлѣба отнюдь не остановлено, но надлежащимъ образомъ и порядкомъ исправлено было, якоже въ томъ натуральнымъ образомъ найглавнѣйшая нужда состоитъ, того ради надлежитъ всеконечно, о томъ зрѣлое и прилежное разсужденіе имѣть, чтобъ для такого необходимо потребнаго и нужнаго дѣла надлежащее число обывателей въ домахъ остаться и пашню исправлять могли» ⁷. При тім правительство доручило Борятинському, щоб він із Шіповим поміркував над тим, чи не можна б з тих 50.000 робітників і вже перед тим на різні роботи висланих людей «пристойное число убавить», а вислати лише таке число, без якого в жаднім разі годі обійтись. Тут правительство само мабуть відчуло своє невластиве становище — з одного боку своїми висилками позбавляючи

¹ Т. 117, с. 4.

² Т. 117, с. 37.

³ Т. 117, с. 71.

⁴ Т. 147, с. 79.

⁵ Там само.

⁶ Т. 117, с. 141.

Т. 117, с. 192.

рілля тільки робочих рук, а з другого поручаючи Борятинському старатися, щоб ту рілля було належно оброблено. Проте додає добродушно: «Вы сами признать можете, коль необходимо нужно и потребно есть, чтобъ земля стнюдь безъ пашни оставлена не была, и что оное первое основаніе всего прочаго есть; и для того сей пункт вамъ найкрѣпчайше рекомендуется»¹.

Не менш інтересний дальший уступ сього указа: «И всеконечно о томъ также, чтобъ такмошніе обыватели не разбѣжались, крайнѣйшіе попеченіе имѣть и всякіе по тамошнимъ обстоятельствамъ и состояніямъ наилучше возможные способы и средства изыскать и употреблять надлежитъ»². Щоб справді «обиватели» не розбіглися, згодилося правительство на пропозицію Борятинського, «чтобъ для лучшаго тамошняго народа къ необходимо нужнымъ нынѣ исправленіямъ поощренія о томъ. что по окончаніи войны оной за нынѣшніе отчасти небезтягостные на нихъ положенные труды высочайшею нашею милостію награждены и всякія имъ облегченія показаны будутъ, въ тамошнихъ полкахъ къ лучшему ихъ обнадєживанію надлежанцимъ образомъ опубликовано было»³. Те саме менше більше повторило правительство в указі кн. Борятинському 19 квітня, коли на пакази кабінета, що наглив його до скорой висилки провіанту, робив представлення правительству, що людність дуже обтяжена підводами і т. і.⁴ Правительство в відповідь на ті його подання виткнуло йому те, що він пропустив дуже догідну пору на такі висилки — зиму, через те доставка провіантів стала тепер для людности вдвоє тяжчою. Тепер, на думку правительства, не залишилося більш нічого, як лиш «всякими приличными способами и увѣщеваніями, и обнадєживаніями тамошній народъ... пріохочевать и къ ревности побуждать, представляя имъ государственную и собственную въ томъ обходящуюся нужду и вѣчное благополучіе и безопасность, и что ежели вѣрнымъ ихъ радѣніемъ и вспоможеніемъ нынѣшня кампанія счастливый успѣхъ имѣеть, то мочно на бога надѣяться, что всѣ тѣ тягости вдругъ минуются и они... за понесенныя нынѣшнія тягости другимъ образомъ всякою милостію отъ насъ дѣйствительно и всеконечно награждены будутъ»⁵.

Всі ті гарні слова ні на що не здалися; на Україні запаувала нужда: хліба не посіяно, бо не було кому і чим. «Изъ полученнаго отъ нашего ген.-фельдмаршала гр. ф. Миниха доношенія—писали кабинет-министри 26 квітня кн. Борятинському—Мы съ великимъ неудовольствіемъ и прискорбіемъ усмотритъ принуждены были, коимъ образомъ хлѣбное сѣянне въ Малой Россіи весьма запущено, и по тому тракту, гдѣ оный генераль-фельдмаршалъ фхаль, озимаго хлѣба нигде не высѣяно»⁶. Міністри висловивши далі надію, що не на всій Україні так запущено поле, як при згаданім тракті, доручили кн. Борятинському постаратися звичайно, щоб хоча ярину посіяно, а при тім видати заборону гнати горілку «при такомъ

¹ Там само.

² Там само. Отсе припоручення кн. Борятинському можна собі вияснити лишень в той спосіб, що людність в наслідок тих тяжких обставин мусила гуртами переселюватися де инде, мабуть на правий бік Дніпра. Врепті перехід населення з лівого на правий бік Дніпра розпочався кілька літ перед тим, як допущено правительству 1734 р. «А по ту сторону Кіева между Днѣпромъ и Днѣстромъ противъ Малой Россіи всѣ мѣста и слободы прежнихъ жителей запустѣли было, а с нѣскольکو лѣт тому изъ Малой Россіи такъ много народу туда ушло, что оныя мѣста и слободы всѣ поселены въ польской державѣ російскими переселенцами, которыхъ тамъ многое число. Т. 108, с. 286.

³ Т. 117, с. 193.

⁴ Т. 117, с. 226.

⁵ Т. 117, с. 227.

⁶ Т. 117, с. 225.

нынѣ являющемся и изъ того впредь вящше опасаемомъ недостаткѣ въ хлѣбѣ»¹. Рівночасно з тим наказувало правительство Борятинському купувати як найбільше збіжжя але потайки, через посередників, бо, мовляв, як довідаються продавці, для кого мав іти збіжжя, то зараз ціну підвищать². Щоб одначе прийти убогій людині при посіві хліба в поміч, велів Борятинський тим, що не мають збіжжя, за порукою позичати³ (тільки не знати, хто се мав робити?), а правительство з свого боку дало, «чтобъ, ежели кто изъ обывателей своихъ лошадей и воловъ не имѣеть, опредѣленіе учинить (себто Борятинський), чтобъ такихъ скудныхъ людей для вспаханія земли, сусѣды ихъ лошадьми или волами на то одно время ссужали»⁴. Се був справді добрий спосіб, але хто мав за тих сусідів винагородити?

По здобуттю Мініхом Очакова наступили нові висилки Українців на роботи при укріпленню сеї місцевости⁵. Коли до сього додати, що заборонено вивозити з України волів на продаж (що зрештою правительство вже вперед взяло в свої руки), збіжжя і горілку, то будем мати докладний образ економічного стану України підчас тої російсько-турецької війни.

Матеріал, який я отсе подав, обіймає значний протяг часу, бо майже десять літ (від 1726 до 1737, виключаючи час між знесенням В. Т. Сов. й введенням «Кабинета»). В такім значнім протягу часу обставини міняються, а тим самим змінюються напрями і погляди на дані справи. Так воно було і в відносинах України до Росії, в якій теж за той час не було без різних перемін, от хочби в особах володарів, що знов у автократичній державі дуже багато впливають на устрій держави, її політику і т. д. В характері Московської, а потім Російської держави, як звісно, дуже сильно визначалася ідея централізму, чому, розуміється, витикалося насупроти автономічне становище України. Україна зі свого боку була дуже важною територією для розвою Російської держави, головнo ж при кінці XVII в., коли вона намагалася на всі боки пробити собі «віконця», отже і приступ до Чорного моря. Та в тім значінню України була також в тій самій мірі і небезпека для держави, бо коли Україна за Самойловича помагала Петрові першому здобути Азов, то Україна за Мазепи спричинила тому таки Петрові нещасливий прутський договір і утрату Азова, а заразом викликала вічну небезпеку війни з Турцією надала Україні як території ще більшу вагу, значить правительство мусіло з Україною і з її симпатією чи антипатією числитися. Розглянений нами матеріал власне наглядно показує нам страх російського правительства перед правдоподібними сепаратистичними змаганнями України, вагання і непевність, з якою дивилася централістична Російська держава на автономію України. Той острах і вагання правительства характеризують його політику відповідно України цілий сей час, так що правительство ніколи не важилося проголосити знесення гетьманства, котре було знаком української окремішности від Росії.

Та українська автономія, чи радше витворений в ній устрій суспільний, мала сама свою слабу сторону—суперечність класових інтересів козацької старшини і нижчих верств суспільства. О сю суперечність розбився плян Мазепи відірвати Україну від Москви, через те рівнож упав

¹ Там же, с. 256.

² Т. 117, с. 260.

³ Т. 117, с. 312.

⁴ Т. 117, с. 327.

⁵ Т. 117, с. 483 і інш.

Полуботок кільканадцять літ пізніше, і інакше при тодішніх обставинах не могло бути. Полуботок прим., видаючи звісний універсал, що грозив репресіями підданам, які по смерті Скоропадського бунтували проти державців¹ (звичайне явище по смерті кожного гетьмана), робив се в уголу старшині, щоб прихилити її до своїх замислів, та за те наражувався на ширші верстви народу, без котрого знов жадна акція не могла вдатися. Треба признати, що ту слабу сторону української автономії влучно підхопило російське правительство і вміло її в згаданих двох випадках належно використати, виступаючи в дуже принадній ролі заступника покривджених мас перед насильствами і визисками старшини.

З приводу саме тих двох випадків російський історик говорить, що моральна перевага показала ся по стороні тісної сполуки з Росією, а Петро перший, чинячи на користь більшости народу, в обох випадках виграв справу². Одначе Толстой підчас дискусії над українськими справами в В. Т. Сов. 23 лютого 1726, говорячи, що Петро перший, «дабы Малюю Росію къ рукамъ прибрать», не допустив до вибору гетьмана і відібрав владу в старшини «и чрезъ тотъ способъ полковники і старшина съ подданными пришли уже въ немалую ссору»,—зовсім інакше освітлює ту справу, а zarazом показує ключ політики Петра до України. Засада, як бачимо, знана і не раз практикована: *divide et impera*. Та вживання того способу в тих випадках, коли автономічні чи навіть сепаратистичні змагання Українців починали яку акцію, зовсім не вистарчало, треба було з'єднати Україну в тісну сполуку з цілою імперією, щоб знищити ту окремішність, яка покищо все таки існувала, і ось тут треба було показати ту моральну перевагу суспільного ладу Росії над Україною. Російське правительство, щоб досягти сеї мети, грало ролю оборонця простого народу перед його старшиною, проте де лише могло, становило своїх людей на старшинських місцях³, а по смерті Скоропадського навіть цілий заряд України поручило встановленій на те Малоросійській колегії, зложеної, як звісно, з Великоросів, а всякий опір проти сього немилосердо здавило. Така власне метода характерна для російської політики в 20 рр. XVIII в. Та не минуло багато часу, як на російських офіцерів, українських полковників-Москалів, ба що більше—на саму малоросійську колегію, котра мала пильнувати, щоб народові не діялася кривда, посипалися численні скарги від того народу на «обиды, разоренія и взятки бывшаго той коллегіи президента и членовъ и прочихъ бывшихъ тамо у дѣлъ»⁴, навіть на міністра «для государственныхъ дѣлъ при гетманѣ» Наумова⁵. Як типовий зразок такого іменованого правительством пол-

¹ Соловьев, История России, т. IV, с. 831.

² Соловьев, История России, т. IV, с. 832.

³ В тих часах, про котрі я отсе говорю, були обсажені Великоросами (звичайно офіцерами (отсі полковничі уряди: Стародуб) перед тим ще Іван Кокоткін 1723—4, потім Ілія Пашков 1724—7, Александр Дуров 1730—4, Афанасій Радащев, 1734—41), Ніжин (Петро Петрович Толстой 1719—27, Іван Хрушов 1727—42), Черпигів (Богданов 1723—35). Я вже не згадую про інші уряди, обсажені коли не Москалями, то креатурами російського правительства, Українцями, а то й різними авантюристами з чужинців, як прим., брати Милорадовичі, галяцькі полковники.

⁴ В одній з таких справ щодо надужити малорос. кол. було навіть заряджене слідство. В протоколі В. Т. Сов. з дня 21 серпня 1728 р. написано: «его импер. вел. указалъ черкешенина Никифора Бруевича отослать въ иностранную коллегію и что онъ объявляетъ себѣ обиды и разоренія отъ Малоросійской коллегіи, такожъ и во взяткахъ на бывшаго той Коллегіи президента и членовъ и на прочихъ, бывшихъ тамо у дѣл, такожъ какія и до него касались дѣла въ Малоросійской коллегіи, и о томъ изслѣдовать и рѣшеніе учинить въ той коллегіи». Т. 84, с. 428. Як скінчилося се слідство не знати.

⁵ Т. 79, с. 337.

ковника-Великороса наведу тут стародубського полковника Пашкова, котрого поведінку супроти людности було ширше обговорюване в В. Т. Сов. З доповіді «кол. ин. дѣль» в його справі видно ось що: 1722 р. стародубські полчани подали Петрові першому прохання, щоб на місце помершого їх полковника Журавки іменував у них полковником кого з Великоросів, котрий би їх так не кривдив, як їх таки родимці. Петро, розуміється, їх прохання вдоволив і на другий рік (1723) послав туди майора Кокоскіна, давши йому інструкцію, щоб він: 1) не відбирав у полчан ґрунтів ані тягнув їх на роботи, як се робили попередні полковники, ані теж не перетягав козаків у підданство, 2) був «праведним нелицемірним і безволокітним суддею», а не як попередні полковники і 3) не був гордий, а постував з полчанами «ласково и снисходительно». Все те було йому наказане під загрозою смертної кари¹. Зміст тої інструкції подано теж полчанам в особній грамоті. 1725 р. Кокоскін з причин слабости уступив з полковництва, а його місце зайняв підполковник Пашков з тою самою інструкцією. Коли на Україні став за гетьмана Апостол, на Пашкова посилалася низка скарг від полчан і прохання, «чтобъ ему (Пашкову) въ Стародубѣ не быть». Кол. ин. дѣль подала В. Т. Сов. ось такий реєстр стверджених вже провин Пашкова: 1) «что на заставы стоящимъ офицерамъ давалъ инструкторіи о сборѣ на себя съ проѣзжающихъ купецкихъ людей съ пароконнаго воза по 20, а съ единоконнаго по 16 коп., а съ иныхъ и меньше; 2) одинъ москвитянинъ купявъ Стародубѣ нѣскольکو куфъ вина, отѣхалъ, а оставилъ при томъ винѣ солдата, который солдатъ умеръ, а онъ, Пашковъ, по смерти того солдата то вино и пожитки, описавъ, взялъ прежде на ратушу, а изъ ратуши вино взялъ къ себѣ. На негожъ, Пашкова, есть челобитье стародубскихъ полчанъ о неправыхъ суждехъ и отъ тѣхъ судовъ во взяткахъ, и отъемъ мельницъ, ґрунтовъ, въ чемъ онъ и допрашиванъ, для того, что тѣхъ челобитниковъ адѣсь нѣтъ, и можетъ быть, что за скудостію и не пойдуть»². Як скінчилася ся справа, не знати, хоча було цікаво, оскільки загрози при указах справді були виконувані³. Ось як виглядала та моральна перевага Росії, в її діячах, над Україною.

Коли вже мова мовиться про російських урядників на Україні того часу, то варто занотувати отсе досить цікаве явище, що в заходах проти української автономії, чи в інших справах, а взагалі в тім тягненні України до російської держави, одиниці на різних становищах даліше

¹ Т. 94, с. 26.

² Т. 94, с. 24.

³ Ще рік перед справою Пашкова, 1728 р., заряджено також слідство проти генералітета «українського корпусу»: проти генерала Вайсбаха, ген.-пор. Роппа і ген.-майора Дугляса. На підставі донесення Апостола і Наумова зладила кол. ин. дѣль ось який реєстр насильств поповнених згаданими генералами: «Гетманъ Апостоль да тайн. сов. Наумовъ, объявляя жалобы малорос. обывателей на генералитетъ, а именно (вчисляе генералів), во взятѣ на себя подводъ, ремесленниковъ, рыбаковъ, сторожей, работниковъ, въ отнятіи сѣнокосовъ, въ поселеніи на чужихъ земляхъ слободъ и о увольненіи тѣхъ отъ квартиръ, во взятѣ себѣ квартиръ не по указу и безъ отвода, и излишнихъ раціоновъ и порціоновъ, и на кухни не указанныхъ съѣстныхъ и питейныхъ припасовъ, и въ бою тамошнихъ жителей, и иныхъ разныхъ чинимыхъ тягостяхъ и обидахъ». В долученім до сього обжалування екстракті з донесень гетьмана і Наумова наведено цілу низку конкретно вчислених насильств, а власне щодо побоїв, то за наказом Роппа прапорщик Міхнев полкового ніженського комісара (який видавав рації і порції) «билъ смертнымъ боемъ и окровавилъ да племянникъ его (Роппа) прапорщикъ Виттихъ билъ войта плетью; тогож полка (прилуцького) при судѣ билъ полкового обознаго и голову проломал до руды». Тот самий Ропп збезчестив ніж. полк. Хрущова і держав його 3 дні під арештом. Т. 79, сс. 254—255. Справа ся не мала жадних лихих наслідків для обжалованих.

йшли, ніж поодинокі колегії, ті знов—ніж сенат, і так аж до властивого правительства (В. Т. Сов., Кабинета) котре лише в малій частині приймало подавані проєкти, а то й зовсім відкидало. Вкажу тут прим. на проєкт малоросійської колегії наложити податок на міщан за торги, на державців за перевозове, яке вони збирали на своїх мостах за руди, гуті і ловлю риби і т. д., з чого сенат апробував лишень податки з міщан за торги, відповідно до їх заробітку, а В. Т. Сов. всі ті податки відкинув¹. 1727 р. воєнна колегія від себе радила В. Т. Сов., щоб російські полки на Україні не держати по кватирях, а оселювати, як се діялося в Росії, на що рівнож правительство не згодилося². По смерті Апостола, як я вже також згадував, кн. Шаховський радив правительству управу на Україні віддати одній людині, а не колегіяльній інституції, козацьку старшину зовсім не допустити до влади, тимчасом правительство на те не згодилося.

Не могла Росія заїмпонувати Україні своїми людьми, не могла теж заїмпонувати своїм устроєм суспільним, який ні трохи луччого становища не обіцявав нижчим верствам людности, а тимчасом той спосіб приновлювання України до Росії вносив ще більше невдоволення. Людність була невдоволена з надмірного обтяження податками, бо її ні трохи легше не стало, що старшина також податки платить. Старшина знов була невдоволена, що не вибрано гетьмана, нарешено права і привілеї і т. д. Росії оставалася лишень чисто фізична перевага над Україною, а се вистарчало лише тоді, коли російське правительство само по собі було сильне, а на зверх не було жадної небезпеки, в противнім разі справа української автономії і податкової полекші силою фактів виринала і домагалася полагодження. Тим пояснюються кроки правительства за Катерини I з початком 1726 р. Тут мушу зазначити, що проєкт В. Т. Сов. щодо повернення Україні автономії був найширший і найповніший, як коли-будь пізніше, хоч, розуміється, ніколи не був у цілості переведений. Третьої точки тої програми, самоуправи в судах, ніколи вже Україна не одержала. На разі ж увесь той проєкт з виключенням часового знесення податків не ввійшов тоді в життя, бо зникли ті обставини, які його викликали: становище Катерини I зміцнилося, а гроза війни з Турками теж минула.

Інтересним явищем було повернення гетьманства на Україні 1727 р., бо ж тих причин, які зворухнули сю справу в попереднім році, тут зовсім не було. На російський престол вступив Петро II, котрому права на панування ніхто не міг перечити, як се можна було робити з Катериною I. значить правительство його було сильне, війни з Турками теж не сподівалися. Загально прийнятий погляд, мов би повернення гетьманства було наслідком реакції проти напряду петрівських реформ і доброї волі правительства держати Україну «по пунктам» Хмельницького, не має за собою найменшої рації. Поперше не могло тут бути жадної реакції проти української політики Петра першого, бож він зовсім не йшов тут в супереч традиції московської держави, а тільки далеко безоглядніше переводив ідею централізму. Щодо другого перечить тій добрій волі правительства поступовання того таки правительства і підчас проголошувань даних та блискучих на вигляд розпоряджень *in gratiam* України і за цілий час панування Петра II. Правительство, обіцяючи держатися «пунктів» Хмельницького, заразом іменувало без вибору старшин, і то не

¹ Т. 55, сс. 325—6.

² Т. 69, с. 4.

тільки Українців¹, але також Росіян², очевидно не маючи найменшої охоти лишати Українцям старшинських місць, які вже займали перед тим Росіяни, а се прецінь зовсім не було «по пунктам». Повернення гетьманства в тій формі, як се було зроблено, можна би навіть уважати за акт великої політичної хитрости правительства³.

Нічого так не зашкодило українській автономії, як отсе нездарне по-верх шестилітнє гетьманування Данила Апостола. Впровадження до українського генер. суду половини членів-Великоросів і позбавлення гетьмана всякого престижу через додання йому рівнорядного з ним чинника в справах цивільних—резидента, а в військових підпорядкування його командантові російських військ на Україні, те все розвіяло значіння гетьмана на Україні, а розуміється і в Росії.

Рівнож не зовсім основними видаються мені причини того кроку російського правительства, які подає Соловйов⁴: загальне змагання по смерті Петра I-го до простішої, не колегіяльної управи, котра потребувала менше грошей і людей; ми прецінь знаємо, що колегія не спричинялася ні до жадних страт правительству, хіба лише зиску. Далше—старання правительства приєднати Україну на випадок війни з Турцією і щоб рухи козацьких військ мали більше одностайности (суцільности), а в кінці скарги на малоросійську колегію—се все теж по-нашому не зовсім опрвдано, бо всі ті причини ще сильніше виступали в попереднім році (1726), а одначе гетьманства тоді не повернено. Щодо суцільности рухів козацьких військ на випадок війни, то правительство вже від часу Самойловича майже ніколи з сього не користало, а тепер при його знаних підозріннях навряд чи віддало б усі козацькі війська під одну команду.

В кінці Соловйов дуже обережно висловлює здогад, що Меншиков міг мати особисті причини відновити гетьманство. Таке пояснення я цілком припускаю, і се власне, на мою думку, головна причина. На се вказує багато обставин. Передовсім Меншиков жив у неладах з малоросійською колегією, котра кілька разів обкладала його українські мастности податками, чого в жаднім разі не зробила б українська управа, бо взагалі Українці були знані з чемности для російських впливових вельмож, а в сьому упевнився і сам Меншиков. На гетьмана призначено Апостола, з котрим Меншиков, особливо підчас його побуту в Петербурзі, жив у дуже тісних зносинах. Сю близькість найліпше видко в часі упадку Меншикова. Коли його призначено на заслання, то він подав прохання до В. Т. Сов., щоб дозволено їхати з ним Апостоловому синові Петрові⁵, який жив у його домі. Коли підчас опечатування паперів Меншикова запитано його секретаря Віста про якісь тайні інструкції, то він заявив, що про се хіба знає Апостол⁶. Отже Меншиков, маючи на приміті такого відданого собі кандидата на гетьманство, розуміється, рішив допустити

¹ Т. 63, с. 532.

² Т. 63, с. 652.

³ Доказів на себе, бодай у сім матеріалі, нема, але таку гадку може насунути особа Апостола, якого правительство визначило на гетьмана. Апостол, людина слабої енергії, який ніколи не в стані був зайняти якогось певного становища супроти російських претенсій на Україні і вів себе зовсім не по гетьманському, удаючися до правительства з кожною найменшою дрібницею—така людина, як кажу, міг лишень понижати гетьманство в очах правительства і стратив усяку повагу і значіння на Україні. В Петербурзі очевидно могли знати про таку слабкість характеру Апостола і керуючись такими самими мотивами, як Петро I-й при виборі Скоропадського в гетьмани, форсували Апостола.

⁴ История России, т. IV, с. 1050.

⁵ Т. 69, с. 275.

⁶ Т. 69, с. 294.

до вибору гетьмана (а тоді міг він се зробити сам), сподіваючись за те дяки не тільки в увільненню теперішніх маєтностей, а і в наданню нових; жадоба маєтку була одною з пристрастей «світлішого князя» і значну роль відіграла в його житті. На те вказувала б теж і видана 1727 р. заборона купувати Росіянам землю на Україні, щоб через те не ослаблювати його виняткового становища як українського державця¹. Сю заборону по його упадку знесено.

Могла тут важити ще й ся обставина: російські вельможі, як Голіцин, Довгоруки і т. н., ненавиділи Меншикова, вважаючи його за «вискочку», який ними, родовитими панами, верховодить. Коли власне зі вступленням на престол Петра II родова аристократія набула значіння, то було дуже правдоподібно, що схоче з ним почислитися. В такій боротьбі було б Меншикову не без користи мати за собою Україну, вдячну йому за повернення автономії, а його клієнт—гетьман, розуміється, знав, кому головно належить ся дяка. Що прихильність і вплив українського гетьмана міг мати чималу вагу для Меншикова, на се були докази з попередніх літ. Адже кілька десятків літ перед тим кн. Ромодановський удержався на своїм визначнім становищі головно через підтримку Самойловича. На безпосередній вплив Меншикова в поверненню гетьманства вказує ще й ся обставина, що указ В. Т. Сов. в сій справі з 12 травня 1727 р. видано без попередніх нарад, бо в протоколах не видно, щоб над тим в В. Т. Сов. дискутовано, як се було попереднього року. В сполучі з тим стоїть теж усунення в тім таки часі піженського полковника Петра Толстого², сина Петра Андрієвича, ворога Меншикова. Очевидно Меншиков не бажав собі мати між українською старшиною неприхильних собі людей. Всі ті аргументи промовляють за те, що повернення гетьманства на Україні було ділом Меншикова. Хоча він кілька місяців пізніше (8 вересня) упав³, то видані ним розпорядження щодо України осталися в силі, бо правительство очевидно не мало відваги їх знести. Україна дістала гетьмана.

Такий стан речей на Україні застало нове російське правительство, правительство Анни Іванівни. Приглянувшись до відносин сього правительства до України, ми побачимо, що його українська політика була далеко ґрунтовніша й всебічно обдуманна ніж політика Петра першого. Не торкаючись на разі, поки Апостол жив, розпоряджень попереднього правительства, уряд російський заздальгідь, як бачимо з наведених звісток, придумував, яким способом без галасу і шуму ввести нові порядки на Україні по смерті гетьмана, покликуючи до нарад над тим людей, що, перебуваючи довший час на Україні, знали місцеві справи далеко краще, ніж петербурзькі бюрократи. Переводити свої пляни на Україні вміло

¹ Що правда, така постанова зайняла була В. Т. Сов. ще за життя Катерини I 24 квітня 1726 р., але се було вже по спорі Меншикова з малорос. кол. і хто зна, чи не під безпосереднім впливом тої справи. Для повности подам тут іще іншу причину, яка формально викликала згадану постанову 26 квітня 1727 р.: на підставі донесення малорос. кол. ще з 13 вересня 1726 р. писав сенат до В. Т. Сов. ось що: «Въ тое-де (малорос.) колегію малоросіянинъ прилуцкой полковникъ Галаганъ доносилъ, что имѣющійся въ томъ полку на квартирѣ Олонецкого полку капитанъ Бершнякъ въ мѣстечкѣ Монастыришахъ, купя у многихъ посполитыхъ тяглыхъ людей ґрунта и самихъ продавцовъ завладѣлъ въ подданство, на что смотря и прочіе посполитые люди намѣрены къ оному капитану итти въ подданство». Т. 63, с. 511. Все те одначе не ослаблює того, що я сказав про властиву причину заборони купувати Великороссам маєтності на Україні, бо належало б спитати, для чого не зроблено сього ще 1726 р., коли доносила про се мал. кол., але аж по році майже?

² Т. 63, с. 515, 532.

³ Т. 69, с. 720.

се правительство добирати відповідних людей. Се не були якісь там на пів тямупці бригадири Велямінови та Арсенєви, що поводилися в українській управі, як у московським полку, та своїми грубими норовами розбуджували на Україні невдоволення та ненависть. Навпаки, се були такі люди, як Шаховський та Борятинський, з російських найвищих кругів, яким були відомі усі тайні заміри правительства щодо України й які уміли ті заміри відповідно вводити в життя. Але при всім тим правительство мало їх завсіди на оці і в даній хвилі здержувало їх змагання, коли вони, на думку правительства, йшли за далеко.

Якої ж тактики трималося правительство по смерті Апостола, щоб перевести нову реформу управи України? Першим проявом тої тактики була надзвичайна обережність у впровадженню змін, яким правительством старалося ніколи не надавати марки новості. Отже управа України зложена з трьох українських старшин і стількох же Великоросів—на вигляд не була чимсь новим супроти такого ж складу генерального військового суду ще при гетьмані. Те було запроваджене прецінь правительством ласкавого для української автономії Петра II, за що, розуміється, теперішнє правительство не відповідало. Що вся власть фактично була з початку в руках Шаховського, а опісля Борятинського, се так само не могло видаватися чимсь незвичайним, бо ж ті люди заступали гетьмана, який, як обіщало правительство, мав з часом бути вибраний. Не покидаючи зрештою способу Петра I-го, робити поділ між поодинокими класами української людности, а навіть, роблячи його там, де його дотепер не було,—між старшиною та духовенством, правительством разом пильнує, щоб можливо не дотикати людей. Доказом сього може стати ось який інцидент: з початком 1736 р. київський і чернігівський архієпископи і єпископ переяславський подали до правительства прохання, щоб духовенству дозволено купувати у світських людей ґрунта і щоб світські люди могли за помин своєї душі записувати духовенству нерухоме майно, що досі було заборонено, «ссылаясь о томъ на древнія права, по которымъ малороссійскій народъ судится» і вказуючи, що ся заборона видана в «рішительних пунктах» Апостолу, і «прежнія установленія и права нарушены»¹. У відповідь на се правительством доручило Шаховському «секретнѣйше стараться генеральную старшину и полковниковъ и прочихъ чиновниковъ склонить, дабы о неукрѣпленіи ихъ старшинскихъ и козацкихъ и всякаго рода чина ґрунтовъ и земель и прочихъ угодій въ монастыри и церкви а за духовныхъ особъ прислали прошеніе, по которому резолюцію къ ихъ удовольству получить могутъ»². А хоч правительством уважало, що покликуння на давні права, а ще більше скарга на їх порушуння «весьма предосудительно есть» з боку духовенства, то обмежилося лишень на тім, що доручило Шаховському «онимъ архіереямъ пристойнымъ образомъ выговоръ учинить, дабы впредь въ прошеніяхъ своихъ такихъ грубыхъ и предосудительныхъ словъ отнюдь не включали»³. Як бачимо, за таку «грубість» і то у російського правительства кара дуже маленька. За те гостре упіменення дістав Борятинський від правительства в 1737 р., коли він наказав арештувати чернігівського архієпископа Іларіона за його лайку в церкві з російським капітаном Кобилінім. «Намъ дѣло неприятно — писали міністри від імени парипі Борятинському,—къ великому нашему удивленію касается, что вы онаго архієпископа безъ нашего указа и не ожидая нашу въ томъ дѣлѣ резолюцію, подъ такой крѣпкой караулъ брать велѣли. не

¹. Т. 114, с. 84.

². Там само, с. 85.

³. Там само.

разсуждая, что изъ такихъ поступковъ всякія слѣдства произойти могутъ»¹.

Тому що правительство розголошувало прилюдно; що установа на смерть Апостола управа лише тимчасова, можна було сподіватися, що старшина скорше чи пізніше стане якось допоминатися вибору нового гетьмана, на що правительство було б змушене дати якусь відповідь. Правительство проте, наказавши Шаховському, щоб він всіма способами старався не допускати старшин до якої-будь маніфестації в тій справі і то навіть до чолобитень, само намагалося в той саме час здискредитувати гетьманство в очах самої такої української людности. А се давалося йому досить легко, бо гетьманування Апостола само себе в значній мірі підірвало. З наведеної вище інструкції Шаховському з 13 вересня 1734 р. вже знаємо, як Шаховський мав виробити серед української людности відповідну опінію для гетьманської управи. Нездарність і самоволя гетьманів, мовляв, і тільки вони винні, що такі властиво незачинні повинності, як сплачування податків і удержування російських полків, ставалися такими важкими для людности. В кінці делікатна інсинуація, що при гетьманах діялися «обида и разоренія партикулярнымъ домамъ» і що не кождий був винагороджуваний в міру своїх заслуг, се як я казав, обчислене було спеціально на старшину. Звісна річ, що гетьмани не раз переслідували неприхильні собі старшинські роди, ось як прим. Апостол через ціле майже своє гетьманування вів боротьбу з Настасею Скоропадською та з Марковичами. Се тільки що до самого гетьманського правління. Щож до України, то віддання її в управу разом зі слобідськими полками одному правителю, що сталося зараз по смерті гетьмана, мало, на мою думку, так само на меті підірвати її значення, як окремишньої державної одиниці. Се був значний крок наперед в змаганню правительства до зрівняння України з рештою частин Російської імперії.

Не менш винахідним виявило себе правительство в способах прив'язувати до себе і асимілювати до Великої Росії українську людність, головним чином її вищі верстви. Щодо першого, то правительство, правда, цювало нижчі верстви населення на загальну старшину, але оди н и ц я м старшинським робило різні вшанування, лишаючи в одних і тих самих родах старшинські уряди, наділяючи їх землями тощо. Щодо асиміляції, то маю тут на думці звисний указ Шаховському, схилити Українців, щоб вступили у родові звязки з Великої Росією. Нарешті намагалося правительство поволі затирати сліди давніх «прав і привілеїв» і призвичаювати Україну до російських порядків, які непомітно вводило. За ілюстрацію стане отсей інтересний факт. В другій половині 1737 р. доносив кн. Борятинський «кабінетові», що він за ближче неозначену «противность» київського магістрата казав весь магістрат арештувати. «А понеже мнѣ разсудилось, — говорить дальше Борятинський, — у нихъ всѣ данныя имъ привилегіи прежнихъ монарховъ, яко то великихъ государей и ихъ и. в-въ како прежнихъ, тако и нынѣ счастливо... владычествующей ея и. в-ва... и монарховъ польскихъ отобразъ... то тѣ данныя имъ привилегіи и удержать можно, въ то разсужденіе, что когда оныя удержаться, то по продолженію времени, могутъ оныя (привилегіи) у нихъ (Киян) изъ памяти выдти, то и ссвлатъся имъ будетъ въ вольностяхъ не на что»¹.

В тім самім році доносив Борятинський правительству, що дехто з Українців просить, щоб їм дозволено одного з синів держати для

¹ Т. 117, с. 600.

господарки, а інші щоб ішли в державну службу. Як відомо, в Росії було обов'язком кожного дворянина бути в державній службі, отже мабуть і на Україні силою обставин почало входити те право в життя: «таких малороссіянь, которые намѣрене имѣють о дѣтяхъ своихъ просить, надлежитъ вамъ къ тому ихъ приводить и наклонять искуснымъ порядкомъ, чтобъ они сами о томъ просили, и сіе содержать въ крайнѣйшемъ секретѣ, чтобъ они не дознались, что ихъ къ исполненію російскихъ регуловъ и указовъ помалу привлекають, и не подать бы чрезъ то причины къ противному отъ нихъ толкованію»¹. Се доручення Борятинському стає теж за гарну ілюстрацію поступовання російського правительства в при звич а ю ван н ю України до загального російського державного устрою. Розуміється, повного розвою сього процесу при звич а ю ван н я не можна на підставі самого лише нашого матеріалу прослідити. Видко однак, що він постував дуже успішно наперед, бо в журналах кабінету з того часу ніде не надibuємо звісток, що вказували б на які-будь протести з боку Українців проти заведеного у них стану речей, а навіть домагань про вибір нового гетьмана. Україна поролі засинала.

Тут мушу ще раз повернути до того будь що будь дивного становища, яке займало російське правительство супроти України — становища, сказати б неприроднього. Характерно, що при всіх змаганнях правительства до інкорпорації України, себто щоб вона стала інтегральною частиною Російської імперії, правительство ніколи не поставило справи так, щоб Україна з Росією могли мати спільний інтерес. Се позначається найвиразніше в справах економічної натури. Отже тут правительство завсіди виступало в ролі експлуататора України, визискуючи її скрізь, де тільки можна, а в заміну за се не даючи їй жадних економічних вигід, які могли б впливати зі сполуки України з Росією. А прецінь се, виходячи з тої точки, що Україна становить частину решти Росії, було б корисне і для загально-державного становища Росії. Тим часом правительство, що прямувало до цілковитого знищення окремішности України з політичного погляду, заразом в торговельних зносинах дуже пильно додержувалося тої окремішности, обкладаючи високим митом вивіз з України до Росії різних продуктів, чи то промислу, чи сирових, як горівки, тютюну тощо², що проведено навіть на слобідську Україну, яка не мала жадної окремішности. Правительство посувало тої визиск так далеко, що намагалось захопити в свої руки вивіз волів за границю (найбільш до Шлезка, Гданська, а також до Королевця), що становив побіч горілки найбільше джерело прибутків³. «Понеже намъ извѣстно, — говорилося в указі кн. Шаховському з 17 травня 1735 року, — коимъ образомъ быками великій торгъ изъ Украины въ Бреславль прежде сего отправлялся, которые, покупая дешевою цѣною, съ немалою прибылью тамо продавались, а намъ нынѣ въ тѣхъ краяхъ нужда въ деньгахъ состоитъ, того ради рассудили мы за благо сей способъ употребить и для того

¹ Т. 117, с. 567.

² На підставі указу з вересня 1727 р. при вивозі з України тютюну до Росії платилася на границі «пошлина» з пуда 20 коп., а з фунта гріш. Так само мусили платити навіть ті, що ідучи з України до Росії, мали при собі тютюн для власного ужитку. Т. 63, сс. 316—17.

³ В XVIII в. годівля волів на Україні в наслідок догідних обставин (степові пасовиська й луги) велася на широку скалю. Прим. бувший конотопський сотник Андрій Кандиба 1719 р. вислав на продаж до Гданська 300 штук волів, з продажі котрих по відрахуванню подорожніх видатків дістав 6.000 рублів. А. Лазаревський, Описаніє Старой Малороссіи, т. II, с. 190.

повелѣваемъ вамъ въ Украинѣ купить такихъ быковъ до трехъ тысячъ или болѣе, какою дешевою цѣною возможно, и которые къ такой тамошней продажѣ способны, и оныя съ вѣрными добрыми купцами въ томъ торгѣ обыкновенными отправить надлежащимъ порядкомъ въ Шлезію и велѣтъ тамо продавать настоящею лучшею цѣною... Мы сію комиссію вамъ наилучше рекомендуемъ ибо отъ того казнѣ нашей можетъ произойти не малая польза»¹. Таке саме доручення одержав ген. Вайсбах. Мініх прим., коли пропонував правительству закупувати горілку на Україні для шинків при Ладозькім каналі, то теж не керувався при тім думкою запомагати місцевий промисел, а робив се тому, що то було догідно й прибутно. «Въ прошлыхъ годахъ — писалъ він до В. Т. Сов. 1727 р. — въ бытность мою при Ладозскомъ каналѣ, по указамъ высокоблагенныя памяти его (Петра 1-го) и ея (Катерини I) императорскихъ величествъ, для покупки на продажу при помянутомъ каналѣ вина, отъ того канала посылались въ малороссійскіе города оберъ-офицеры и то вино въ малороссійскихъ городахъ покупали дешевою цѣною, отъ котораго въ продажѣ при каналѣ въ казнѣ вашего имп. вел. учинена не малая прибыль... А понеже на продажу въ ладожскихъ кабакахъ вино присылается изъ Новгорода, которое въ покупкѣ противъ малороссійскаго дороже и хуже и такой прибыли отъ онаго, какъ отъ малороссійскаго, быть не можетъ», для того Мініх просив виасигнувати йому 10.000 рубл. на купівлю потрібної горілки на Україні, що В. Т. Сов. задовольнив². За те все звичайно плачено Україні низькою монетою «Баронъ Остерманъ разсуждать и мнѣніе свое представитъ приказать, чтобъ мѣдныя деньги военной коллегіи посылать въ полки, которые обрѣтаться будутъ на Украинѣ, въ Сибири и на низу, такожъ и адмиралтейской коллегіи и въ прочемъ (sic.) коллегіямъ, которые въ тѣхъ мѣстахъ больше расходу имѣютъ, и о томъ тѣмъ коллегіямъ указъ, а въ народъ публиковать о томъ надлежитъ, отъ того де можетъ быть польза, что въ здѣшнихъ мѣстахъ обращатся будетъ монета серебряная, а мѣдныя, въ отдаленныхъ вышеозначенныхъ мѣстахъ». Як бачимо, тут Україну трактовано на рівні з Сибіром і надкаспійськими степами. І земля на Україні була для російського правительства диспозиційним фондом, з котрого воно щедро наділяло різного рода людей, які йому були потрібні або в чім небудь прислужилися, а які були потім для місцевої людности найбільшими гнобителями. Діставали тут маєтності російські магнати³, російські офіцери⁴, офіцери-Німці в російській службі, сербські та чорногорські заїди⁵, які понаходили сюди за часу турецьких воєн при Петрі 1-му з Турцією. Дістав, тут землю на оселення і з українських податків одержував платню сербський гусарський полк і т. і⁶.

Так, як се тут робило російське правительство, поступають держави в підбитих провінціях, котрих не сподіваються при собі на дальше удержати, отже користаючи з часу, визискують їх усяким можливим

¹ Т. 111, с. 173.

² Ibid.

³ Меншиков Почеп, Ямпіль і ін., по нім граф Головін. Т. 104, с. 375; кн. Шаховський дістав 1734 р. маєтності «на стіл». Т. 108, с. 354.

⁴ Прим. глухівський комендант Тургенев, Т. 104, с. 10.

⁵ Звісний вже Гаврило Милорадович дістав Калюжинці (в прилуцькім полку) і Нахаївку (в ніжин.). Т. 63, с. 592. Його брат Михайло був полковником гадацьким, а 1727 р. він сам дістав те полковництво.

⁶ Т. 84, с. 567.

способом. Та тої засади тут не можна прикласти, бо коли приглянутися знов до заходів правительства, щоб Україну як найтісніше сполучити з Росією, то вийде разюча суперечність. Не можна теж покласти сього на карб спеціально російської тактики, бо Росія не поступала так з іншими підбитими краями, от хочби взяти надбалтійські провінції. Спостерігаючи відносини російського правительства до України, здобуємо вражіння, що поступовання правительства надихане здержуваною злобою, а то просто й ненавистю до всього, що українське. — так поступають лишень з тим, кого треба боятися, а толерують його, бо мусять толерувати. Взагалі, як кажу, відносини ті такі дивні, що тяжко найти для них де-будь аналогію — хіба знов таки в Росії — в відносинах її — до Запорізької Січі. Чи жби се була ненависть російського «благоустройства» до українського «самовольства» та «непостоянства»?

Україна в першій половині 1738 р.

(Сборникъ имп. русскаго ист. общества, т. 120. Бумаги кабинета министровъ, т. VII. 1738 г. январь—іюнь, Юрѣв—Дорпат, 1905, с. 536).

«По вѣдомостямъ о Татарахъ тревога вездѣ въ Малороссіи стала, и для полоненія Днѣпра, по требованію Румянцова, велѣно со всякого двора во всѣхъ полкахъ, кромѣ Нѣжинскаго, выгонять по человѣку и выгоняли съ великою тяжестію»¹. Під такими авспіціями розпочався на Україні 1738 рік: татарський напад і вигонювання «съ великою тяжестію» на різні роботи місцевої людности. В супереч перехвалкам Мініха, який добуття Очакова від Турків (2 липня 1737 р.) підносив до події небувалої ваги², війна Росії з Туреччиною тяглася дальше і ще не зараз мала скінчитися. Війна ся далася в знаки цілій Російській імперії а для України, яка була операційною базою для обох російських армій (фельдмаршалів Мініха і Ляссі), була просто руїною. Україна мусила брати в війні, що ні трохи не була в її интересах ведена, пасивну і активну участь. На її території стало перебувало російське військо, а головню підчас зими на «вінтер-квартирах». Чернігів (с. 239, 263, 346 і інш.), Ніжин (с. 26 і інш) були збірними пунктами для набраних у різних російських губерніях рекрутів і військоове знаряддя. Перевозочна зшов служила за головний провіантовий магазин (с. 240, 248, 400, 464, 465), в Лубнях була головна військоова аптека і т. д.³. Провіант, як збіжжя, муку, крупу, воли на заріз, майже виключно збирано на Україні. З другого боку козаки річ-річно тисячами мусили йти до сеї або тої армії, а посполиті і підсудьки на різні роботи: рубання й спроваджування Дніпром дерева на очаківські укріплення, на лінії роботи як «погонщики» перевозити провіант і військоове знаряддя. До сього треба додати, що Україна на час війни властиво була віддана під верховну управу звісного своїми вимогами Мініхові, а управителі, як князь Борятинський (номер 18 лютого 1738 р.), а по нім. ген. Румянцов і майор гвардії Шіпов мали лишень виконувати його накази. Розуміється, що воєнна диктатура в своїх вимогах далеко більше безоглядна, ніж власт цивільна. Зрештою на се маємо докази, що й кн. Шаховський і кн. Борятинський⁴, навіть київський митрополит Рафаїл⁵ вно-

¹ Яковъ Марковичъ. Дневныя Записки. 1859, т. II, с. 37.

² Між іншим підносив Мініх і те, що Очаків «держить въ уздѣ дикихъ запоужцевъ». Соловьев, История России, VI, с. 1360.

³ Для Слобідської України, що служила підставою головню для армії фельдмаршала Ляссі, такими збірними пунктами були міста Ізюм і Харків (с. 270, 275, 358 і інш.). Я виключую на разі з сього огляду Слобідську Україну, бо вона офіційно належала до Білгородської губернії, хоч і мала устрій козацький (подія на полки). Додам, що на час війни вона стояла теж під управою того, хто правив властивою Україною, а титарів на війну (виплання козаків у похід, посполитих на роботу і т. д.) несла третину з того, що мала давати ціла українська територія Росії.

⁴ Пор. мою статтю в 61 т. Зап. Н. Т. ім. III. «Причинки до відносин російського правительства до України в 1720-х і 1730-х рр., ст. 22, 25.

⁵ Марковичъ, Записки, II, с. 29.

сили подання в Петербурзі з причини Мініхових жадань і звичайно безуспішно.

При неповності та фрагментарності матеріялу трудно подати докладну картину становища України в першій половині 1738 р. Я постараяся бодай злегка порушити за чергою піднесені на вступі поодинокі точки.

Найважливішою справою, що перед усім турбувала правительство — то було старання заздалегідь придбати відповідну скількість провіянту, особливо волів на заріз. В грудні попереднього (1737) року дістав був Борятинський 15.000 руб. на їх купівлю. З початком сього року доносив Борятинський, що гроші ті видав, а крім сього видано ще і з українських прибутків немалу суму на сю ціль. Проте просив, щоб ту суму звернено йому з воєнного комісаріяту. Таке ставлення справи не подобалося правительству, котре ще крім сього може і не без підстави мало претенсії до нього, чому він не зложив рахунків з виданих ним на згадану купівлю грошей. Се тим більше, що треба було в сім році робити дальші закупки. «Вамъ посланъ указъ отъ 30 прошедшаго жъ декабря— писало правительство 14 січня — по котрому требовано напередъ вѣдомости сколько воловъ и лошадей и какими цѣнами куплено, и сколько денегъ заплачено, и доплатить надлежитъ, и кому именно отданы, и сколько ихъ нынѣ у васъ налицо имѣется; однакожь оной (вѣдомости) и по се число не получено. А нынѣ еще о покупкѣ лошадей и воловъ, и о прочихъ нужнѣйшихъ исправленіяхъ къ будущей кампаніи чинятся опредѣленія, къ чему весьма потребно намъ вѣдать, сколько вы въ бытность свою тамо откуда денегъ получили и на что порознь издержали». Тому дальше жадало правительство відомости: 1) скільки Борятинський дістав грошей з воєної колегії, з комісаріяту і з українських прибутків, 2) скільки за се куплено провіянту, коней волів і по якій ціні, 3) скільки заплачено місцевим (українським) властителям за забрані у них воли і по скільки плачено за штуку, в кінці 4) кому віддано закуплений провіянт і скільки ще лишилось. Про се мав Борятинський повідомити кабінет до 3 днів (с. 24). Кн. Борятинський справді прислав жадані відомості, на жаль ми їх тут не маємо (с. 26). Зрештою справа закуплення потрібної кількості припасів була цильною, так що правительство навіть не було б дожидало справоздання. Мініх домагався, щоб як найскорше правительство доставило що потрібне. Тому другого дня по виданню згаданого указу 15 січня кабінет-міністри ухвалили виасигнувати Борятинському 300.000 рублів на купівлю на Україні, в слобідських полках, в Воронізькій і Білгородській губернії 35.000 пар волів для обох експедицій: для армії Мініха 23.000, а Ляссі 12.000. З того на самій Україні мав Борятинський зібрати 23.000, себто запас призначений армії Мініха (с. 27). На Україні доставлявано ще, крім волів, коней і провіянт та інші речі. В журналі кабінета під датою 20 березня записано донесення фельдмаршала Ляссі, що він «опредѣленіе учинилъ по именному ея и. в-ва указу о покупкѣ въ Малой Россіи конскихъ уборовъ и припасовъ, такожъ и лошадей, для возки полевой артилеріи» (с. 238). Ляссі писав до правительства про «покупку», а на ділі виходило просте забирання без заплати, як можна вирозуміти з донесення ген. військові канцелярії з 23 квітня. Канцелярія доносила, «что требуется отъ генераль-фельдмаршала Лясси отъ оной канцелярії къ нынѣшней кампаніи о присылкѣ, за непоставкою изъ Москвы къ полевой и осадной артилеріи, телѣгъ, роспусковъ и конской амуниціи, сѣделъ, хомутовъ, скребницъ, уздъ, попонъ, косъ сѣнокосныхъ, апрѣля къ 1-му числу, а въ Малой Россіи и слободскихъ полкахъ въ такое краткое время сыскать и поставить никакъ не возмож-

но» (с. 344). Остаточню, як доносила в половині червня ген. військова канцелярія, жадані Яссі прибори таки доставлено (с. 499).

З сказаного дотепер виходило б, що українське населення мусило на тих доставах робити незлі інтереси. Та вже само поступовання властей підчас скуповування тих воєнних припасів викликає щодо тих користей великі сумніви. Річ у тім, що в попередніх роках забрано, особливо з живого інвентаря, усе, що лишень було на продаж. Зісталося очевидно лишень стільки, скільки було конче потрібно вести господарку. А тепер знов прийшло таке колосальне жадання на розмірно малу територію. Другою далеко важнішою причиною неохоти місцевого населення продавати будь-що російським властям було те, що при таких великих сумах присланих з Петербурга, російські провіант-офіцери, поминаючи уже всякі надужиття, не платили за забирани речі грішми, лишень давали поквітовання, як се робиться в чужім здобутім краю. Не диво тому, що «обивателі» намагалися різними способами ухилитися від такого «продажу», а правительство за кожним разом, роблячи обіцянки скорі заплати, щоб забезпечити собі потрібну кількість провіанту, наказувало робити конскрипцію живого інвентаря, грозючи при тім тяжкими карами за затаювання. «Помянутому генералу князю Борятинському — писав кабінет сенатові 21 січня — по отправленному къ нему ея и. в-ва указу, повелѣно какъ въ малороссійскихъ такъ и въ слободскихъ полкахъ всѣ воли переписать, гдѣ сколько находится, обнадеживая, что за оныя деньги заплачены будутъ, а за утайку обявятъ жестокое наказаніе» (с. 43). Так теж робив Борятинський, наказуючи ген. військовій канцелярії зібрати 23.000 пар волів, «за которые такожъ и за прошлаго дны е будетъ произведена заплата по надлежащимъ (теж досить широке значіння) цѣнамъ; а остальныхъ воловъ переписать. Для сего посланы во всѣ полки войсковые товарищи и отъ арміи офицеры»¹. Зрештою коли на доставах заробив хто, то хіба старшина, яка мала, особливо в степових полках, стада коней і волів на винасі, а одначе в сім році видно і в неї забракло більшої кількості волів на продаж, коли Мініх перепис живого інвентаря приложив (22 марта) і до старшини². В заміну за се, український військовий скарб, поминаючи вже пенсію, яку виплачував кождочасовому правителеві краю (с. 56 і 79), мусив іще солоно платити російській тульській фабриці за рушниці, які замовив Борятинський для українських полків (с. 26, 452). І за се ждали заплати готівкою, а не «квітанціями» (с. 88).

Як попередніх літ, так і тепер козацькі війська не тільки брали участь в походах, але також значна частина мала стояти на форпостах для охорони України і полудневих російських провінцій від татарських нападів. 20 січня дістав Борятинський указа, в котрім міністри відповідно до плану Мініха наказували вислати до армії Мініха 6.000 козаків, 1.000 компанійців, 500 чугуївських козаків і волохів; крім сього для скріплення російських полків вислати на дніпрівську фльотилію кілька тисяч відповідно до потреби. Полки ті мали наспіти на «рандеву» над Омельником в половині квітня. Для армії Яссі призначено 9.000 козаків, які мали бути зібрані в Ізюмі на 1 квітня. Окрім того

¹ Маркович, Записки, т. II, сс. 37—8.

² Там само, с. 40. Вже хто а Мініх, то не робив собі найменших церемоній з українськими панами. Характерна для його поступовання ось хоч би ся скромна замітка того ж Марковича: «Получилъ я листъ отъ фельдмаршала Миниха, въ которомъ требуетъ или проситъ 3 или 4 кобылицы изъ моего завода» (II, 42). Звісний теж його грубіянський вислів про українські права і суди: «Шельма писалъ, а капалья судиль» (II, с. 55).

на полудневій лінії мало бути розставлених в Ізюмі 500, в Торі 200, а в Бахмуті 300, разом 1000 чоловік. Служба мала тривати шість місяців, від 1 квітня до 1 жовтня, і на той час мали полки набрати з собою харчів. Як найгостріше наказано Борятинському, щоб він поставив «надъ ними командировъ достойныхъ и искусныхъ людей, при томъ же бы полковники и старшины полковые сами настоящие и достойные въ тотъ походъ безотрицательно пошли, и козаки-бъ при нихъ выбраны были самые добрые, надежные и добровооруженные и къ воинскому дѣлу заобычайные, съ исправнымъ ружьемъ и съ довольною амунициею и у каждагобъ казака было по двѣ лошади хорошихъ» (с. 39—40). Ї навів сей уступ з згаданого указу, щоб показати, які вимоги ставило правительство до військ виряджуваних в похід— значить, як дорого обходилися такі походи козацькій людності. Треба при тім пам'ятати, що служба ся тривала цілий час господарських робіт в полі. Справу висилки козаків і звезення провіанту правительство злучало разом і неустанно в цілім ряді указів пригадувало її кн. Борятинському, а по його смерті генералу Румянцову. Досить сказати, що від 20 січня до 17 квітня післано 7 таких указів (с. 39, 43, 72, 120, 245, 273, 323), «чтобъ къ обвѣимъ нашимъ арміямъ какъ малороссійскіе и слободскихъ полковъ козаки добровооруженные, такъ и волы съ роспусками и съ погоньщики всеконечно немедленно высланы и въ назначенные мѣста и термны въ всякой исправности приведены были» (с. 273).

Одначе найбільшим тягарем для людності, що головно спричинював економічний упадок країни, було висилання посполитих і підсусідків на різні робсти: через се найменше засібну суспільну верству відривано від управи ріллі, з чого та верства виключно удержувалася. 1738 рік, а поки що його перша половина ні в чім не був з того погляду ліпший від попередніх літ. Отже до різних робіт, на які висилано посполитих в попередніх літах, прибула з часу здобуття Очакова іще нова, яка головно в сім році мала відбутися. Мініх задумав з Очакова зробити неприступну твердиню¹. Тому за його пляном будувалася в брянських лісах Дніпрова фльотилія, як також головно з тих лісів треба було спровадити Дніпром коло 3 мільонів штук дерева. Рубання ліса і сплавлення дерева до Очакова було ще в попередньому році положене на Україну, Сівську, Калузьку й Білгородську губернії. Як каже донесення сенату до кабінету, сам Борятинський подав 1737 р., «что съ Малой Россіи и слободскихъ полковъ, за многочисленны мъ нарядомъ и употребленіемъ по линіи и границѣ, и къ арміи въ погоньщики, и къ укрѣпленію тамошнихъ мѣстечекъ, и въ прочія работы, и что оныя, по вступленіи арміи на винтеръ-квартиры, въ возкѣ провіанты и фуража и къ другимъ работамъ употребляются имѣють, работниковъ нарядить не возможно» (с. 103). З початком сього року Борятинський видно інакше надумався, бо 10 січня доносив сенатови, що робітників вислав. За те сенат міг заощадити Смоленську губернію, котра на випадок, коли б з України не можна було вислати для рубання ліса робітників, була б мусила Україну заступити (с. 104).

Поминаючи уже такі речі, як направа доріг для армії, будування мостів і лагодження перевозів на ріках (прим. на Сеймі, с. 280), другою не менше від попередньої тяжкою повинністю для посполитих і підсусідків було давати підводи під воєнне приладдя і «погонщиків». Таким чином в березні тільки з самої Глухівської сотні, де було усього 3207 посполитських і підсусідських дворів, виряджено для перевозу провіанту

¹ Соловьев, Ист. Росс., IV, с. 1361.

700 волових возів, а 350 погонщиків, значить один «погонщик» припадав менше більше на 10 дворів, а один віз на 7 дворів. На тій службі мали вони перебувати шість місяців (від 15 квітня до 15 жовтня, теж на власних харчах)¹. Нарешті Шіпов, що в час заступування Румянцова заряджував Україною, з наказу Мініха рішив вирядити на лінію 12.000 посполитих (с. 310)². Яка була доля таких висланих на лінію, видно з коротенької замітки українського пана: «с выправленных моихъ Скварковцевъ (з села Скваркова) въ таковой походъ ((на «лінію»)) прошлаго года, возвратился одинъ Зайченкокъ, и у того ноги отморожены; о трехъ своихъ братьяхъ не знаетъ, а прочихъ объявляетъ, что всѣ померли»³. Висланих було 13 чоловіка⁴.

Енергічне стягання провіянта, волів, висилка посполитих на роботи і козаків у поход, за що Румянцов навіть дістав похвалу від правительства (с. 410—11), потягнули за собою сумні наслідки, які зараз таки з початком весни дали себе знати: багато поля стояло пусткою, бо не було кому ані чим засіяти. На се звернуло увагу правительство іще восени попереднього року, наказуючи Борятинському, щоб старався запобігти лихові. На словах і пересторогах правителям України в сій справі правительству не збувало і тепер. Іще 21 січня в указі про скуповування волів, правительство заявило, що оба фельдмаршали будуть брати лишень стільки, скільки конче потрібно, «дабы у обывателей нужное число оныхъ (волів) для пашни оставлено было» (с. 44). Та при тім одначе зовсім не зменшило число волів, які мали бути хочби силоміць забрані до армії. Те саме, тільки обширніше доручено Румянцову указом з 18 квітня. Та і тут правительство не здобулося ні на що більше, як на пораду, «дабы вы о томъ, яко о самонужнѣйшемъ дѣлѣ (засіві) всеприлежное радѣніе и попеченіе употребили и, для лучшаго побужденія къ тому обывателей, какъ въ Малой Россіи, такъ и въ слободскихъ полкахъ, чрезъ листы именовъ нашимъ публиковали, чтобъ они земли свои не запуцали отнюдь въ пустоту всѣ пахали и хлѣбъ сѣяли, такожъ и сѣнь заготовляли сколько возможно болѣе, изъ чего имъ самимъ можетъ быть, отъ продажи оного въ армію нашу, великая польза». Як бачимо, головним мотивом для правительства була тут його власна вигода. Дальше радить указ Румянцову настановити по всіх містах відповідних наглядців, котрі б «обывателей къ паханію земли и къ сѣянію хлѣба всякими образы побуждали» (с. 332). Правительство було б мабуть на тих радах спинилося і не здобулося на якийсь конкретний проєкт підмоги українській людині, коли б не донесення Мініха, який в надзвичайно темних барвах змалював тодішнє становище України. «Вашему и. в-ву, писав він 8 травня з Мишуринога Р о г а — о к р а й н ы х ь з д ѣ ш н и х ь о б ы в а т е л е й н у ж д а х ь д о н е с т и всенижайше не приминую, понеже все здѣшнее своейско свою субсистенцію третій годъ имѣло, и, будучи въ движеніяхъ, прсвіантомъ и прочимъ довольствовалось отъ малороссійскихъ обывателей, бравъ подъ квитанціи, сверхъ того имѣющіеся у оныхъ обывателей воли, для возки въ походъ запаснаго провіантскаго магазейна и полковыхъ, не положенныхъ по штату, тягостей нынѣ почти

¹ Марковичъ. Записки, II, с. 41.

² Маркович пише під датою 10 марта: «слышно, что отъ Румянцова определѣніе учинено, по прошлогоднему изъ малороссійскихъ и слободскихъ полковъ высылать посполитыхъ въ походъ 50 тысячъ» (II, с. 39—40). Ся звістка одначе не правдива, бо сам Мініх в загальній нужді, а головно серед запусцення управи землі на 1738 р. призначив тільки 16.666 людей на лінію з обох країн, з чого, як сказано, 12.000 припадало на гетьманщину (С. И. Р. И. О., т. 120, с. 332).

³ Марковичъ. Записки, II, с. 40.

⁴ Там само, с. 22.

всѣ описані, такожъ и при движеніи на генеральную рандеву, по не-обходимої нуждѣ, въ подводи взяты, и что имъ, для домашнихъ работъ остаться можетъ, о томъ по нынѣ неизвѣстно; и тако безнадежно, дабы въ здѣшней Украинѣ хлѣба для арміи и своего пропитанія довольно посѣяно было». Для того радить Мініхъ дальше, щобъ на Україні відтепер нічого не брати, а купувати провіант, головно збіжжя в російських провінціях, а з військових магазинів видавати збіжжя тим, які не мають його на засів, за поквітовання, на які перед тим військові вла-сти позабирали у людности провіант (с. 457—8). Тим способом прави-тельство від помагало людність, а zarazом виплачувало її за зроблені ним перед тим побори. Правительство вповні згодилося на той проєкт (с. 411—12, 458—60). Не знати на скільки ся поміч правительства причинилася до зменшення загальної нужди, відомо тільки те, що людність утікала, куди хто міг, в Польщу і в російські губернії—о скільки можна домірковуватися з заходів правительства коло спинення того руху (с. 305(410—11)¹, і з інших принагідних звісток. Такий еміграційний рух, викликаний в сім році тяжкими обставинами російсько-турецької війни, зрештою не був нічим новим.

При всім своїм зайняттю майже виключно війною і її справами прави-тельство ніколи не спускає з ока своїх замірів на Україну, порядкуючи так, «дабы малоросійській народъ приобыкалъ къ великоросійскому пра-влению». Правительство під «народом» очевидно розуміло тільки вищу верству—козацьку старшину. Послідовно веде воно дальше свою політику в напрямі асиміляції її з російським дворянством. З старшиною по-водиться м'яко, так що не дає їй відчутти тягару війни в такій мірі, як нижчим двом верствам. Хіба вже в крайній потребі старшина мусить нести частину тих тягарів: «А воловъ, чего бѣ у украинскихъ обывате-лей, у посполства и иныхъ нижняго чина въ указное число не доста-вало, то и у самихъ владѣльцевъ малороссіянь и у великоросійскихъ, не обходя никого, сполна добрать и отправить надлежитъ», пишуть міні-стри Румянцову 15 травня. Значить ті всі побори не дотикали старшини, хіба аж тоді, як у нижчих верств не було що брати.

Московські правителі України, генерали, часами поводитись з деким з старшини грубо через брак такту, як се прим. робив Мініх, але загалом вони дальше ведуть супроти старшини політику заініційовану кн. Ша-ховським. Правительство пильно приглядається до місцевих відносин, довідується, на чім опирається економічне становище старшини, що в ній давало б великі вигоди, а при тім не було певне. Очевидно тією економічною підставою були роздані гетьманами різні села до «ласки войскової» і на них то головно опирався матеріальний добробут старшини, котра в тім часі не встигла ще скупити стільки землі. І ці маєтності «до ласки войскової» були не певні, бо в кожній хвилі уряд їх може відібрати, проте старшина за ними тримтить. От правительство й збирає про того рода маєтності докладніші дані. В указі з 14 січня, в котрім жадано від Борятинського зложити рахунки, при кінці доручено йому прислати ві-домість «такожъ какіе званіямы города, мѣстечка, села и деревни и ху-торы за великоросійскими и малоросійскими владѣльцами имѣются, и по какимъ указамъ и опредѣленіямъ и которые изъ оныхъ даны до ласки войскової» (с. 24). Се інтересне зіставлення сіл розданих «до ласки войскової» маєтностей маємо. Як з нього видно, то на загальне число 155 сіл, присілків і т. д. тим способом розданих, з за-гальним числом дворів 4550, Скоропадський роздав різним особам 93 сіл

¹ Головним способом був перепис дворів, в них хат, а в тих знов родни. Маркович, Записки (II, с. 45).

і т. д., а 2528 дворів; його полковники 29 сіл, а 1175 дворів; значить за Скоропадського роздано чи то ним чи полковниками 122 села і т. д., а в них 3703 двори, так що на інших гетьманів, почавши від Хмельницького, а скінчвши на Апостолі, припадає лишень 33 села, а в них 847 дворів¹. З полковників за Скоропадського роздав найбільше миргородський Апостол, який за те, як гетьман, не мав вже що роздаровувати. Найцікавіше одначе, що навіть в часах управи Україною малоросійською колегією деякі полковники, як лубенський Андрій Маркович і Апостол, дозволяли собі роздавати села, хоч полковники взагалі не мали на се права. І то в часі, коли Петро I давав такі шумні обіцянки, що колегія оборонятиме поспільство перед надужиттям і самоволею старшин (сс. 217—30).

З того, що сказано, видно, що маса тих надань була зовсім безправна, та проте правительство не робило в тій справі інших яких-будь кроків— очевидно збирало відомості тому, щоб на всякий випадок мати старшину в руках. Тому правительство хотіло мати докладні відомості про державців тих сіл. Посилаючи Румянцову згаданий виказ, писали міністри (18 березня) «надлежить вамъ (Румянцову) подъ рукою секретно увѣдомиться, какіе тѣ люди, кому оныя деревни пожалованы, и можно-ли впредь на ихъ вѣрность имѣть надежду и за что имъ такія деревни розданы, и изъ нихъ по какимъ-либо случаямъ не подозрительнѣ-ли кто, и нѣтъ-ли, сверхъ того, инымъ кому до ласки войсковой деревень въ раздачѣ, и за что кому отданы, и кому сверхъ такихъ универсаловъ, для вѣчного владѣнія даны жалованныя грамоты; и учиня о томъ именныя вѣрныя вѣдомости прислать въ нашъ кабинетъ; а до получения нашей апробаціи упомянутыхъ деревень ни у кого не отбирать и другимъ никому не раздавать» (с. 218). Найбільшу одначе увагу звертало правительство, як зрештою і перед тим на те, аби старшинські місця займали люди зовсім йому віддані. При тім поступало дуже обережно і з тактом. З нагоди прохання бунчукового товариша Якова Якубовича, щоб і мену в а л и його генеральним осаулом, писали міністри Бяратинському, що хоч Якубовича з огляду на його особу іменувати можна, одначе воли не знають, чи дотеперішній осаул Мануйлович справді так хорий, що не може дальше сповняти своїх урядових обов'язків, і проте не можуть тут нічого рішати, «д а б ы о н о м у н е у ч и н и т ь о б и д ы». А що на Україні було більше вакансій на уряді, тому Бяратинському доручено просто зладити тайну кваліфікаційну лісту всіх важніших людей, щоб поміж них можна було кого-будь іменувати даним урядовцем (с. 25).

Взагалі панування Анни Іванівни, особливо ж літа російсько-турецької війни, мали, на мою думку, рішачий вплив на дальшу долю України і поробили глибокі зміни в суспільнім, а тим самим і політичнім життю України, одним словом у всіх тих чинниках, які в сумі становили українську окремішність. Передусім політика правительства супроти української старшини, а воєнне положення на Україні для нижчих верств звихнули вже і так дуже захитану економічну рівновагу між по-

¹ До тих висновків, особливо до останнього, належить додати певне пояснення. Без сумніву, що багато з сіл, котрі фігурують в сім виказі правительства як надання Скоропадського, були і перед тим, особливо за часу гетьманування Мазепи, уже надані до «даски військової» чи в якій іншій формі. Одначе по звісній мазепинській катастрофі, в якій, як звісно, брало участь багато старшин, правительство значну частину різних надань уневажило. Ось тим власне треба пояснити дуже малу кількість надань усіх попередників Скоропадського від Богдана Хмельницького включно. Значить, в наданнях Скоропадського побіч сіл, які до нього були ще зовсім вільні, було багато і таких, які тільки змінили своїх державців.

одинокими верствами суспільства. Тому, що на старшину в дуже незначній мірі спадав тягар війни—налягло се виключно на плечі козаків і посполитих. Через те сі останні, не можучи власними силами виконати поставлені до них вимоги, мусіли в більшій мірі, ніж се було дотепер, запомагатися у заможної кляси і тим способом попадати в економічну неволю. Типовим показчиком сього може стати чолобитна двох ніженських козаків Сергієнків на генерального обозного Лизогуба за те, що він неправно забрав їх у своє підданство. «Съ прошлыхъ давнихъ лѣтъ,—оповідають вони,—дѣды и отцы наши служили... казацкую воинскую службу... а нынѣ мы... и бывали въ походахъ,—въ полтавскомъ, сулацкомъ, польскомъ и крымскомъ. А въ прошломъ 1737 г.,—во время очаковского похода, мы, именованные, съ прочими казаками къ тому походу были во всякой готовности... но токмо генеральный обозный Яковъ Лизогубъ насъ до того не допустилъ, для того, что въ бытность нашу въ вышеписанныхъ походахъ пришли мы во всеконечное убожество и для исправленія нашихъ нуждъ заняли мы у онаго обознаго Лизогуба денегъ 60 рублей». Даліше йде ся історія звичайним порядком. Лизогуб від тої пори став їх уважати за своїх підданих—їх ґрунти забрав, а їм самим казав відбувати підданські повинности. На їх скаргу сенат казав розслідити сю справу російському членові української управи полковнику Сіявіну, який сього не зробив, а відіслав скаргу до генерального військового суду, в котрім засідав також Лизогуб. Розуміється, що тут козаки нічого не виграли, навіть при зробленій про око інтервенції кн. Борятинського, а Лизогуб осмілений таким ходом справи «посягаєть на насъ, пишуть даліше Сергієнки, и присылаєть къ намъ съ многолюдствомъ чрезъ указъ собою, и требуетъ съ насъ всякихъ подаей и хлѣба, и въ казацкую службу насъ не допускаєть, и пашенной земли и всякихъ угодій... намъ не отдаєть». Що се не спорадичний випадок, наводять Сергієнки, що крім них у обозного і його брата є ще більше таких підданих козаків, а в бувшого глухівського сотника Уманця аж 60, так само у підскарбія Андрія Марковича і т. д., які козацькі ґрунти тим способом позабирали, а самих козаків, як що вони не хотіли відбувати відданських повинностей, попроганяли (с. 143—6). Ще гірше виийшли посполиті, бо, абстрагуючи від матеріяльної руїни, утратили через війну ґрунтовну підставу своєї особистої волі. Коли козаків прогонювано з їх дотеперішніх ґрунтів, то навпаки з посполитими відбувалося щось зовсім протилежне. З приводу воєнного стану на Україні, а головно з причини утеч людности за границю, правительство, як ми вже бачили, а за ним і генеральна військова канцелярія видавали гострі заборони видалятися куди-будь поза межі свого місця перебування, а старшина толкувала се, як заборону свобідного переходу з місця на місце¹. Фактично воно так і було, бо через довгий час тривання війни ся заборона тратила характер тимчасовости, і набирала значіння постійного правила, а через те посполиті ставали з часом і юридичного *glebae adscripti*. Таким то способом економічна залежність перемінялась в особисту, а розділ між поодинокими верствами, опертий дотепер на економічній підставі, відтепер набирав характеру правного.

Через довге перебування такої маси російських військ на Україні, а головно його вищих начальників, котрі при тім належали до міродайних

¹ «Новимъ образцомъ, по указу войсковой канцеляріи велѣно переписывать дворы в Малороссіи, именно дворы, а въ дворахъ хаты, а въ хатахъ сени, и чтобъ обыватели съ мѣста на мѣсто не переходили, а наначе за рубежь не бѣжали» пише Маркович (Записки, II, с. 45).

кругів Росії, остання дуже добре обзнайомилася з місцевими відносинами, пізнала тутешнє життя і обнявши над ним на усіх полях контроль, почала надарати йому свій тон та піддавати під свою цензуру різні його прояви. Одним словом Росія з усіми своїми порядками та поняттями, так сказати, вросла в Україну.

Коли вже згадав я про цензуру, то для ілюстрації не без інтересу буде сказати про указ Румянцову (8 березня), щоб він наказав у Глухові через ката публічно спалити виданий у Львові проф. Дунчевським календар¹, а то тому, що «въ ономъ въ прогностикахъ находятся многіе непристойныя и весьма предосудительныя о имперіи злостновымышленныя пассажи» і «весьма непристойно, чтобы оныя мерзостныя составленія въ нашемъ государствѣ для соблазна неразумительнаго народа происходились». Далі заборонено під найтяжчими карами той календар спроваджувати, або його у себе держати (с. 159«60).

Та вертаю до безпосереднього завдання. Козацька старшина, товплячись при дворі кождочасового правителя України, еднаючись як найчастіше з російськими високими офіцерами, за браком якогось іншого рівнозначника, підпадала цілком під чужий вплив, затрачувала почуття своєї національної окремішности і, переймаючи чужу мову, звичаї і звички—денационалізувалася, а з політичного погляду деморалізувалася до решти, підпираючи свої прохання до правительства свідоцтвами моральности від російських генералів, як напр. згаданий Якубович зарекомендував себе «атестатомъ» від Ляссі. До рубрику політичної деморалізації належить віднести й заяву київського магістрату, що Кияни до магістратської управи будуть вибирати «добрыхъ и безперечныхъ людей» по у к а з у (с. 226). Поруч з такими явищами не дивно, що на якісь змагання старшини охоронити останки автономії або балжати вибору гетьмана не знаходимо навіть натяків. А тим часом найважлишою причиною, що Україна так скоро підпала чужим впливам, був брак внутрішньої організації в українській суспільности, через що вона не мала відповідної відпорности, як також брак гетьмана і його двора, котрий би міг неутралізувати чужі впливи, головнo ті, що йшли в напрямі винародовлення старшини.

---

¹ В тім указі сталася видимо похибка, бо згаданий календар не був виданий у Львові, а в Замостю, де Дунчевський був за професора математики при тамошній академії. Календарі ті видавані в Замостю протягом 40 літ (1727—67 рр.) були обчислені на широке розповсюдження на українсько-руській території і справді були тут і в загальнім уживанню тому, що були властиво не виключно польськими, а польсько-руськими календарями. На їх популярність на Україні, особливо серед духовенства вказує донесення київського митрополита Рафаїла Заборовського, який того ж року доносив правительству, що він наказав згаданий календар відібрати від підвладного йому духовенства (А. М. Лазаревський: Старинные польско-русские календари. Чтенія о-ва Нестора лѣтописца 1900, I, сс. 104—123). Мені на жаль не вдалося добути згаданого календара, тому напевно нічого не можу сказати, якого роду були ті «предосудительныя пассажи» в прогностиках. Додам лишень, що в тих «прогностиках» побіч метеорологічних віщувань для поодиноких областей напр. Поділля, Волині, України і т. д., були також віщування політичного характеру.

З М І С Т

	Стор.
Акад. М. Грушевський. Передмова	III
Економічна політика російського правительства супроти України в 1710—1730	1
Реформи малоросійської колегії на Україні в 1722—23 р.	96
До історії генеральної військової канцелярії	110
Матеріали московського „Архива министерства юстиції“ до історії гетьманщини	119
Нові причини до історії відносин російського правительства до України в 1720-х і 1730-х рр.	134
Україна в першій половині 1738 р.	162

ВИЙШЛИ З ДРУКУ
СТУДІЇ З ІСТОРІЇ УКРАЇНИ

Том 1, 2 і 3

(Орган Науково-дослідчої Катедри Історії України)

Друкується том 4.

ВИЙШЛИ З ДРУКУ
ПРАЦІ ІСТОРИЧНОЇ СЕКЦІЇ,

при Всеукраїнській Академії Наук

томи 1, 2, 3, 4 і 5

(Записки Істор.-Філ. Відділу ВУАН, том 6, 11, 17, 20, 24)

Друкується том шостий.

СТОЛІТТЯ „МАЛОРОСІЙСКИХ ПЪСЕН“

О. М. Максимовича.

ВИЙШОВ З ДРУКУ

== ЮВІЛЕЙНИЙ ЗБІРНИК ==

на пошану академіка Михайла Сергієвича

ГРУШЕВСЬКОГО

Том 1 і 2

Друкується том третій, бібліографія його писань.

ЮВІЛЕЙ АКАДЕМІКА М. С. ГРУШЕВСЬКОГО

1866 — 1926

I. Ювілейні засідання; II. Привітання.

ДРУКУЄТЬСЯ ЗБІРНИК

== ПОЛУДНЕВА УКРАЇНА ==

== Звертатися до бюро Історичної Секції, ==

Київ, ул. Королевко № 35.

Ціна 2 карб.

